

ရဲနောင်မောင်မောင်တုတ်
(ရဲတနင်္ဂနွေနှင့်တွင်းကျိုက်တုတ်လမ်းများ)

မောင်မောင်

(ဒုတိယအကြိမ်)

မောင်ဖေငယ်
ရဲနောင်မောင်မောင်တုတ်
ရတနာပုံနန်းတွင်း လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်းများ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၉၀၊၉၂) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း ၀၁-၂၄၂၈၃၃၊ ၀၁-၂၄၀၆၉၀

သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသားတစ်ယောက်

သက္ကရာဇ် ၁၂၄၁ ခု ပတ်ဝန်းကျင် ။

အချိန်ကား ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန် ။

နေရာကား ရတနာပုံ မန္တလေးနန်းတော် အနောက်တောင်ပိုင်း မြို့ရိုးတံခါးပေါက် ဖြစ်သည့် အာဠဝီတံခါးခေါ် ကြေးမုံတံခါးဝတွင် ဖြစ်သည် ။

နန်းတွင်းရဲမ က် အချို့သည် မြင်းကိုယ်စီ စီးထားကြပြီး မြို့ရိုးတံခါး အဖွင့်ကို ငုံ့လင့် နေကြသည် ။ မြင်းများကို မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်ထားကြသည် ။ သူတို့အားလုံးမှာ ဓားတွေ ၊ လှံတွေနဲ့ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေများ လုပ်ကြမှာပါလိမ့် ။ တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ထွက်လာကြဟန် တူရဲ့ ။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကလည်း တံခါးဗိုလ်နှင့် တံခါးမှူးတို့အား “ မည်သူလာလာ တံခါး မဖွင့်ပေးနဲ့ ” လို့လည်း မှာကြားနေသည် ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ ။ လျှို့ဝှက်သည့် အရေးအခင်း ဖြစ်ဟန်တူသည် ။ သူတို့အားလုံး ကုန်နဲ့ မရကြ ။ ပျာလောင်ခတ်နေသည် ။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေလေရဲ့ ။ မိမိတို့လာခဲ့ရာ လမ်းဆီကိုလည်း မကြာမကြာ ကြည့်နေတတ်သည် ။

သည်တော့ သည်ရဲမ က်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ ။ ဘာကြောင့်များ နောက်က လိုက်လာမယ့် လူတွေကို တံခါးဖွင့်မပေးဖို့ မှာနေရတာလဲ ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ကြီးနေရတာလဲ ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးအခင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေမည် ။ သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်များကလည်း ခက်ထန် ပါဘိ ။ ကြမ်းတမ်းလှ ပါဘိ ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရမ်းရမ်းကားကား ရှိမည့် သူများပင် ။

သို့သော် ထိုတင်းမာနေသော မျက်နှာအသွင်အပြင်များပေါ်ဝယ် တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသည့် အရိပ်အယောင်ကလေးများကိုလည်း တွေ့နေရသေးသည် ။ သည်လောက်တောင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရင်တော့ သူတို့ လုပ်ဆောင်မည့် အရေးသည် သေးငယ်သောအမှု ဖြစ်ဟန်မတူ ။ အရှင်ဖြစ်သူက ခိုင်းစေလိုက်သော သည်အရေးကို မပြီးမြောက် မှာလည်း စိုးရိမ်နေကြသည် ။

သည်ရဲမ က် များက တခြားသူများတော့ မဟုတ် ။ မြို့တော်ဝန် ရွှေလုံဗိုလ်၏ ရဲမ က်တော် များပင် ဖြစ်သည် ။ ရွှေလုံတပ်သားများပေါ့ ။

သည် ရွှေလိုတပ်သားများသည် ရောက်စကတည်းက အာဠဝီတံခါးမှူးမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရှိလှသည် ။ ဒါကလည်း မဆန်းပါ ။ ဓားထက်သောသူ ၊ နိုင်ငံရေး အရှိန်အဝါ ကြီးမားသောသူ၏ ဝန်ထမ်း လက်ပါးစေများ ဖြစ်နေတာကိုး ။ သည်တော့ သူတို့နဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဆက်နွယ် ပတ်သက်နေရတဲ့ သူတွေက ကြောက်ရှာကြပေမပေါ့ ။

သူတို့က သေဆိုသေ ၊ ရှင်ဆိုရှင်ကိုး ။

ကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ ဖြေခြောက်တယ်လို့ပဲ ဆိုလေမလား ။

သူတို့ကို ပျာပျာသလဲ မြို့တံခါး ဖွင့်ပေးနေသည့် တံခါးစောင့်ကို တံခါးဖွင့် နှေးကွေးတယ် ဆိုပြီး ရွှေလိုဗိုလ်တပ်သား တစ်ဦးက မြင်းနှင့် တိုက်လိုက်သည် ။ သူတို့ကတော့ ရယ်လို့မောလို့ပေါ့ ။ ခံရတဲ့သူ ခမျာမှာတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံလေ ။ အာဠဝီတံခါး တစ်ဝိုက် မှာ သူတို့၏ ရယ်သံတွေ ဟိန်းဟိန်းထ နေကြလေရဲ့ ။ ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့ မြင်းတွေကို မြို့ပြင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။ ကောင်းလိုက်သည့် မြင်း ၊ မြန်လိုက်သည့် မြင်း ဖောင်းဝတ်ကြီးတွေနဲ့ လှပ၊ ။ ခုံပါ ။ ဘယ်ကိုများ သွားနေကြပါလိမ့် ။ ဘာများလုပ်ကြမှာပါလိမ့် ။ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည့် မြင်းတွေမှာ ဦးတည်ရာကတော့ ဒေးဝန်းအရပ် ဆီကိုပဲ ။

မင်းတုန်းမင်းကြီး လက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၂၂၁ ခုနှစ် ၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် အချိန်တွင် မန္တလေးမြို့ရိုး နန်းပန္နက်နှင့်အတူ မြို့ရိုးတံခါး (၁၂) ရပ်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ပန္နက် ရိုက်ခဲ့သည် ။ ဤတွင် အာဠဝီတံခါးခေါ် ကြေးမုံတံခါးလည်း ပါဝင်ခဲ့သည် ။ အဆိုပါ တံခါးကြီး (၁၂) ရပ်မှာ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ နက္ခတ်ခါးပတ် အချိန်နရီ ရွေးချယ်ပြီး မြို့စား ၊ နယ်စား ၊ မျိုးမတ် ၊ ဝန်ကြီးများက နေ့သင့် နံသင့် အရပ်များတွင် ကြီးကြပ်တာဝန်ယူကာ ပန္နက်ရိုက် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မြို့ရိုးတံခါး (၁၂) ရပ် အနက် အရှေ့မျက်နှာ ယခု မြို့ထိပ်တံခါးဟု ခေါ်နေကြသည့် တံခါးကြီးမှာ သူရဇ္ဇဓာတ်တွင် အန္တော ဟူသော မိတ်ဖက်နံအရ မြို့ဦးထိပ်တွင် တည်ရှိသဖြင့် ဦးထိပ်တံခါးဟု ခေါ်ခဲ့သည် ။

မြို့ဦးထိပ်မှ မင်္ဂလာတံခါးကို မကွေးမြို့စား ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းလှသီဟသူက ကြီးကြပ် တည်ဆောက်ရသည် ။ မန္တလေးမြို့ရိုး၏ တောင်ဘက်မျက်နှာ အလယ်တံခါးကြီးမှာ လောင်းရှည်မြို့စား အတွင်းဝန် မင်းကြီး မဟာစည်သူက ကြီးကြပ်သည် ။ ကောလိဓာတ်တွင် ဂဗ္ဗေဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ်ယူကာ ကျော်မိုးတံခါးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့၏ ။ ယခုအခါ မင်္ဂလာတံခါးဟု အမည်တွင်သည် ။ မြို့ရိုးအနောက် မှ အလယ်တံခါးကြီးမှာ မြဲတောင်မြို့စား သေနတ်ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းလှကျော်စွာ

ကြီးကြပ်သည် ။ ပါပဓာတ်တွင် စရေ ဟူသော မိတ်ဖက်နံသင့်ကို ယူကာ စည်ရှည်တံခါး ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် သမုတ်တော်မူခဲ့သည် ။ ပခန်းကြီးမြို့စား ဝန်ကြီး သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းလှစည်သူက မြောက် မျက်နှာ အလယ်ပေါက် မြို့ရိုးတံခါးကြီးကို ကြီးကြပ်စေသည် ။ အမြို့ဣဓာတ်တွင် ဝံသေဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ် နံသင့်စေ၍ လေးသိန်းတံခါးဟု ခေါ်ဝေါ်စေသည် ။

အရှေ့မြောက်ထောင့် ၊ အရှေ့တောင်ထောင့် ၊ တောင်ဘက် အရှေ့စွန် ၊ တောင်ဘက် အနောက်စွန်နှင့် အနောက်ဘက် တောင်စွန်နှင့် အနောက်ဘက် မြောက်စွန် တံခါးများအပြင် မြောက် မျက်နှာမှ မြောက်ဘက်အစွန်နှင့် မြောက်ဘက် အနောက်တံခါးများကိုလည်း ဓာတ်သင့် နံသင့် အမည်ပေး သမုတ်စေသည် ။

အနောက်ဘက် တောင်စွန် တံခါးကြီးမှာ ဂဗေ ဟူသော ဓာတ်ဖက်နံသင့် အက္ခရာကို ယူ၍ လူသေများ ၊ ရာဇဝတ်ကောင်များ မြို့တွင်းမှ ထုတ်ဆောင်ရာ အမင်္ဂလာ တံခါးအဖြစ် မရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြေးမုံပြင်တွင် အာရုံပြု၍ ရှုကြကုန်လော့ ဟူ၍ သတိပေးသည့် အနေဖြင့် ကြေးမုံတံခါး ဟူ၍ ခေါ်စေခဲ့ကြောင်း သိရသည် ။ ယင်း အာဠဝီတံခါး ခေါ် ကြေးမုံတံခါးကို တောင်စွန် သစ်တောဝန် မင်းကျော်မင်းလှစည်သူက ကြီးကြပ်၍ ပန္နက်ရိုက် တည်ခဲ့သည် ။

ကြေးမုံတံခါးကို စောင့်ကြပ်ရသော ဗိုလ်မှူး ၊ တံခါးမှူး ၊ အစောင့်များ စသည်တို့သည် ရဲရင့်ခြင်း ၊ ရက်စက်ခြင်း ၊ ကြမ်းကြုတ်ခြင်း စသည့် လူကြမ်းများကိုသာ ရွေးချယ်ခန့်ထား၏ ။

အရေးကြီးသော တံခါးပေါက် ဖြစ်သည် ။ မကောင်းသည့် အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ့ ရှိသဖြင့် အမြဲတမ်း သတိ ၊ ဝီရိယနှင့် စောင့်ကြပ်ရရှာသည် ။ အရာရာကို သတိထားနေရသဖြင့်လည်း သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ သွက်သွက်လက်လက် ရှိလှသည် ။ ချက်ချက်ချာချာ ရှိလှသည် ။ အရိပ်အကင်းလည်း ပါးနပ်ကြသည် ။ မိမိတို့တာဝန် ကျေပွန်မှုကို အလေးပေး၏ ။ တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစား ။ ထားရာနေ စေရာသွား ဟူသော ထုံးကို နှလုံးမူထားကြသူများ ဖြစ်ပေသည် ။

ရွှေလှံတပ်သားများ ထွက်သွားပြီး မကြာပါ ။

အပြင်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးရဲမ က် ဆယ်ယောက်တို့မှာ ကြေးမုံ တံခါးဝသို့ ထပ်ရောက်လာပြန်သည် ။ ကြွကြွရွရွ ရှိလှသော မြင်းများ၏ နှာမူတံသံများမှာ တရှူးရှူး တရဲရဲနှင့် မြည်နေပေသည် ။ အလျင်စလိုနိုင်လှသော သူတို့၏ အမူအရာများကြောင့် မသင်္ကာဖွယ် ကောင်းလှပေသည် ။

ကြေးမုံတံခါးမှူးမှာ ထပ်မံရောက်ရှိလာသော မြင်းစီးရဲမ က်တော်များနှင့် စကားအချေအတင် ပြောလျက်ရှိသည် ။ အကြောက်အကန် ငြင်းကြခုံကြရသည် ။ အခြေအနေက တင်းမာလာခဲ့သည် ။

ရွှေလုံတပ်သားများ၏ မှာကြားထားခဲ့သော အမှာစကားကြောင့် တံခါးမှူးမှာ အခက်ကြုံ နေ၏ ။ မြို့ရိုးတံခါး ဖွင့်ပေးဖို့ရန်အတွက် လက်နှေးနေမိသည် ။ ရွှေလုံဗိုလ်၏ ဓားကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည် ။ စကားတစ်ခွန်း မှားသည်နှင့် ခေါင်းနှင့် ခန္ဓာ တစ်ကွဲစီ ဖြစ်ကြရသော သာဓကများလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား ။ သည်တော့ သူ့ခမျာမှာလည်း ကြောက်ရှာပေမပေါ့ ။

‘ မဖွင့်ပေးပါနဲ့ ’ လို့ မှာထားရက်ကယ်နဲ့ မြို့တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါက ရွှေလုံဗိုလ်၏ ဓားက မိမိ၏ ကုပ်ပေါ် ဝဲကျလာပေရောမည် ။ အာဏာဟူသည်မှာ ပြည်သူ့လက်ထဲမှာ မရှိဘဲ လူတစ်စု၏ လက်ထဲမှာသာ ရှိနေသဖြင့် သူတို့လုပ်သမျှ ခံရပေတော့မည် ။ မိမိတစ်ယောက်တည်း အသက် ဆုံးရှုံးပါက မဆန်း ။ ခုတော့ မိမိနှင့်အတူ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားနှင့် သားငယ် ၊ သမီးငယ်ပါ မကျန် တစ်စုလုံး အသက်ဆုံးရှုံးမည့် အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင် ။ မြို့ရိုးတံခါးကိုတော့ မဖွင့် ရေးချ မဖွင့်ပါ ။ နောက်ဆုံး သူတို့နဲ့ တိုက်ရ တိုက်ရပေါ့ ။

သည် သူ၏အတွေးက မကြာပါ ။

မြင်းစီးရဲမ က် တစ်ဦး ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ့အတွေး ၊ သူ့မာန်များမှာ အဝေးသို့ တိမ်စင်နှယ် လွင့်ပါသွားရတော့သည် ။

“ မောင်မင်းက ကျုပ်တို့ကို အသူမုတ်လိုတုံး ... ၊ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ရနောင်မြို့စား မင်းသားကြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ရဲမ က်တွေဆိုတာ မသိအံ့လေသလော ”

သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းတွေချည်းပဲ ။

ခုနက မြို့တော်ဝန် ရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့ ရွှေလုံတပ်သားတွေ ။ ဟော ... ခု ရွှေနန်းရှင်ဘုရား နဲ့ ထပ်စုဖုရား တို့မှလွဲရင် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး အကြောက်ရဆုံးဖြစ်တဲ့ ရနောင်မင်းသားကြီးရဲ့ ရဲမ က်တွေတဲ့ ။

ကဲ ... ဘယ်လို လုပ်ပါ့မတဲ့တုန်း ။

ခုန ရွှေလုံတပ်သားတွေနဲ့ဆိုရင် အခု ရောက်ရှိလာသည့် သည်လူတွေက ပိုပြီး အရေးပါ အရာရောက်တယ် မဟုတ်လား ။ ပိုပြီးတော့လည်း အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည် ။ သည်တော့ ဘာလုပ်မလဲ ။ သူတို့ကို စကားအချေအတင် အငြင်းအခို လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ် ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးမှာ အမှားကလေးတွေများ ရှိထားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါရဲ့ ။ မသိလို့ တားမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း တဖွဖွ တောင်းပန်နေရှာတော့သည် ။

မဖြစ်သေးဘူး ။ သင်းတို့ သခင်က ရွှေလုံဗိုလ်ထက် ဓားပိုထက်တယ် ။ မဖြစ်ချေဘူး ။ ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်ပေးမှပဲလို့ တွေးမိဟန် တူပါရဲ့ ။ မြို့ရိုးတံခါးက ရုတ်ခြည်းပ ပွင့်သွားသည် ။ မြို့ရိုးတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့်အတူ ရနောင်မင်းသား၏ ရမ က်တွေကလည်း မြင်းကိုယ်စီနှင့် လွှားခနဲ လွှားခနဲ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြတော့သည် ။ သူတို့မြင်းတွေကို ဦးတည် အပြေးနှင်သွားတာကလည်း ဒေးဝန်းအရပ် ဆီကိုပါပဲ ။

တံခါး (၁၂) ရပ်ထဲမှာ အကြမ်းဆုံး ၊ အရမ်းဆုံး အစောင့်တွေသာ စောင့်ကြပ်ရသည့် အာဠဝီတံခါး ဗိုလ်မှူး တံခါးစောင့်တွေတောင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန် ကြောက်ရသည့် မြို့တော်ဝန် ရွှေလုံဗိုလ် ဦးချိတ် နှင့် ရနောင်မြို့စားကြီး မောင်မောင်တုတ်တို့ဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြ ရအောင် ။

မြို့တော်ဝန် ရွှေလုံဗိုလ် ဦးချိတ် ဆိုသူက နယ်နယ်ရရ မဟုတ် ။ မန္တလေး ရတနာပုံ မြို့တော်ဝန်မင်း တိုင်တားမင်းကြီး ဦးဖိုး ရဲ့ လက်သုံးတော် တပည့်ရင်း ။ သတ္တိကလည်း မခေ ။ သတ်ရမလား ၊ ဖြတ်ရမလား ရရှိထားသည့် အာဏာ အရှိန်အဝါကလည်း မနည်းမို့ တော်ရုံတန်ရုံ မှူးမတ်များက သူ့ကို မယှဉ်ရဲ ။ မပြိုင်ရဲ ။ စကားကို တင်းတင်း မဆိုရဲ ။

တဏှာရာဂ ကလည်း ကြီးသေးရဲ့ ။ အချိန်ရရင် ရသလို နေ့ရောညပါ ရှောင်လေသူ မဟုတ် ။ အာဏာရှိသူ ဖြစ်နေတော့ သူလုပ်သမျှအကုန် တင့်တယ်နေသည် ။ ထိုစဉ်က နေပြည်တော် တစ်ဝန်းတွင် သူ နှင့် ရနောင်မင်းသား နှစ်ဦးသာ မယားများစွာ ယူထားကြသည် ။ သူတို့၏ အရှင် သီပေါဘုရင်တောင်မှ မယား တစ်ယောက်တည်းဖြင့် တင်းတိမ်နေရရှာသည် ။ စံမြန်းနေရရှာသည် ။

နေပြည်တော်မှာ ချောပေ့ ၊ ယဉ်ပေ့ ၊ လှပေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ လက် မနှေး ။ ရနောင်မင်းသားအရှင် ဦးအောင်လည်း ယူတတ်သည် ။ ရနောင်မင်းသား ဦးသွားသည်လည်း ရှိသည် ။ သီပေါဘုရင်၏ နောင်တော်အရာမှာ ရောက်နေသည့် ရနောင်မြို့စား ကိုတော့ သူ ခြွင်းချက်ထားရသည် ။ မယှဉ်ရဲ ၊ မပြိုင်ရဲ ။ ရနောင်မင်းသားနှင့် ယှဉ်လျှင် မိမိက အလိုလို နိမ့်ကျပြီးသား ဆိုတာ သိထားရသည်မို့လည်း ဘယ်တော့မှ ရင်မဆိုင် ။ မတတ်သာလို့ တွေ့ကြရင် တောင်မှ အသာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာ ချည်းပင် ။

အာဏာရှိသူချင်း အတူတူ မိမိက အရှုံးပေးရဖန် များတော့ မခံချင်စိတ်က ဖြစ်မိသည်။ ။ နာကြည်းမှုများ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ။ ရနောင်မင်းသားနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အရှုံးဘက်ကချည်း အမြဲနေရသော မိမိကိုယ်ကို မကျေနပ်ချင်တော့ ။ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ။ ရွှေမြို့တော်ဝန် ဆိုပေမယ့် ပုထုဇဉ်လူသားပဲ မဟုတ်လား ။ ဘယ် ခံချင်ပါ့မတုံး။ ။

သီပေါဘုရင်ကစပြီး ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံးက အရေးပေး အခံရဆုံးသူမှာ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် မဟုတ်လား ။ သည်တော့ သူ့ကို အသူက ယှဉ်လို့ ရမှာတဲ့တုံး ။ သူနဲ့ ယှဉ်တဲ့သူ ပြိုင်တဲ့သူ အားလုံးဟာ နောက်ဆုံးမှာ ရနောင်မင်းသား၏ အောက်ကို ရောက်သွားရတာချည်းပဲ။ ။

သည်တော့ မောင်မောင်တုတ်ဆိုရင် အမှုန့်တောင် မကျန်အောင် ပွတ်ခြေပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်က ရွှေလုံဗိုလ် မြို့ဝန်မှာ အလိုလို ကိန်းအောင်းနေတာ မဆန်းဘူးပေါ့ ။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တိုက်ခိုက် မှုကလေးတွေဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ၊ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပိုမို ရင့်သန်လာသည်။ ။ ဆုတ်မသွားဘဲ တိုးလို့သာ လာသည်။ ။ မကြာပါဘူး ။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မစ္ဆရီယာ စိတ်ကလေးတွေကို ရင့်သန်လာအောင် ဖြစ်စေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက နေပြည်တော်မှာ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ။ သည်ဖြစ်ရပ်က ဘာလဲဆိုတော့ ဒေးဝန်းအရပ်မှာနေတဲ့ အသည်သား မောင်မောင်ကြီး ဆိုသူရဲ့ ဖြစ်ရပ်နဲ့ ဆက်နွယ်နေလေရဲ့ ။

မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့လူက တော်တော်ပွေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုသည်။ ။ အသည်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ဆိုတော့ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိရဲ့ ၊ ဥစ္စာနေကလည်း နောက်ခံ တောင့်တင်းတဲ့ လူဆိုတော့ သူပွေချင်သလောက် ပွေမှာပဲပေါ့ ။ အရပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလေး ခြူးပြားလေးတွေ နည်းနည်း ရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဖောက်ပြန်ကုန်တာပါပဲ ။ ငွေကြေး ကြီးမြင့်ခြင်းရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ သဘောပေါ့ ။ လူတွေဟာ အများအားဖြင့် ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြရဲ့ ၊ ချမ်းသာခြင်း ကျော်စောခြင်း ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူး။ ။

သည်တော့ မောင်မောင်ကြီးလည်း သည်ငွေကြေး အရှိန်အဝါနဲ့ ပွေတာ ၊ လည်ပတ်တာဟာ မဆန်းဘူးပေါ့ ။ ဖရိုက် ၊ ကြက်တိုက် ၊ ထန်းရည်သောက် စသည့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ အားလုံးကို လုပ်သည်။ ။ အဆိုးဆုံး အလုပ်ကတော့ မိန်းမလိုက်စားတာပေါ့ ။ ပျိုပျို အိုအို မရှောင်ဘူး ။ ချောင်ရင် ချောင်သလို လုပ်တတ် ကိုင်တတ်သည်။ ။ သည်လို ပျော်ဖို့ စားဖို့အတွက် ငွေကို သောက်သောက်လဲ သုံးသည်။ ။ သည်ငွေကြေးဟာ သူ့ကို ဖျက်ဆီးနေတယ်လို့ သူ မသိသေးဘူး ။ ပြန်ပြင်လို့လည်း မရတော့ဘူး ။ သူ့ကိုဖျက်ဆီးနေတဲ့ ငွေကြေးတွေကလည်း သူ့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူး ။ ငွေကြေး အသပြာဆိုတာ နေရာတကာ အသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုတာ သူ သိလာပြီ။ ။

သည်အချိန်ကတော့ လူသတ်မှု ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်ပေါ့ ။ သူ လူတစ်ယောက်ကို

သတ်မိခဲ့ပြီ ။ သူသတ်ခဲ့တဲ့ သူကလည်း သူရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ ။ ဖြစ်ပုံက သည်လိုပါ ။ တစ်ညမှာ ထန်းရည်မှူးမှူးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ရှိရာ ဟေမာဇလအရပ်ကို လာခဲ့တယ် ။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့ သူငယ်ချင်း မရှိဘူး ။ အပြင်သွားနေတယ်လို့ ဆိုတယ် ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ မိဘ လူကြီးတွေလည်း မရှိဘူး ။ နှမငယ်လေးတစ်ယောက်သာ ရက်ကန်းခတ်နေလေရဲ့ ။

ထန်းရည်မှူးနေတဲ့ မောင်မောင်ကြီးအဖို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမ ဆိုတာကို မမြင်တော့ဘူး ။ သူ့ သွေးသားက တောင်းဆိုလာတဲ့ ဆန္ဒရမ္မက်ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ကြိုးစားတော့တယ် ။ သည်တွင် သူ့ သူငယ်ချင်းက အပြေးအလွှား ရောက်လာတယ် ။ အကြောက်အကန် ပြောကြ ဆိုကြရင်း အချင်းများကြပြီး ကိုယ်စီပဲ ဓားတွေ ဆွဲထုတ်ကြသည် ။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ခုတ်ကြ ထစ်ကြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ သူငယ်ချင်း သေသွားသည် ။

မောင်မောင်ကြီး လူသတ်ခဲ့ပြီပေါ့ ။

အခွင့်အရေးကို စောင့်နေသူက ရွှေလုံဗိုလ်ပေါ့ ။ သည်အခွင့်အရေးကလည်း ရခဲဘိခြင်း ။ သည်တော့ ဒီလို ရခဲတဲ့ကိစ္စကို မောင်မောင်တုတ် မသိအောင် လုပ်မှပဲ ။ ကြံစည်မှပဲလို့ ရွှေလုံဗိုလ်က စဉ်းစားလိုက်သည် ။ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ဘာကြောင့်များလဲဆိုတော့ မောင်မောင်ကြီးမှာ အလွန်ချော ၊ အလွန်လှ ၊ အလွန်ပဲ ကျက်သရေရှိသည့် အစ်မ ခင်ဦး ဆိုတာ ရှိနေတာကိုး ။

ဒါကို ရွှေလုံဗိုလ်က မောင်မောင်ကြီးကို မှီပြီး သူ၏ အစ်မဖြစ်သူ ခင်ဦး ကို အရယူရန် ကြံသည် ။ ခင်ဦးသည် ရုပ်ရည် ရူပကာယမှာ အလွန် ပြေပြစ်ချောမွေ့သူ ဖြစ်၏ ။ မောင်ကိုလည်း အလွန်ချစ်ခင်သူ ဖြစ်သည် ။

မျက်လုံးကလေးတွေကလည်း ဝိုင်းစက်နေသည် ။ လက်ချောင်းကလေးတွေကလည်း သေးသွယ် ပျော့ပျောင်းနေသည် ။ ရှင်းနေတဲ့ လည်တိုင်တစ်လျှောက် မှာ အကြောလေးတွေကလည်း စိမ်းနေတာပဲလို့ ဆိုသည် ။ မိန်းကလေးတွေမှာ ရှိသင့်တဲ့ အဖုအထစ် အရှိုက်အဝန်း ဆိုတာကတော့ ပြောနေစရာတောင် မလိုအပ်ဘူးတဲ့ ။ သူ့နေရာနဲ့ သူ့နေရာမှာ အံဝင်ခွင်ကျ ရှိနေသည် ။ အရာရာကို ငဲ့လင့်နေဟန် တူသည် ။

ဒီလောက် နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ လူပြောများနေတဲ့ ခင်ဦး ကို ရွှေလုံဗိုလ်က သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ ကြာလှပြီပေါ့ ။ အခွင့်မသာသေးလို့သာ အောင့်နေရတာ ။ သွန်ချချင် နေတာကတော့ ကြာလှပြီပေါ့ ။ ချစ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေကလည်း မနည်းဘူးပေါ့ ။ ‘ ကိုင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ရဲ့ ရင်ခွင်တော်မှာ ခိုလှုံရတော့မပေါ့ ခင်ဦးရယ် ’ လို့ ရွှေလုံဗိုလ်က ကိန်းသေ တွက်ထားဟန် တူပါရဲ့ ။

သည်တော့ မောင်မောင်ကြီးကို လူသတ်မှုက လွတ်မည် ။ ရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့ အငယ်အနှောင်း အဖြစ် ခင်ဦး ခံယူရမည်လို့ အမှာစကားကို ခင်ဦး ထံ အပို့ဆက်တော့ မောင်ကို ချစ်လှတဲ့ ခင်ဦး က ခေါင်းမခါသာဘူးပေါ့ ။

သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အခါ ... သူ့မှာ အာဏာလေး နည်းနည်းရှိတော့ သူလုပ်တိုင်း အရာထင် နေသပေါ့ ။ ဟုတ်တာပဲ လုပ်လုပ် ၊ မဟုတ်တာကိုဘဲ လုပ်လုပ် အာဏာမဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေကတော့ ခေါင်းငုံ့ ခံရတော့မှာပဲပေါ့ ။

သည်အတိုင်းပဲပေါ့ ။ မောင်ကိုချစ်တဲ့ ခင်ဦး ခမျာမှာ မိမိကိုယ်နဲ့ ရင်းပြီး မိမိရဲ့ ဘဝကို အဆုံးခံပြီး ချစ်လှတဲ့ မောင်ဖြစ်သူရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည် ။ သည်လိုနဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် က မောင်မောင်တုတ် မသိအောင် ဒေးဝန်းအရပ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဦး ကို သွားခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဒီကိစ္စကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ကလည်း စောဖေ နောကျပြီးသားပဲပေါ့ ။ ရွှေလုံဗိုလ် လှုပ်ရှားသမျှကို အတိအကျ သိထားတဲ့ မောင်မောင်တုတ် ကလည်း ကွယ်ရာမှာ ဟားတိုက် နေတာပေါ့ ။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုတာမျိုးက ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ နေရာတကာမှာ လူစွာလုပ်ချင်သူ ၊ ရှင်ဘုရင် နဲ့ ထိပ်စုဖုရား ကို အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းနဲ့ ချဉ်းကပ်နေသူ ရွှေလုံဗိုလ် ကို မောင်မောင်တုတ် ကလည်း အတော် မြင်ပြင်းကပ်ဟန် ရှိသည် ။

မိမိ နဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် တို့ ထိပ်ချင်းတိုက် တွေ့ခဲ့ရသော ကိစ္စများတွင် မိမိကသာ အနိုင်ရအောင် ယူခဲ့သည် ။ အိမ်နိမ့်စံ ဘဝ ၊ မထင်ရှားသေးသောကာလက မထိတရှိ ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ ၊ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ရွှေလုံဗိုလ် ၏ စကားသံလေးများကို ခုထိ နားထဲတွင် စွဲမြဲနေမိ၏ ။

“ ဆွမ်းဆန်စိမ်းထဲ ကြွက်ချေးက ရောနေသေး ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင် တယ် ရှုပ်သကဲ့ ”

မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှကို ရွှေလုံဗိုလ် က အကောင်းမြင်သလို ရွှေလုံဗိုလ် လုပ်သမျှကိုလည်း မောင်မောင်တုတ် က ကြည့်မရပေ ။

ရာထူးနှင့် ယှဉ်လျှင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ရာထူးကို ရထားသော မိမိကသာလျှင် အကြီးအကဲမို့ အခွင့်သာလျှင် သာသလို ပညာပြတတ်၏ ။ ဤသို့ သူတို့နှစ်ဦး ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် ကြားထဲတွင် နန်းတော်တွင်းမှ မှူးမတ် သေနာပတိများကလည်း အုပ်စုကွဲလျက် ရှိနေကြသည် ။

သူ့အုပ်စု နှင့် ငါ့အုပ်စု အနိုင်ကြစတမ်း စိတ်များ ကျယ်ပြန့်လာကြ၏ ။ သို့ကြောင့် နန်းတွင်းရေးများ တစ်စထက် တစ်စ ရှုပ်ထွေးမည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည် ။

နန်းတွင်းအုပ်စုများ ထိုသို့ ကွဲစပြုလာချိန်တွင်ပင် သီပေါမင်းတရားသည် ကင်းဝန်မင်းကြီး မကြာခဏ အကြံပေး လျှောက်တင်ချက် များ ၊ ယောအတွင်းဝန်၏ နီးစပ်လှသော အကြံပေးချက် များ တို့ကို အခြေခံကာ အုပ်ချုပ်ပုံ နည်းစနစ်တစ်မျိုးကို တီထွင်လိုက်လေသည် ။

အဟောင်းကို ပယ်ပြီး အသစ်အသစ်ကို ထွင်ဟန်တူပါရဲ့ ။ တစ်ချက်လွှတ် မင်းအာဏာဖြင့် စီရင်အုပ်ချုပ်ရသော သက်ဦးဆံပိုင် စနစ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှေးထုံးအချို့ကို ပယ်ဖျက်ကာ ခေတ်မီ အုပ်ချုပ်ပုံ နည်းစနစ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည် ။

ရှေးက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မှာ လွှတ်တော် အစည်းအဝေး ၊ ပြဲတိုက်တော် အစည်းအဝေးနှင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် ညီလာခံ အစည်းအဝေး ဟူ၍ အစည်းအဝေး သုံးဆင့် ထားခဲ့၏ ။

ပထမ လွှတ်တော်တွင် အရေးကြီးသောကိစ္စများ တင်ပြလက်ခံသည် ။ ဒုတိယ ပြဲတိုက်တော် အစည်းအဝေး၌ မှုခင်းရေးရာများ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်သည် ။ နောက်ဆုံး ဘုရင့် ရှေ့တော်မှောက်တွင် ကျင်းပသည့် ညီလာခံတွင် လျှောက်ထား တင်ပြကြသည်များကို ဘုရင်တစ်ဦးတည်း သဘောဖြင့် တစ်ချက်လွှတ် ဆုံးဖြတ်ချက် များ ချမှတ်လေ့ရှိသည်က များသည် ။

ယခု သီပေါမင်းအလိုကျ ပြောင်းလဲလိုက်သည့် စနစ်နှင့်ကား တခြားစီပင် ။

ဘုရင့်ရှေ့မှောက် ညီလာခံတွင် ဆွေးနွေးချက် များကို လွှတ်တော်တွင် တင်ပြသည် ။ ပြီးမှ မျူးမတ်သေနာပတိ ခြောက်ဆယ့်သုံးဦး အရေအတွက်ရှိသော အများစုက စည်းဝေးဆုံးဖြတ် အတည်ပြုသည် ။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်များကို ဆယ့်လေးဌာန အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးတော်များက ဆောင်ရွက်သွားရမည် ဖြစ်ပေသည် ။ ဆယ့်လေးဌာန အုပ်ချုပ်ရေးတွင် တစ်ဌာနလျှင် ဝန်ကြီး သို့မဟုတ် အတွင်းဝန် တစ်ပါး၊ ပါးက ကြီးမှူးသည် ။ ဌာနကြီးမှူး လက်အောက်တွင် အရာရှိကြီး ၊ အရာရှိလတ်နှင့် အရာရှိငယ် လေးဆယ်ကျော်တို့က သူဌာနနှင့် သူ နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်ရမည် ဖြစ်သည် ။ အဆိုပါ ဆယ့်လေးဌာနတွင် ဝန်ကြီး ၊ အတွင်းဝန်မှအစ စုစုပေါင်း အမှုထမ်း

ငါးရာကျော် ရှိသည် ။

တကယ်တော့ သည်လို ရွှေလုံဗိုလ် ခြေပုန်းခုတ်ပြီး ခင်ဦး ကို အရချင်နေသည်ကို မောင်မောင်တုတ် မသိ မဟုတ် ၊ သိ၏ ။ မောင်မောင်ကြီး အကြောင်းလည်း ကြားသိပြီးမို့ ရွှေလုံဗိုလ်၏ ခြေလှမ်းများကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည် ။ သူတို့ အပေးအယူ မျှပြီးကြလို့လည်း ဒီနေ့ည ခင်ဦး ကို သွားခေါ်ပြီး ရွှေလုံဗိုလ် က သိမ်းပိုက်တော့မည် ဆိုတာလည်း သိထား၏ ။ မိမိဘက်က အကွက် မှားလို့လည်း မဖြစ် ၊ တစ်ကွက် မှားလျှင် တစ်သက် မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ပေမည် ။ သည်တော့ နေဝင်ချိန်ကို စောင့်နေတော့သည် ။

ရွှေလုံဗိုလ် အုပ်စုကလည်း တစ်နေ့ခင်းလုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပေမယ့် မှောင်စပျိုးသည် ဆိုသည်နှင့် သူတို့လူစုမှာ လှုပ်ရှားတော့သည် ။

ဓားတကားကားနှင့် ရွှေပိုးထိုးနေသည့် ရွှေလုံတပ်သား တစ်သိုက်ကို ကြည့်ပြီး မောင်မောင်တုတ်တို့က ပြုံးမိ၏ ။ သနားပါသေးရဲ့ ဟူသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည် ။ အခွင့်အရေးဖြင့် သာချေပြီ ။ သည်တစ်ခါ မယူလိုက်က သင်းအပြင် မိုက် မဲသူ အသူ ရှိပါအံ့နည်း လို့လည်း တွေးနေဟန်တူရဲ့ ။ အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့်နေသော မောင်မောင်တုတ်မှာ သည်တစ်ခါဖြင့် ခင်ဦး ကို ပိုင်ရချေပြီ ။ သည်အရေး အောင်မြင်ရင်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို ခင်ဦး ကိုလည်း ရ ၊ ရွှေလုံဗိုလ်ကိုလည်း ဦးနှိမ်ပြီးသဘော ဖြစ်နေပြီပေါ့ ။

မောင်မောင်တုတ်တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရွှေလုံတပ်သားအချို့ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြ ချေပြီ ။ တစ်ဖက် မှ အရိပ်အက် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ မောင်မောင်တုတ်က သူ ရဲမ က်အချို့ကို မြင်းကိုယ်စီနှင့် လွှတ်လိုက်သည် ။ ကိစ္စ ပြီးပြတ်စေရန်လည်း အသေအချာ မှာလိုက်သည် ။ မယား လှပွဲကတော့ စ၊ချေပြီ ။ သူတို့ ဘာဖြစ်ကြမလဲ ။ ဘယ်သူက အနိုင်ရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင် ။

တင်ကြိုစီစဉ်ထားမှုကြောင့် ခင်ဦး ကို ရွှေလုံတပ်သားများက သူ့အိမ်မှ ခေါ်ခဲ့ကြသည် ။ အိမ်မှ ထွက်လာကြတုန်းက သူတို့အားလုံး ပြုံးပြုံးပါပဲ ။ အခက်အခဲဆိုတာ ခုထိ မြို့မျှ မရှိသေး ။ အရှင် မြို့တော်ဝန် မှာလိုက်သည့် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုများ ဆိုသည်မှာ အဘယ်မှာနည်း ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် မှာလည်း လူသူ မရှိ ။ ပကတိ ငြိမ်နေလေရဲ့ ။

သူတို့အားလုံးရဲ့ အတွေးများ မဆုံးခင်မှာဘဲ ဒေးဝန်းအရပ်၏ အရှေ့တည့်တည့် ရဟိုင်းဈေးရပ်ဆီမှ မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ ရဲမ က်တော်အချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ခင်ဦး အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ရွှေလုံတပ်သားများမှာ မကြာမီ အခက်အခဲတစ်ခုဖြင့် ရင်ဆိုင် လာရတော့၏ ။ အကြောင်းမူ ရဟိုင်းဈေးရပ်ကို

ဖြတ်မည့် လမ်းဆုံတွင် ရဲမ က်တော်အချို့က မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထွက်လမ်းကို ပိတ်ထားသည်မို့လည်း ရွှေလှံတပ်သားများမှာ နောက်သို့ မဆုတ်တော့ဘဲ စတင် ထိုးခုတ်ရတော့သည် ။

ည၏ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်ဝယ် တချင်ချင် တဒင်ဒင် မြည်သံများမှာ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည် ။ အသက်လှပွဲ ၊ မိမိတို့ အရှင်သခင်၏ သွေးသား ဖြေဖျောက် မှုများအတွက် မို့လည်း အားစိုက်ခွန်ပါ ထိုးခုတ်နေကြသည် ။ သည်သို့ တရစပ် ထိုးနှက်နေကြသော ဓားများကြားဝယ် ရွှေလှံတပ်သားများမှာ စွေခနဲ စွေခနဲ အသက်ပါသွားကြရှာသည် ။ အံ့အားသင့်ချိန်မှ မပြေခင် တမလွန်သို့ ရောက်သွားကြရတော့သည် ။ လျင်သူ ၊ ကွက်ကျော်မြင်တတ်သူက အနိုင်ရစမြဲပေါ့ ။

ငရဲတမူ ဆူညံပွက်လောထနေသော ဒေးဝန်းအရပ်ထဲရှိ ပြည်သူပြည်သားများမှာကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲ ။ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်နေ ၊ အိမ်တံခါးပိတ် နေတာကမှ ရန်ကင်းသေးသည် ဟူသော သဘောဖြင့် မီးမှိတ် တံခါးပိတ်ထားကြလေသည် ။ သည်သို့ မိန်းမမှုပွေသော အရှင်သခင်များကြောင့် တပည့်တပန်းများ၏ သွေးများ မြေသို့ ကျဆင်းခဲ့ရသည် ။ အရှင်သခင်များ သွေးသားသောင်းကျန်းဖို့အတွက် မိမိတို့၏ အသက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရရှာသည် ။

ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ပြီး နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်နေသူများ အတွက်ကား ဥပဒေဆိုသည်ကို နားမလည် ။ ဥပဒေဆိုတာ စက္ကူကြီးလား ဆိုရလောက်အောင် ဖြစ်သည် ။ ရှင်ဘုရင်နှင့် အနီးဆုံး နေကြသူများမို့လည်း ငါ့မြင်း ငါစိုင်း စစ်ကိုင်းရောက်ရောက် ပေါ့လေ ။ သူမယား ငါလု ၊ ငါမယား သူလု ဆိုသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကလည်း ပြည်သူတွေအတွက် မဆန်းတော့ပေပြီ ။

သည်လို ရန်ရင်းဆန်ခတ်မှု လူသတ်ပွဲကြီး၏ နောက်ဝယ်တွင် အောင်ပွဲရလိုက်သူကတော့ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည် ။ ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ရှိလှသော ခင်ဦး အား မိမိ၏ အိမ်တော်တွင် အသစ်ချဲ့ထွင် ပြုလုပ်ထားသော အခန်း တစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ထားစေသည် ။ ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်တော်ကလည်း မည်သည့် ပုံသဏ္ဌာန်မှန်း မခန့်မှန်း မမှန်းဆနိုင် လောက်အောင်ပင် ။ အဝိုင်းလည်း မဟုတ် ၊ ဘယ်လို အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်ကိုပင် ရုတ်တရက် မပြောနိုင်အောင် ရှိတော့သည် ။

သည် အဆောက်အအုံကြီးထဲဝယ် သူ၏ မယားတွေကို ထားရှိသည် ။ အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် မယား တစ်ယောက် မို့ အခန်းပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ ရှိပါလိမ့်မည် ။ မယားပေါင်းကလည်း တစ်ရာကျော်ပေတာကိုး ။ သည်တုန်းက အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဖြစ်သည့် သီပေါဘုရင် တောင်မှ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် လောက် မယား မများပေ ။ သည်လို ရနောင်မင်းသားမှာ မယားများကြောင်း သိထားသော သီပေါဘုရင်က “ ဟဲ့ ... မောင်တုတ်ရဲ့ ၊ နင့်မှာ မယားတွေ တယ်များတယ်ဆို ၊ ဒီမယားတွေ နင် ဘယ်က ရလာတာလဲ ၊ နိုင်ထက်စီးနင်းမှုများ

မလုပ်ပါနဲ့ကွယ် ” ဟူ၍ပင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ဖူးသည်။ ။

သည်လို သာသာယာယာ ည ည၊ လှပသော ည၊ မေ့မူးစရာအကောင်းဆုံး ညများကို ဖန်တီးလာသူ မောင်မောင်တုတ်အဖို့ကား မဆန်းတော့ပေ။ ဆန်းရသည်က ခင်ဦးပင်။ ယင်းဖိုတောင်မှ မသန်းခဲ့ဘူးသော ခင်ဦး အဖို့ကား တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ရှိလှဘိသည်။ အချစ်ဆုံး မောင် အတွက် မို့ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး စွန့်လိုက်ရသည်။ မစွန့်လိုကလည်း မဖြစ်။ သည်လို မစွန့်ပါက မောင်ဖြစ်သူ အသတ်ခံရတော့မည် မလွဲ။ အခေါ်လွှတ်သည်က ရွှေလုံဗိုလ်။ ရောက်လာရသည့် အိမ်က ရနောင်မင်းသား အိမ်။ အိုလေ ... ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ၊ မောင်မောင်ကြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်ရင်ပြီးတာပဲ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလိုလည်း တွေးမိဟန် တူပါရဲ့။ ။

သည်လိုနဲ့ပဲ ခင်ဦး ဟာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏ အငယ်အနှောင်း များစွာထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ။

ဤအရေးတွင် အနာကြည်းဆုံးနှင့် အခံပြင်းဆုံး ဖြစ်နေသူကား ရွှေလုံဗိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ ။ ရည်းစားလူလူ အုနုကျခတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ ။ သည်လို မောင်မောင်တုတ်၏ ထိပါး စော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့်လည်း များစွာ အခဲမကျေ ဖြစ်နေရသည်။ ။ တက် တခေါက်ခေါက် ၊ လက်ရုံး တဆန့်ဆန့်။ ။ နေသေးသပ ငတုတ်ရယ် ၊ တစ်နေ့ ငါ့အလှည့်ကြိုမှ မင်း ငါ့အကြောင်း သိရမယ်ပေါ့။ ။

ပုဆိုးခြုံထဲက လက်သီးပန်းပြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ ။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စက ဒီမှာတင် ရပ်မသွားသေးဘူး။ ။ မကြာခင်မှာပဲ မောင်မောင်တုတ် ၏ ထပ်မံစော်ကားခြင်းကို ရွှေလုံဗိုလ် ခံလိုက်ရပြန်သေးသည်။ ။ ခင်ဦးကိစ္စ ဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ရွှေလုံဗိုလ် ဒေါသထွက်နေသည်ကို သိထားသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က ထပ်ပြီး ကလိလိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ ။ နိုင်တုန်း နှိမ်ထားသည့် သဘောလည်းပါရဲ့။ ။ သည်တစ်ခါ ဖြစ်သည့် ဖြစ်ရပ်ကတော့ ရွှေလုံဗိုလ်အဖို့ ပိုပြီး အထိနာသည်။ ။ မိမိတင်မကဘူး ၊ မိမိ၏ တပည့်တပန်းတွေကိုပါ အနိုင်ကျင့်လာသည်။ ။ ထပ်ပြီး စော်ကားလာသည်။ ။

ဒါကလည်း ဗိုလ်ရာကျော် နဲ့ ယှက်နွယ်လာသည်။ ။ အကြောင်းပြုလာသည်။ ။ ဗိုလ်ရာကျော် ဆိုတာက မြို့တော်ဝန် ရွှေလုံဗိုလ် ၏ ယုံကြည်အားကိုးရဆုံးသော လက်ရင်းတပည့် တစ်ဦးပဲ။ ။ အဲဒီ ဗိုလ်ရာကျော် ရဲ့ ချစ်သူက ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော်၏ ဝိုးတန်းရပ်ထဲက ရိုးရိုးအရပ်သူ ညိုညို ဆိုတာပဲ။ ။ ညိုညို ရဲ့ ဖခင်ကတော့ ရိုးရိုး အရပ်သားပါပဲ။ ။ ညိုညို မှာ ကြူကြူ ဆိုတဲ့ ညိုမငယ်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ။ မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သူတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။

ဗိုလ်ရာကျော် နဲ့ ညိုညို တို့ဟာ မကြာခင် ယူကြတော့မည့် အခြေအနေမှာ ရှိသည်။
ဖခင်ကြီးကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပါပဲ။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ နေပြည်တော်မှာ
ကျင်းပနေတဲ့ တပေါင်း ပွဲတော်ကို သူတို့သားအဖတစ်တွေ လှည်းတစ်စီးနဲ့
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူး နန္ဒ နဲ့ သူတပည့် မြတ်ရေး လည်း ပါသည်။
သူတို့ကတော့ စစ်ဝတ်စစ်စား အဆောင်အယောင် မပါဘဲ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ပဲ
လှည်းနောက်က မြင်းကိုယ်စီနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူမျက်နှာ လပြည့်ဝန်းကို တမေ့တမော ကြည့်ကြရင်းနဲ့ သာယာတဲ့
ကမ္ဘာလေးကို တည်ဆောက်နေကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးလှတဲ့
ဒေးဝန်းအရပ်ကို ဖြတ်ကျော်နေတုန်းမှာပဲ မိမိတို့ရှေ့မှာ မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ရပ်နေတဲ့
လူတစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားလုံးက တွေဝေနေကြတာပေါ့။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့
သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် ရှိနေပေမယ့် ဘုရင်ဟာ ဘုရင့်နေရာမှာပဲ နေပြီး
ပြည်သူကြားထဲ ဝင်မလာ။ ပြည်သူတွေထဲမှာ မဝင်ဆန့်တဲ့ ဘုရင် ဖြစ်နေတော့
ပြည်သူတွေနဲ့ နီးစပ်တဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ သာသာရှိတဲ့ လူတစ်စုရဲ့ ချယ်လှယ်မှုကို
ခံနေရကြတာပေါ့။ ပြည်သူပြည်သားတွေ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အနှိပ်စက်ခံ၊
အညှဉ်းဆဲ ခံနေရတာ ဆိုတာကလည်း အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်မင်းတရားက ညံ့ဖျင်းလို့ပဲ
ဆိုရတော့မှာ ပါပဲ။

မြင်းနဲ့ လူတွေကလည်း “ဟေ့ ... မလှုပ်နဲ့၊ သေသွားမယ်၊ ညိုညို ဆိုတာ
ဘယ်သူလဲကွ” လို့ မေးမေး ပြောပြောနဲ့ပဲ ကြူကြူ တို့ ညီအစ်မကို အတင်း
ဝင်ဆွဲလေတော့သည်။

သည်တင်မှာပဲ မယားထိ ဓားကြည့်ဆိုသလို ဗိုလ်ရာကျော် ကလည်း ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့
အတင်းပြန်ခုတ်ပြီး ညိုညို ကို အတင်းပြန်လှသည်။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်
ခုတ်ကြရင်းက ဗိုလ်ရာကျော် ဒဏ်ရာနဲ့ မြေပေါ်လျာသွားတယ်။ ညိုညို လည်း
သူတို့နောက် ပါသွားတော့သည်။

ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဓားသမားတွေထဲက ပစ္စည်းတစ်ခု မြေပေါ်မှာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
။ အဲဒီပစ္စည်းကို ကြည့်ပြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လူတွေမှန်း ဗိုလ်ရာကျော်
သိသွားခဲ့သည်။

သည်ကိစ္စကို ရွှေလုံဗိုလ် ထံကို ချက်ချင်းပဲ အကြောင်းကြားသည်။ မိမိထက်
ဓားထက်နေသူ ဖြစ်နေတော့ ရွှေလုံဗိုလ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာတုံး။ ထုံးစံအတိုင်း
တက်ခေါက် အကြိတ် လက်သီးလက်မောင်း တန်းရုံပဲ တတ်နိုင်တာပေါ့လေ။
မောင်မောင်တုတ် နဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် ဦးချိတ် တို့ရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စဟာ အာဏာရရေးထက်
မိန်းမမှုတွေကြောင့် ပိုပြီး ရန်ငြိုးရန်စ ပိုရှိဟန် တူလေရဲ့။

သည်တုန်းက နေပြည်တော်တစ်လွှားမှာ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်းဆိုတဲ့ ဓားပြညီနောင်ဟာ တော်တော် သောင်းကျန်းနေသည် ။ ရန်ကင်းတောင်ခြေ တစ်နေရာမှာ ဗဟိုစခန်း လုပ်ထားတယ်လို့ ဆိုသည် ။ လက်အောက် တပ်သို့တပ်နန်းတွေကလည်း များတော့ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ဟာ အခွင့်သာရင် သာသလို နေပြည်တော်ဘက် မှာရှိတဲ့ ပြည်ကြီးကျက်သရေတို့ ၊ ဟေမာဇလတို့ ၊ စိတ္တရမဟီရပ် စတဲ့ ရပ်ကွက်တွေကို ဝင်၊ ဝင်လုတတ်လေ့ ရှိသည် ။

အာဏာရှိတဲ့ လူကြီးတွေအချင်းချင်း မသင့်မတင့်ဖြစ်နေတာ့ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ဟာ ပိုပြီး ဆိုးလာသည် ။ လူရုံ ယက်ရုံတင် မကဘူး ၊ သားပျို သမီးပျိုကလေးတွေကိုပါ အဓမ္မ အနိုင်အထက် ပြုကျင့်လာလေရဲ့ ။ မြို့တော်ဝန် ဦးပေစိ လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ။ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို ဖမ်းမိဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး ။ သည်တော့ အရင်းအနှီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် ဦးချိတ် ကို အကူအညီတောင်းတော့သည် ။

ရွှေလုံဗိုလ် ကလည်း မြို့ဝန် ဦးပေစိ ကို ပြုံးပြုံးပဲ ကြည့်နေသည် ။ သူ ပြုံးပုံကတော့ မြို့ဝန် လုပ်နေပြီး ဒီလောက်တောင် အ, ရ, န, ရသလား ဆိုတဲ့ ပြုံးဟန်ပါပဲ ။ အာဏာရထားရက်ကနဲ့ ရထားတဲ့ သည်အာဏာကလေးကို အသုံးမချတတ်တဲ့ မြို့ဝန် ဦးပေစိ ကို သနားပြီး ပြုံးဟန်လည်း တူပါရဲ့ ။ ရွှေလုံဗိုလ်လည်း မြို့ဝန် ဦးပေစိ ကို အာမခံလိုက်သည် ။ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို အရှင်လက်ရပဲ ဖမ်းပေးတော့မယ်ပေါ့ ။ ဒီနေရာမှာ ရွှေလုံဗိုလ်က အကြံကြီးသည် ။ မောင်မောင်တုတ်ထက် ဉာဏ်ရှည် ပိုကောင်းပေမည် ။ နေပြည်တော်တစ်လွှားမှာ လူတိုင်း ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ သည် ဓားပြညီနောင်ကို ဖမ်းပေးပြီး ရာထူးကြီးမြင့်အောင် ကြံစည်ဟန်လည်း တူပါရဲ့ ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ... ရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့ ကြံစည်မှု ၊ အားထုတ်မှု ၊ ကြိုးစားမှုကြောင့် ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို လက်ရဖမ်းမိသည် ။

ရွှေလုံဗိုလ် တွက်ထားသလိုပဲ သူ့အဖို့ အတော်လေး အကျိုးရှိသွားသည် ။ ရာထူး မတိုးတက်ပေမယ့် အဆောင်အယောင် ပိုများလာသည် ။ ခြွေရံသင်းပင်း ပိုများလာသည် ။ သည်တော့ မိန်းမလည်း ပိုများလာတယ်ပေါ့ ။ နေပြည်တော်သူ ၊ နေပြည်တော်သားတွေကလည်း ခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိကြတော့သည် ။ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး ။ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို အရှေ့ရုံး ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားသည် ။ တစ်လ အလွန်မှာပဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှု ဖြစ်ပွားတော့သည် ။ အဲဒီနေ့က နေဝင်ဖျိုးဖျ အချိန် ။ အကျဉ်းသားတွေအားလုံး ထမင်းစားပြီးစ အချိန်ပေါ့ ။ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ညီနောင်တို့ ချုပ်ထားတဲ့ အခန်းထဲက သေနတ်မီးပေါက်သံများ ကြားလိုက်ရသည် ။

ထောင်သားတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပြေးလွှား အော်ဟစ်နေကြသည် ။ တစ်ထောင်လုံးလည်း လန့်နေကြပြီ ။ ထောင်သားတွေနဲ့ အမှုထမ်းတွေရဲ့ တိုက်သံ ၊ ခိုက်သံ ၊ ထိုးသံ ၊ အော်သံ ၊ ဟစ်သံ ၊ ဆဲဆိုသံများမှာ ဘဝဂံထိ ညံနေလေရဲ့ ။

အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ။

ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်က ဦးဆောင်ပြီး ထောင်ထခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဆိုးတာက သူတို့ ညီအစ်ကို၊ ကို တစ်ခန်းထဲမှာ ထားပြီး ချုပ်ထားလို့ပဲ ။ သည်တော့ အလွယ်တကူနဲ့ ကြံစည်နိုင်တာပေါ့ ။ ပိုဆိုးတာကတော့ အဲဒီ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ညီနောင် ထောင်ထတဲ့အတွက် လူပေါင်း (၉၉) ဦး သေကျေခဲ့ရသည် ။ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ညီနောင်ကတော့ တပည့်အချို့နဲ့ လွတ်ထွက်သွားခဲ့သည် ။ ထောင်တစ်ဝိုက် မှာလည်း သွေးချင်းချင်း နီနေတာပဲလို့ ဆိုကြသည် ။

ရွှေလုံဗိုလ်လည်း ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို ပြန်ဖမ်းမိရေးအတွက် အတော် ကြိုးစားသေးသည် ။ ဒါပေမယ့် သည်တစ်ကြိမ်တော့ မရတော့ဘူး ။ ဘယ်လိုပင် အထောက်တော် ၊ အစေတော်တွေနဲ့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ အရာအထင်တော့ဘူး ။ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်လည်း တစ်ခါသေဖူးပြီမို့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေတော့ဘူး ။ တောနက်တဲ့ အရှေ့တောရ တို့ ၊ အောင်ပင်လယ် တို့ဆိုမှာ ရှောင်ပုန်းနေမည် ထင်ပါရဲ့ ။ ဘယ်လိုပဲ ရှာရှာ ရှာမတွေ့ဘူး ။ ရွှေလုံမြို့ဝန်ဟာ တော်တော်စိတ်တိုလာသည် ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကွင်းဆင်း ရှာသည် ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရှာလေ ... ဝေးလေ ၊ ရှာလေ ... ဝေးလေ ဖြစ်နေတဲ့ ဓားပြညီနောင်ကို ရွှေလုံဗိုလ် စိတ်ကုန်ခန်းလာတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ အထောက်တော်များနဲ့သာ လွှဲပြီး အေးအေးပဲ နေတော့သည် ။

သည်တွင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရွှေလုံဗိုလ် ကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည် ။ သည်သတင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် ကို အတော်ပဲ တုန်လှုပ်သွားစေသည်လို့ပဲ ဆိုရမည် ။ ရိုးရိုးတန်းတန်းထက် ရနောင်မင်းသား ပါလာလို့ ပိုပြီး အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားရတာပေါ့ ။ သည်သတင်းကတော့ ရိုးရိုးပါပဲ ။

လွှတ်တော်က ပြန်လာပြီး အနားယူမယ်လို့ ကြံခါရှိသေး ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ရဲ့ အဆောင်ကိုင်တစ်ဦး ရောက်လာသည် ။

ပြီးတော့ မောင်မောင်တုတ် ပါးလိုက်တဲ့ စာကို ရွှေလုံဗိုလ် ထံ ဆက်လိုက်သည် ။ စာမှာ ပါတာကတော့ ‘ ရွှေလုံဗိုလ် ဖမ်းမမိတဲ့ ရန်လင်း ၊ ရန်ကင်း ဓားပြညီနောင်ကို မိထားပါတယ် ။ မြို့ဝန်မင်း အိမ်သို့ ကြွခဲ့ပါ ... တိုင်ပင်လိုပါသည် ’ လို့ မောင်မောင်တုတ်က အခေါ်ရှိသည် ။

သည်တွင် ရွှေလုံဗိုလ် စဉ်းစားပြီ ။ မသွားရင်လည်း သင်းက ငါ့ကို ကြောက်လို့ ထင်ရောမည် ။ သွားပြန်ရင်လည်း သင်းက ငါ့ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ ရန်စမှာ သေချာသည် ။ သည်တော့ ယောက်ျားကောင်းတို့၏ သတ္တိကို ငါပြမယ်လို့လည်း ရွှေလုံဗိုလ်က စဉ်းစားမိဟန် တူပါရဲ့ ။ ဒါကြောင့်လည်း

မောင်မောင်တုတ်၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည် ။ ဘိန်းစားချင်း အတူတူ တစ်လုံးပိုရှုနေသည့် မောင်မောင်တုတ်ကို ခံချင်ဟန် မတူဘူး ။ သူလည်း အာဏာရှိတဲ့သူ ။ ငါလည်း အာဏာရှိတဲ့လူပဲ ။ ဘာကြောက်ရမှာတဲ့တုံး လို့လည်း တွေးမိဟန် တူသည် ။

ဒါနဲ့ပဲ ... ရွှေလုံဗိုလ်တစ်ယောက် မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ အိမ်တော်ကို ရောက်သွားသည် ။ အဲဒီနေ့က ညနေခင်းပဲ ၊ သည်လို ရွှေလုံဗိုလ် လာတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရော မောင်မောင်တုတ်က နေရာမှ ရုတ်ခြည်းပဲ ထလိုက်သည် ။ သူ့အမှုအရာက ပျာပျာသလဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ ။ ရွှေလုံဗိုလ် ကို ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်သည် ။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ဧည့်ဆောင်ထဲသို့ ခေါ်ခဲ့သည် ။

သူတို့ စကားစမြည် ပြောကြသည် ။ မောင်မောင်တုတ် က လက်ဖက်ရည် ချလာစေသည် ။ သည် လက်ဖက်ရည်ပွဲကို သူမယားတွေပဲ ချလာစေသည် ။ သူ့မှာ မယား ပေါကြောင်း ၊ များကြောင်းလည်း ပြချင်တယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ရုတ်တရက်ပဲ မောင်မောင်တုတ် က သူတို့ထိုင်နေသည့် စားပွဲအောက်သို့ လက်နှိုက်လိုက်သည် ။ သည်တွင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားတာပဲ ။ ခေါင်းလောင်းသံ စူးစူးရှရှ မြည်သံဟာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ပြီးတော့ တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ခြေသံများဟာ သူတို့ အခန်းဆီကို ဦးတည်နေလေရဲ့ ။

တဒင်္ဂအတွင်းမှာ အခန်းတစ်ခုလုံး မိန်းမတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်သွားတာပဲ ။ သည်မိန်းမတွေက ဘယ်က လာတာလဲ ၊ ဘယ်သူတွေလဲ ။ တခြားသူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏ မယား အငယ်အနှောင်းတွေပဲ ။ သူတို့အားလုံး ရွှေလုံဗိုလ် နှင့် မောင်မောင်တုတ် ကို ပတ်ချာလည် ဝိုင်းထိုင်ထားကြသည် ။ စည်းကမ်းကတော့ တကယ်ကျတာပဲ ။ မိန်းမတွေ ဒါလောက် များပြားတာတောင် စကားသံ တစ်ခွန်းမှ မကြားရဘူး ။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေတာပဲလို့ ဆိုသည် ။ မောင်မောင်တုတ်က သူမယားတွေကို ရွှေလုံဗိုလ် အား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစေသည် ။

သည်မှာတင် ရွှေလုံဗိုလ် အဖို့ နည်းနည်း ထိတ်လာပြီ ။ မကြောက်ဘူး ဆိုပေမယ့် မောင်မောင်တုတ် ၏ အပြုအမူက မိမိကို ထိတ်လာစေသည် ။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ မိမိနှင့် မောင်မောင်တုတ်သာ ရှိသည် ။ မိန်းမတွေ တင်းကျပ် ပြည့်နက်နေသည့် သည်အခန်းထဲမှာ နေ၊ နေရသည့် အဖြစ်ကို မထိတ်သာမလန့်သာ ဖြစ်နေလေရဲ့ ။ ဒါကြောင့်လည်း သူလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို အစဖော်ပေးလိုက်သည် ။

မောင်မောင်တုတ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ။ အပြုံးမပျက်ဘူး ။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလေရဲ့ ။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စဉ်းစားနေမိဟန် တူပါရဲ့ ။ ပြီးမှ ဓားပြဗိုလ်အကြီး ရန်လင်းကို မိထားပြီလို့ ပြောလိုက်သည် ။ သည်တွင် ရွှေလုံဗိုလ်က အရေးမထားသလို ခပ်တည်တည် လုပ်နေသည် ။ ခေါင်းကိုလည်း

အသာညိတ်ပြလိုက်သည် ။ မထူးခြားဘူးပေါ့ ။ မောင်မောင်တုတ်
ဘာဆက်ပြောမလဲလို့ နားကို စွင့်ထားသည် ။

“ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ... လူအူသုပ်ကလေးများ စားဖူးသလား ”

သည်လို မောင်မောင်တုတ်ဆီက မမျှော်လင့်တဲ့ စကားကြောင့် ရွှေလုံဗိုလ်မှာ
အံ့အားသင့် သွားရ၏ ။ သူ ဘာကို ဆိုလိုပါလိမ့် လို့လည်း တွေးနေဟန်တူရဲ့ ။

ဒါနဲ့ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းက “ မစားဘူးကြောင်း ၊ စားလည်း မစားချင်ကြောင်း ” များကို
ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

သည်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က -

“ မြို့ဝန်မင်းက အလွန် သတ္တိရှိတယ်လို့ ကြားရပါတယ် ။ ဒီတော့ ကျုပ်က
မြို့ဝန်မင်းကို လူအူသုပ်နဲ့ ဧည့်ခံပါမယ် ။ တကယ်သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ကျွေးတဲ့
လူအူသုပ်ကို စားရမှာပေါ့ ။ လူအူသုပ် ဆိုသဟာ ဘယ်အစားနဲ့မှ မတူဘူး ။ အလွန်ပဲ
အရသာရှိသမျှ ” လို့ ပြောပြန်သည် ။

လူစိတ် ဆိုတာကလည်း အဆန်းသား ။ သူများကိုတော့ ဖိချင်သလို ဖိလာပြီး
ကိုယ့်ကျတော့ တစ်ရွေးသားမျှ အထိမခံချင်သည့် လူစားမျိုးက ခပ်ရှားရှားပဲကလား
။ သည်တော့ ရွှေလုံဗိုလ် စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ ။ ဒါနဲ့ပဲ
ရွှေလုံဗိုလ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြော လိုက်သည် ။

“ လူအူသုပ် မပြောနဲ့ ၊ ရနိုင်ရင် ဘီလူးအူတောင် သုပ်ပေးစမ်းပါ ။ ကျုပ် စားပြမယ် ”
လို့ ခပ်ရွတ်ရွတ် ပြောလိုက်သည် ။

ဒါနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ မောင်မောင်တုတ်က ဓားပြဗိုလ် ရန်လင်းကို ခေါ်လာစေသည် ။
ဓားပြရန်လင်းကို လက်ပြန် ကြိုးတုပ်ရှက်နဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ထုတ်ယူလာသည် ။
အခန်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ ဓားပြ ရန်လင်းကို ပက်လက်ထားပြီး
ချုပ်ကိုင်ထားလေရဲ့ ။

ရန်လင်းက ဓားပြသာ ဖြစ်သည် ။ သတ္တိတော့ အရှိသားပဲ ။ ရုန်းလည်း မရုန်း ၊
လှုပ်လည်း မလှုပ် ။ တစ်စက်ကလေးမှ မအော်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ
ပက်လက်အနေအထားမှာ ရှိနေရှာသည် ။ သူ့ဟန်ပန်က ဖြစ်လာတဲ့
ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှိနေသည် ။

မအေးဆေးလို့ကလည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ ။ အသတ်အဖြတ်မှာ နာမည်ကြီးလှတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေမှပဲကိုး ။ ပြီးတော့လည်း များပြားလှတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မိန်းမတွေက သူ့ကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည် ။ သည်တော့ သည်မိန်းမတွေရဲ့ရှေ့မှာ ယောက်ျားပီပီ သတ္တိရှိရှိနဲ့ အသေခံပြ မဟဲ့ လို့လည်း စဉ်းစားမိထားဟန်လည်း တူပါရဲ့ ။

ဖြစ်ရပ်ကလေးက မကြာဘူး ။

အဆောင်ကိုင်တစ်ဦးရဲ့ လက်က ဖျတ်ခနဲ အပေါ်ကို မြောက်သွားသည် ။ သူ့ရဲ့ လက်မှာ အသွားထက်လှတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ပါသွားသည် ။ သည်ဓားက ဓားပြရန်လင်းရဲ့ လည်မျိုကနေပြီး ဗိုက်အောက်ကို ဆွဲယူသွားသည် ။

ဓားဝင်သွားတဲ့ လည်မျိုက သွေးတွေဟာ ပန်းထွက်လာသည် ။ အမြင့်တစ်တောင်လောက် ရှိပေမည် ။ ဘေးကကြည့်နေတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အထိတ်တလန့် အော်သံဟာ ဘဝဂ် ညံသွားလေရဲ့ ။ ညည်းတွားသံ ၊ အော်သံ ၊ ဟစ်သံ ၊ ငိုသံ ၊ ယိုသံတွေဟာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆူညံ နေတော့သည် ။ တချို့မိန်းမတွေဆို ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ထပြေးကြတာ သောက်သောက်လပေါ့ ။ ဓားပြဗိုလ် ရန်လင်းဟာ လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ် ၊ အံကြိတ်ပြီး သေသွားရှာသည် ။

ခပ်ရွတ်ရွတ် ရွေ့လှံဗိုလ်ကတော့ မဖြိုရေးချ မဖြိုပေါ့ ။ ကြောက်စိတ်ကို ရင်မှာသိပ်ပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ နေလိုက်သည် ။ မထူးဆန်းဘူးပေါ့ ။ သူ့ရဲ့ လူသတ်ပြတာကို ဂရုမစိုက်ဘူး ။ ကြက် လည်လီးတာကို ထိုင်ကြည့်နေသလို ကြည့်နေသည် ။ တစ်စက်ကလေးမှ မလှုပ်ဘူး ။ သူတို့ လုပ်နေသမျှ ကိုင်နေသမျှကို ကြည့်နေသည် ။ ရနောင်မင်းသား ကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ ။

သူ့အပြုံးက ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးအပေါ်မှာ အနိုင်ယူလိုက်တဲ့ အပြုံး ။ နှစ်သိမ့်တဲ့ အပြုံး ။ အပွယ်ယမ်းဖြင့် ပြည့်နေတဲ့ အပြုံး ။ သည်အပြုံးတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေမလား မသိ ။ ရှိတော့ ရှိနေမှာပါပဲ ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ရနောင်မင်းသားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သက်သေခံနေလို့ပဲ ။

သေသွားတဲ့ ဓားပြ ရန်လင်းရဲ့ ဗိုက်ထဲက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အူတွေကို ထုတ်ယူသည် ။ နီနီရရ အူခွေကြီးဟာ လင်ပန်းကြီး တစ်ခုထဲမှာ အခွေလိုက် ရှိနေသည် ။ လူသာ သေတယ် ၊ အူခွေကြီးကတော့ မသေသေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ တလုပ်လုပ်နဲ့ ရှိနေသည် ။ လှုပ်နေသေးတဲ့ အူခွေကြီးကို ရနောင်မင်းသားက ကိုင်ကြည့်နေသည် ။ သဒ္ဓါရတရားကိုပဲ စဉ်းစားနေသလား မသိ ။ သေသေချာချာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်နေသည် ။ ပြီးမှ “ ရေဆေးမနေနဲ့ ... ပြုတ်ပြီး ယူခဲ့ ” လို့ အဆောင်ကိုင်ကို လှမ်းပြောပြီး အူခွေကြီးကို ပေးလိုက်လေသည် ။

ရွှေလုံဗိုလ်ကတော့ ပွဲကြည့်ရုံသက်သက်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ ဘာစကားမှ
ဝင်မပြောတော့ပါဘူး ။ ရနောင်မင်းသားကသာ စကားကို အမျှင်မပြတ်
ပြောနေသည် ။ လူအူဆိုတာ အရသာ ထူးကဲကြောင်း ၊ ယခုည ရွှေလုံမြို့ဝန်ကို
လူအူသုပ်နဲ့ ဧည့်ခံချင်လို့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အထူးကြိုးပမ်း
ရှာထားရကြောင်းများကို ပြောပြနေလေသည် ။ သည်ဖြစ်ရပ်အတွက်
ရနောင်မင်းသား အဖို့ သိပ်ကို ဂုဏ်ယူနေဟန် ရှိနေလေရဲ့ ။ ရွှေလုံဗိုလ် ရှာမတွေ့တဲ့
ရာဇဝတ်ကောင်ကို အရရှာပြီး ခုလို လုပ်လိုက်ရတာကို သိပ်ပျော်နေဟန် ရှိသည် ။
လူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရသည် ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ကို
တစ်နည်းနည်းနဲ့ အနိုင်ရလိုက်တဲ့အခါ ပျော်ရွှင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ ။ ရနောင်မင်းသား က
ပျော်နေပုံရလေသည် ။ မကြာပါဘူး ။ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ လူအူပြုတ်
အခွေလိုက်ကြီးဟာ စားပွဲပေါ် ရောက်လာသည် ။

ရောက်လာလာချင်းပဲ ရနောင်မင်းသားက အူကို တစ်ပိုင်း နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး
အငန့်ရည်ဖြင့် တို့စားပြလိုက်သည် ။ ရွှေလုံမြို့ဝန်ကို ကလီလိုက်ဟန် တူပါရဲ့ ။
လူအူပြုတ်ကို စားနေရင်းကပဲ “ ဘယ့်နှယ် ... ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းရဲ့ စားပါဗျ ။
လူအူသုပ်ဟာ လောကမှာ အရသာ အရှိဆုံးပါ ” လို့လည်း ပြောနေသေးသည် ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ရွှေလုံမြို့ဝန်ဟာ အခက်တွေ့နေပုံရသည် ။ အူပြုတ်ကို
စားပြနေတဲ့ ရနောင်မင်းသားကို ကြည့်ရင်းကလည်း ဝမ်းထဲမှာ ဘာလိုလို
ရွံ့လာသလို ဖြစ်နေဟန် ရှိသည် ။ လူအူကို ရွံတာထက် အူပြုတ်ကို စားပြနေတဲ့
ရနောင်မင်းသားကို ပိုပြီး ရွံဟန်ရှိနေရဲ့ ။ မစားလို့ကလည်း မဖြစ် ။ အူပြုတ်ကို
မစားဘဲနေပါက မိမိကို ရနောင်မင်းသားက နှိမ်သည်ထက် ပိုနှိမ်လာပေမည် ။
ရနောင်မင်းသား ဆိုပေမယ့် မင်းသွေး တစ်စက်ကလေးမျှ မပါတဲ့ မင်းသားကြီး ။
သီပေါမင်းနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ။ စုဖုရားလတ်နဲ့ နို့စို့ဖက် ။ သီပေါမင်းရဲ့
အယုံကြည်ရဆုံးမို့လည်း သည် မင်းသားဆိုတဲ့ ဘွဲ့နဲ့ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်
ရာထူးကို ရထားတာပဲ ။ သည်တော့ ယောက်ျားပီပီ သူတောင်မှ စားပြသေးတာ ။
ငါ့အဖို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးထင်ရဲ့ ။ စားပြမှပဲလို့ စဉ်းစားမိဟန် တူပါသည် ။

ရှေ့လင်ပန်းထဲမှာ တုံးထစ်ထားတဲ့ အူပြုတ်တစ်တုံးကို ကောက်စားပြီး ရှုတ်ခနဲ
ရနောင်မင်းသားရဲ့ အိမ်တော်ပေါ်က ဆင်းသွားသည် ။ ပြန်ပါဦးမယ် လို့လည်း
ရနောင်မင်းသား ကို နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့ဘူး ။

ရွှေလုံမြို့ဝန်ဟာ ရှက်လည်း ရှက် ၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သွားလိုက်တာ
မြို့တော်ဝန် ဦးပေစိ အိမ်တော်ပေါ်ရောက် မှပဲ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ထိုင်ချလိုက်
မိသည် ။ မြို့တော်ဝန် ဦးပေစိ ကိုလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြမိသည် ။
ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသထွက်လာလွန်းလို့ စားပွဲကို လက်သီးနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်
ထိုးမိ၏ ။ စားပွဲတစ်ခုလုံးသည် သူ့ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ပေါက်ပြဲကုန်သည် ။
ကျိုးပဲ့ကုန်လေရဲ့ ။

ဒါက သက်သက်ခေါ်ပြီး စော်ကားတာပဲလို့လည်း ထင်နေဟန်ရှိသည် ။ ဤသို့ အိမ်ခေါ်ပြီး စော်ကားလိုက်ခြင်း ၊ မိမိ သိမ်းပိုက် မည့် မယား ခင်ဦး ကို အတင်းလှယူခြင်း စတဲ့ ရနောင်မင်းသားရဲ့ အပြုအမူတွေက မိမိထက် တန်ခိုးကြီးနေသူမို့သာ ခံနေရသည် ။ နေသေးသပ ... ငတုတ်ရယ် ။ မင်းနဲ့ ငါ တစ်နေ့ တွေ့မယ်လို့လည်း အကျိတ်အခဲကြီး ထားနေမိတော့သည် ။

မိမိနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ့် အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေဟန်ရှိသည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်နဲ့ ဆိုသလိုပေါ့ ။ နေရိပ်လာမှာကို နေပူက စောင့်ကြည့်ခြင်းလို့လည်း ဆိုနိုင်သည် ။ စိတ်ကို အေးအေးထားသည် ။ ဖြစ်သမျှကို သုံးသပ်ကြည့်သည် ။ သည်ကြားထဲ ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှာလည်း အုပ်စုလုတဲ့ လွန်ပွဲကြီးက မပြီးသေးဘူး ။

တိုင်းတားမင်းကြီး ဦးဖိုး နဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းတို့ ဂိုဏ်းမှာ အာဏာလုဆဲ ရှိသေးသည် ။ အင်း ... လူတွေ ... လူတွေ ... ၊ တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး အနိုင်ရဖို့အတွက် အာဏာကို ရအောင်ယူကြသည် ။ ရလာတော့ကော သည်အာဏာတွေကို ဘာလုပ်ပစ်သလဲ ။ မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ အသုံးချသည် ။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအတွက် အသုံးပြုသည် ။ အားလုံး ပြီးမှသာ တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုသည် ။ ဒါကလည်း မဖြစ်စလောက်ပါ ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ရဲ့ သမိုင်းကတော့ သည်လိုပဲ ပြောပြနေသည် ။ မဆန်းသော မသစ်သော သည်ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့မှာ ကိုပုတ်သင်ညိုတို့ ၊ မပုတ်သင်ညိုတို့ ဖြစ်နေကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ ။

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာ နှလုံးရည်မြင့်မားသမား ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်တား မင်းကြီးကို ကြာကြာ ဘက် မပြိုင်နိုင်သဖြင့် သိပေါမင်းရှေ့သို့ အခစား သိပ်မဝင်တော့ ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဝင်တော့သည် ။ အရေးကြီးသော ကိစ္စများရှိမှ ၊ ရှေ့တော် မဝင်မဖြစ် ဝင်ရတော့မှသာ ဝင်တော့သည် ။

ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုးလည်း မွေးစားသား ရနောင်မင်းသား၏ အရှိန်ဖြင့် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ မာန်မာန တက်ကြွနေတော့သည် ။ စိန်နားကပ်ကြောင့် ပါးပြောင်တာပဲလို့ ဆိုရမလားပဲ ။ တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေလို့လည်း ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုး မှာ ဤသို့ မာန်မာန တက်ကြွနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည် ။

နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ အရှိန်အဝါကြီးသူ ၊ အာဏာရှိသူကသာ အနိုင်ရစမြဲမို့ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းမှာ အလိုလို ဝပ်ဆင်းသွားရခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည် ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း “ တိုင်ကို ရေနံသုတ်ထားသဖြင့် ကင်းမတက်နိုင် ” ဟူသော စကားပုံဖြင့် ထိုအချိန်က နန်းတွင်းရေးကို သရုပ်ဖော် ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည် ။ မှန်ပါသည် ။ တိုင်တားမင်းကြီး နှင့် ရေနံချောင်းမင်းကြီး တို့ နှစ်ဦး ပူးပေါင်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်းဝန်မင်းကြီး ၏ အာဏာမှာ လျှော့ကျရလေသည် ။ တစ်ခါကလည်း ဘုရင့်အပါးဝယ် ခစားနေစဉ် သီပေါမင်းက -

“ ဘိုးဘိုး ... ခုတစ်လော မမြင်ပါကလား ၊ အခစား လစ်လပ်ဟန် ရှိသပ ” လို့လည်း မိန့်ကြားလိုက်ရော ကင်းဝန်မင်းကြီးက မရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် -

“ မှန်ပါ ... ခစားတော့ ခစားပါသည် ဘုရား ၊ တိုင်ကွယ်နေလို့ မမြင်ဟန်ရှိပါသည် ဘုရား ” လို့ အချက်ကျကျ လျှောက်လိုက်တော့ တိုင်တားမင်းကြီး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည် ။

တစ်စထက်တစ်စ အာဏာတက်လာတဲ့ တိုင်တားမင်းကြီးဟာ အခွန်တော်စရိတ်ငွေများ ရစေရန် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာ ထိရုံးတွေ တိုးဖွင့်စေသည် ။ တိုင်းသူပြည်သားလည်း ချမ်းသာ ၊ အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရလည်း အခွန်တော်တိုးပွားစေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့ ။ ဒါပေမယ့် ကုန်းဘောင်ခေတ်က ထိဆိုတာကလည်း ပေါက်ခဲပါဘိခြင်း ။ ထိထိုးလို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ မချမ်းသာတဲ့အပြင် ထမင်းနှပ်မှန်အောင် မနည်းကြိုးစားပြီး ရှာဖွေနေရသည် ။ အဲဒီခေတ်က ကုန်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်မှုတွေ ၊ နေထိုင်စရိတ် ကြီးမြင့်မှုတွေကြောင့် ‘ ဒီ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ရှင်ဘုရင် လက်ထက် မာမှ လူဖြစ်ရတာ ဒုက္ခပါပဲ ’ လို့တောင် ညည်းညူတဲ့ အထိ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဆိုပါသည် ။

တိုင်တားမင်းကြီးက ကုန်းကြောင်းစစ်ဘက်ဌာနကို ချုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ လှေသင်း အတွင်းဝန် ဦးရွှေမောင် နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မြန်မာစစ်တပ်များကို အီတာလျံ ၊ ပြင်သစ် နည်းပြဆရာများနှင့် ခေတ်မီ စစ်သင်တန်း ပေးစေသည် ။ တစ်ဖက်က မြင့်လျှင် တစ်ဖက်က နိမ့်စမြဲပင် ။ ချိန်ခွင်လျှာလို ပေါ့ ။ သည်လို တိုင်တားမင်းကြီး တန်ခိုးကြီးလာစဉ်မှာပဲ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ဘက်တော်သားများဟာ နေရာတကာမှာ အဖိနှိပ် ခံနေရရှာသည် ။

မြို့တော်ဝန် သုံးဦးအနက် မှ အက္ကပတ် မြင်းဝန်လည်း တိုင်တားမင်းကြီး ရဲ့ ဂိုဏ်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည် ။ ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက် ဆိုသလိုပေါ့လေ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း ဘက် မှာတော့ မြို့ဝန် ဦးပေစိ နဲ့ မှူးမတ် အနည်းငယ်ခန့်သာ ဘက်တော်သားများအဖြစ် သစ္စာရှိရှိ ကျန်ခဲ့တော့သည် ။

သီပေါမင်းတရား မှာမူ စာပေပရိယတ္တိဖြင့် မွေ့လျော်သူ ဘုန်းကြီးလူထွက် ဘုရင်ပီပီ သာသနာရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၏ ။ ပုတီး တစ်ပတ် ၊ စုဖုရား တစ်ပတ်ဖြင့်သာ ပုတီး နှင့် စုဖုရား ကြားမှာသာ စံပျော်နေရှာသည် ။

လူအေးဘုရင်မို့လည်း ရှုပ်ထွေးလှသော ရွှေနန်းတော် အတွင်းရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နေသူဖြစ်သည်။ ။ အချိန်တန် ပုတီးစိပ် ၊ အချိန်တန် စုဖုရား ဆီသွား နှင့်သာ နေရှာသည်။ ။ ရှေးအစဉ်အဆက်က ရှင်ဘုရင်များလို မယားများများ မထားနိုင်သူပီပီ စုဖုရား တစ်ဦးတည်းနှင့်သာ ကျေနပ်နေရရှာသည်။ ။

စုဖုရားလတ် ကမူ ဤသို့မဟုတ်။ ။ စိတ်ထက်ရသည့်အထဲ တစ်ပါးတည်းသော မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်နေသည်မို့လည်း နန်းတွင်းရေး ဆိုလည်း ပါ၏။ ။ တိုင်းပြည်ရေး ဆိုလည်း ပါ၏။ ။ မကြာခဏဆိုသလို မျူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်စည်းဝေးရာ၌ ပါဝင်နေလေသည်။ ။ သည်အချိန်မှာ အပျော်ဆုံးနဲ့ အမော်ဆုံးက ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ရှင်ဘုရင် လက်သုံးတော်ကိုင် ငယ်ကျွန်တော် မောင်မောင်တုတ် မို့လည်း ဆုံးမမည့်သူ မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ။ မိုးမမြင် လေမမြင် ရမ်းကားနေသူလည်း ဖြစ်၏။ ။ မွေးစားဖခင် ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မာန်မာန တက်ကြွနေသူပီပီ သားဖြစ်သူကို ဘာလုပ်လုပ် မဆုံးမ ၊ မတားမြစ် ၊ သားကလည်း ဖအေထက် ရာထူးကြီးနေတော့ သိပ်မခန့်လှ။ ။

ဖအေထက် သားတစ်လကြီး ဆိုတာမျိုး ထင်ပါ။ ။ ကျော်စောခြင်း ဒဏ် ၊ အာဏာရှိတဲ့ ဒဏ်ကို သာမန်အရပ်သားလေး မောင်မောင်တုတ်မှာ ခံနိုင်ရည် မရှိလှ။ ။ ပုထုဇဉ်ပီပီ ဖောက်ပြန်မိတော့သည်။ ။ ရှိနေတဲ့ ရာထူးနဲ့ လျော်ညီတဲ့ စည်းစိမ်ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့်တက်လာသည်။ ။ ရှင်ဘုရင်တွေသာ အိပ်ရတဲ့ ရွှေသလွန်ကြီးနဲ့ အိပ်သည်။ ။ အိမ်တော်မှာ သလွန်တွေ ၊ ညောင်စောင်းတွေသာ ထားရှိသည်။ ။ မင်းညီမင်းသားတွေသာ အသုံးပြုတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကိုသာ အသုံးပြုသည်။ ။ အောက်ခြေ လွှတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ။ ။ သီပေါမင်း အနေနဲ့ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေ၏။ ။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်တဲ့ စုဖုရားလတ် နဲ့ကလည်း နို့စို့ဖက် ဖြစ်နေတော့ သာမန် အရပ်သားလေး မောင်မောင်တုတ်မျှ အလိုလို နားထင်သွေးရောက်သွားတော့တာပေါ့။ ။

ဒါကလည်း နမူနာယူစရာ တစ်ခုပါပဲ။ ။ သတိထားရမယ့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ မိမိ မြှောက်စားရမယ့်လူမှာ အရည်အချင်း ရှိလား ၊ မရှိလား မတွေးတော့ဘူး။ ။ မိမိ စိတ်ထင်ရင် ထင်သလို မြှောက်စားတတ် ကြတာမို့ ရာဇဝင်မှာ သွေးတွေနဲ့ စွန်းပေခဲ့ရတော့တာပေါ့။ ။

ယခုဆိုလျှင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည် မင်းညီမင်းသားတို့၏ အဆောင်အယောင် များကို အသုံးပြုနေသည်။ ။ ကောက်ယူထားတဲ့ ကြင်ယာဇနီး တစ်ရာကျော်မျှနှင့်ပင် ကျေနပ် အားရခြင်း မရှိသေးဘဲ နောက်ထပ် အချောအလှ ပေါ်သမျှကို ကောက်ယူဖို့ ကြံနေဆဲ ဖန်နေဆဲပင် ရှိနေလေရဲ့။ ။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာရှိတဲ့ အချောအလှ မှန်သမျှဟာ သူ နဲ့ ရွှေလုံဗိုလ် တို့၏ အိမ်တော်တွင်သာ ရှိနေပေသည်။ ။ အများဆုံးကမူ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏

အိမ်တော်၌ ရှိလေသည် ။ သည်လို မိန်းမမှုများ ပေနေပေမယ့် မောင်မောင်တုတ်ကမူ ပြည်သူထဲမှာ ဝင်ဆန့်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည် ။ မရှိဆင်းရဲပြည်သူများကို မိမိ ငွေကြေးထဲက လစဉ် စွန့်ကြတတ်သည် ။ အဝတ်တန်သူ အဝတ် ၊ အစားတန်သူ အစား ၊ အသပြာတန်သူ အသပြာကို ပေးတတ် ကမ်းတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသေးသည် ။

မည်သို့ပင် ဆိုကြပါစေ ၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ပိုင်းတွင်မတော့ မောင်မောင်တုတ် အဖို့ တစ်မင်းတစ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့ မမှားပါပေ ။ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်နင်းပြီး သည်မျှ မြင့်မားသော ရာထူးကို ရရှိသွားနိုင်သည့်အတွက် သူ့ကို ချီးကျူးကြရမည် ။ စံနမူနာ ယူရမည်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည် ။ သည်အတွက်ကြောင့်လည်း ထိုစဉ်က သူ့ကို ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှ လူများသည် မနာလို မရှုစိမ့် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည် ။ ရွှေလုံမြို့ဝန် ဦးချိတ် ဆိုပါကား သူ့ကို အမှုန့် ကြိတ်ပစ်ပြီး အရည်ဖျော်ပစ်ချင်သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

သူကလည်း သူပဲပေကိုး ။ သင်္ခါရကို အစဉ်ထာဝရမှတ်ပြီး ရေလိုက်လွဲခဲ့တာကိုး ။ မိန်းမချင်း ပြိုင် ၊ ပစ္စည်းချင် ပြိုင်ရာက နောက်ဆုံးမှာ အာဏာချင်း ပြိုင်တဲ့အထိ ရောက်သွားကြပြီး သတ်ဟယ် ၊ ဖြတ်ဟယ်နဲ့ ဖြစ်ကြကုန်ရော ။ သည်လို သတ်ဖြတ်ကြတာကိုပဲ သူတို့တစ်တွေက သဘောအကျကြီး ကျကြဟန် တူရဲ့ ။ သည်ခေတ်က လူတွေဟာ နေ့မြင် ညပျောက်နဲ့ မနက် မိုးလင်းလို့တောင်မှ မိမိတို့မှာ မျက်နှာသစ်စရာ မျက်နှာရှိသေးရဲ့လားဆိုတာ အမြဲ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ရှိနေကြ ရသည် ။

လက်သံပြောင်သည့် ရနောင်မင်းသား နှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ခေတ်ကာလမို့လည်း လူတိုင်းပင် စားသတိ ၊ သွားသတိ ၊ အိပ်သတိနဲ့ ရှိနေကြရသည် ။ ကံ ... သည်တော့ သာမန် အရပ်သားကလေးဘဝမှ ရနောင်မြို့စား ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာ နဲ့ မင်းသားဘွဲ့ကို ခံယူရလောက်အောင် တလူလူ လွင့်လာတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေက ဘယ်ကစပြီး လာသလဲဆိုတာကို ကြည့်ကြရအောင် ။

မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ

သူ၏ ငယ်မည်မှာကား မောင်ညိုတုတ် ဖြစ်သည်။ ။

အသားညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်တုတ်တုတ်မို့လည်း မောင်ညိုတုတ် လို့ ခေါ်ဟန် ရှိသည်။ ။ သူ၏ ဖခင်က မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးမောင်ကလေး ပင် ဖြစ်သည်။ ။ မောင်ညိုတုတ် ၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သီပေါမင်း ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ် ရဲ့ နို့ထိန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မွေးချင်း သုံးယောက်ရှိသည့်အနက် မောင်ညိုတုတ် က အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ။ သူ့အောက်တွင် ပြင်းသာမင်းသား မောင်မောင်ပြောင်း နဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး ယင်းမာချောင်း ခင်လေးတို့ ရှိကြသည်။ ။

သည်တော့ မောင်ညိုတုတ် နဲ့ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်တို့ဟာ နို့စို့ဖက်တွေပေါ့။ ။ မောင်ညိုတုတ် ၏ ဖခင်သည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ၏ ကျေးကျွန်တော်ရှင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နောက်တော်က အမြဲပါခဲ့ရသည်။ ။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ပုဂံမင်း ကို ပုန်ကန်၍ ရွှေဘိုသို့ ထွက်စဉ်တွင်လည်း မောင်ညိုတုတ် ၏ ဖခင်မှာ ပါခဲ့သည်။ ။

ဤသို့ ရွှေဘိုသို့ ချီရာလမ်းခရီးမှာပင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးမောင်ကလေး မှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာသည်။ ။ သို့နှင့် မင်းတုန်းမင်းတရား အမရပူရသို့ ပြန်ပြီး ရွှေနန်းတော် သိမ်းချိန်ကျမှ မောင်ညိုတုတ် သည် လက်သုံးတော်ကိုင်ကလေး ရာထူးတွင် ခစားရသည်။ ။ သည်ရာထူးလေး ရအောင်လည်း တိုင်တားမင်းကြီး ဦးဖိုး က မ, စ ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ။

ဘယ်လိုပင်ဆိုဆို သည်အချိန်ကတည်းကပင် မောင်ညိုတုတ် ကလေးမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး ၊ ယောမင်းကြီး နှင့် တိုင်တား ဦးဖိုး တို့က သဘောကျနေခဲ့ကြသည်။ ။ မောင်ညိုတုတ် ၏ အရည်အသွေးနှင့် ဖျတ်လတ်မှု ၊ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ဤသို့ သဘောကျနေရခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ။ နေရာတကာတွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိခြင်း ၊ အသံဩဇာ ကောင်းခြင်း ၊ စကားကို တည်တည်တံ့တံ့ ပြောတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဤသို့ လူသိများလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ။

မောင်ညိုတုတ် သည် အလုံးအရပ် ကောင်းသည်။ ။ အသားညိုသည်။ ။ ကျောက်ပေါက် မာ သက်သက် ရှိသည်။ ။ ကျင်စွယ်လည်း ရေးရေးထားသည်။ ။ မောင်ညိုတုတ် ကို အဝေးမှ ဖြစ်စေ ၊ အနီးမှ ဖြစ်စေ မြင်ရလျှင် မောင်ညိုတုတ် ၏ ကျက်သရေရှိလှသော အင်္ဂါရုပ်ကို လူတိုင်း နှစ်ခြိုက် မည်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ မောင်ညိုတုတ် ၏ မျက်နှာပေါက် မှာ ခွံညားထည်ဝါသောသဘော ရှိသည်။ ။ စူးရှသော မျက်လုံး ၊ အသံဩဇာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်။ ။ မဟုတ်မခံ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း

ပြောတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။ ။

သူ့ ငယ်နာမည် မောင်ညိုတုတ် မှ အဖျားဆွတ်ပြီး မောင်တုတ် ဟူ၍ အခေါ်များကြသည် ။ သူကမူ မောင်တုတ် အစား မောင်မောင်တုတ် ဟူ၍ ခေါ်မှပင် ကျေနပ်သည် ။ ကြိုက်နှစ်သက်သည် ။ သူသည် စင်စစ် လူချောလူလှ တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည် ။ သူ့ခေတ်နှင့် သူတော့ စန်းပွင့်သူတစ်ယောက် ဟူ၍ ခေါ်ရမလောက်ပင် ။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ခေတ်ကပင် မိန်းမများက စပြီး သူ့ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ဟု ဆိုသည် ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အကြောင်း ဆိုရလျှင် တစ်နှယ်ငယ် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို သူနှင့် ယက်နှယ်နေသူများ အကြောင်းကိုပါ တင်ပြရမည် ဖြစ်ပါသည် ။ သည်အထဲတွင် သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသော သူကား သီရိပဝရ ဒိဋ္ဌာလောကာဓိပတိ ပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် နာမတော် ခံယူတော်မူသည့် သီပေါမင်းကလေး ပင် ဖြစ်သည် ။

သီပေါမင်း သည် ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းကြီး ၏ သားတော်များထဲမှ သားတော်ငယ် တစ်ပါးပင် ဖြစ်သည် ။ သီပေါမင်း ၏ မယ်တော်မှာ လောင်းရှည်မြို့စား မိဖုရားပင် ဖြစ်သည် ။ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၁ ခုနှစ် ၊ နတ်တော် လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက် ၊ စနေနေ့ နံနက် (၄) ချက်တီးကျော်တွင် ဖွားမြင်သည် ။ ငယ်စဉ် မင်းသားဘဝက လူအေးတစ်ယောက် မို့ မထင်မရှားပင် ရှိသည် ။

၁၂၃၆ ခု ၊ ဝါဆိုလတွင် ရှင်သာမဏေပြုပြီး မာလာလင်္ကာရ သီရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာ ဂုရု ဘွဲ့တော်ရ တောင်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထံတွင် ပညာသင်ကြားသည် ။ သည်မှာတင် ရနောင်မင်းသား ဖြစ်လာမည့် မောင်ညိုတုတ် နှင့် သီပေါမင်းလေး တို့ စတင်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

သီပေါ မင်းသားလေး သည် (၁၂၃၇ - ၃၈ - ၃၉) ခုနှစ်များတွင် သုံးကြိမ်သုံးဖန် ပထမပြန် ဆိုတော်မူနိုင်ခဲ့လေသည် ။ မင်းသားဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးနှင့် စာပေတွင် ထူးချွန်လှသော သီပေါ မင်းသားလေးကား ချီးကျူးစရာပင် ။ ရေပေါ်ဆီအလွှာ ဖြစ်သည့် မင်းသားဖြစ်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့ မနေ ပေါ့ပေါ့ မစားဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်သည် ။ သည်ကြောင့်မို့လည်း သီပေါ မင်းသားလေးမှာ ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံးရှိ ထိုမင်းသားများကြားဝယ် ထင်ရှားလာသည် ။

ရနောင်မင်းသားသည် မင်းသွေးမင်းနွယ် လုံးလုံးမဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် သီပေါမင်းသား ငယ်စဉ်က နေခဲ့ရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အတူတူ နေခဲ့ကြသည် ။ လူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ သူတို့သည်

သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြလေသည် ။ သည်တုန်းက မောင်မောင်တုတ် အဖို့

မထင်ရှားသေးတဲ့ အညကြ လူငယ်တစ်ဦးပေါ့ ။ ဘယ် မင်းသားကမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူး ။ သည်တော့ သဘောကောင်း မနောကောင်း လူအေးဖြစ်တဲ့ သီပေါမင်းသားကလေး က သူ့ကို ကရုဏာ ရှိတော်မူဟန် ရှိရဲ့ ။ သည်တော့ သူ့ကို အရေးပေးတော်မူသည် ။ ဒါကို သူက အခွင့်အရေး မယူပါဘူး ။ ခပ်တည်တည်ပါပဲ ။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ စရိုက်ချင်း တူညီကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ သီပေါမင်း က အဖြူဆို သူက မည်းသည် ။ သည်ထဲက သူ့မှာ သတ္တိရှိ၏ ။ ဟုတ်တာ ပြောရဲ၏ ။ မမှန်တာ မလုပ်ဘူးလို့ဆိုရမည် ။ ပြီးတော့ သူက သီပေါမင်းသားထက် အသက် (၁၀) နှစ် ပိုကြီးသည် ။ ဒါကလည်း သူ့ကို သီပေါ မင်းသားက အားထားရစေအောင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ ။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးက ရှင်ဘုရင် သား ၊ တစ်ဦးက မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်ရဲ့ သား ၊ အဆင့်အတန်းက ကွာခြားသည် ။ အဆင့်အတန်း ကွာခြားသလိုပဲ လူနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြားခြားနားကြသည် ။

ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြသည် ။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း ၊ အားထားရတဲ့ သူတွေသာ ဖြစ်သည် ။ သည်တုန်းက အသက်ငယ်တဲ့ သီပေါမင်းသားက သူ့ကို နောင်တော်လို့တောင် ခေါ်ခဲ့ရသည် ။

အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက သီပေါမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထင်ကြဘူး ။ မတွေးတောမိကြဘူး ။ သူတစ်ဦးတည်းသာ တွေးတောခဲ့သည် ။ ထင်မြင်ချက် ပေးခဲ့၏ ။ သီပေါမင်းသား ဟာ တစ်နေ့မှာ ဘုရင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အထင် ရှိနေလေရဲ့ ။

သည်တော့ သီပေါမင်းသားကို သူက “ ကိုယ်တော်လေး တစ်နေ့ကျရင် ဘုရင်ဖြစ်လိမ့်မယ် ။ ကိုယ်တော်လေး ဘုရင် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ် ” လို့လည်း ပြောနေတတ်သည် ။ သည်လိုနဲ့ နေတုန်း တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာလေသည် ။ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ ။ အတိတ်လော နိမိတ်လော ။

အဲဒီနေ့က သီပေါမင်းသား ၊ မောင်မောင်တုတ် နဲ့ ကျောင်းသားတစ်စုဟာ ကျောင်းဝင်းထဲက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကစားနေကြသည် ။ သည်လို ကစားနေတုန်း ပြုန်းဆို စွန်ရဲ တစ်ကောင်ဟာ ကောင်းကင်ကနေပြီး ဥယျာဉ်ထဲကို ထိုးကျလာသည် ။ သည့်နောက် ဘယ်သူကမှ မဟန့်တားနိုင်ခင် အတွင်းမှာပဲ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အလယ်မှာရှိတဲ့ သီပေါမင်းသားလေး ရဲ့ ဘောင်းတော်ကို ထိုးသုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားလေသည် ။

သည်ဖြစ်ရပ်က မောင်မောင်တုတ် ကို ပိုပြီး အထောက်အကူ ပေးသွားသည် ။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီးပြီးချင်း မောင်မောင်တုတ် က သီပေါမင်းသား ကို

ပြောလိုက်သည်။ ။

“ အဲဒါ ကိုယ်တော်လေး ဘုရင်ဖြစ်မယ့် အတိတ်နိမိတ်ပဲ ”

သည်လို ပြောလိုက်တာကို သီပေါမင်းသား နဲ့ တခြား ကျောင်းသားငယ်တွေက
ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ် က မရယ်ပါဘူး။ ။ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ။
သူ ပြောချင်တာကိုသာ ဆက်ပြီး သီပေါမင်းသား ကို ဆက်ပြောနေလေရဲ့ ။

“ ကိုယ်တော်လေး ကျိန်းသေ ဘုရင်ဖြစ်မှာ ၊ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရင်ဖြစ်မယ်လို့
ဟောခဲ့တဲ့ ကျုပ်ကို မမေ့ပါဘူးလို့ အခု ကတိပေးပါလား ”

ဒါကို သီပေါမင်းသား က လွယ်လွယ်ပဲ ကတိပေးလိုက်သည်။ ။ ကိုယ်မမျှော်မှန်းရဲတဲ့
နေရာကို ရှု , ရမယ်လို့ အတိအကျ ပြောနေတဲ့အတွက် ကြည်နူးလို့ပဲ
ကတိပေးလိုက်တာလား ၊ စကားပြတ်သွားအောင်လို့ပဲ ကတိပေးလိုက်တာလား
ဆိုတာတော့ မပြောတတ် ၊ သီပေါမင်း မှသာ သိပေမည်။ ။ သည်ကတည်းက
သီပေါမင်းသား က သူ့ကို အတော်သဘောကျနေသည်။ ။ ဘုရင့်သွေး ဆိုတာမျိုးက
တစ်နေ့မှာ ဘုရင် မဖြစ်မှ နေရော ၊ လောလောဆယ် ဘုရင်ဖြစ်မယ်လို့
ကြံပြောထားတာကို အတော် သဘောကျနေတတ်ကြသည်။ ။

ရှင်ဘုရင် ဆိုတာ အမြောက်အပွင့် နဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့များကိုသာ
ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်မို့ မြောက်ပွင့် ပြောရသည်ဆိုကလည်း မောင်မောင်တုတ်
မှာ ငယ်ရွယ်သေးသမို့ သည်လို မြောက်ပွင့် ပြောခြင်းလည်း ဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်ပေမည်။ ။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့မှာ မောင်မောင်တုတ် ရဲ့ ဟောကိန်းဟာ မှန်လာသည်ဆိုတာ
သိလာကြရပါပြီ။ ။

သီပေါမင်းသား အသက် (၂၀) ပြည့်ပြီး ၁၂၄၀ ပြည့်နှစ် ၊ တော်သလင်း
လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်လာလေသည်။ ။ မကြာပါဘူး
အိမ်ရှေ့မင်းသား ဘဝမှ သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၆ ရက် မှာပဲ ရှင်ဘုရင်
ဖြစ်လာတော့သည်။ ။

အနိမ့်စခန်း မှ ရွှေဘုံနန်း သို့

ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ သီပေါမင်းတရားသည် သူပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိစကားကို မေ့မသွားပါဘူး ။ ဒါတစ်ခုတော့ သီပေါမင်း တော်တယ်လို့ ဆိုရမည် ။ မင်းသားဘဝနဲ့ ဖြစ်စေ ၊ ဘုရင်ဘဝနဲ့ပဲ ဖြစ်စေ သူ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ။ သီပေါမင်းသား ဟာ ထီးနန်း သူ့လက်ထဲမှာ မြဲပြီ သေချာပြီလို့ သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောင်တော်ကျောင်းတိုက် မှာ ရဟန်းဝတ်နေတဲ့ မောင်မောင်တုတ် ကို လူဝတ်ထွက်စေသည် ။ နောက်တော့မင်းညီမင်းသား အဆောင်အယောင် ပေးလိုက်လေသည် ။

နိုင်ငံတော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာသည့် စုဖုရားလတ် နဲ့ နို့ဖိုဖက်လည်းဖြစ်သည့် မောင်မောင်တုတ် အဖို့ အတိုင်းထက် အလွန် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ ။ စုဖုရားလတ် ကလည်း မြောက်စား ၊ ဘုရင်သီပေါ ကလည်း အရေးပေးဆိုတော့ မောင်မောင်တုတ် ကို အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်သာဘူးပေါ့ ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သင့်တာထက် ပိုပြီး ရလာတော့ အောက်ခြေဆိုတာ လွတ်ကြစမြဲပါပဲ ။

သည်လိုနှင့် ရဟန်းလူထွက် မောင်မောင်တုတ် ကို ရနောင်မြို့ကို စားစေသည် ။ ဘုရင့် လက်သုံးတော်ကိုင် ၊ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ၊ ဝလုည့်ခေါင်း အဖြစ် ခန့်ထားတော်မူသည် ။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်က သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဖခင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးမောင်ကလေး ရဲ့ ရာထူးမျိုးပဲ ။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ် က အဆင့်မြင့်တယ် ။ မဟာ မင်းလှမင်းထင်စည်သူ ဟူသော ရွှေဘွဲ့ ချည်တော်မူသည် ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည် ရွှေနန်းတော်တွင်း၌ အချိန်မရွေး ကျောက်စီရွှေခန်းကို လွယ်ပြီး ခစားရသည် ။ ထိုစဉ်က ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှာ လက်သုံးတော်ကြီး ၊ လက်သုံးတော်ကလေးများသာလျှင် ရွှေခန်းကိုင်ပြီး ခစားရသည် ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏ လက်အောက်တွင် လက်သုံးတော်ကြီးကိုင် (၁၂) ယောက် ရှိသေးသည် ။ သူတို့သည် မြောက်ဘက် ထားဝယ်ဆောင်တွင် နေထိုင် စောင့်ကြပ်ရသည် ။ ထားဝယ်ဆောင် ဆိုသည်မှာ မှန်နန်းဆောင် နှင့် ကပ်နေသော အဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည် ။

အဲသည်နေ့က မောင်မောင်တုတ် သည် အနီးအနား ရွှေကြယ်ပွင့်ထိုး ကတ္တီပါစိမ်း ထိုင်မသိမ်း ဒူးအထိအရှည်ကို ဝတ်ထားသည် ။ ဘောင်းဘီအနားကွပ် အောက်ခံအပေါ်က လွန်းပုဆိုးကို အောက်ပိုး ကျိုက်ထားသည် ။ ခေါင်းမှာ

ရွှေကျင်ခတ်ပဝါ ကိုလည်း ပေါင်းထားသည် ။ သူ့အဝတ်အစားနှင့် သူ့ရုပ်ရည်မှာ မင်းသားရုပ် ပေါက်နေလေသည် ။

မောင်မောင်တုတ် လက်အောက်တွင် မြောက်ထားဝယ်အမှုထမ်း ခြောက်ရာ ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိသည် ။ အမှုထမ်းသားများ၏ ယာဘက် လက်ဖမိုးတွင် ခြင်္သေ့ရုပ် ဆေးနီဖြင့် ထိုးမှတ်ထားသည် ။ ထိုစဉ်က သေနတ်ဝန်ရာထူး ကို ရထားသော ကင်းဝန်မင်းကြီး အား ဥပဒေပြု အမတ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းစေလေသည် ။ အဲဒီ သေနတ်ဝန်ရာထူးကိုတော့ မောင်မောင်တုတ် ကို သိပေါ့ဘုရင်က ပေးအပ်သည် ။ ဒါကို ကင်းဝန်မင်းကြီး အဖို့ ကျေနပ်ဟန် မတူဘူး ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပြောသာဘူးပေါ့ ။

စုဖုရားလတ် ကလည်း ပြောသေးသည် ။

“ ဘိုးဘိုးလည်း အသက်ကြီးပါပြီ ... သေနတ်ဝန်ရာထူး နဲ့ မတော်တော့ပါဘူး ။ ဥပဒေပြု အမတ်ကြီး အဖြစ်နဲ့ပဲ အမှုတော်ထမ်းဖို့ တော်တယ် ”

သည်လို မိဖုရားခေါင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က မိန့်တော်မူလေတော့ ကင်းဝန်မင်းကြီး လည်း ဘာ လှုပ်ဝံ့တော့ မတုံး ။ သည်တုန်းက မိဖုရားကြီး ရဲ့ ဓားက သိပ်ထက်နေတယ် မဟုတ်လား ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အဖို့ ပိုပြီး တန်ခိုးကြီးစေတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရလိုက်သေးသည် ။ ဒါကတော့ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာ ဘွဲ့ပဲပေါ့ ။ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ဘွဲ့ ။ မြင့်မြတ်လှတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလား ။ ရာဇဝင်မှာဆိုရင် ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင် တစ်ပါးသာ သည်ဘွဲ့မျိုး ရခဲ့ဖူးသည် ။ သူနဲ့ဆိုရင် နှစ်ယောက်ပေါ့ ။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်မောင်တုတ် သိပ်တန်ခိုးကြီးပြီး သိပ်ရမ်းကားတာ ထင်ပါရဲ့ ။ သည်တုန်းက မောင်မောင်တုတ် နဲ့အတူ အချီးအမြှောက်ခံရတဲ့ သူတွေထဲမှာ မောင်ဖေငယ် လည်း ပါလာသည် ။

မောင်မောင်တုတ် နဲ့ မောင်ဖေငယ် တို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အလွန်တရာ ချစ်ခင်ကြ၏ ။ မောင်မောင်တုတ် ဆိုးသမျှကို မောင်ဖေငယ် က ဒိုင်ခံ၊ ခံရသည် ။ မောင်မောင်တုတ် ကြမ်းသလောက် မောင်ဖေငယ် က နှသည် ။ နှလုံးရည်သမား ။ သိပေါမင်းတရား က မောင်ဖေငယ် ကို တောင်သမန်လယ် ကို စားစေသည် ။ မောင်ဖေငယ် ဆိုတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ။ ဘိုးတော်ဘုရား ၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်တဲ့ ရွှေကူမင်းသား ၏ မြေး ဖြစ်သည် ။ မင်းသွေးမင်းသက်နဲ့ မကင်းသူ ဖြစ်သည် ။ စီးတော်မြင်းဝန် ၊ ရွှေတိုက်စိုး ၊ တောင်သမန်လယ် ကို စားစေရသူ ဖြစ်လေသည် ။ မောင်မောင်တုတ် နဲ့ ရောင်းရင်းဖက် ဖြစ်သည် ။ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်သော တောင်သမန်စား သည် ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့တွင် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် သိပေါမင်း ၏ စာဆိုတော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။ ဘုရင်၏ စာဆိုတော်ပင် မကဘဲ

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိ၏ ရောင်းရင်းဖြစ်သော မောင်မောင်တုတ် အတွက် အသုံးတော်ခံခဲ့ရသေးသည်။ ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် တန်ခိုးကြီးလာချိန်တွင် တောင်သမန်လယ်စား သည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ကို မှီခိုရတော့သည်။ ။ မောင်မောင်တုတ် ၏ နောက်လိုက်များနှင့် မောင်မောင်တုတ် ကို အားကိုးလိုသူများ ၊ မောင်မောင်တုတ် နှင့် ကျေးဇူးမကင်းသူများသည် မောင်မောင်တုတ် ကို ပိုပြီး အထင်ကြီးအောင် မြှောက်ပေးကြသည်။ ။

ပွဲတော်ကျ။ ။

မင်းညီမင်းသားများ၏ ပွဲတော်ကျများကို တော်ရုံတန်ခိုးရုံလူများ မစားရ။ ။ တကယ့် အရေးပါ အရာရောက်သူများသာ စားရသည်။ ။ အထူးသဖြင့် အရှင်သခင် အထူးသူကောင်းပြု မြှောက်စားထား သူများသာလျှင် စားရရိုး ထုံးစံ ရှိသည်။ ။

သီပေါမင်းတရား သုံးဆောင်ပြီးတဲ့ ပွဲတော်ကျများကို ရနောင်မင်းသား နှင့် မောင်ဖေငယ် တို့သာ သုံးဆောင်ခွင့် ရှိသည်။ ။ သီပေါမင်း ၏ အထူးချစ်ခင် မြှောက်စားထားသော ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများဖြစ်၍လည်း ပွဲတော်ကျကို အမြဲ စားသောက်ကြလေသည်။ ။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ။ ဘုရင်မင်းကလေးက မောင်မောင်တုတ် ကို အစစအရာရာတွင် တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ ။ အခါမပြတ် ခစားစေ၏။ ။ အတွင်းရေးများကိုလည်း ရနောင်မင်းသား မှ မပါလျှင် မပြီးသကဲ့သို့ တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ ။

ရနောင် ဆိုသည်ကလည်း ရနောင် ပင်။ ။ ဘုရင်က သည်မျှ အခွင့်အရေးတွေ ပေးလာတော့ သည်ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အရယူတတ်သည်။ ။ သူ့နေရာနှင့် သူ အသုံးချတတ်လာသည်။ ။ ဘုရင်က နည်းနည်းပါးပါး ခိုင်းလျှင် သူက များများ လုပ်ပေးတတ်၏။ ။ ဘုရင်လေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် မှာ ပျာပျာသလဲ ရှိလှသည်။ ။ ကိစ္စကိုလည်း လုပ်ပေးသင့်သည်ထက် ပိုမို လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ ။

သီပေါဘုရင် နှင့် မောင်မောင်တုတ် တို့၏ ဆက်ဆံရေးကား တောင်ငူခေတ်က တပင်ရွှေထီး ၏ အထိန်းတော်သား ဘုရင့်နောင် နှင့် တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ ။ ဘုရင့်နောင် ၏ အချိုးကို မောင်မောင်တုတ် က ချိုးနေသည်ဟုလည်း စွပ်စွဲသူများက စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ ။

တပင်ရွှေထီး ၏ အစ်မ နှင့် ဘုရင့်နောင် တို့ လက်ဆက်ပြီးနောက် တပင်ရွှေထီး ၏ ထီးနန်းကိုပင် ဘုရင့်နောင် က ဆက်ခံသည့်အတိုင်း ယခုလည်း

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် က ဘုရင့်နောင် လုပ်ချင်သည်ဟု ဆိုသူက ဆိုကြသည်။ ။

ဟုတ် ၊ မဟုတ်တော့ မည်သူမျှ မသိ ။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုကလေးတွေကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ။

ဘာလဲဆိုတော့ ၊ သီပေါဘုရင်ကလေး မှာ အစ်မတော် ရှိနေတာကိုး ။ ပြီးတော့လည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အား သီပေါမင်းသားဘဝက ကတိတစ်ခု ထားခဲ့ဖူးသည်။ ။ ရတောင့်ရခဲတဲ့ ကတိစကားပါပဲ ။ ဘယ်လိုလူစားကမှ မရဘူးတဲ့ ကတိစကားပါပဲ ။ “ မောင်မောင်တုတ် ငါ့တစ်သက် မှာ ငါ့လက်နက်နဲ့ မသေစေရ ” ဆိုတဲ့ ကတိပဲ ။ ကဲ ... ဘယ်လောက် များ ပိုင်လိုက်တဲ့ ရနောင်မင်းသား လဲ ၊ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်မည် ၊ သူ ဆိုးချင်သလို ဆိုးမည် ။ ဒါကို ဘုရင်မင်းမြတ် က ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင် မလုပ်နိုင်အောင် ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ ။

အရှေ့ပွဲတက် အခမ်းအနားမှာလည်း မောင်မောင်တုတ် က မင်းသားများ၏ နေရာတွင် နေရသည်။ ။ မင်း၏ သား၊ ညီပင် စင်စစ် မဟုတ်ပေမယ့် သီပေါမင်း က ချီးမြှင့် သူကောင်းပြုထားတော့ မင်းသားပဲပေါ့ ။

သည်နေရာမှာ အတုယူဖွယ်ကောင်းဖို့ အချက်တစ်ချက် တွေ့လာရသည်။ ။ မင်းညီမင်းသား ဆိုတာ ရာဇသွေး ပါမှ ၊ ရှင်ဘုရင် ၏ သားတော်တွေမှ မင်းသားဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ရှင်ဘုရင် က ချီးမြှင့်ရင်လည်း မင်းသား ဖြစ်ရတာပါပဲ ။ ဒါကလည်း မောင်မောင်တုတ် ၏ ကြိုးစားမှု ၊ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အကြံကြံကို သိတဲ့သူမို့လည်း ဒီရာထူးကို ရတာထင်ပါရဲ့ ။ အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီး ဆိုတာလိုပေါ့။ ။

သီပေါဘုရင် နန်းတက်ပြီးသည့် နောက်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည် များစွာ တန်ခိုးကြီးလေသည်။ ။ နန်းတွင်းနန်းပြင်တွင် မောင်မောင်တုတ် ၏ ဩဇာညောင်းသည်။ ။ ဘယ်အထိ ဩဇာအာဏာ အရှိန်အဝါ ကြီးမားသလဲဆိုရင် မောင်မောင်တုတ် လာလျှင် လေးတောင် အကွာအဝေးဆီလောက်က လက်ယှက်ပြီး ဒူးတုပ် ခစားရသည်လို့ ဆိုကြသည်။ ။

မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ် နှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး တို့ကပါ မောင်မောင်တုတ် မပါလျှင် မပြီးသလောက် အမှုကိစ္စတိုင်းတွင် တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ ။ ဒါကလည်း မောင်မောင်တုတ် ၏ အရှင်မြင့်တော့ ကျွန်တင့် ဆိုသည့် ပုံပြင်လိုပါပဲ ။ မင်းတုန်းမင်းကြီး နာမကျန်း ဖြစ်နေခဲ့တာတုန်းက ဖြစ်သည်။ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း နှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးတို့ တိုင်ပင်ပြီး ရှင်ဘုရင်အသစ် ရွေးကြသည်။ ။ သည်တုန်းက မြေနန်းတော်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

အသစ် တင်မြှောက် မယ့် ရှင်ဘုရင်အတွက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး နှင့် ဝန်ကြီး လေးပါး တို့ တိုင်ပင်ကြသည် ။ မောင်မောင်တုတ် ကတော့ သူတို့နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိနေလေရဲ့ ။ ဝန်ကြီး လေးပါးကတော့ ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုး ၊ ခန်းပတ်မင်းကြီး ဦးရွှေမောင် ၊ မကွေးမင်းကြီး ဦးလှိုင် (ယောမင်းကြီး ဦးလှိုင်) ၊ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း တို့ ပါပဲ ။ ဝန်ကြီး တစ်ပါးဆိုမှာ စာရေး တစ်ယောက်စီ ပါရှိသည် ။ အဝေးရောက် မင်း ဦးအောင်ကြီး ဆိုတာလည်း ရှိနေသည် ။

သည်နေ့တုန်းက သူတို့ မင်းသားခြောက်ပါး ရွေးကြသည် ။ သုံးဆယ်မင်းသား ၊ မက္ခရာမင်းသား ၊ သာဂရမင်းသား ၊ ညောင်အုပ်မင်းသား ၊ ညောင်ရမ်းမင်းသား ၊ သီပေါမင်းသား တွေပါပဲ ။ သည် မင်းသားတွေထဲက နောက်ဆုံး စကာတင် တစ်ပါးတည်းပဲ မဲခွဲရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည် ။ သည်တုန်းက ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး က ဝန်ကြီးလေးပါးကို စကားတစ်ခွန်း ပြောပြခဲ့သေးသည် ။

“ ခုအခါဟာ အပ်ဖျားပေါ်မှာ မုန်ညင်းစေ့ တင်ထားသလို ဖြစ်နေပြီ ဝန်မင်းတို့ ”

သူတို့ ဘုရင်တင်မြှောက် မယ့် မင်းသား ရွေးပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး ။ ဝန်ကြီးလေးပါးနဲ့ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး တို့က သူတို့ သဘောကျသည့် မင်းသားရဲ့ အမည်ကို စက္ကူပေါ်မှာ နာမည် ရေးကြသည် ။ သည် ရေးပြီးတဲ့ စက္ကူတွေကို ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရွှေဖလားကြီးထဲမှာ ထည့်ကြသည် ။ အားလုံး စုံပြီဆိုမှ အများရဲ့ရှေ့မှာ တစ်ခုစီ ဖတ်သည် ။

ရေနံချောင်းမင်းကြီး ဦးရွှေစိုး က သုံးဆယ် မင်းသား ကို သဘောတူသည် ။ မကွေးမင်းကြီး ဦးလှိုင် က မက္ခရာ မင်းသားကြီး ကို သဘောတူသည် ။ ခန်းပတ်မင်းကြီး ဦးရွှေမောင် က ညောင်ရမ်း မင်းသား ကို သဘောတူသည် ။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း တို့ကတော့ ကြိုတင်ပြီး စည်းဝါး ရိုက်ထားဟန် တူပါရဲ့ ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကင်းဝန်မင်းကြီး နှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး တို့ကတော့ သီပေါမင်း ကို ဆန္ဒပေးလို့ပါပဲ ။ သည်အချိန်မှာ မောင်မောင်တုတ် ကတော့ ဝန်ကြီးတွေ ပြောသမျှကို နားထောင်နေပြီး အလုပ်များချင်ယောင် ဆောင်နေလေရဲ့ ။

သည်တော့ နောက်ဆုံးမှာ မဲအများဆုံး ရသွားသည့် သီပေါမင်းသား ဟာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ ။ ဒါကို သိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်တုတ် ဟာ သူ့ရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်သည့် သီပေါမင်းသား ရှိရာကို အပြေးသွားတော့တာပဲ ။

သူတို့ရွေးတဲ့ မင်းသားတွေထဲမှာ သီပေါမင်းသား က အငယ်ဆုံးပဲ ။ အသက် (၁၉) နှစ် (၂၀) လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ။ ရှင်ကတောင် လူမထွက်ရသေးဘူး ။

လွတ်တော်အနားမှာ ဆောက်ထားတဲ့ မှန်ကျောင်းမှာ သာမဏေကလေးဘဝနဲ့
ရှိသေးတယ်လို့ ဆိုတယ် ။

သေလုမြောပါး ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်မင်းကြီး ၏ သလွန်အနီးအနားမှာ ပလ္လင်ပေါ်
တက်ထိုင်ရေးအတွက် စက်ပုန်းခုတ်မှုများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည် ။
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေသည် ။

မင်းတုန်းမင်းကြီးတွင် သားတော်ပေါင်း အမြောက်အမြား ရှိလေသည် ။
သားတော်တိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ် ရှိနေကြသည် ။ သားတော်အားလုံးက
ဘုရင်ပဲ ဖြစ်ချင်မှာပေါ့ ။ ဘုရင့် သားတော်တွေကိုး ။ ရှင်ဘုရင် ဆိုတာက တိုင်းပြည်
တစ်ပြည်လုံးမှာ အာဏာအရှိဆုံးသူမို့ ဘယ်သူကရော ဘုရင် မဖြစ်ချင်ဘဲ နေပါ့မလဲ
။ သားတော်တွေများထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး မင်းသားက မက္ခရာမင်းသား နှင့်
ညောင်အုပ်မင်းသား တို့ပဲ ဖြစ်ကြသည် ။ သည် သားတော်နှစ်ပါးက
အသက်အရွယ်မှာ သီပေါမင်းသားထက် ကြီးသည် ။ ဆက်ဆံရေးကလည်း
ကောင်းသည် ။ သူတို့ရဲ့ ကြင်ယာဒေဝီများရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်းသည် ။
ဒါကြောင့် သည်မင်းသားနှစ်ပါး၏ ဩဇာအရှိန်အဝါသည် ရွှေနန်းတော်တွင်း၌
အတော်ပင် ကြီးမား ခိုင်မာနေသည် ။

သည်မင်းသား နှစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပြီး အုပ်စုကြီး နှစ်စု ရှိနေသည် ။
သူတို့နှစ်ဦးကို အသီးသီး ထီးနန်း အပ်လိုကြသည် ။ သည်အထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ဘုရင် မမြှောက်လိုသည့် ကြားနေအုပ်စုကလည်း ရှိနေသေးသည် ။ သူတို့ကတော့
နန်းတွင်းအခြေအနေ အေးဆေးမှပဲ မင်းသား တစ်ပါးပါးကို နန်းတင်လိုဟန်
ရှိနေသည် ။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ဝန်ကြီးတချို့ ပါဝင်သည် ။ သူတို့က
အကြောင်းပြကြသည် ။

“ ဘုရင့် သားတော်များဟာ လူလားမမြောက်ကြသေးပေ ။ မည်သူမျှ ထင်ပေါ်
ကျော်ကြားမှုလည်း မရှိကြသေး ။ ဘယ်သူမှ ဖခမည်းတော်၏ ထီးနန်း
အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မည့် ပညာအရည်အချင်းမျိုးလည်း မရှိကြသေး ။
ဒါကြောင့် အချိန်ကို စောင့်စားနေခြင်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။
ရှင်ခွင်ပိုက် အုပ်စိုးသည့် စနစ်မျိုးနဲ့သာ နိုင်ငံကို အုပ်စိုးသင့်သည် ။
နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးကို မျူးမတ်များ၏ လက်ထဲတွင်သာ ထားရှိစေပြီး
ဘုရင့်သားတော်များ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာမှ သူတို့အထဲက
တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးကောက်ပြီး ဘုရင်မြှောက်ရလျှင် ပိုပြီး လွယ်ကူပေမည်
။ သင့်မြတ်ပေမည် ”

သည်အုပ်စုတွေ ကွဲကြတဲ့အထဲမှာ နောက်ဆုံးအုပ်စု တစ်စုကလည်း ရှိနေသေးသည်
။ ဆင်ဖြူမရှင် သည် ယခုအခါတွင် မိဖုရားကြီး လေးဦးအနက်
နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ပင် ဖြစ်သည် ။ သူ့လောက်
ဩဇာအရှိန်အဝါကြီးသည့် မိဖုရား တခြား မရှိတော့ပေ ။ ထိုစဉ်ကသာ သူ့မှာ

သားတော်မောင် မင်းသားရှိပါက ထိုသားတော်သည် မချ ဘုရင်ဖြစ်ရမည် မလွဲ ။ မိဖုရားကြီးသည် ထိုသားတော် လက်ကိုင်ဖြင့် တိုင်းနိုင်ငံကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မည်မှာ သေချာ၏ ။ ရာဇပလ္လင်ထက် ရာဇပလ္လင် နောက်ကွယ်က အာဏာက ပိုပြီး လက်စောင်းထက် မည်မှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

ဒါပေမယ့် မိဖုရားကြီး မှာ သားယောက်ျား မထွန်းကားဘူး ။ ဒါကြောင့် သူ ကြိုးကိုင်လို့ရမည့် မင်းသား တစ်ပါးပါးကို ဘုရင်မြှောက်ပြီး သမီးတော် သုံးပါး နဲ့ လက်ဆက်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ထင်ဟန် ရှိရဲ့ ။ သည်အကြောင်းကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီး က သီပေါမင်းသား ကို လျာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သည်လို သီပေါမင်း ကို နန်းညွန့်နန်းလျာအဖြစ် လျာထားသည့် နေရာမှာ မိဖုရားကြီး အဖို့ အကြောင်းများစွာ ရှိပေလိမ့်မည် ။

သီပေါမင်းသား သည် စိတ်သဘောကောင်းသည် ။ လူအေး ၊ လူရိုး ၊ လူဖြောင့်တစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမား ထားရှိဟန် မတူ ။ ဒါကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူပင် ကိုင်တွယ်လို့ရမည့်လူမျိုး ဖြစ်၏ ။ အပြိုင် ပေါ်လာခဲ့လျှင်လည်း ရရှိထားသော မိမိ အာဏာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် ဝန်လေးသူ မဟုတ် ။ ပညာတတ်မြောက်ထားသူလည်း ဖြစ်သည် ။ သူ၏ မယ်တော် မှာလည်း မဟာသွေး မဟာနွယ် ဖြစ်လေသည် ။ အခြားသော သားတော်များကား များသောအားဖြင့် ရိုးရိုးမိဖုရား ၏ သားတော်များသာ ဖြစ်လေသည် ။ သည်အကြောင်းများက သီပေါမင်းသားအား အမျိုးအနွယ်အရ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားတိုးတက်စေလေသည် ။

မက္ခရာမင်းသား နှင့် ညောင်အုပ်မင်းသား တို့၏ အခြေအနေမှာမူ တစ်မျိုးဖြစ်သည် ။ သူတို့မှာ အပေါင်းအသင်း အဆက်အသွယ် အလွန် များသည် ။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဦးသာ ဘုရင်ဖြစ်သွားပါက ဘုရင် ဖြစ်သူသည် မိမိအဆက်အသွယ်အပေါင်းအသင်းတို့၏ ဩဇာအာဏာကို နာခံရဖို့ရှိပြီး ဘုရင်အာဏာ သည် သူတို့တစ်တွေ၏ လက်ထဲ ရောက်သွားဖို့ အလားအလာ များစွာ ရှိနေပေသည် ။

သည်အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ထောက်လျှင် သီပေါမင်းသား သည် ထီးနန်းအရိုက်အရာ ခံရဖို့အတွက် အတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည် ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး ၏ ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေလေသည် ။

သည်လိုနှင့် တစ်ထောင့်နှစ်ရာ လေးဆယ်ခုနှစ် ၊ တော်သလင်း လပြည့်ကျော် ကိုးရက် နေ့တွင် သီပေါမင်းသား ကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် အပ်နှင်းလိုက်လေတော့သည် ။ သည်လို သီပေါမင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းလိုက်တော့ တခြားမင်းသားတွေက ခံနိုင်ရိုးလား ။ ဘယ် ခံမှာတုတုံး ။ ဆွေ့ဆွေ့ခန့် နေကြတာပေါ့ ။ သည်အထဲမှာ သားတော်ကြီးများ ဖြစ်သည့် ညောင်ရမ်းမင်းသား ၊ ညောင်အုပ်မင်းသား တို့က မခံချင် အဖြစ်ဆုံးပဲ ။

တော်လှန်ပုန်ကန်ဖို့ အထိတောင် ကြံရွယ်တယ်လို့ သိရသည်။ ။

သည်နေရာမှာ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး ဟာ အတော်လေး ဉာဏ်သွားတယ်လို့ ဆိုရမယ် ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကင်းဝန်မင်းကြီး အမှူးရှိသည့် အရေးပါသည့် မှူးကြီးမတ်ကြီးများကို အတင်း တိုက်တွန်းပြီး သူ၏ အကြံအစည်ကို နာခံစေလိုပါပဲ ။ တစ်နန်းတော်လုံး ဓားထက်လှသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ၏ အမိန့်ကြောင့် ဝန်ကြီး ၊ မှူးမတ်များတို့သည် ဘာမှ ပြန်လည် မလျှောက်တင်ရဲ ကြဘူးပေါ့ ။ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်ပေါ့ ။

သို့ဖြစ်၍လည်း မင်းတုန်းမင်းကြီး နတ်ရွာမစံမီ နှစ်ရက် အလိုလောက် မှာ သူတို့က သိပေါမင်းသား ကို နန်းတင်လိုက်ကြလေသည် ။ သည်လို အတွင်းတော်မှာ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီး ကြားမှ ကြားသွားပါရဲ့လား ။ သိမှ သိသွားပါရဲ့လား ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မသိခဲ့ကြဘူး ။ ဒါနှင့်ပဲ မကြာပါဘူး ။ အတွင်းတော်က အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်လာသည် ။ “ သားတော် ၊ သမီးတော်များ ငါ၏ ရှေ့တော်မှောက် အမြန် ခစားစေရမည် ” ဆိုသည့် အမိန့်ပါပဲ ။ ဖခမည်းတော် အမိန့်ဆိုတော့ ဘယ်မင်းသားမှ မနေသာတော့ဘူးပေါ့ ။ မင်းသား လေးဆယ် ကျော်တို့မှာ သံတော်ဆင့်များ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏ ။ မှန်နန်းဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

မနက် နေဝန်းတက်ချိန်လောက်ကပင် သားတော်ကြီးများသည် တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး မှန်နန်းဆောင်တော်ကြီးသို့ ဦးခိုက် ရောက်လာကြသည် ။ သည်တွင် အနောက်ဝန် နှင့် မာရဘင်ဗိုလ် ၊ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ် ခေါင်းဆောင်သည့် ရဲမ က် တော် တစ်ရာကျော် တို့က မှန်နန်းဆောင်ကို ဝိုင်းထားလေသည် ။

တခြားမှူးမတ်များ နှင့် အတွင်းဝန်များကိုလည်း အမြန် ဆင့်ခေါ်လိုက်သည် ။ ရောက်လာတဲ့ သူတွေကတော့ ပျားပန်းခပ်ပါပဲ ။ ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှာရှိသည့် သားတော်အားလုံးနဲ့ သမီးတော်များသည် ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးအား နောက်ဆုံးပိတ် ဖူးမြော်ကန်တော့ရန် လာရောက်ကြသည် ။ ဘုရင်မင်းကြီး ၏ အိပ်ဆောင်တော် အပြင်ဘက် ခန်းမကြီးထဲမှာ သားတော် ၊ သမီးတော်များနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည် ။ ငိုကြွေးသူများလည်း ရှိနေ၏ ။ အချင်းချင်း တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြသူများလည်း ရှိ၏ ။ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ခရီးကို ငိုလင့်နေကြသည် ။

ဘုရင်လော ၊ ရာဇဝတ်ကောင်လော ၊ မသာလောင်းလော မည်သူကမျှ မသိရပေ ။ သူတို့ ရင်တမမ ၊ အသည်းတထိတ်ထိတ် နှင့် စောင့်နေစဉ်မှာပင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ရောက်လာကြသည် ။ နဂိုက လန့်နေသည့်အထဲ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ရောက်လာတော့ အော်သူ အော် ၊ ဟစ်သူ ဟစ် ၊ ငိုသူ ငိုကြ၏ ။ ဘုရင့်သားတော် ၊ သမီးတော်ကြီးများကို ဖမ်းဆီးပွဲပင် ဖြစ်သည် ။ စစ်သည် ရဲမ က် များသည် သားတော်များကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏ ။ ကြမ္မာငင်သည့်

ထိုနေ့က ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ ရှိသည့် မင်းတုန်းမင်းကြီး ၏ သားတော် ၊
သမီးတော် အားလုံးလိုလို ဖမ်းဆီးခံကြရသည်။ ။

သည်နေရာမှာ ပါးတွဲ နပ်တွဲ မင်းသားနှစ်ပါးက အဖမ်းမခံရဘူး ။ လွတ်သွားလေရဲ့ ။
ဘယ်ခေတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လျင်တုံ့သူ ၊ အရာရာကို ကွက်ကျော်
မြင်တတ်တဲ့သူတွေကသာ သက်သာရာ ရစမြဲပါပဲ ။ သည်မင်းသား နှစ်ပါးကလည်း
သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ။ သီပေါမင်းသား ကို အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ အဖြစ် အပ်နှင်းတယ်
ကြားကတည်းက အထူး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသည့် မင်းသားနှစ်ပါး ပါပဲ ။

သူတို့ကတော့ ညောင်ရမ်းမင်းသား နဲ့ ညောင်အုပ်မင်းသား နှစ်ပါး ဖြစ်သည် ။
မြောက်ရွှေရေး တံတိုင်းရှည် မိဖုရားကြီး ၏ သားတော်များ ဖြစ်သည် ။
အတွင်းတော်က အမိန့်တော်ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လို့ မသွားဘဲ နေသဖြင့်
အဖမ်းမခံရတာပဲ ။ ဘုရင်နားမှာ ခစားနေကြသူတွေဟာ သတိထားဖို့ ကောင်း၏ ။
ခေါ်တိုင်းလည်း မသွားနဲ့ ၊ ကျွေးတိုင်းလည်း မစားဘဲ နေတတ်သူတွေလို့ ဆိုရမှာပဲ ။
အနေကောင်းသူတွေပေါ့ ။

တကယ်ဆိုတော့ ညောင်ရမ်းမင်းသား နှင့် ညောင်အုပ်မင်းသား တို့သည်
ဖခမည်းတော် ဝေဒနာ လုံးဝ မသက်သာဘဲ ရှိနေစဉ် သားတော်များ
အစားဝင်ရမည်လို့ အမိန့်တော် ရှိတာကို မသင်္ကာဘူး ။ ဒါကြောင့် အိမ်တော်မှ
ချက်ချင်းပဲ ရှောင်သွားကြသည် ။ သူတို့ တိမ်းရှောင် သွားကြတာကလည်း
ကြည့်ပါဦး ၊ တကယ် ယဉ်တယ် ၊ တကယ် လျင်တယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ ။

သူတို့ ဆင်မြန်းထားတဲ့ မင်းသား အဆောင်အယောင်တွေကို ချွတ်လိုက်သည် ။
သည့်နောက် အသင့်ဆောင်ထားတာဖြစ်သည့် မျက်နှာဖြူ အဝတ်အစားကို
ဝတ်လိုက်သည် ။ လူယုံတော် လေးငါးဦးနဲ့ အာဠဝိတ်ခါး လို့ ခေါ်တဲ့ ကြေးမုံတံခါးက
ထွက်သွားကြတာ ဖြစ်သည် ။ သည်အကြောင်းကို ရိပ်မိထားသည့် ကင်းဝန်မင်းကြီး
က မင်းသားနှစ်ပါး ကို အမိအရ ဖမ်းစေသည် ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က လျင်တော့
မြို့ပြင်ကို ရောက်သွားပြီပေါ့ ။ အချိန်မီပင် လွတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူတို့ သွားရောက်ခဲ့လို့တဲ့ အရပ်ကတော့ အရေးပိုင် မစ္စတာရှော ၏ သံတံဝင်းပဲ
ဖြစ်သည် ။ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံတာပဲပေါ့ ။ အရေးပိုင် မစ္စတာရှော သည်
သံအမတ်ကြီးလည်း ဖြစ်၏ ။ သူ့ဆီ လာရောက်ခိုလှုံတဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးကို
ကောင်းမွန်စွာပဲ လက်ခံလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အဲသည် အချိန်က
အင်္ဂလိပ်အစိုးရပိုင်ဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို ခိုးထုတ်ဖို့ ကြံစည်နေသည် ။

သည်မင်းသားနှစ်ပါး ထွက်ပြေးကြောင်းကို ရွှေလုံဝန်မင်း နဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီး တို့က
ကြားသိသော် လိုက်ဖမ်းသေးသည် ။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာရှော ရဲ့ သံတံဝင်းထဲမှာ
ရောက်နေပြီမို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ။ အကြံပိုင်တဲ့ မင်းသားနှစ်ပါးလို့ ဆိုရမှာပဲ
။ အားလုံး ဖမ်းဆီးရမိတဲ့ သားတော် ၊ သမီးတော်များကို ကြွေးတိုက်

အကျဉ်းထောင်ကို ချက်ချင်းပဲ ပို့လိုက်သည်။ ။

သည် ကြေးတိုက်အကျဉ်းထောင် ဆိုတာက မင်းညီမင်းသား နှင့် နန်းတွင်းမှ ရာဇဝတ် သင့်သူများအတွက် သီးသန့်ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။

လူတစ်ဖက်စာမျှ ရှိသည့် ကျွန်းတိုင်ရှည်ကြီးများကို ထိပ်မှ အချွန်ပြုထားသည်။ ။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်ထားပြီး မြေမှာ စိုက်ထောင်ထားသည်။ ။ သစ်တပ်မြို့ရိုး သဘောပဲ။ ။ သည်အတွင်းဘက် မှာမှ အုတ်ကို အင်္ဂတေကိုင်ပြီး ကာထား၏။ ။ ခင်းထား၏။ ။ လည်ပေါ်စကြော နှစ်ထပ်အမိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးသည် ရွှေနန်းတော်တွင်းက အကျဉ်းခံထားရတဲ့သူတွေရဲ့နေရာ ဖြစ်သည်။ ။ အဲသည် အုတ်ခံ အုတ်ကာထားတဲ့ ကြေးတိုက် အဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ မင်းသား ၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ ပြုတ်သိပ်ခဲနေတော့သည်။ ။ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ် တီးတိုးတီးတိုး ပြောသံဆိုသံတွေဟာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ။ လိုဏ်ဂူသဖွယ် ဖြစ်နေတဲ့ သည် ကြေးတိုက်အဆောက်အအုံကြီးမှာ ပဲ့တင်သံတွေ ထပ်နေလေရဲ့။ ။

တချို့ ထက် မြက်တဲ့ မင်းသားကြီးတွေကတော့ ရာဇဏုန္ဒြေ မပျက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။ ခုလို အဖမ်းခံထားရတာထက် မြန်မြန်ထက်ထက် သေရသည်က မြတ်သေးတယ်လို့ ထင်နေဟန် ရှိလေသည်။ ။ တချို့ မင်းသားတွေကတော့ သီပေါမင်းသား ကို ဆဲဆိုနေကြသည်။ ။ တချို့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ မင်းသားတွေကတော့ သီပေါမင်းသား ရဲ့ မယ်တော် လောင်းရှည် မိဖုရားကြီးရဲ့ ငယ်ကျီးငယ်နာ များကို အော်ဟစ်နေကြလေသည်။ ။

သည်လို ဆူပူနေတဲ့အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဘမရာသန မှန်နန်းအဆောင်တော်မှာ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးလေးပါးတို့ဟာ ခေါင်းချင်းရိုက် နေကြသည်။ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ၊ ခန်းပတ်မင်းကြီး ၊ တိုင်တားမင်းကြီး ၊ ရွှေပြည်မင်းကြီး တို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ သည်အချိန်မှာ အရှင်သခင် မရှိသေးတဲ့ ဘမရာသန ပလ္လင်တော်ကြီးမှာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသည်။ ။

ဘမရာသန ပလ္လင် ကို မှန်နန်းဆောင် ရှေ့ပိုင်းခန်းမကြီးတွင် ထားရှိသည်။ ။ မြန်မာမင်းတို့မှာ ပလ္လင်ရှစ်ခန်း ရှိသည်။ ။ မှန်နန်းအဆောင်တော်မှာ ထားရှိတဲ့ ဘမရာသန ပလ္လင်တော်ဟာ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး နဲ့ အတူယှဉ်တွဲပြီး ဘိသိက်ခံယူတဲ့ ပလ္လင်တော် ဖြစ်၏။ ။ အောက်ခြေကို ပိတုန်းရုပ်ခံကာ ကရဝေးသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ။

သည် ဘမရာသန အဆောင်တော်မှာ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး နဲ့ ဝန်ကြီး လေးပါး တို့က နန်းတွင်းရေးကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်အများ ရှိသည်လို့ ထင်ရပါသည်။ ။ ဒါကလည်း ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး သာ သိမှာပါပဲလေ။ ။

မြန်မာမင်းများဟာ စည်းစိမ်ကို အတော်ယစ်မှူးဟန် ရှိပါသည်။ အဆောင်တော်များများ ထားပြီး တစ်ဆောင်မှ တစ်ဆောင်ကို ကူးပြောင်း စံစားတော်မူသည်။ အဆောင်တစ်ခုမှာ ပလ္လင်တော် တစ်ခု ထားရှိ၏။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပလ္လင်တော် ရှစ်ခန်း ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြဟန် တူပါရဲ့။

ဤ ပလ္လင်ရှစ်ခန်း အနက် အရေးကြီးဆုံးသော ပလ္လင်တော်ကား သီဟာသန ပလ္လင်တော် ဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ ဦးကင်း ဖြစ်တဲ့ မြေနန်းတော်ခန်းမကြီးမှာ ထားရှိသည်။ မြန်မာမင်းများ ရာဇဘိသေက ခံယူမြဲ ဖြစ်၏။ အဝေးအနီး ရပ်ရွာမှ မြို့စား၊ ရွာစား၊ မင်းညီမင်းသားများကို အကန်တော့ခံတဲ့ ပလ္လင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သည် သီဟာသန ပလ္လင်တော် ကို ယမနေသားဖြင့် ထုလုပ်ပြီး ခြင်္သေ့ရုပ် ခံထားလေသည်။

ဒုတိယ ပလ္လင်တော်က မှန်နန်းဆောင်မှာထားတဲ့ ဘမရာသနပလ္လင် ဖြစ်သည်။ ကရဝေးသား ကို ထုလုပ်ပြီး ပိတုန်းရုပ် ခံ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းတက်သည့်အခါ၊ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်အဖြစ် ဘိသိက်သွန်းတဲ့အခါ အသုံးပြုသည်။ ဘမရာသန ပလ္လင်တော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အမြဲ စံနေလေ့ရှိသည်။

ပဒုမ္မာသန ပလ္လင်တော် က တတိယပလ္လင် ဖြစ်သည်။ အနောက် ဇေတဝန်ဆောင်မှာ ထားရှိသည်။ ပဒုမ္မာကြာပွင့်ခံကာ သရက်သားဖြင့် ထုလုပ်ထား၏။ သည် ပလ္လင်တော်တွင် မင်း၊ မိန်းမ တို့ကို ကန်တော့ခံလေ့ရှိသည်။

အရှေ့ဇေတဝန်ဆောင်မှာ ထားရှိသည့် ပလ္လင်တော်က စတုတ္ထပလ္လင် ဖြစ်သည်။ ဟံသာသနပလ္လင် လို့ ခေါ်သည်။ သည်ပလ္လင်တော်မှာ ညီလာခံစည်းဝေး တိုင်ပင်မှုများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။ ဟံသာသန ပလ္လင်တော်ကို သင်္ကန်းသား နဲ့ ထုလုပ်ထား၏။ ဟင်္သာရုပ်ကို ခံထားသည်။

ပဉ္စမ ပလ္လင်ကို ရတာသနပလ္လင် လို့ ခေါ်သည်။ ဇေတဝန်ဆောင် မြောက်ဘက် ဗြဟ္မာ့ဆောင်မှာ ထားရှိသည်။ ဆင်ရုပ်ခံ၏။ အသားကတော့ စကားသားနဲ့ ထုလုပ်ထားသည်။ မင်းမှထမ်းများအား ချီးမြှောက်သည့် ကိစ္စနှင့် နှိမ့်ချသည့် ကိစ္စများကို စီရင်လေ့ရှိသည်။ မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး နှင့် သီပေါမင်းတရား တို့ လက်ထက်တော်တွင်မူ နန်းတက်စ ဗြဟ္မာ့သိမ်းသော အခမ်းအနား ကျင်းပစဉ်သာ ကိုယ်တိုင်ကြွလာဖူးသည် ဟု ဆိုသည်။ တကယ်တော့ ဗြဟ္မာ့သိမ်းသော လွှတ်တော် ငါးရပ် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ အတွင်းလေးပါးက ကြီးကြပ်ရသည်။

ဆဋ္ဌမ ပလ္လင်တော်မှာ ဗောင်းတော်ဆောင်မှာ ရှိသည့် သင်္ခါသန ပလ္လင်တော် ဖြစ်သည်။ ခရသင်းရုပ် ခံသည်။ ပိန္နဲသားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည်။ သင်္ခါသန

ပလ္လင်တော်သည် တရားဓမ္မ နာယူရာတွင် အသုံးပြုသည် ။

သတ္တမ ပလ္လင်တော်မှာ တောင်စမုခ်ဆောင်တွင် ရှိသည် ။ အစစအရာရာ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည် ။ သားရဲရုပ် (ဝါ) သမင်ရုပ် ခံ၍ ရေသဖန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ။ မိဂါသန ပလ္လင်တော်ဟု ခေါ်သည် ။

နောက်ဆုံး အဋ္ဌမမြောက်ဖြစ်သည့် ပလ္လင်တော်က မြောက်စမုခ်ဆောင်တွင် ထားရှိသည့် မဟူရာသန ပလ္လင်တော် ဖြစ်၏ ။ ပေါက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ဥဒေါင်းရုပ် ခံထားသည် ။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ ဆင်၊ မြင်းရတနာ ဆက်သရာနှင့် သမီးကညာ ဆက်သရာများတွင် သိမ်းပိုက် ခံယူတော်မူလေ့ ရှိသည် ။

သည်ဌာနများကား ပလ္လင်ရစ်ခန်း အပါအဝင် ဌာနများ ဖြစ်သည် ။ ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာ နန်းတွင်းရေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည် ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ရှေ့တန်းတင်နေကြသည် ။ မိမိတို့ အာဏာရရေးကိုသာ ကြိုးစားနေကြသည် ။ အာဏာရရင် ပြီးရော၊ ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ၊ သတ်ရမလား ဖြတ်ရမလား ။ နောက် မတွန့်တော့ပြီ ။ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကိုလည်း မငဲ့တော့ပြီ ။ ရာဇဝင်မှာ တွင်ကျန်နေရစ်ခဲ့မည့် သွေးအလိမ်းလိမ်း ကိုလည်း မမှုတော့ပြီ ။ ဘယ်သူ သေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော ဆိုသလိုပေါ့ ။

သည်တော့ ခု ဖမ်းထားတဲ့ မင်းညီမင်းသား အားလုံးကို မလွှတ်သေးဘူး ။ ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာသည်အထိ စောင့်မည် ။ နောက် မှ လျှောက်လျားပဲ ။ သည်ကြားထဲ ထူးခြားလာရင် ထူးခြားသလို လုပ်ရမှာပဲ ။ ကျူပင်ခုတ် ကျူငှတ်တောင် မချန် ၊ ကိစ္စတုန်းရမလား ဆိုတာ မိဖုရားကြီး တွေးနေဟန်ရှိသည် ။ အခါခပ်သိမ်းထက် သည်နေ့မှာ မိဖုရားကြီး အဖို့ စိတ်ကို ပိုမိုတည်ငြိမ်ထားရဟန် တူသည် ။ ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများကမူ ခါတိုင်းလိုပင် ရောင်းမြဲ ရောင်း ၊ ဝယ်မြဲ ဝယ်လျက် ရောင်းဝယ်မပျက်ဘဲ ရှိနေကြသည် ။ ရွှေနန်းတော်တွင်း၏ အရေးတော်ပုံကိုကား သူတို့ မသိချေ ။ သိလို့ ဘာထူးခြား လာဦးမှာတဲ့လဲ ။ ဘာတွေကော လုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ ။ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ ။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ကြိုက်တဲ့ မင်းကို တင်နေကြတာ ၊ တို့က ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ ၊ တို့နဲ့ကော ဘာဆိုင်လို့သလဲလို့လည်း တွေးကြမှာပဲပေါ့ ။

ရှင်ဘုရင် ဆိုတာ လူတကာလုပ်ချင်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘုရင် တစ်နေရာအတွက် လူသတ်ရဲရမည် ၊ ဖြတ်ရဲရမည် ၊ နေရာတကာမှာ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်ရဲရတတ်သည် ။

ဘယ် ဘုရင်ပဲ တက်တက် ၊ တို့တစ်တွေကတော့ နင်းပြားက နင်းပြားပါပဲ ။ ဘုရင်တစ်ပါး ပြောင်းပြီး နောက်တစ်ပါး တက်လာလည်း မထူးပါဘူး ။ စားဝတ်နေရေးစရိတ် ပိုကြီးတာနဲ့ လူတွေအသက် သေတာပဲ ပိုတာပဲလို့လည်း

တွေးကြပါလိမ့်မည် ။

သည်အချိန်မှာ ရွှေနန်းတော်တစ်ပြင်လုံး လက်နက်ကိုင် အစောင့်တို့ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ပြည့်နေတော့လေသည် ။ ရွှေနန်းတော်ကို အဝင်သာ ရှိစေသည် ။ အထွက် မရှိစေဘူး ။ သူတို့အားလုံး လက်နက်တွေကိုင်ပြီး ရပ်နေကြသည် ။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး ။ ကြေးစားစစ်သား ပီသပါပေသည် ။ မျက်နှာထားတွေက သုန်လို့ မှုန်လို့ ။

မင်းသားတွေကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားတော့မည် ဆိုသည်ကို သိထားတဲ့ ဆောင်ရဲ ၊ နန်းရဲ မိဖုရားကြီးတွေ ရှိသည် ။ သီပေါမင်းသား ကို အမိန့်တော်နှင့် အိမ်ရှေ့အရာ နှင်းလိုက်သည်လည်း ကြားရော... အထူးပဲ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသည် ။ သူတို့ကတော့ သက်ပန်း မိဖုရား ၊ ခုနစ်ရွာ မိဖုရား ၊ လင်ပန်းတိုက်စား မိဖုရားနဲ့ ညောင်ရမ်းမင်းသား ညီနောင်၏ မယ်တော်ဖြစ်သည့် မြောက်ရွှေရေး မိဖုရားတို့ ဖြစ်သည် ။ မိမိတို့ သားတော်များကို ဖမ်းထားသည် ဆိုကတည်းက သူတို့ခမျာမှာ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကြရသည် ။ မိမိတို့ နေသည့် အဆောင်တော်နဲ့ မှန်နန်းဆောင်ကြားမှာလည်း အစောင့်တွေက ဒုနဲ့ ဒေး ၊ အများကြီးပဲ ။ မှန်နန်းဆောင်မှာက ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ အိပ်ဆောင်ရှိသည် ။ သည်တော့ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ သူတို့ တိုင်ပင်ကြသည် ။

နောက်ဆုံး ရလဒ်အဖြေကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းခံ သားတော် ၊ သမီးတော်များရဲ့ အသက်နဲ့ မိမိတို့ အသက်ကို လဲကြမည်ပေါ့ ။ ဖြစ်လာမယ့် အန္တရာယ်ကိုလည်း အတူတူ ရင်ဆိုင်ကြမည်ပေါ့ ။ သားဇောသမီးဇောဆိုတော့ မယ်တော်များအနေနဲ့ ကြိမ်ကြုံရာ ကြုံကြရတာပေါ့ ။ မဖြစ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကန့် ရွှေနန်းရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး နဲ့ တွေ့မယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီး မှန်နန်းဆောင် ဘက်ကို ထွက်လာကြသည် ။ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေကြတဲ့ မိဖုရားကြီးများသည် ထဘီ ၊ ပဝါ ၊ ဆံပင်များကို မသိမ်းနိုင်အောင် ရှိနေကြသည် ။

သည်လို ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ အမောတကော ဝင်လာကြသည့် မိဖုရားကြီးများကို ဘယ် အမှုထမ်းများကမှ မပိတ်ပင်နိုင်ကြဘူး ။ သွားလမ်းဖြစ်သည့် လမ်းကိုတောင် ဖယ်၊ ဖယ် ပေးကြသည် ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကြင်ယာဇနီးများ ဖြစ်ရသည်မှာ တယ်မလွယ်ဘူး ။ ကိုယ့်လင် ဆိုပြီး အရမ်းသွားတွေ့လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက အခေါ်တော်ရှိမှ ဒါမှမဟုတ် သူလိုချင်တာလေးရှိမှ လာတွေ့မှ တွေ့ရတာပဲ ။

ဒါနဲ့ပဲ မိဖုရားများသည် မှန်နန်းဆောင်တော် တံခါးဝကို ရောက်လာကြသည် ။ မှန်နန်းဆောင်မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး မမာမကျန်း ဖြစ်နေတော်မူသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး က အတွင်းတော်သို့ ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်အောင် အစောင့်အရှောက် များ အထပ်ထပ် ချထား၏ ။ အတွင်းက တံခါးကျည်းရှင်ကို ခိုင်လုံစွာ ပိတ်ထားစေသည် ။

မင်းတရားကြီး မမာမကျန်း ဖြစ်နေစဉ်အတွင်းမှာ တခြားမိဖုရားများက လာပြီး နားပူနားဆာ လုပ်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ အနှိပ်တော် ဘလံဘ ရွာစား နှင့် စားတော်ဝန်ကြီး ဦးခဲ တို့သာ မင်းကြီး အနားမှာ ရှိစေလေသည် ။ သည့်အပြင် နန်းစည်းစိမ်ကို မဆက် မခံနိုင်ဘဲ သမီးတော်များသာ ထွန်းကားသည့် ဆောင်ရမိဖုရားများ ကလည်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ၏ အပါးတော်မှာ ခစား ပြုစုစေသည် ။ သူတို့ကိုတော့ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး က သလွန်တော်အနီးမှာပဲ နေစေသည် ။ တောင်ဆောင်တော် မိဖုရား ၊ စိန်တုန်း မိဖုရား ၊ လက်ပံရှည် မိဖုရား ၊ သရစိမ်း မိဖုရား ၊ လဲချား မိဖုရား နှင့် သနတ်စည် မိဖုရား တို့ပဲ ဖြစ်ကြသည် ။

သည်လိုနဲ့ မှန်နန်းဆောင် အပြင်ဘက်တွင် ရောက်ရှိနေသော မိဖုရားများသည် အစောင့်များနှင့် အတွင်းတော်သို့ ဝင်ရရေးအတွက် စကားပြောနေကြရသည် ။ အစောင့်များက ဆင်ဖြူမရှင် အမိန့်တော်ကို ခံယူဖို့ ပြောသည် ။ ဒါကို စိတ်စောနေတဲ့ မိဖုရားအားလုံးက စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ရှိလာကြသည် ။

“ ငါတို့လင် မမာနေတာကို ငါတို့လာကြတာ ဘယ်သူ့အမိန့် ခံရဦးမှာလဲ ” ဆိုပြီး အစောင့်များကို အတင်းတွန်းဖယ်ပြီး ကျည်းရှင်တံခါးဝဆီကို စုရုံးလာကြလေသည် ။ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်သွားကြသည့် မိဖုရားကြီးများကို ဘယ်အစောင့်ကမှ မဟန့်ရဲဘူး ။ မတားရဲဘူး ။ လက်ဖျားကလေးနဲ့ မပြောနဲ့ သူတို့ရဲ့တံ ပေါက်တောင် မထိရဲကြဘူး ။ ဒါပေါ့... မိဖုရားတွေဆိုတာက ဘုရင်မင်းတရားကြီး မှ တစ်ပါး တခြားသူစိမ်း ဘယ်သူမှ မထိကောင်းတဲ့ အရာပေပဲ မဟုတ်လား ။ ဘုရင်မင်းမြတ် တို့သာလျှင် ထိရင် ထိ ၊ ကလိ လျှင် ကလိလို့ ရသည့် ဟာတွေပဲ မဟုတ်လား ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ပြောကြတာပေါ့ ။ ဘုန်းရှင်ကံရှင် မှပဲ ဖြစ်ကြတာပေါ့ ။ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့ ။

ပိတ်ထားတဲ့ အဆောင်တော် တံခါးရွက်ကို ထုနက်နေကြသည် ။ နုနယ်သေးသွယ်လှတဲ့ မိဖုရားတွေရဲ့ လက်တွေမှာ သွေးခြည်တွေ ဥလာပြီ ။ ဒါပေမယ့် အတွင်းတော်က မပွင့်သေးဘူး ။ အစောင့်တွေကလည်း အကြောင်သား ငေးကြည့်နေကြလေရဲ့ ။

သည်လို တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ထုနက်နေတဲ့ အသံတွေဟာ ဆူညံနေတာပဲ ။ ပဲ့တင်သံတွေကြောင့်လည်း အဆောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည် ။

သလွန်ပေါ်တွင် မှေးစက်နေတဲ့ မင်းတရားကြီးဘုရား လည်း လန့်နိုးသွားဟန် ရှိတယ် ။ ဆူညံနေတဲ့ တံခါးရွက်သံကို နားထောင်ရင်းက အနားမှာရှိတဲ့ စားတော်ဆက် မောင်ခဲ ကို သွားဖွင့်စေတယ် ။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက မင်းတုန်းမင်းကြီး ကို အံ့အားသင့်သွားစေသည် ။

ဆံပင် ဖိုးရိုးဖားရား ၊ ပဝါမနိုင် ထဘီမနိုင်တဲ့ မိဖုရားကြီး တွေက မင်းတရားကြီး ရှိတဲ့

သလွန်တော်ကို ပြေးဝင်လာကြသည် ။ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းနေကြရင်းက
ငိုရှိုက်နေကြသည် ။ သည်အချိန်မှာ မင်းတရားကြီး ကလည်း ရောဂါ
အတော်သက်သာနေသယောင် ရှိနေသည် ။

သားတော် ၊ သမီးတော်များကို အိမ်ရှေ့မင်း နှင့် မှူးတော် မတ်တော်များက မတရား
ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားကြောင်းကို မိဖုရားများက လျှောက်တင်ကြသည် ။
သည်အချိန်မှာ ဘမရာသန အဆောင်တော် မှာ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ ဆွေးနွေးလျက်ရှိသော
မိဖုရားကြီး လည်း သတင်း ကြားသောကြောင့် အရေးတကြီး ပြန်ရောက်လာသည် ။
မင်းတရားကြီး သည် အဖမ်းခံ သားတော် ၊ သမီးတော်များအတွက် အလွန်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။ ခါတိုင်းလို ညှိုးညှိုးခွေခွေ မနေတော့ဘဲ
အုံးဝန်းတော်ကို မှီထားသည် ။ ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်လေသည် ။
အစဉ် အေးဆေးတည်ငြိမ်ဟန် ရှိနေသည့် မင်းတရားကြီး ၏ မျက်နှာတော်မှာ
ပူပင်သောကရဲ့ အရိပ်အယောင်များ တွေ့မြင်နေရ၏ ။ နာတာရှည် ဝေဒနာ
စွဲကပ်နေသူမို့လည်း အသားအရေမှာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ရှိနေသည် ။

“ ငါ၏ သားတော်များကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ချက်ချင်း လွှတ်ရမည် ။
ရှေ့တော်မှောက်ကိုလည်း အမြန်သွင်းစေ ”

မကြာခင်မှာပဲ ကြေးတိုက်တွင်းမှ မင်းသား လေးဆယ်ကျော် တို့သည်
မင်းတရားကြီး ၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်နေကြသည် ။ သည်တွင်မှ
မင်းတရားကြီး လည်း ရယ်နိုင်မောနိုင် ဖြစ်လာတော့သည် ။ ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့်
ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးမှာ မတုန်မလှုပ်နဲ့ မင်းတရားကြီး ကိုသာ အငေးသား
ကြည့်နေလေသည် ။ မင်းတုန်းမင်း လည်း သားတော်များကို မြို့စားရွာစား
တန်သူကို မြို့စားရွာစား ပေးအပ်၏ ။ ရွှေ ၊ ငွေ ၊ လက်ဝတ်ရတနာ ဆုတော်
လာဘ်တော် တန်သူကို ဆုတော်လာဘ်တော် ပေးသနား၏ ။ အဝတ်အထည်
တန်သူကို အဝတ်အထည် ချီးမြှင့်သည် ။

မင်းတုန်းမင်း သည် ကျန်ရှိသမျှသော အားအင်များကို ခြိုးခြံလျက်
မက္ခရာမင်းသားကြီး အား တီးတိုး မှာကြားတော်မူလေသည် ။
သားတော်များအလာကို စောင့်မျှော်နေသည့် အချိန်မှာပင် မင်းတုန်းမင်း သည်
ဘုရင်မင်းမြတ် ပီသစွာ နန်းတွင်းရေး စက်ပုန်းခုတ်သူများကို ကွက်ကျော်
နင်းနိုင်မည့် အကြံအစည်တစ်ခုကို စီမံပြီး ဖြစ်လေသည် ။

မင်းတုန်းမင်း သည် သူ့ သားတော် ၊ သမီးတော်များ အားလုံး၏ အသက်ဘေးကို
ကာကွယ်ပေးနိုင်ပေမည် ဖြစ်သော်လည်း သူ ကံတော်ကုန်ပြီး နောက်ပိုင်း၌
အသက်အန္တရာယ် ရောက်ရှိနိုင်သည့် မင်းသားသုံးပါး၏ အရေးမှာ သူ့အတွက်
အသက်သာမကဘဲ သူတို့၏ ဆွေမျိုး တစ်သိုက်နှင့် နောက်လိုက် နောက်ပါ တို့၏
အသက်ဘေးမှာ အန္တရာယ်ကြီးလှပေသည် ။

အကယ်၍သာ သူသည် သုံးဆယ်မင်းသား ၊ မက္ခရာမင်းသား နှင့်
ညောင်ရမ်းမင်းသား တို့ကို သံကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ခန့်အပ်မည်ဆိုပါက
သင်္ဘောဆိပ်တွင် အမြဲတမ်း အသင့်ပြင်ထားသော မီးသင်္ဘော နှစ်စင်းဖြင့် သူတို့၏
ဆွေတော်မျိုးတော်များ ၊ နောက်တော်ပါများကို အချိန်မရွေး
ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည် ။ မက္ခရာမင်းသား သည် အင်္ဂလိပ်
သံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာရော့ ထံ လူလွှတ်၍ ညောင်ရမ်းမင်းသား အား
အစီအစဉ်ကို အပြောခိုင်းရန် ဖြစ်သည် ။

ခပ်မှိန်မှိန် ဖြစ်နေသော အဆောင်တော်ထဲတွင် မှောင်စပင် ပျိုးလာလေသည် ။
မက္ခရာမင်းသား သည် ခမည်းတော်၏ လက်ကို ဦးထိပ်တွင် ရွက်တင်လျက်
မှာကြားတော် မူသမျှတို့ကို နာယူနေပေသည် ။ ဖခမည်းတော် အမိန့်တော်
ရှိသည့်အတိုင်း ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လိုက်နာပါမည် ဟူ၍လည်း
ကတိပြုလိုက်လေသည် ။ သတ္တိပြောင်လှသော မက္ခရာ မင်းသားကြီး ပင်လျှင်
နန်းတွင်းရေးကိစ္စ၌ အန္တရာယ်များကြောင်းကို ကိုယ်၌ ခံစားမိရှာလေသည် ။

မှာစရာရှိသည်များကို နောက်ဆုံး မှာကြားတော်မူပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်း သည်
သားတော်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ လက်တော်ကို ခေတ္တမျှတင်ထားလိုက်သည် ။
မက္ခရာမင်းသားကြီး သည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် နှလုံးမသာမယာ
ရှိနေသည့်အကြားမှ ခြေတော်ကို အုပ်ထားသည့် ဝိုးစောင်ပါးကို
အသာလုပ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ခမည်းတော်၏ ခြေတော်ကို သူ့ဆံပင်ဖြင့်
ပွတ်သပ်လိုက်ရှာလေသည် ။

ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းနေသော မင်းတုန်းမင်း ၏ ရွှေဝါရောင် ခြေထောက်တော်သည်
စောင်ကို လုပ်လိုက်သောကြောင့် အေးခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည် ။ မက္ခရာမင်းသား
သည် ဝိုးစောင်ပါးကို ပြန်လည် အုပ်ပေးပြီးနောက် ဦးနှိမ်ပြီး အဆောင်တွင်းမှ
ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည် ။

ညဘက်တွင် မင်းတုန်းမင်း သည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေရှာသည် ။
သတိမှာလည်း မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ပင် ။ နာရီများ ကုန်လွန်သည့်အတွက်
ပဟိုရံစည်တော် ဆော်နက်သည့် အခါများတွင် “ ငါ့သားတော်တွေ မြစ်ကြောင်း
ရောက်သွားကြပြီ ။ သူတို့မှာ ခေါင်းပေါင်းဖြူတွေနဲ့ ပါကလား ၊ သူတို့တစ်တွေတော့
ချမ်းသာသွားကြလေပြီ ။ ချမ်းသာသွားကြလေပြီ ” ဟူ၍လည်း ရေရွတ်
နေရှာလေသည် ။

နိမိတ်ပြတာပဲလား ၊ တိုက်ဆိုင်မှုပေပဲလားလို့ စဉ်းစားရလောက်အောင်ပါပဲ ။
သည်နေ့က သည်ဖြစ်ရပ်သည် သည်မိသားစုတစ်စု၏ နောက်ဆုံး
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း တွေ့ဆုံရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည် ။ ဘုရင်မင်းတရားကြီး အနေနဲ့
နောက်ဆုံး မြှောက်စားခြင်းသဘော ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပါပဲ ။ သူ့ ရောဂါ
ဝေဒနာကလည်း အတော်ကျွမ်းနေမှပဲကိုး ။

“ ဝဋ်မှာအမြဲ ငရဲအပ ” ဆိုတာလိုပဲ အချိုးအမြောက်ခံ မင်းသားများ၏ ဘဝသည် ဆိုးရွာလှပေသည်။ ။ ဘုရင်မင်းတရားကြီး ရှေ့မှောက်က တပျော်တပါး စုစုဝေးဝေးနဲ့ ထွက်လာကြသည့် မင်းသားများသည် “ မင်းသားအားလုံး တောင်ဥယျာဉ်တွင် ခေတ္တ စံကြရမည် ” ဟူသော အမိန့်တော်ကြောင့် တောင်ဥယျာဉ်တော်ကို စုဝေး ရောက်ရှိသွားကြရပြန်လေသည်။ ။

မင်းသားများနှင့် မင်းသားများ၏ မယ်တော်များအားလုံး တောင်ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်ရှိ နေကြသည်။ ။ သည်အခါမှာ စောစောကတည်းက အကွက်ဆင်ပြီး အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပြီးဖြစ်သည့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး နှင့် ဝန်ကြီးအချို့က သားတော်များ နှင့် မယ်တော်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့သည်။ ။

ခပ်စောစောက စံရာဌာနဖြစ်သည့် ကြေးတိုက်အတွင်းကို ပြန်ပို့စေသည်။ ။ ကဲ ... ခုတော့ ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ ။ ဘယ်မိဖုရား ကရော မင်းတုန်းမင်း ဆီကို သံတော်ဦး တင်နိုင်ဦး တော့မှာလဲ။ ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ အဆောင်တော်ဝဆီမှ ခြေသံဖွဖွကို ကြားကြရသည်။ ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လင့်ကစား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အဆောင်တော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး သလွန်တော် ခေါင်းရင်းဘက်၌ ဒူးတုပ်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

သည့်နောက် တရားစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသည့် မိဖုရားငယ်အား ဘေးသို့ ဖယ်ရှားရန် အမူအရာ ပြုလိုက်လေသည်။ ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား ိးသည် ရဲတင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြောက် ၊ စိတ်ဆိုးတော်မူနေသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် အမူမထားချေ။ ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား သည် ဘုရင်နှင့် ခပ်ခွာခွာတွင် မနေဘဲ မင်းသားများကို ဖမ်းဆီးသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဟာသူ အကြောင်းပြလျက် ရှင်းလင်း၍ သံတော်ဦး တင်နေသည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည် ထိုကိစ္စတွင် မည်သို့မျှ မပါဝင်ဘဲ ဝန်ကြီးတစ်ပါး၏ လုပ်ဆောင်ချက် သက်သက်ဖြစ်၍ ၎င်းဝန်ကြီးအား အပြစ်ဒဏ်ပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ထပ်လောင်းပြီး သံတော်ဦး တင်လိုက်လေသည်။ ။

သည့်နောက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး သည် သူ့လက်ထဲမှ ပုရပိုက်တစ်ခုကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့တော်မှောက်တွင် မြင်သာအောင် ပြသထားသည်။ ။ ပါးစပ်ကမူ ဘာကိုမှ မပြောဆိုချေ။ ။

မင်းတုန်းမင်းသည် လေးလံနေသော မျက်ခွံများကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်လျက် ဦးခေါင်းကို အားစိုက်၍ လှည့်လိုက်ပြီး ပုရပိုက်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ။ မင်းတုန်းမင်း သည် အရောင် မှိန်လျက်ရှိသော အဆောင်တော်တွင်း၌ အားယုတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ဆင်ဖြူမရှင် ၏ အရေးများ ထင်လျက်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင်

စူးရှ၍ ခက်ထန်သော မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရ လေသည်။ ။

မင်းတုန်းမင်း သည် ပုရပိုက်ကို ၎င်း၏ သွေ့ခြောက်နေသော လက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ။ ပုရပိုက်ပေါ်တွင် သုံးဆယ် ၊ မက္ခရာ ၊ ညောင်ရမ်း နှင့် သီပေါမင်းသားတို့၏ အမည်များကို ရေးသားထားလေသည်။ ။ သီပေါမင်းသား ဘေးတွင်မူကား ကြက်ခြေခတ် ခရေပွင့် အမှတ်အသား နှစ်ခု ပါရှိနေလေသည်။ ။

“ ဒီ အမှတ်အသားတွေကတော့ တိုင်တားမင်းကြီး နဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီး တို့ရဲ့ အမှတ်အသား တွေပါ ဘုရား ၊ သီပေါမင်းသား ကို အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် ကြေညာဖို့အတွက် မင်းတရားကြီး ရဲ့ အမှတ်အသားကို စောင့်စားနေကြပါတယ်။ ။ မင်းတရားကြီး က သုံးဆယ် ၊ မက္ခရာ နဲ့ ညောင်ရမ်း မင်းသား တို့ တစ်တွေကို သံကိုယ်စားလှယ်တော်တွေ အဖြစ်နဲ့ စေလွှတ်လိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား ဘုရား ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ရှိနေကြပါပြီ။ ။ သူတို့တစ်တွေ မရှိခိုက် မှာဆိုရင် သီပေါမင်းသား ကို အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် ကြေညာဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ် ဘုရား။ ” ဟူ၍ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား သည် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လျက် ကလေးငယ်အား တစ်လုံးချင်း နားလည်အောင် ပြောပြနေသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းအေးဆေး ဂရုတစိုက် သံတော်ဦးတင်နေလေသည်။ ။

မင်းတုန်းမင်း သည် ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ပုရပိုက်ကို ချထားလိုက်သည်။ ။ သူ့နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်လျက်ရှိလေသည်။ ။ သူ့အနေနဲ့ သူလုပ်လိုသည့်အတိုင်း မလုပ်လိုက်ရဘဲ ကံတော်ကုန်သွားရမည်ကို စိုးရိမ်တော်မူလျက် ရှိလေသည်။ ။ သတိလစ်ခါနီး၌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော ဦးနှောက်တွင်းသို့ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသော ခစားမှုများသည် ပေါ်၍ ပေါ်၍လာပြီး ပျောက်၍ ပျောက်၍ သွားနေလေသည်။ ။

သူ့လက် များသည် ပုရပိုက်ဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် အေးစက်စက်ကြီး ရှိနေလေသည်။ ။ သူ့တွင် ပြန်လည် အမိန့်ပေးနိုင်လောက်အောင် အားအင် မကျန်ရှိတော့ချေ။ ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ဟု ပေယျာလကန် ထားလိုက်ချင်နေဟန် တူရဲ့။ ။ သူ့သားတော်ကြီး သုံးပါးတို့သည် အသက်ဘေးရန် အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းလျက် ချမ်းသာမှု ရရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အနေနှင့် ဤသို့ ပေယျာလကန်သဘောမျိုး ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

သလွန်ဘေး၌ ဒူးတုပ် ခစားလျက်ရှိနေသော ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား သည် မင်းတုန်းမင်း ၏ မျက်လွှာတော်ပိတ်လျက် မျက်လုံးများ မှိတ်ကျသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်လေရာ သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ဂရုစိုက်၍ နားထောင်လိုက်လေသည်။ ။ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီး သည် သဲ့သဲ့ကလေး အသက်ရှူနေလေသေးသည်။ ။ သည်တွင် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး သည် မင်းတုန်းမင်း ၏ လက်ထဲသို့ ကညစ်တံကို ထည့်လိုက်ပြီး မင်းတုန်းမင်း ၏

လက်အပေါ်မှ သူ့လက်ကို အုပ်လျက် သီပေါမင်းသား ၏ အမည်ဘေးတွင် အခြားသူများ၏ အမှတ်အသားထက် ပို၍ ထင်ရှားသော ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားကို ရေးမှတ်လိုက်လေသည်။ ။

အေးစက်နေသော မင်းတုန်းမင်း ၏ လက်သည် အနည်းငယ် ရုန်းကန်မှုမျိုးကို ပြုလုပ်လိုက်လေသေးသည်။ ။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းထက် ပို၍ မလုပ်ဆောင်နိုင်ချေ။ ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထလျက် အဆောင်တော်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။ ။ ထိုနေ့ ညနောက်တွင် သီပေါမင်းသား အား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် အတိအလင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။ ။

မင်းသားများသည် ကြေးတိုက်တော်အတွင်း၌ ပြန်လည် အချုပ်အနှောင် ခံထားရပြန် လေသည်။ ။ နောက်တစ်ဖန် တစ်ကျော့ ပြန်အချုပ်ခံထားရသည်မို့လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေကြရသည်။ ။ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ကောင်းလား လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသ ဖြစ်ကြရသည်။ ။

ကြေးတိုက် ဆိုသည်ကလည်း ကြေး ၊ သံ ၊ သတ္တု များကိုသာ သိုလှောင်ထားသည့် တိုက် ဖြစ်သဖြင့် အလင်းရောင်အား နည်းပါးသည်။ ။ မှောင်သည်။ ။ အလိုလို စိတ်အားငယ်ရသည့်အထဲ မှောင်နေသည့် တိုက်ထဲမှာ ချုပ်ထားတော့ အားငယ်တတ်သော မင်းသမီးများ အဖို့ဝယ် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြရတော့သည်။ ။ သည်သို့ ချုပ်ထားသည့်နေ့မှ စပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ဗြဲတိုက်တော် အတွင်းဝန်များသည် အလှည့်ကျ သွားရောက်ပြီး မင်းသားများကို စစ်ဆေးကြရသည်။ ။ သည်လို အကျဉ်းကျနေသည့် မင်းသားများကို စစ်ဆေးခြင်းကို မီးစစ်သည် ဟု ခေါ်ကြ၏။ ။ သည်အခါတွင် အကျဉ်းခံ မင်းသားများ၏ အမည်များကို တစ်ယောက်စီ ခေါ်ကြည့်ရသည်။ ။

ဥပမာ “ မက္ခရာမင်းသားကြီး ” လို့ အမည်တော် စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် မက္ခရာမင်းသား က “ ရှိပါရဲ့ ၊ ရှိပါရဲ့ ” လို့ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုရ၏။ ။ သည်လို စစ်ဆေးခြင်းကို မင်းသားအများစုက လက်ခံသော်လည်း လက် မခံသော မင်းသားတစ်ပါး ရှိသေးသည်။ ။ အဆိုပါ မင်းသားမှာ သုံးဆယ် မင်းသားကြီး ဖြစ်သည်။ ။

ဗြဲတိုက်အတွင်းဝန်က သူ၏ အမည်တော်ကို ခေါ်တိုင်း မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည်မထူးဘဲ ဆဲ၍ဆို၍သာ တုံ့ပြန်လေသည်။ ။ ဒါကလည်း မင်းသားကြီး ကို အပြစ်မဆိုသာချေ။ ။ ပုထုဇဉ်လူသားပီပီ မခံချင်စိတ် တော်လှန်ချင်စိတ်တွေ များပြားနေလို့သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ။ ဒါကြောင့်မို့ပင် နောင်ကို တောင်ခွင်မြို့စား ၊ ရွှေတိုက်အတွင်းဝန် စသည့် ဗြဲတိုက်အတွင်းဝန်များမှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ အမည်ကို မမေးရတော့ဘဲ တခြား မင်းသားများ ၏ အမည်များကိုသာ မေးကြရရှာသည်။ ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသည်အထိ မင်းတုန်းမင်း သည် သတိ မရတစ်ချက်
ရတစ်ချက်နှင့် သတိလစ်နေသော အချိန်ကသာ များခဲ့လေသည် ။
တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူကား အားသစ်အင်သစ်များ ဝင်ရောက်လာသည့်အလား
သတိများ လည်၍ လာတတ်သည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ
သားတော်များသည် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခြင်း ခံနေရကြောင်းကို
သံတော်ဦးတင်ကြမည့် အရေးအတွက် ဆင်ဖြူမရှင် နှင့် ဝန်ကြီးများ အနေနှင့်
အတော်ကြီးပင် စိုးရိမ် ပူပန်မိကြလေသည် ။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီး ၏
အဆောင်တော်တွင် အစောင့်များ အထပ်ထပ် ချထားသည့်အတွက် မှန်နန်းဆောင်
အတွင်းသို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဝင်ခွင့် မရရှိနိုင်ခဲ့ချေ ။

မင်းတုန်းမင်း ၏ နောက်ဆုံး အရုဏ်သည် ရောက်ရှိလာလေပြီ ။ အရုဏ်ဦးတွင်
ခပ်ဖျော့ဖျော့ အရောင်များ ပေါ်လာပြီးနောက် နေရောင်နှင့်အတူ
အရှေ့လောကဓာတ် တစ်ခွင်လုံး နီရဲစွာ တောက်ပလာလေသည် ။ မင်းတုန်းမင်း
သည် သူ့အဆောင်တွင်းသို့ ကန့်လန့်ကာများ အကြားမှ ထိုးဝင်လာနေသော
နေရောင်ခြည်ကို ကြည့်လိုက်လေသည် ။

သူ သားတော်ကြီး သုံးပါးတို့သည် သင်္ဘောနှစ်စင်းဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း
စုန်ဆင်းသွားကြသည်ကို စိတ်မျက်စိ၌ မှန်းမျှော်ရမ်းရော်၍ ကြည့်မိရာ၏ ။
သေခါနီးလူများ စဉ်းစားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း မင်းတုန်းမင်း သည် သူ၏ အတိတ်ဘဝ
အဖြစ်အပျက် များကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးကြည့်နေမိပြန်သည် ။

သူသည် အမရပူရ မြို့တော်ဟောင်းကို ရောက်သွားပြီး နောင်တော် ပုဂံမင်း ထံမှ
ထီးနန်းကို ရယူခဲ့ပုံများသည် တရေးရေး ပေါ်လာလေသည် ။ မြန်မာနိုင်ငံ
အောက်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ဗြိတိသျှဘုရင်မ ၏ အမည်ကို အမှတ်မထင်
သတိရနေ၏ ။ ကုတ်အင်္ကျီ အနီများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ၏
ပုံပန်းသည် ပေါ်ပေါက်လာနေသည် ။

ဤသူများသည်ကား မြန်မာတို့၏ ရန်သူဖြစ်လျက် သူတို့သည် အချိန်မရွေး
ရွှေနန်းတော် တံခါးဝကို လာရောက်၍ ဒုက္ခပေးမည့် အရေးကိုပါ တွေးနေမိရာသည်
။ နိုင်ငံခြားသားများထံမှ အတုယူလျက် တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးတိုးတက်ရန်
အမှုကိစ္စများ ၊ စက်ရုံများ တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ကိစ္စများ စသည်တို့ကို
မပြုလုပ်ခဲ့မိလျှင် ကောင်းလေမလား ဟူ၍လည်း တွေးတော နေမိရာလေသည် ။

မင်းအဖြစ် စံမြန်းရသော အချိန်ကာလပိုင်းထက် တောရွာကလေးမှာ နေလျက်
အေးအေးချမ်းချမ်း နေရခြင်းမျိုးက ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမှု ရနိုင်ပေမည် ဟူ၍လည်း
စိတ်ကူးမိပြန်သည် ။ တော်ပေသေးသည် ။ မကွာရာမင်းသား ၊ သုံးဆယ်မင်းသားနှင့်
ညောင်ရမ်းမင်းသား သုံးဦးမှာမူ အန္တရာယ်ကင်း၍ ဘေးရန်ရှင်းသွားကြရာပေပြီ ။
တော်ပေသေးသည် ဟူ၍ သတိဝင်သွားပြီးနောက် မင်းတုန်းမင်း သည် မထသော

အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် လူ့ပြည်ငြီး၍ နတ်ထီးစံတော်မူသွားရှာလေတော့ သတည်း ။

သည်သို့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာမစံမီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ရွှေနန်းတော် အတွင်းမှာသော်လည်းကောင်း ၊ ရွှေနန်းတော် အနီးတစ်ဝိုက် မှာသော်လည်းကောင်း ထူးခြားသော အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည် ။

အကန်တော့ခံ မြေနန်းတော်အောက် မှာ ပျားစွဲခြင်း ၊ တော်လည်းခြင်း ၊ ရွှေမြို့တော် ပြအိုး မြို့ရိုးအချို့ အလိုလို ပြိုကျခြင်း ၊ မြို့တော်တွင်း၌ မကြာခဏ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားခြင်း ၊ မြို့တွင်းမှာ ရှိသော မဟာရာမကျောင်းတိုက်သို့ ကျားဝင်ခြင်း ၊ နန်းတော်တွင်းသို့ အရူးဝင်ခြင်း ၊ မှန်နန်း ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ငိုသံကြားရခြင်း ၊ ဒါက ပလ္လင်စောင့် နတ်သမီး ငိုသည်လို့ ပြောကြသည် ။ ညအချိန် နန်းတော်တွင်း၌ ကောင်းကင်ယံမှ တူရိယာသံများ ကြားရခြင်း ၊ သန်းခေါင်ယံ အချိန်များမှာ နန်းတော်တွင်း၌ မြို့ရိုးတံခါးအနီးမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရခြင်း စသည်တို့ပင် ဖြစ်သည် ။ တိုက်ဆိုင်မှုများလားလို့ သံသယ ဖြစ်စရာတွေပေါ့ ။ သိသိသာသာ ထင်ရှားတာကတော့ အမင်္ဂလာတံခါး ခေါ်သည့် ကြေးမုံတံခါး (အာဠဝီ) တံခါး တစ်ဝိုက် မှာပါပဲ ။ ညစဉ်ညတိုင်း ဆူညံ အော်ဟစ်သံများ ကြားရသည်လို့ ဆိုသည် ။

မင်းတုန်းမင်း ၏ အလောင်းတော်ကို ခြေခြောက်ချောင်းရှိသော ရွှေသလွန်တော်ပေါ်တွင် တင်ထားကြသည် ။ မင်းသားများအတွက် သလွန်တွင် ခြေလေးချောင်းသာ ရှိသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သလွန်တော်တွင်မူကား ခြေခြောက်ချောင်း ရှိလေသည် ။ ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ အလောင်းတော်ကို မှန်နန်းဆောင်၌ ရှိသော ပိတုန်းရုပ်ခံသည့် ဘမရာသန ရာဇပလ္လင်တော် ရှေ့မှောက်တွင် ထားရှိလေသည် ။

အလောင်းတော်ကို မြှောက်ထားဝယ် သေနတ်စိုး အမှုထမ်း လေးဆယ် နှင့် ဒိုင်းဝန် သံတော်ဆင့် တို့က ရေကြည်တော် ထမ်းဆောင် သန့်စင်စေသည် ။ အလောင်း ရေချိုးသည်ပေါ့ ။ ပြီးမှ အလောင်းတော်ကို ပိတ်ဖြူနှင့် ရစ်ပတ်လျက် မျက်နှာတော်နှင့် လက်တော်များကိုမူ ရွှေပိန်းချ ထားလေသည် ။

ဦးခေါင်းတော်မှာ ဦးပေါင်းပုံတော် စွပ်ထားသည် ။ ထီးဖြူတော် ရှစ်ချက် အုပ်မိုးထားသည် ။ သလွန်တော်မှ လေးတောင်ခန့် အကွာတွင် ရွှေချထားသော ရာဇမတ် အကာတန်းများဖြင့် ပိတ်ကာလျက် ၎င်း အကာအတွင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ အသုံးအဆောင်များကို ခင်းကျင်း ပြသထားလေသည် ။

ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါများက ညီလာခံရာတွင် ဝတ်ဆင်တော်မူလေ့ ရှိသော ပန်းနုရောင်နှင့် အဝါရောင် အဆင်းရှိသော ငွေရေးခြယ်ထားသည့် ဝတ်လဲတော်ကို တိုင်တစ်ခုတွင် ဆွဲ၍ ပြထားသည် ။

ဝတ်လဲတော်များမှာ အတောင်အလက် များလို ကော့ပျံနေသည့် အတွက် ပြဿနာ အမိုးများနှင့် တူနေလေသည် ။ ခြေနင်းတော်မှာပင်လျှင် အထက်သို့ ကော့ပျံနေသော အတောင်ဖြန့်ထားသည့်နယ် ရှိနေလေသည် ။ အခြားသော နန်းတွင်း ဝတ်လဲတော်များသည် သလွန်ဘေးတွင် အကန့်လိုက် စုပုံလျက် ရှိနေသည် ။

အကာတန်း၏ ထောင့်နေရာများတွင်မူကား ဥရောပပုံစံ စားပွဲတစ်ခုစီ ရှိလေသည် ။ ၎င်း စားပွဲများပေါ်တွင် အရာဝတ္ထုကလေးများ ပြည့်နှက်နေသည် ။ မင်းတုန်းမင်းသည် အခြားသော အရာများကို စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ပင် စားသုံးသော ယိုဘူး ပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ လေသည် ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စက်ရုံတံဆိပ် ခပ်နှိပ်ထားသော ထိုဘူးကလေးများကို ရွှေထွေးခံများ ၊ ရွှေကွမ်းအစ်များ ဘေးတွင် တွေ့မြင်နိုင်လေသည် ။

ရွှေကြိုး နှစ်ဆယ့်လေးသွယ်ရှိသော စလွယ်တော်များကိုမူကား အကာတန်း နေရာအနှံ့တွင် တွေ့မြင်နိုင်လေသည် ။ ထောင့်တစ်နေရာတွင် မြန်မာ ပန်းချီကျော်တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသည့် မင်းတုန်းမင်း ၏ ရုပ်ပုံ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို တွေ့ရှိနိုင်လျက် ပုံနှိပ်ထားသည့် ရုပ်ပုံတော် တစ်ခုကိုလည်း အခြား ထောင့်တစ်နေရာတွင် တွေ့ရှိနိုင်လေသည် ။

သလွန်တော် အထက်တွင်မူ လေနုကလေးများ တိုက်ခတ်သည့် အခါ၌ပင် လှုပ်ရှားလောက်အောင် ပါးလွှာစွာ ထုလုပ်ထားသည့် ဗောဓိညောင်ရွက်ပုံ ရွှေပြားများကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည် ။ ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ ဦးခေါင်းဘေးတွင်မူကား သရက်ရွက်ပုံသဏ္ဌာန် ရွှေပါးဖြင့် ခတ်လုပ်ထားသော ရွှေသစ်ရွက်ကလေးကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလေသည် ။ ၎င်းမှာ ကံတော်ကုန်သွားသည့် ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ လိပ်ပြာပင် ဖြစ်သည် ။ ဤလိပ်ပြာသည် သေသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ရုပ်အလောင်းကို သဂြိုဟ်သည်အထိ တွယ်ကပ်နေသည်ဟု အယူရှိကြလေသည် ။

နေ့ရောညပါ မင်းသမီး လေးပါးတို့သည် သလွန်တော် တစ်ဖက်လျှင် နှစ်ယောက်ကျစီ ပုဆစ်တုပ်လျက် ဒေါင်းမြီး ယပ်တောင်ကြီးများကို မပြတ် လွှဲခတ်နေရလေသည် ။ နေ့စဉ် စည်တော်ကြီးများကို ခုနစ်ကြိမ်တိတိ ရွမ်းကြရသည် ။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး ၏ သမီးတော် မိုင်းနှောင် မိဖုရားကြီး ၊ မြတောင် စုဖုရားလတ် ၊ ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေး ၊ သီပေါမင်း ၏ အစ်မတော် ပခန်းကြီး မိတ္ထီလာ စုဖုရား စသည့် သမီးတော်များနှင့် အခြား သမီးတော်ငယ်များ ဖြစ်ကြသည် ။ အလောင်းတော်အနီးတွင် ရှိသည့် သမီးတော်များအနက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်ဆုံး သမီးတော်ကား တပင်တိုင်နန်း ဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ သူကောင်းပြု မြှောက်စားခြင်း ခံရတော်မူသော စလင်းမိဖုရား ဒေါ် သုသီရိမြတ်စွာ ရတနာဒေဝီပင် ဖြစ်လေသည် ။

စလင်းထိပ်ခေါင်တင် မှာ နယ်နယ်ရရ မင်းသမီး မဟုတ်ပေ ။ မင်းတုန်းမင်းကြီး ၏ မိဖုရား တစ်ပါးဖြစ်သော လင်ပန်းမိဖုရား မှ ဖွားမြင်ခဲ့သည် ။ မင်းတရားကြီး၏ အထူး အရေးပေးခံရသော မင်းသမီး ဖြစ်၏ ။ မင်းတရားကြီး ၏ အချစ်ဆုံးဟု ဆိုသည် ။ စုဖုရားလတ် ကမူ ဒုတိယ လိုက်သည်ဟု ဆိုကြသည် ။ သီရိသုမြတ်စွာ ရတနာဒေဝီဘွဲ့ ခံယူပြီး တစ်ပင်တိုင်မြန်နန်း ဖြင့် သီးသန့်ခံစားစေခဲ့သည် ။

ပင်တိုင်စံ ဆိုသည်ကလည်း နောက်တက် မည့် မင်းအတွက် အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရမည် ။ ဒါကြောင့်လည်း နန်းညွန့်လျာမှတစ်ပါး မည်သည့် မင်းညီမင်းသား နှင့်မျှ မတွေ့ဆုံရ ။ သူ၏ ပင်တိုင်ဆောင်ကိုလည်း အလယ်နန်းမတော် မိဖုရားဆောင် ၏ တောင်ဘက်တွင် သီးခြား ထားရှိသည် ။

ဤသို့ဖြင့် အလောင်းတော်ကို အခမ်းအနားဖြင့် သလွန်ထက်တွင် တင်၍ ထားသည်မှ သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ ရွှေသားကျောက်စီ ခေါင်းတော်တွင်းသို့ မသွတ်သွင်းမီ အချိန်ကလေးတွင် အရေးပါ အရာရောက်သော နိုင်ငံခြားသားများ ၊ အောက်တန်းအဆင့် ရှိသော မြန်မာ အရာရှိငယ်များနှင့် သူတို့၏ မယားများကို အလောင်းတော်အား လာရောက်ဖူးမြော်ခွင့် ပေးလေသည် ။ ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး ပရိသတ် လူအတန်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်ကို ဖြတ်လျက် ဘမရာသန ပလ္လင်တော်ဆောင်တွင်းသို့ အဆက် မပြတ် အဖူးအမြော် ရောက်ရှိလာကြလေသည် ။ နောက် သုံးရက် မြောက်သော အခါ၌ နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် အလောင်းတော် သဂြိုဟ်တော်သို့ အခမ်းအနားကို ဆင်ယင် ကျင်းပကြသည် ။ မင်းတုန်းမင်း သည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က နောက်ပိုင်းကာလများတွင် အင်္ဂလိပ်တို့အား မျက်နှာသာ ပေးတော်မူနေပုံ ရသည် ။ အင်္ဂလိပ် သံအဖွဲ့ဝင်များအတွက် မဏ္ဍပ်တစ်ခု သတ်သတ် ဆောက်လုပ်ပေးပြီး အခမ်းအနားကို လွတ်လပ်စွာ ကြည့်ရှုခွင့် ပေးထားလေသည် ။ အခြားသော ဥရောပတိုက်သား များကိုလည်း ဤမဏ္ဍပ်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးထားသည် ။

သံအဖွဲ့ဝင် မစ္စတာရှော နှင့် မစ္စတာ ပီးအားပွန်း တို့အား သူတို့၏ အခမ်းအနားဝတ်စုံ အပြင် ၊ ဓားရှည်များကို တပ်ဆင်ခွင့်ပြုလျက် ဖိနပ်များကို စီးနင်းခွင့် ပေးထားလေသည် ။ မစ္စတာရှော အနေဖြင့် ရှေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တို့အားအနှောင့်အယှက် ပေးလျက်ရှိသော ဖိနပ်ပြဿနာမှာ ရှင်းလင်းသွားလေပြီဟု မှတ်ယူမိလေသည် ။ သံအမတ်များသည် ဘုရင့် ရှေ့တော်မောက်သို့ အစစအရာရာ ဝင်ရောက်သည့်အခါ၌ ဖိနပ်ချွတ်၍ ဝင်ရောက်ရမည်ဟု မြန်မာဘုရင်က သတ်မှတ်ခဲ့ ခြင်းကြောင့် မြန်မာဘုရင်နှင့် ဗြိတိသျှ တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပြေပြစ်ခြင်း မရှိဘဲ အဆက်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ယင်းသို့ ဥရောပတိုက်သားများအား ဓားရှည်များ တပ်ဆင်လျက် ဖိနပ်စီး၍ ဝင်ရောက်ခွင့် ပေးထားစေကာမူ သူတို့အား မင်္ဂလာ မရှိသော အနောက်တံခါးမှသာ ဝင်ခွင့်ပြုထားလေသည် ။

အနီရောင်တွင် ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်နေသော ရွှေနန်းတော်ကြီးသည် နေရောင်ခြည် အောက်တွင် ခုံညားတည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နေပေသည်။ ။ ရွှေနန်းတော် ပြာသာဒ်၏ ဖြူဖွေးသော လှေကားဆီမှ နီ၍သော မြစ်ရေ စီးဆင်း၍ လာသည့်အလား ကြက်သွေးရောင် ကော်ဇောကြီးကို ဥရောပတိုက်သားတို့၏ မဏ္ဍပ်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် မင်းတုန်းဘုရင် ၏ အလောင်းတော် သဂြိုဟ်မည့် သစ်ပင်ရိပ်အောက် မှ စေတီဖြူကလေး အထိပင် ရောက်ရှိသွားအောင် ခင်းကျင်း ထားလေသည်။ ။

မင်းတုန်းမင်း က သူ ကံတော်ကုန်သည့်အခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း မီးသဂြိုဟ်ခြင်း မပြုဘဲ အုတ်ဂူတွင် သွင်း၍ သဂြိုဟ်မြှုပ်နှံရန် မှာကြားတော်မူထားလေသည်။ ။ သည့်အတွက် ယခုအခါတွင် အာဏာလက်ရှိဖြစ်သော ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား သည် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်သည့် မင်းတုန်းမင်း ၏ ဆန္ဒတော်ကို သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါကထက် လေးစားသမှုပြုလျက် အလိုတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။ ။

မင်းတုန်းမင်း ၏ အလောင်းတော်ကို သဂြိုဟ်တော်မူသော အခမ်းအနားမှာ နတ်သမီး ပုံပြင်လို မှတ်ထင်ရသည်။ ။ နေမွန်းတည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပဟိုရ်စင်ဆီမှ စည်တော်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး အခမ်းအနားကြီး စတင်လိုက်လေရာ ကြက်သီးများ ထသွားမိခမန်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ။

ရှေ့ဆုံးမှ မင်းတုန်းမင်း ၏ ဝေါတော်ကြီးသည် စီးသူမဲ့ မြင်းကြီးကဲ့သို့ စီးနင်းသူ မပါဘဲ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ။ အနီရောင်တွင် ရွှေရေ့ခြယ်ထားသော ဝေါတော်ကြီးကို လူများထမ်းလျက် ညီလာခံ အဆောင်တော်မှတစ်ဆင့် အုတ်လှေကားအတိုင်း သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ။

၎င်းနောက်တွင် နန်းတော်ထောင့်ဆီမှ ဆင်ခြောက်ကောင် ပေါ်လာပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ ဆင်များပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်အဝတ်ကို လွှမ်းလျက် အနီရောင်တွင် ရွှေရေ့ခြယ်ထားသော အိမ်ကလေးများ တင်ထား၏။ ။ ကြက်သွေးရောင် အလံကလေးများသည် ခတ်ဆော့ဆော့ တိုက်ခတ်နေသော လေတွင် မီးတောက် မီးလျှံများလို လူးလွင့်နေလေသည်။ ။ အစွယ်များကို ကြက်သွေးရောင်တွင် ရွှေရောင်ခြယ်ထားသည့် အခွေများဖြင့် စွပ်လျက် ၎င်းမှ ကြက်သွေးရောင် ပန်းပွားများ ကပ်နေလေသည်။ ။ ဆင်များနောက် မှ မြင်းများ လိုက်ပါလာသည်။ ။ မြင်းများပေါ်တွင် ရွှေကုန်းနီးများ တပ်ဆင်လျက် အနီရောင် ခြေနင်းကွင်းနှင့် ရွှေရောင် ဇက်ကြိုးတွင် ကျောက် မျက် ရတနာများ စီခြယ်၍ထားသည်။ ။

သည့်နောက် မှ တိုင်တားမင်းကြီး နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး နှစ်ပါးသည် ခြေကျင်လျှောက်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ မကြာမီ ကာလအတွင်းက ဆင်ဖြူမရှင်

မိဖုရား လက်အောက်တွင် ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းအရာများအတွက် တာဝန်ရှိသော မင်းကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် တိုင်းပြည်၏ အရေးအခင်းသည် တည်လျက်ရှိသည်။ မင်းကြီး နှစ်ပါးသည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်လာကြသည်။

ရက်စက်၍ ခက်ထန်ပုံရသော တိုင်တားမင်းကြီး ၊ သူသည် စစ်ကို အလိုရှိသူ ဖြစ်သည်။ ။ ခိုင်ခံ့သော မေးရိုးနှင့် ပူးကပ်သော မျက်လုံးများ ရှိသူဖြစ်၏။ ။ တည်ကြည်မှုရှိသော ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း မှာမူ အတော်ပင် အိုမင်းပုံ ပေါက်နေပေသည်။ ။

မင်းကြီး နှစ်ပါးလုံးတွင် သရက်သီးမှည့်ရောင် ကတ္တီပါလက်ပွ အခမ်းအနား ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားကြပြီး ရွှေရောင်တွေ လက်နေသော ဗောင်းတော်များကို ဆောင်းထားကြသည်။ ။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရာထူးကြီးမားဆုံးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် ဖော်ပြထားသည့် အဓိပ္ပာယ် ပေါ်စေသည့် အနီရောင် ထီးများကို ထီးတော်မိုးများက မိုးကိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။ ။

ထို့နောက် တူရိယာအဖွဲ့ လိုက်ပါလာသည်။ ။ ပြောများ ၊ ငွေနဲ့များ ၊ လင်းကွင်းများနှင့် အနီရောင် ထမ်းပိုးတွင် ချိတ်ဆွဲထားလျက် လူနှစ်ယောက် ထမ်းပြီး တစ်ယောက်က သတ်သတ် တီးပေးရသော မောင်းကြီးလည်း ပါသည်။ ။ ၎င်းနောက်တွင်မူကား အစီအစဉ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ နှစ်သက်သလို လျှောက်လာကြသော အဝတ်အစားကောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရာထမ်း ငယ်များ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။

၎င်းတို့နောက်တွင် အပျိုတော်များ ၊ လူပျိုတော်များသည် ရွှေကွမ်းအစ် ၊ ရွှေထွေးခံ စသော မင်းတုန်းမင်း ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို အလျှိုအလျှို ရွက်၍တစ်မျိုး ပိုက်၍တစ်ဖုံ သယ်ဆောင်လျက် လိုက်လာကြလေသည်။ ။

သည့်နောက်တွင်မှ ရွှေခေါင်းလောင်းကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြင့် ပါလာလေသည်။ ။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ရခြင်းမှာ အလောင်းတော်ကို နောက် မှ သွတ်သွင်းရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။ ရွှေခေါင်းတော်ကြီးကို ကတ္တီပါ အနီစွပ်ထားသည့် ဝါးထမ်းပိုးတွင် ကတ္တီပါဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပုခက်ဖြင့် တင်ဆောင်ထားသည်။ ။ ၎င်းအပေါ်မှ ပိတ်ဖြူတွင် ရွှေရေးနှုတ်ခမ်း သတ်ထားသည့် အဝတ်ဖြင့် လွှားတင်ထားလေသည်။ ။ ပုခက်တွင် လိမ်၍ လိမ်၍ ထားသော ပိတ်စကြိုး နှစ်ချဖြင့် ချည်နှောင်ထားလေသည်။ ။

မိဖုရားများ ၊ သမီးတော်များ နှင့် ကျန်ရှိနေသေးသည့် သားတော်အချို့ (သူတို့မှာ ကလေးများ ဖြစ်ကြပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းကျမခံရသူများ ဖြစ်သည်။) တို့သည် ပိတ်ဖြူကြိုးကို ကိုင်လျက် ပုခက်ကို ထိန်း၍ ဆွဲလာကြလေသည်။ ။

မိဖုရားများ သည် အဝတ်ဖြူကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက် ၎င်းတို့၏ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ် မစီးကြချေ ။ ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး တို့သာ ဆောင်းခွင့်ရှိသော ထီးဖြူတော် ရှစ်စင်းကို ပုခက်ပေါ်မှ မိုး၍ လိုက်ပါစေသည် ။

အမရပူရ ၊ စစ်ကိုင်း ၊ ရွှေဘို စသော အနီးအနား မြို့များမှ ပြည်သူများနှင့် ရတနာပုံ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများမှာ လွှတ်တော်မြောက်ဘက်ရှိ အလောင်းတော် သဂြိုဟ်မည့် နေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည် ။

ယာယီဝင်းတော်ကို ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထား၏ ။ ဝင်းတော်အလယ်တွင်မူ မှန်စီရွှေချ အုတ်နန်းပြာသာဒ် တည်ဆောက်ထားပြီးဖြစ်၏ ။ ပန်းရန်တော် အမှုထမ်းတို့သည် အလောင်းတော်ကို ဂူသွင်းရန် အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည် ။

သည်အချိန်မှာ နန်းမြို့ရိုး မြို့ပြင်လေးရပ်မှ အမြောက်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည် ။ တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဆူညံသော ခရုသင်းသံများလည်း ကြားလိုက်ရ၏ ။ ကြားရသူ အပေါင်းကို ကြက်သီးထခမန်း ဖြစ်သွားစေရသည်ဟု ဆို၏ ။ ကြေးစည် ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ သည့်နောက် မှ နတ်ရွာစံမင်းတရားကြီး၏ အလောင်းတော်ကို မှန်နန်းဆောင်မှ ထုတ်ယူလာကြသည် ။

သီပေါမင်းကလေး နှင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး ၏ မိဖုရားကြီး၊ ငယ်များ ၊ မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကာ ထုတ်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည် ။ အလောင်းတော်ယာဉ်ကို ထီးဖြူတော် ရှစ်ချက် အုပ်မိုးထား၏ ။ ဘေးမှ ဗိုလ်မှူးစစ်ကဲများ ခြံရံလိုက်ပါလာသည် ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း ၊ တိုင်တားမင်းကြီး ဦးဖိုး ၊ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး နှင့် မိဖုရားအချို့ ဝန်းရံ ဖေးမလာကြသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် အလောင်းတော်ကို သီပေါမင်းတရား ကိုယ်တော်တိုင် ကြပ်မတ်ပြီး မှန်စီ အုတ်နန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တင်လိုက်လေသည် ။ ဤတွင် ပန်းရန်တော်များက ဖွင့်လှစ်ထားသော အပေါက်ကို အုတ်သရိုးဖြင့် အပြီးသတ် ပိတ်ဆို့လိုက်လေတော့သည် ။

မိဖုရား ၊ မောင်းမ ၊ ရံရွှေတော်များသည် နောက်ဆုံး ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြရှာ၏ ။ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများပါမကျန် မျက်ရည် မဆည်နိုင် ရှိကြသည် ။

ပြည်သူတို့၏ မျက်စိထဲတွင် တိုင်းပြည် သာယာစည်ပင်အောင် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် မင်းတရားကြီး ကို နှမြောတသ၍ မဆိုးနိုင်အောင် ရှိကြသည် ။ ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာ တင်ကာ သာသနာတော် ပြုခဲ့ပုံများသည် သူတို့ကို သတိရစေသည် ။ သေသူကို ရှင်သူက တ, ရသည်မို့လား ။

သည်နေရာတွင် လောကကို သံဝေဂဖြစ်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကလည်း ရှိနေသေးသည် ။ ဒါကလည်း တခြားမဟုတ် ။ မင်းတုန်းမင်း ၏ နောင်တော်တစ်ဦးဖြစ်သော နန်းကျဘုရင်ဟောင်း ပုဂံမင်း ပင် ဖြစ်သည် ။ သက်တော်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော ပုဂံမင်း မှာ ညီတော် မင်းတုန်းမင်း ၏ အသုဘကို ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းမိ၏ ။

ဘုန်း ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး ၊ အာဏာ မိုးလောက်ကြီး ရှိပါစေ ပုထုဇဉ် မှန်သမျှ ၊ သတ္တဝါ မှန်သမျှ သေမျိုးချည်းပါလား ။ ငါ့မှာ အာဏာ ရှိသည် ။ ငါ မသေရသေးဘူးဆိုလည်း မရဘူး ၊ ငါ့မှာ ငွေရသည် ၊ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းရှိသည် ဆိုပြီးတော့လည်း မသေလို့ မရပါလား ။

ပုဂံမင်း ၏ ယာဉ်တော်မှာ မှန်စီရွှေချ သုံးထပ်ယာဉ်တော် ဖြစ်၏ ။ ရွှေထီး လေးချက် အုပ်မိုးထားသည် ။ ကိုယ်ရံတော်များ ခြံရံပြီး အိမ်ဖြူတော်မှ ကြွချီလာခြင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

ကြေကွဲဖွယ် ရှုခင်းကား မေ့မရအောင် ရှိလှသည် ။ အထူးဧည့်သည်တော်များလည်း ကြွလာကြ၏ ။ ညောင်ရွှေစော်ဘွား ၊ မိုးနဲစော်ဘွား ၊ မိုးမိတ်စော်ဘွား ၊ ဝန်းသိုစော်ဘွား ၊ အနီးအဝေးမှာ ရှိတဲ့ မြို့စား ၊ ရွာစားများလည်း လာရောက်ကြသည် ။ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် သံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာရှော ၊ ခေတ္တ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် မွန်စီယာမိုရေးလ် တို့လည်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် စုံစုံညီညီ တက်ရောက်ကြသည် ။

ဒါတွေအားလုံး စုံပေမယ့် နတ်ရွာစံ မင်းတရားကြီး ၏ သားတော် ၊ သမီးတော်များကမူ စုံညီစွာ မတက်နိုင်ကြရှာပေဘူးပေါ့ ။ သည်လိုနှင့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ၏ အလောင်းတော် သဂြိုဟ်တော်မူပြီးသည်နှင့် နန်းတော်တွင်း၌ လှုပ်ရှားသွားသော အရေးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာသည် ။

ထိုအရေးအခင်းကား တခြားမဟုတ် ။ စလင်းထိပ်ခေါင်တင် ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးကလေး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။ စောစောပိုင်ကပင် ခမည်းတော် ၏ အလောင်းအပါးမှာ ငိုယိုကာ ရှိနေသေးသည် ။ ခု ဘယ်များ ရောက်သွားပါလိမ့် ။ ခမည်းတော်ဘုရား အတွက် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလှ၍ ရူးသွားလေသလား ။ မိမိအသက် စိုးရိမ်၍ တစ်နေရာ ရှောင်ထွက် သွားတာလား ။ မဖြစ်ချေ ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ် ။ သူ့ကို မတွေ့, တွေ့အောင် ရှာမှဖြစ်မည် ။ သူ ပျောက်သွားခြင်းအတွက် ထီးနန်းကို စိုးရိမ်ရသည် ။ ရာဇပလ္လင် ကို စိုးရိမ်ရသည် ။

မတွေ့၊ တွေ့အောင် ရှာမှပဲ ဖြစ်တော့မည် ။ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားလောင်း ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်ရှိနိုင်၏ ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး ၏ ဉာဏ်ပေလော ။ သည်လိုနှင့် ပင်တိုင်စံ စလင်းထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးလေး အား မနားမနေ ရှာကြသည် ။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ ။ မတွေ့လေ သူတို့ရဲ့ စိတ်က စိုးထိတ်လေ ။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပျောက်သွားသည်က အကြောင်းမဟုတ် ။ မတော်မတရား အကြံအစည်တွေ ကြံမှ ရွှေနန်းတော်ကြီးတော့ သည့်ထက် ရှုပ်ထွေးတော့မှာပါပဲ ။

ဆင်ဖြူမရှင် ကလည်း သည်လို တွေးမှာပါပဲ ။ သူ့ထက် စိုးရိမ်တဲ့သူကတော့ နေရာတကာမှာ ထက်ထက် မြက် မြက် နဲ့ စွာလှတဲ့ စုဖုရားလတ် ပေပဲပေါ့ ။ လူထက် အာဏာကို မ က် တဲ့ သည် သမီးတော်ကတော့ မိမိထိုင်ရမည့် ရာဇပလ္လင် ကို တခြားလူ ဝင်ထိုင်မှာ အလွန်စိုးသည် ။

ငယ်စဉ်က မိမိ ကြိုက်ခဲ့တာက သာဂရ မင်းသား ။ တကယ်တမ်း အာဏာရမယ့် သူ ။ ဘုရင်ဖြစ်မည့်သူက သီပေါမင်းသား ။ သည်တော့ သီပေါမင်းသား ပဲ ရအောင် ဖမ်းယူမဟဲ့လို့ စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်ဟန် တူရဲ့ ။ အချစ်ထက် အာဏာကို မ က် သည် ။ မင်းစည်းစိမ်ကို ပိုလိုလားသည်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ ။ သည်တုန်းက သီပေါမင်းသား က လူဝတ်လဲခါစ ။

လူသူကင်းဝေးသည့် တောင်ဥယျာဉ်တော်မှာ လက်စွဲတော် မောင်မောင်တုတ် နဲ့ နောင်ရေးကို တိုင်ပင်နေတဲ့ အချိန်ပဲပေါ့ ။ သီပေါမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်တော့မည် ဆိုတာ ကြိုသိထားသည့် စုဖုရားလတ် က ရံရွှေတော်တစ်ချို့နဲ့ ပျာယာပျာယာ ရောက်သွား၏ ။ ပျာယာပျာယာ နဲ့ ပြုန်းခနဲ ရောက်လာတဲ့ စုဖုရားလတ် ကို သီပေါမင်းသား က မှင်တက် မိသလို ကြည့်နေသည် ။

ပြောင်းဝင်းနေသည့် မဟာနဖူးပေါ်မှာ ဆံစကလေးတွေ ဝဲကျနေ၏ ။ အမြဲတည်ငြိမ်နေသည့် မျက်လုံးအစုံမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် တောက်ပြောင်နေ၏ ။ စူးရှနေ၏ ။ ပီရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဖွင့်ဟတော့မည်ဟန် ရှိနေသည် ။

“ နှမတော် စုလေးပါလား ... အကြောင်းအထူး ရှိပြီထင်ပါ့ ”

သီပေါမင်းသား ၏ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် စုဖုရားလတ် မှာ ဂရုမပြုအားသေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေသည် ။ ပြီးမှ ပြုံးလိုက်၏ ။ အတိအကျ ပြုံးခြင်း မဟုတ် ။ ပြုံးသည် ဆိုမျှသာ နှုတ်ခမ်းကို ဟခြင်း ဖြစ်၏ ။

“ မောင်မောင့် ကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာကြောင်း ၊ အရေးကိစ္စ မရှိကြောင်း ” ကို လျှောက်သည် ။

“ မောင်မောင့်အတွက် စုလေးကိုယ်တော်တိုင် လိပ်ထားတဲ့ ဖက်လိပ်တော် ဆက်သမလို့ပါ မောင်မောင် ”

စုဖုရားလတ် ၏ စကားသံအဆုံးဝယ် ကလပ်တော်နှင့် အသင့်ယူဆောင်လာသော ဖက်လိပ်တော်ကို သီပေါမင်းသား အား ဆက်သလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် တိုက်ဆိုင်မှုလော ၊ နိမိတ်လော မသိရသည့် အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည် ။ အပျိုတော်တစ်ဦးလက်တွင် ပါလာသည့် ကလပ်ပေါ်မှ ဆေးလိပ်ကို ယူပြီး သီပေါမင်းသားအား ဆက်သစဉ်တွင် အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ စွန်ကြီးတစ်ကောင် ရုတ်ခနဲ ထိုးဆင်းလာ၏ ။ အနီးရောက်သည်နှင့် စုဖုရားလတ် ၏ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ထုပ်ကို စွန်ကြီး က ထိုးသုတ် ချီသွားတော့သည် ။ စားစရာ အစာမှတ်၍ ထိုးသုတ်သွားဟန် တူရဲ့ ။

သည်ကတည်းက စုဖုရားလတ် သည် သီပေါမင်းသား သာလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်မည် မလွဲဟူ၍ တွက်ထားမိသည် ။ သီပေါမင်းသား ဘုရင် ဖြစ်လျှင် ငါတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ရမည် ။ တခြား အငယ်အနှောင်း မထားရန် အတတ်နိုင်ဆုံး တားဆီးမည် ။ ခုတော့ စလင်းမင်းသမီး က သူဘာသာသူ ပျောက်သွားတော့ အတော်ရှင်းသွားတာပေါ့ ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ဖို့ ပိုနီးလာလေ၏ ။

သည်လိုနှင့် စလင်းမင်းသမီး ကို ရှာကြဖွေကြနှင့် နေကြရာမှ တစ်နေ့မှာ သွားတွေ့ကြတာ ပါပဲ ။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ ဆိုသလိုပေါ့ ။ တွေ့တဲ့ နေရာဌာနကလည်း သူတို့ လုံးလုံး မစဉ်းစားမိတဲ့ နေရာပဲ ။ သည်ဌာနမှာ စလင်းမင်းသမီး ရှိမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မတွေးကြဘူး ။ မထင်မှတ်ကြဘူး ။ သတိလည်း မထားမိကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ ။

နေပြည်တော်ရဲ့ တစ်ခုသော မယ်သီလရှင်ကျောင်းမှာ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ တွေ့ကြတော့ ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးလေး ရဲ့ ပိတုန်းရောင်တမျှ နက်ပြီး ရှည်လျားလှတဲ့ ကေသွယ်ဟာ မရှိတော့ဘူး ။ ခါတိုင်း တွေ့မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ ပင်တိုင်စံ မင်းသမီး အဆောင်အယောင်နဲ့လည်း မဟုတ်တော့ဘူး ။ စင်ကြယ်လှတဲ့ သီလရှင် အဝတ်ကို ဝတ်ထားတာပဲ တွေ့ကြရတော့သည် ။ ကျောက်ကာရွာစား ခင်နှစ် ၊ သာစည်ရွာစား မယ်ထား ၊ သရက်တောရွာစား ခင်ဖုန်း တို့လည်း သီလရှင်အဝတ်နဲ့ အတူတကွ တွေ့ကြရသည် ။

သူတို့ကတော့ စလင်းမင်းသမီး ၏ အထိန်းတော် အပျိုတော်များ ဖြစ်ကြသည် ။ သူတို့ကပဲ စလင်းမင်းသမီး ၏ ဆန္ဒအရ ဆံပင်တော် ပယ်ပေးကြ၏ ။ သီလရှင်

အဝတ်ကိုလည်း ရှာဖွေပြီး ဝတ်ပေး၏ ။ နောက်ဆုံး မြို့ရိုးအပြင်ဘက်
ရောက်အောင် ခိုးထုတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည် ။

သည်အကြောင်းကို သိတာနှင့် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း က အပျိုတော် သုံးယောက်စလုံးကို
အနောက်ထောင် လို့ ခေါ်သည့် မိန်းမထောင် မှာ အကျဉ်းချထားလိုက်သည် ။
အကျဉ်းချထားသည့် ဆိုပေမယ့် သက်သက်သာသာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ရဲ့
ခြေထောက်တွေကို ခြေချင်းရိုက်စွဲပြီး အကျဉ်းချထားလိုက်တာ ဖြစ်သည် ။
သို့နှင့်ပင် သီပေါမင်းတရား အတွက် အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရား အပ်နှင်းပွဲ ကျင်းပရန်
အချိန်နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည် ။

ဘုရင်ဖြစ်ပေမယ့် မိဖုရားခေါင်ကြီး မရှိသေးတော့ မိဖုရားခေါင် မြှောက်ရပေဦးမှာပေါ့
။ ဘုရင်ဆိုတာက မိဖုရား အများကြီး ရှိပေမယ့် မိဖုရားခေါင် ဆိုတာ
ထားရသေးသည် မဟုတ်လား ။ ဒါမှလည်း ဘုရင်ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်နဲ့ ညီတော့မပေါ့ ။
သည်နေရာမှ စကတည်းက ဒါတွေကို တွက်ထားမိဟန်ရှိသည့် ဆင်ဖြူမရှင်
မိဖုရားကြီးက သူရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း စီမံတော့တာပေါ့ ။

မိဖုရားကြီး ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သည်လို ဖြစ်မှာပါပဲ ။

သမီးတော် အကြီးဖြစ်သည့် မိုင်းနော်မြို့စား စုဖုရားကြီးကို သီပေါမင်း ၏
တောင်နန်းစံ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်အဖြစ် ဘိသိက်ခံစေမည် ။ သမီးတော်
အလတ် ဖြစ်သည့် မြတောင်မြို့စား စုဖုရားလတ် ကို မြောက်နန်းစံ မိဖုရား အဖြစ်
ဘိသိက်ခံစေမည် ။ သမီးတော် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ရမည်းသင်း စုဖုရားလေး ကို
အလယ်နန်းမတော် အဖြစ် စံစားစေမည်လို့ အစီအစဉ်ချထားဟန် တူပါရဲ့ ။

သည်အစီအစဉ်ကလည်း သမီးတော် သုံးပါးစလုံးအတွက် မျှမျှတတ စီစဉ်ထားတဲ့
အစီအစဉ် တစ်ခုပါပဲ ။ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပေါ့ ။

သည်လို စီစဉ်မယ်ဆိုတာလည်း ကြားရော တခြားမင်းသမီးနှစ်ပါးက
ဘာမှမပြောပေမယ့် စုဖုရားလတ်ကတော့ မကျေနပ်ဘူး ။ အသက် ဆယ်ကိုးနှစ်
အရွယ်သာ ရှိသေးသည့် စုဖုရားလတ် ဟာ ဘာမှ စဉ်းစားတတ်သေးဟန် မတူဘူး ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ရှေ့တန်းတင်နေသည် ။ အရာရာမှာ သူသာ အနိုင်လိုချင်၏ ။
စိတ်လိုက် မာန်ပါ လုပ်တတ်၏ ။ အကြံကြီး၏ ။ စိတ်ထန်၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ
ရက်စက်တတ်သည် ။ သည်တော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ ။

တစ်ခါကလည်း သူ အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးလှသည့် ကြောင်ကလေး ဗီရိညပ်မိပြီး
သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် ဗီရိကို ရွှေ့မ နေရာချထားသည့် တာဝန်ရှိ အစောင့်များကို
သတ်စေရန် အမိန့်ထုတ်ဖူးသည် ။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်သည့် တန်ဖိုးမရှိသည့်

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကြောင့် တန်ဖိုးရှိလှသော လူ့အသက် များမှာ အလိုလို
သေဆုံးရတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ။

အားလုံးက ပိုင်းဝန်းတောင်းပန် ခယကြမှ အသက် မှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့သွားကြ၏။ ။
ဒါတောင်မှ လေးငါးရက်ပင် စိတ်တော်က မပြေ ဖြစ်နေသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ။
ဘုရင်မင်းတရား ဆီကို သူမှတစ်ပါး တခြား ဘယ်သမီးတော်ကိုမှ လက် မထပ်ရန်
စာရေးအကြောင်းကြားသည်။ ။ သတင်းစကား ပါးသည်။ ။

သီပေါမင်းတရား အိမ်နိမ့်စံ မင်းသား ဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသူမို့ မိမိသာလျှင်
တောင်နန်းစံ အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်သင့်သည်လို့ ယူဆလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မယ်တော်
ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး ကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ဘယ် မင်းသမီး ကမှ မကြုံရဲတဲ့
အကြံအစည်ကို မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြံစည်လိုက်သည်။ ။

<https://t.me/mmebooks>

သီပေါဘုရင် နှင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်

၁၂၄၀ ပြည့်၊ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ ညနေ (၄) ချက်တီး (၂) မောင်း အချိန်တွင် အဂ္ဂမဟေသီ ဘိသိက်ခံပွဲ ကျင်းပလေတော့သည်။ မှန်နန်းတော် ဘမရာသန ပလ္လင်ဆောင် မှာ ဖြစ်သည်။

တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ဘိသိက်ခံယူမယ့် မိုင်းနောင် စုဖုရားကြီး သည် မိဖုရားများ ဆင်သလ္လေရှိသည့် ဥဂ္ဂုတ်တန်ဆာ ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အခမ်းနား စ , စချင်းပဲ စုဖုရားကြီးသည် အရိုးကိုးတောင် အမြင့်ရှိသော နှမဒဏ္ဍ မနောဟရ ထီးဖြူတော် အောက်ရှိ ဘမရာသန ပလ္လင်တော် ၏ မြောက်ဘက် မာရဘင်ပေါက် မှ ထွက်စံနေ၏။

သီပေါမင်းတရား ကလည်း မင်းဝတ်တန်ဆာ အစုံအညီနှင့် ပလ္လင်တော်၏ တောင်ဘက် မှ ထွက်စံတော်မူ၏။ မင်း မိဖုရား ပလ္လင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဝဲယာမှ ခစားနေကြတဲ့ မှူးမတ် သေနာပတိ အပေါင်းတို့က ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြရသည်။ ။ ရှေ့တော်ပြေး စည်တော်စံ ရှမ်းသည်။ ။ အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ပုဏ္ဏားတော်များက အခါတော် ကြားလျှောက်ရ၏။ ။ ဘမရာသန ပလ္လင်တော် ဝဲယာမှ ရပ်နေကြသူ ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားများက ဘိသိက်တော်ဆက်ရန် ပြင်နေကြသည်။ ။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက သမိုင်းကို တွင်သွားစေသည်။ ။ ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားများ ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် ပလ္လင်တော်၏ မာရဘင်ပေါက် မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သာ ဆင်ယင်ရသည့် ဥဂ္ဂုတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စုဖုရားလတ် သည် ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာလေသည်။ ။

သီပေါမင်းတရား နှင့် အစ်မတော် စုဖုရားကြီး ကြားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းက ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားတွေကို ခပ်ငေါက်ငေါက် မိန့်ကြားလိုက်သည်။ ။

“ ပုဏ္ဏားတော်တွေ ဘောက် မဲ့ကြောင့် ငေးနေကြတာလဲ ၊ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြလေ ” လို့လည်း ပြတ်သားရရင့်စွာ မိန့်လိုက်သည်။ ။ ကြောက်ရွံ့တဲ့ ပုဏ္ဏားတွေဟာ ဘိသိက်တော် ဆက်ကြရတော့သည်။ ။

သည်နည်းနဲ့ စုဖုရားလတ် သည် တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ရခဲ့တာပဲ။ ။ သီပေါမင်း အဖို့လည်း တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီး နှစ်ပါးကို ပြိုင်တူ မြှောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။ ရုတ်တရက် ထူးခြားသော ရှုခင်းကြောင့်

မှန်နန်းတော် ဘမရာသန အဆောင်တော်အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ မင်းပရိသတ် အပေါင်းသည် အံ့ဩဘာနန်း ရှိသွားလေသည် ။ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကြသည် ။ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်ကြရလေသည် ။ ပုဏ္ဏားတော်များက ဘိသိက်တော် ဆက်ပြီး နားခံတော်က ငွေပုရပိုက်တွင် ရေးသားထားသည့် ရတုပိုဒ်စုံ သုံးစုံကို ဖတ်လျှောက်သည် ။ စာဆိုနှင့်အညီ ရွေးချယ်ထားသည့် ဒိုင်းဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီး အပါအဝင် မမြင့်လွန်း ၊ မနိမ့်လွန်း ၊ မဖြူလွန်း ၊ မညိုလွန်းသော သမီးကညာ ခုနစ်ယောက်က အောင်သပြေခက်နှင့် နံ့သာခွက် များ ကိုင်ပြီး ပူဇော်ပွဲများ ဆက်သသည် ။ သည်လိုနဲ့ ဘိသိက်ပွဲကြီး အောင်မြင်ပြီးမြောက်သွားသည် ။

ဤသို့ သီပေါမင်းသား မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မောင်မောင်တုတ် အား ချီးမြှင့်တော်မူလေ၏ ။ ဘုရင်လက်သုံးတော်ကိုင် မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်အဖြစ် ခန့်အပ်သည် ။ သာမန် အရပ်သားဘဝ မှ မောင်မောင်တုတ် အဖို့ မည်မျှ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားသွားသနည်းဟူမူ သီပေါဘုရင် ညီလာခံခေါ်စဉ် အတွင်း၌ နန်းစဉ် အရှိန္ဒမာလုံတော် ကို အမြဲကိုင်ဆောင်ရသည် ။ ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာ ဘွဲ့ကိုလည်း ချီးမြှင့်ခံလိုက်ရသည် ။ မင်းညီမင်းသား အခွင့်အရေးနှင့် ရနောင်မြို့ကို စားရသည် ။

တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါ ဆိုသလို မောင်မောင်တုတ် ၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်ပြောင်း မှာလည်း ပြင်းသာမြို့ကို စားရသည် ။ သူသည်လည်း မင်းညီမင်းသားတို့၏ အခွင့်အရေးကို ရရှိလာသည် ။ နောင်ခါတွင် ပြင်းသာမင်းသား မောင်မောင်ပြောင်း ဟူ၍ ခေါ်ကြသည် ။

အိမ်တော်ပါ လက်သုံးတော်ကြီးများ ၊ မြောက်ထားဝယ် သေနတ်ဗိုလ် ၊ တောင်ထားဝယ် သေနတ်ဗိုလ်များအပေါ်တွင် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ၊ ပြင်းသာမောင်မောင်ပြောင်း တို့က ဝဲလှည့် ယာလှည့် အုပ်ချုပ်ရသည် ။

မောင်ဖေငယ် မှာမူ ရွှေတိုက်စိုးအရာ နှင့် တောင်သမန်လယ် ကို စားစေသည် ။ စီးတော်မြင်းဝန် အဖြစ်လည်း သူကောင်းပြုခံရသည် ။ ရေမြင့် ကြာတင့် ဆိုသလိုပေါ့ ။ ဒါတင် ဘယ်ကသေးမလဲ ။ သီပေါမင်း မင်းသားဘဝ နေစဉ်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော အိမ်တော်ပါများနှင့် သူတို့၏ နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များပါမကျန် အချိုးအမြင့် ခံရလေသည် ။

ယခုအခါ၌ ရွှေနန်းတော်တွင် မကြာခဏ တွေ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ လူယုံတော် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် နှင့် အမြဲတမ်း တတွဲတူ ရှိနေသော မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည် ။ လူဆိုသည်ကား အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်တလေမျှ အားလုံး ကောင်းပါသည်ဟူ၍ မရှိပေ ။ အားနည်းချက်ကလေးများကမူ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိကြစမြဲပင် ။ သည်သို့နယ်ပင် သာမန်အမျိုးအနွယ်မှ မင်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသော မောင်မောင်တုတ် မှာလည်း ချို့ယွင်းချက်ကလေးများ ၊ အားနည်းချက်ကလေးများ အနည်းငယ်

ရှိနေမည်မှာ မလွဲသော ဧကန်ပင် ။

ရနောင်မင်းသား သည် မန္တလေးရွှေမြို့တော် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်းကို ခုန်းစိုင်း၍ စီးလျက် လာရာမှ သူလာသည်ကို ဒူးတုပ်၍ အရိုအသေ မပြုသူများအား သူ၏ နောက်တော်ပါ ကျွန်ယုများက ကြိမ်းမောင်း၍ ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်တတ်လေသေးသည်ဟု ဆိုကြသည် ။ ပြတင်းဝတွင် ထွက်ပြုနေသော မိန်းမချောကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ပြန်လျှင်လည်း အဆိုပါ မိန်းကလေး၏ မိဘများထံ ၎င်းအား ဆက်သရန် အတင်းအဓမ္မ တောင်းယူပြီး သူ၏ အိမ်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတတ်လေ့ ရှိသည် ။

သည်ဖြစ်ရပ်ကလေးများက ရနောင်မင်းသား ၏ ဘဝထဲမှ အမည်းကွက်ကလေးများ ဖြစ်ပေသည် ။ သည်အမည်းကွက်ကလေးများက အတိအကျ မှန်ကန်သည် ၊ ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်သည်လို့လည်း အသူက ပြောနိုင်ပါအံ့နည်း ။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ စုဖုရားလတ် အနေဖြင့် သီပေါမင်းသား အား ရနောင်မင်းသား နှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်နေသည်ကို မရှုစိမ့်ဘဲ ရှိနေလေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ သီပေါဘုရင် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည့် အခါများ၌ လည်းကောင်း၊ ဝိုင်အရက် နှင့် စကော့ (ချုံ) ဝီစကီ ကို သောက်တတ်အောင် သင်ပေးသူမှာလည်း ရနောင်မင်းသား ပင် ဖြစ်လေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် ရောက်သွားခဲ့သည့် စုဖုရားလတ် သည် သီပေါမင်းသားကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင် ချစ်ခွင့်အတွက် စီမံကိန်းတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည် ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး နေရာဖြစ်သော နန်းမတော် အဆောင်တော်ကြီးကို စုဖုရားကြီးအား စံမြန်းစေရန် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက စီစဉ်ပေးခဲ့သည် ။ ဒါကို ဘိသိက်ပွဲအပြီးမှာ စုဖုရားလတ် က သူ၏ အစ်မတော် မနေနိုင်စေရန် အမျိုးမျိုးသော နည်းများဖြင့် အနှောင့်အယှက် ပြုသည် ။

သီပေါမင်းသား စုဖုရားကြီး ၏ အဆောင်တော်သို့ မသွားနိုင်စေရန် နေ့ , ညဉ့် အလစ်မပေးဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေ၏ ။ ချစ်တဲ့စိတ်ထက် မနာလိုတတ်သည့် စိတ်ကများ အလေးသာနေရောသလားလို့ ထင်မိပါရဲ့ ။ ညီအစ်မအရင်းချင်းတောင် လင်ကို တစ်ဦးတည်း မူပိုင်လုပ်ချင်တဲ့ စုဖုရားလတ် ပါပဲ ။ တခြားသူများဆို ခက် , ခက်ရချည်သေးရဲ့ ။

သီပေါမင်း ကလည်း ငယ်ကြောက်ဆိုတော့ မပြောသာ ။ ဗွေသဖန်းမှာ ရေဖျန်းငယ် အတူခံပြီး ဘိသိက်သွန်းခဲ့သည့် မိဖုရားခေါင်ချင်း အတူတူ ဖြစ်သော်လည်း စုဖုရားကြီး အား မျက်နှာသာ မပေးရဲ ။ ဘုရင်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ကြောက်နေရတော့ ခက်နေတော့တာပေါ့ ။ သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံးမှာ စုဖုရားကြီး လည်း တောင်နန်းစံ နန်းမတော်ကြီး အဆောင်ကိုစွန့်ပြီး မယ်တော်ဆောင် ကို ပြောင်းရွှေ့သွားရတော့သည် ။

ဒါတွေကို အဘက်ဘက် မှာ စီမံကိန်းချပြီး စီမံခဲ့တဲ့ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်
မိဖုရားကြီး လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာသည့်
သမီးတော် စုဖုရားလတ် အပေါ်မှာလည်း အရင်လို ဩဇာမညောင်းတော့ဘူး ။
ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်းတော့ဘူး ။ သည်တော့ စိတ်ပျက်လာတာပေါ့ ။
သည်နေရာမှာ စုဖုရားလတ် က တစ်မျိုး ထွင်လာပြန်သည် ။

သီပေါမင်း နှင့် တိုင်းပြည် ကို အာရုံပြောင်းလိုက်တာပဲ ။ မိမိဘက်ကို
လှည့်နေတဲ့မြားဦးဟာ တခြားတစ်နေရာကို ရောက်သွားအောင်ပေါ့ ။
အခက်အခဲထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိသည့် မင်းသမီးပဲ ။
တိုင်းပြည်က မိမိအပေါ် တစ်မျိုးမြင်နေတာကို ပြောင်းလဲ သွားအောင်
ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ ။ အတုယူဖို့ ကောင်းတယ်ပေါ့ ။

တန်ဆောင်မုန်း လဆုတ် ဆယ်ရက်ကစပြီး နတ်တော်လကွယ်နေ့အထိ
ဆယ့်ကိုးရက် လုံးလုံး နန်းတော်တွင်းနှင့် နေပြည်တော် တစ်ခွင်လုံးမှာ
ပွဲလမ်းသဘင် မပြတ်ကျင်းပစေသည် ။ နေရာတိုင်းမှာ ပွဲ ၊ အငြိမ့် ၊ ဇာတ်သဘင် ၊
ရုပ်သေး စသည်တို့ရဲ့ အသံတွေဟာ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်နေသည် ။ ပျော်မှုရွှင်မှုကို
ပေးထားပေမယ့် သွားလာလှုပ်ရှားသည့် ပြည်သူပြည်သားများရဲ့အသွင်ပြင်တွေက
ပျော်ရွှင်မှု မရှိ ။ စားရေး ၊ နေရေး ၊ ဝတ်ရေး ခက်လှသည့်အထဲ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ
နင်းကန် ကျင်းပနေတော့ အပိုတွေ ကုန်တာပေါ့ ။ သည်တော့ သည်အတွက် အပိုငွေ
ရှာရဖွေရနဲ့ ပြည်သူတွေ အတော် ဒုက္ခရောက်ကြရသည် ။ ခိုးမှု ၊ တိုက်
မှုတွေကလည်း မနည်းပါဘဲ ။ သည်မင်းတက်လာမှ ဒုစရိုက် မှုတွေ
ပိုပေါလာတယ်လို့ ဆို၏ ။ မကောင်းမှုတွေနဲ့ အသက် မွေးကြတဲ့ လူတွေလည်း
အတော် များလာသည် ။ မင်းမြှောင် မင်းကပ်ပါးတွေလည်း အတော်
စားသာနေကြလေရဲ့ ။ ရွှေနန်းတော်ရဲ့ အတွင်းရေးတွေကလည်း ပိုပြီး
ရှုပ်ထွေးလာနေသည် ။

သည်လို ဆိုင်းသံ ဗုံသံတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာကို ကြေးတိုက်အတွင်းက
ဖမ်းဆီးခံနေရသည့် မင်းသားတွေအဖို့တော့ အမင်္ဂလာ အသံပါပဲ ။
သည်တစ်ကြိမ်တော့ မင်းသားတွေနဲ့အတူ မယ်တော်တွေလည်း ပါလာသည် ။
သူတို့ရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေလည်း ပါလာ၏ ။ ဆွေမျိုး မကင်းသူများလည်း
အဖမ်းခံထားရလေသည် ။ သုံးဆယ်မင်းသား ဦးရီးတော် ၊ ဗန်းမော်အတွင်းဝန်
ဦးဘိုး ၊ ရနောင်မင်းသား ၏ ဦးရီးတော် ရေနံ့သာမြို့စား ဦးရွှေအောင် ၊
တပယ်မြို့စား မင်းသား မောင်မောင်ဘ ၊ မြင်းစုဝန်ကြီး ဦးတက်တူ ၊ ရန်ကုန်ဝန်
ဦးအုပ် စသည်တို့နှင့် ကျေးကျွန်တော်များ ဖြစ်သည် ။

‘ သူတည်းတစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက် မှု သူတစ်ယောက် မှာ ပျက်လင့်ကာသာ
ဓမ္မတာတည်း ’ ဆိုတဲ့ ရှေးပုဂံခေတ်က အနန္တသူရိယအမတ် ၏ သေအံ့မှူးမှူး
စပ်ဆိုခဲ့သည့် သံဝေဂ လင်္ကာဟာ သည်မင်းသားတွေအတွက် စပ်ခဲ့သည်လို့
ဆိုရမှာပါပဲ ။ ဒါမှမဟုတ် သီပေါ တစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက် မှု မင်းသားများမှာ

ပျက်လင့်ကာသာ ဓမ္မတာတည်းလို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ ။

အပြင်လောကမှ ဝင်လာတဲ့ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများဟာ ကြေးတိုက်အတွင်းမှာ ပဲ့တင်သံ ထပ်နေလေသည် ။ မကွရာမင်းသားကြီး နဲ့ သုံးဆယ်မင်းသားမှာ စိတ်ထက်သည့် လူများပီပီ အံတကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် ရှိနေသည် ။

ကြေးတိုက်ဘေးတွင် ကာရံထားသော သစ်တိုင်များကိုလည်း မော့ကြည့်နေပြီး သက်ပြင်းတချချ ဖြစ်နေရှာသည် ။ သုံးဆယ်မင်းသား မှာ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆစ်ကျနေလှပြီး စိတ်ကလည်း ထက်သန်ဖြစ်သည် ။ သစ်တပ်ဘေးတွင် စကြိုလျှောက်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် သစ်တပ် အပြင်ဘက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ အပြင်ဘက် မှာ မှောင်နှင့် အတိ ။ ဟိုးအဝေးမှာသာ ကြယ်ကလေး တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စက လူလောကအား ခေါင်းပြုကြည့်နေသည် ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဘာသံမှ မကြားရ ။ အစောင့် ရမ က် များ၏ အသံဗလံများလည်း မကြားရ ။ အဝေးတစ်နေရာမှ ခွေးများ၏ အူသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလာရနေသည် ။ ငယ်ရွယ်လှသော ညီတော်လေးများနှင့် သားတော် ၊ သမီးတော်လေးများကို ကြည့်လိုက်ရင်းက သုံးဆယ်မင်းသား မှာ တောင်ရှည်ပုဆိုးရှည်ကို အောက်ပိုးကျိုက်လိုက်သည် ။ ဘေးမှာရှိနေသော မယ်တော်များနှင့် နောင်တော် ညီတော်များမူ သုံးဆယ်မင်းသား ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ။

သုံးဆယ်မင်းသား မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်သည် ။ သည့်နောက် တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်ထွက်လိုက်၏ ။ ပေါ့ပါးစွာပင် ကြေးတိုက်ကို ကာထားသည့် သစ်တိုင်များကို လွှားခနဲ ပျံထွက်သွား၏ ။ သစ်တပ် ၏ အပြင်ဘက်သို့လည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားလေသည် ။ ကြေးတိုက်တွင်းမှာ ကျန်ခဲ့သော မင်းသား ၊ မင်းသမီးများနှင့် မယ်တော်များမှာ အံ့သြဘနန်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

အပြင်ရောက်သွားသော သုံးဆယ်မင်းသား အဖို့ဝယ် မိမိတစ်ဦးတည်း လွတ်သွားပေမယ့် သံယောဇဉ်များ နောင်တည်းနေသဖြင့် လည်းကောင်း ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း မကြုံလိုသော စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း အပြင်ရောက် မှ အတွင်းသို့ လွှားခနဲ ပြန်ခုန်ဝင်လာသည် ။ သည့်နောက် အတွင်းရှိသူ အားလုံး အံ့အားသင့်နေဆဲမှာပင် အနီးရှိ ညီငယ် ပင်းယမင်းသား ကလေးအား ထမ်းလိုက်ပြီး သစ်တပ်အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြန်သည် ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မတော့ ပထမအကြိမ်ကလို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မအောင်မြင်တော့ချေ ။ ဖြစ်ချင်တော့ အောက်ပိုးကျိုက်ထားသော မင်းသားကြီး၏ ပုဆိုးမှာ လမ်းခုလတ်တွင် ပြေသွား၏ ။ သည်တွင် သစ်တိုင်စွန်းနှင့် ငြိပြီး ညီတော်လေးအား ပွေ့လျက်သား ရှိနေ၏ ။ အထက်လည်း မရောက် အောက်လည်း မရောက်နှင့် သစ်တိုင်များပေါ်ဝယ် ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသည် ။ သည်အဖြစ်ကို အောက် မှ ကြည့်နေသူများက အသည်းတထိတ်ထိတ် ရှိလှ၏ ။ တောင်ရှည်ပုဆိုးမှာ အလယ်ကွကာ သစ်တိုင်ကို လျှိုထိုးထားသလို ဖြစ်နေသဖြင့် မင်းသားကြီးခမျာ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်နေ၏ ။

တစ်ဖက်ကလည်း ပင်းယမင်းသား ကလေးအား လွတ်မသွားစေရန် ထိန်းထားရသေးသည် ။ မယ်တော်များနှင့် သမီးတော် ၊ ညီမတော်ငယ်များ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများလည်း ပေါ်ထွက်လာ၏ ။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်ကို ပျံ့နှံ့စေ၏ ။ ခက်ကုန်ပြီ ၊ ခုမှ ဘာတတ်နိုင်ကြမလဲ ။ ဘာရော လုပ်နိုင်ကြမလဲ ။ နောင်တော် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ အဖြစ်ကို မြင်နေရသော ညီငယ်များမှာ ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိတော့ပြီ ။ မည်သို့မည်ပုံ ကူညီရမည်ကိုလည်း အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေကြ၏ ။ ကြေးတိုက် အစောင့်များကလည်း အတွင်းမှ အော်ဟစ်သံများ ကြားရသဖြင့် သစ်တပ်ပတ်လည်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုတော့သည် ။

ဟော ... တွေ့ပြီ ၊ သစ်တပ်ပေါ်မှာ တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် ဘယ်မင်းသားမှန်းတော့ မသိ ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း မင်းသားငယ် တစ်ပါး ။ သူတို့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တာ ဖြစ်နိုင်သည် ။ သည်လိုနှင့် သစ်တပ်ကို လှေကားထောင်ပြီး တက်ကြည့်ရာတွင် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး နှင့် ပင်းယ မင်းသားကလေးကို တွေ့ရတော့သည် ။ သည်လိုနှင့် မင်းသားကြီး ကို သစ်တပ်ပေါ်မှ သယ်ချပေးခဲ့သည် ။ သည့်နောက်ရက် များ မလွယ်တော့ ။ ခါတိုင်းဆို မင်းသားများကို ညဉ့် တစ်ချက် မတီးမီ သစ်တပ်အနီးတွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ခွင့် ပေးသေး၏ ။ ခုဆို မလွယ်တော့ ။ ကြေးတိုက်ကြီး အတွင်းမှာသာ အလိုပိတ်ထားပြီး ခါတိုင်းထက်ပင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း စောင့်ကြ၏ ။ အစောင့်အရှောက်ကိုလည်း ပိုမို တင်းကျပ်ထားတော့သည် ။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ သတင်းသည် နန်းတော်အတွင်း၌ ပျံ့နှံ့သွားလေသည် ။ အံ့ဖွယ်သူရဲ မမြင်ဘူး မကြားဘူးလောက်အောင် စွန့်စားတဲ့ သတင်းပဲ ။ ကြားရတဲ့သူ အပေါင်းက တအံ့တဩ ရှိကြသည် ။ ဟိုနား တီးတိုးပြောနေသည်ကလည်း သည်အကြောင်း ၊ သည်နား တီးတိုးပြောနေသည်ကလည်း သည်အကြောင်း ။ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေကြပါ လေရဲ့ ။

သည်အချိန် အနည်းငယ်မှာပဲ အဖမ်းခံ မင်းသား ၊ မင်းသမီးတွေအတွက် အပြောင်းအလဲ တစ်ခု ဖြစ်လာပြန်သည် ။ သီပေါမင်းသား သည် သူ၏ မယ်တော် လောင်းရှည် မိဖုရားကြီးအတွက် သီးသန့်စံအိမ်တော် တစ်ခု တည်ဆောက်ပေးသည် ။ သည်စံအိမ်ကို အိမ်ဖြူတော် ဟုလည်း ခေါ်သည် ။ ဖြစ်ချင်တော့ မယ်တော်မိဖုရား စံမြန်းမည့် အိမ်ဖြူတော် ထိပ်ဦးတွင် ကြေးတိုက် ရှိနေသည် ။ သည်ကြေးတိုက်ထဲတွင် မင်းသားအများနှင့် မယ်တော်များကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား၏ ။ မယ်တော် မိဖုရားကြီးအတွက် အိမ်ဖြူတော်လည်း တည်ဆောက်ပြီးပြီ ။ အိမ်ဖြူတော်သိမ်း အခမ်းအနား ပြုလုပ်ကျင်းပရန်သာ လိုတော့သည် ။

သည်တော့ ကြေးတိုက်အတွင်း ချုပ်နှောင်ထားသော မင်းသားများ ၊ မယ်တော်များကို တစ်နေရာသို့ ပို့ထားရတော့မည် ။ သူတို့ကို အကျယ်ချုပ်ထားရန် တည်ဆောက်နေသည့် အုတ်ဝင်းကြီးကလည်း မပြီးသေး ။ သည်အုတ်ဝင်းကြီး ပြီးဆုံးသွားရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ် ။ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကလည်း

နားပူနားဆာ လုပ်လှပြီ ။ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး သီးသီးသန့်သန့် နေချင်ပြီ ဆိုပဲ ။ သည်လိုနှင့်တော့ မဖြစ်သေး ။ အကျဉ်းခံ နောင်တော်များနှင့် မယ်တော်များကို ထောင်ကြီးအတွင်းမှာ ခေတ္တ ပြောင်းချုပ်နှောင်ထားရင် ကောင်းလိမ့်မည် ။ ဒါမှလည်း အဆင်ပြေမှာပေါ့ ။ သည်အရေးကို တာဝန်ယူရသူကား သီပေါမင်း ၏ လက်စွဲတော် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ပင် ဖြစ်သည် ။

သည်တွင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အဖို့ နောင် ရာဇဝင်တွင် အမည်းစွန်းစေမည့် သွေးမြေကျမှုကြီးကို ဦးဆောင်ရတော့သည် ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည် ထိုညနေအဖို့ မိမိ၏ မယား တစ်ရာကျော်ထံ မပြန်တော့ဘဲ သီပေါမင်း ၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ကာ စီစဉ်စရာများကိုသာ စီစဉ်နေတော့သည် ။ မင်းသားများကို ကြေးတိုက်အတွင်းမှ ထောင်ကြီးဆီသို့ ပို့တော့မည် ။

ကြေးတိုက် အပြင်ဘက်တွင် ရဲမက်တပ်သား တစ်ရာကို ဝိုင်းထားစေသည် ။ သည့်နောက် ရမောင်မောင်မောင်တုတ် သည် ကြေးတိုက်အမှုထမ်းများ ခြံရံပြီး ကြေးတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏ ။ ရနောင်မင်းသား နှင့်အတူ အဝန်းမောင်မြို့ ဆိုသူလည်း လိုက်ပါသွားသည် ။ သည့်နောက် မင်းသား ၊ မင်းသမီးများကို သုံးပါးတစ်တွဲ ၊ လေးပါးတစ်တွဲ တွဲပြီး ၊ တွဲပြီး လက်ပြန်ကြိုး တုပ်လိုက်၏ ။ ကြိုးတုပ်ပြီးသော မင်းသား မင်းသမီးများကို အပြင် ခေါ်ထုတ်သွားစေသည် ။ သည်အရေးအခင်းကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ကပဲ ခေါင်းဆောင်သည် ။ ကြီးကြပ်တည်းဖြတ် ညွှန်ကြားမှုပေး၏ ။

ခေါ်ထုတ်လာသည့် မင်းသား မင်းသမီးများဘေးတွင် လက်နက်ကိုင်များ အထပ်ထပ် ရံနေသည် ။ သည်လိုနှင့် မင်းသားများတို့ကို လက် မရွံ့ထောင်ကြီးဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည် ။ ထောင်ကြီးရောက်တော့ မင်းသားများကို အလုံခန်းအတွင်း သွင်းထားသည် ။ အလုံခန်းဆိုသည်က လက်ယာသုံးတန် ရာဇဝတ် အကျဉ်းသားများကိုသာ ချုပ်နှောင်လေ့ရှိသည့် အခန်းပဲ ဖြစ်သည် ။ အနေအထားကလည်း မကျယ်လှဘူး ။ သည်တော့ သည်အခန်းထဲမှာ ပြုတ်သိပ်ခဲနေတော့တာပဲ ။ ညည်းညည်းညူညူ အသံတွေကလည်း ထွက်ပေါ်နေသည် ။

အစောင့်များကို အားထပ်ဖြည့်ထား၏ ။ ထောင်အမှုထမ်းများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ရန် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် က အမိန့်ပေးထားသည် ။ အကျဉ်းခံနေရသည့် ဘုရင့် သားတော်များထဲတွင် အရှိန်အဝါကြီးမားသည့် သားတော်ကြီးတွေကလည်း ပါရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား ။

သည်အတွက် ထောင်ကိုဖောက်ပြီး သူတို့ကို ဝင်ကယ်လိမ့်မည်လို့ ရနောင် မောင်မောင်တုတ် က သတင်းရထားဟန် တူပါရဲ့ ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သည်လောက် များပြားသည့် အစောင့်တွေကို ချထားဟန်တူသည် ။ သည်လိုနှင့် ညဉ့် ပဟိုရီ

တစ်ချက်တီးသံ ကြားရပေပြီ ။

‘ နောင် ... ခိုင်း ’ ဟူသည့် အသံနှင့်အတူ ဆူညံသော အော်ဟစ်သော
ခွေးအသံများမှာ ကြားရသူအပေါင်းကို ထိတ်လန့်တကြား ရှိစေ၏ ။
ကြက်သီးမွေးညင်း ထစေသည် ။

ရတနာပုံ နန်းတော် နှင့် ရတနာပုံ မြို့တွင်းမှာတော့ အပ်ကျသံ ကြားရမလောက်
တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ မြို့သူမြို့သားများမှာ သွေးလန့်နေကြ၏ ။
မကြုံဘူးလောက်အောင်ဘဲ ထိတ်လန့်နေကြသည် ။ အိမ်တိုင်းဟာ တံခါးကို
အလိုပိတ်ထားကြ၏ ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်သည့် စုဖုရားလတ် ဦးစီးကျင်းပသည့်
ပွဲတော်ကလည်း ပြီးပြီ ။ အရှင်ရက်တွေများက ဆိုင်းသံ ဗုံသံ ညံနေပြီး လူအများနဲ့
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည့် လမ်းမများသည် မှောင်အတိ ဖြစ်နေသည် ။
လုံးလုံးတိတ်နေ၏ ။ ရှေ့ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး ။

လူအချို့ကတော့ သည် တိတ်ဆိတ်တဲ့ ည ၊ မှောင်လွန်းတဲ့ ည ကို
အကာအကွယ်ယူပြီး ထိတ်လန့်စရာ ၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ၊
နှလုံးအော့အန်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်များ လုပ်နေကြသည် ။ ရွှေမြို့တော်
တစ်ခုလုံးဟာ မရဏမင်း ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးနေသလိုပဲ ။ သည်အချိန် မှာပဲ လက် မရွံ့
ထောင်ကြီးရဲ့ အပေါ်က ငှက်ဆိုးထိုးသံ ကြားလိုက်ရသည် ။
ထောင်ကြီးဝန်းကျင်မှာလည်း လူသံသူသံတွေ ကြားလာရသည် ။ သူတို့
ဘယ်သူတွေလဲ ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ၊ လက်ထဲမှာလည်း ပေါက်ပြားတွေ
တူရှင်းတွေနဲ့ မြေကြီးကို တူးဆွနေကြသည် ။

ပေါက်ပြားတစ်ချက် မြေထဲဝင်သွားပြီး မြေတစ်လွှာ ပေါ်လာတိုင်း မင်းသားတွေ ၊
မယ်တော်တွေရဲ့ အသက်က ဆုံးရှုံးဖို့ နီးကပ်လာပြီ ဆိုတာလည်း သူတို့
သိဟန်တူပါရဲ့ ။ တုံ့နှေးနှေး ဖြစ်နေကြ၏ ။ မဖျတ်လတ်ကြဘူး ၊ မသွက်လက်ကြဘူး
၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် အဖြစ်အပျက်က မကြာခင်
ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြလေရဲ့ ။

သည်အချိန်မှာ အရာရာကို အားရကျေနပ်နေသည့် သူတစ်ယောက် ရှိနေလေသည် ။
ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ပဲ ။ မိမိရဲ့ အရှင်သခင် အထက်ရောက်ရေး ၊
ကြီးမြင့်ရေး ၊ အာဏာရရှိရေးအတွက် သည်လို ဆောင်ရွက်ပေးနေရတာကို
အားမရသေးဘူး ။ သည်ထက် ကြီးမြင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်သေးသည် ။
သည်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ ။ မိမိရဲ့ အရှင်ထီးနန်းကို လုယူမည့် မင်းသားတွေကို
အကုန် လည်မျို တုတ်တုတ် နဲ့ ရိုက်သတ် ၊ နောက် တွင်းထပ်စစ်ချ ၊ ဒါဆို ပြီးရော ။
ဘယ်မင်းသားကိုမှလဲ ထီးနန်းစည်းစိမ်အတွက် မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး ။ မင်းညီ
မင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ် အစဖျောက်ရန် မောင်မောင်တုတ် ကြံစည်နေသည်မှာ
ကြာလှပြီ ။ ခုမှပဲ အကြံ အောင်တော့မည် ။

မကြာခင် အကျယ် ခုနစ်တောင် ၊ အနက် ဆယ့်ငါးတောင်ခန့်ရှိတဲ့ တွင်းကြီးတစ်ခုသည် လက် မရွံ့ထောင်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ။ ထောင်အတွင်းမှာ မင်းသမီးကလေးများ ၏ ငိုကြွေးသံကလည်း တိုးညှင်းစွာ ခပ်ညည်းညည်း ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

“ သမီးတော်တို့တော့ သေရတော့မယ် ထင်တယ် ခမည်းတော်ဘုရား ၊ သမီးတော် ၊ သားတော်များရဲ့ ဒုက္ခကို မြင်တော်မူလှည့်ပါဦး ဘုရား ”

သွေးနုသားနု မီးဖွားပြီးစ မင်းသမီးတစ်ပါးမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တကြား ငိုကြွေးလိုက်သည် ။ ဖခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ကို တမ်းတ ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းပင် ။ ထောင်ကြီးအနီးမှ ကျီးကန်းတစ်သိုက် ပြိုဆင်းသွားသံနှင့်အတူ လက် မရွံ့ခန်းမ တံခါးကြီးလည်း ပွင့်သွားတော့သည် ။ တံခါးမကြီး ပွင့်သံနှင့်အတူ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရ၏ ။ မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် အာဏာသားများ ရောက်လာကြသည် ။ ခက်ထန်မာကျောသော သူတို့၏ အသွင်များက မင်းသား မင်းသမီးငယ်များကို များစွာ ထိတ်လန့်စေသည် ။ ကြောက်ရွံ့စေ၏ ။ ရောက်ရှိလာသော အာဏာသားများမှာ အနီးတွင်ရှိသော မင်းသား ၊ မင်းသမီးများကို ချုပ်နှောင်ပြီး အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွား၏ ။ ခပ်စောစောက တူးထားသော တွင်းကြီးအနားသို့ ဖြစ်သည် ။ သည်တွင်းကြီးကား လက် မရွံ့ထောင်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရှိ၏ ။ သည်နေရာတွင် ဘုရင့်လက်သုံးတော်ကြီး တချို့ ရှိနေသည် ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် လည်း ရှိနေသည် ။

မင်းသား ၊ မင်းသမီးများမှာ အာဏာသားများ၏ လက်ဝယ် ရုန်းကန်လျက် ရှိနေပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမျှ အော်ဟစ်ခြင်း ၊ ညည်းညူခြင်း မရှိ ၊ သိမ်ငယ်နေသော သူတို့၏ စိတ်ကို မင်းသွေးဟူသော အသိက လွှမ်းမိုးထားဟန် ရှိ၏ ။ မိမိတို့ကို ကြည့်နေသော လက်သုံးတော်ကြီးများကို မတုန်လှုပ်သော အကြည့် ၊ မထိသော အကြည့်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည် ။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကြောင့်လည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေဟန် ရှိကြ၏ ။ သူသူတို့က မည်သူကိုမျှ ခယဖို့ မကြိုးစား ၊ ဖြစ်လာမည့်အရေးကို ငဲ့လင့်နေဟန် ရှိ၏ ။ မိမိတို့၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကိုလည်း ရိပ်စားမိနေကြသည် ။

မကြာပါ ၊ မှောင်ရိပ်မှ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ မရဏမင်းရဲ့ ခေါ်သံပဲပေါ့ ။ အာဏာသားများ လက်ထဲမှ မင်းသား ၊ မင်းသမီးများကို လက် မရွံ့သားအချို့က နောက်ကနေပြီး ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့သည် ။ သည့်နောက် လည်ပင်းကို လှန်ပေးလိုက်၏ ။ သည်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေတဲ့ အဝုန်းမောင်မြို့ ဆိုသူက သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာသည့် လည်မျိုကို တအားကုန် ရိုက်လိုက်တော့၏ ။ မင်းသား ၊ မင်းသမီး တစ်ပါးကို တစ်ချက်ပဲ ရိုက်၏ ။ လူသတ်တာကို ကြက်ကလေး ၊ ငှက်ကလေး သတ်သလို လွယ်လွယ်ကူကူ သတ်လိုက်တာပဲ ၊ မချိမဆန့် အော်ဟစ်သံများဟာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ထွက်ပေါ်လာ၏ ။ သည်အသံတွေဟာ လက် မရွံ့ ထောင်ကြီးအတွင်း

ပျံ့နှံ့နေတော့သည်။ ။

“ အလိုလေး ... သတ်ကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့ ၊ ဘုရား ... ဘုရား”
မက္ခရာမင်းသားကြီးမှာ ဘုရား ၊ တရားကိုသာ တမ်းတနေတော့၏ ။
သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ကမူ တစ်ချိန်လုံး အော်ဟစ် ဆဲဆိုနေ၏ ။ သည်
မင်းသားနှစ်ပါးတို့ကား သန်းခေါင်ယံလောက် မှ ခေါ်ထုတ်သွားခြင်း ခံရတော့၏ ။
မက္ခရာ ကိုယ်တော်ကြီး မှာ သတ်လုဆဲဆဲ အချိန်တွင် ဘုရား ၊ တရားကို
အာရုံပြုရင်း အသတ်ခံသွား ရှာလေသည် ။ တရားသမားပီပီ လောကကို
သင်္ခါရတရားဖြင့် ကြည့်သွားဟန်တူ၏ ။ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင် ၊ မိမိကို
သတ်သူများကိုလည်း မေတ္တာပို့ပြီးမှ အသတ်ခံသည် ။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ကမူ သည်လို မဟုတ် ။ သည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
ရှိလှသော မင်းသားကြီးကို ပါးကွက်အာဏာသား လေးယောက်က
ချုပ်ကိုင်ထားရ၏ ။ ပါးစပ်မှလည်း တရစပ် အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေ၏ ။ သေခါနီး
သွေးရူးသွေးတန်းအော်ဟစ်နေခြင်း မဟုတ် ။ မိမိတတ်နိုင်သည့်
အနေအထားနှင့်သာ တုံ့ပြန်နေခြင်းသာ ၊ လက်စားချေနေခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။
ပါးကွက်အာဏာသား လေးယောက် မှာ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ကို အမိအရ
ထိန်းချုပ်နေရ၏ ။ အာဏာသားတစ်ယောက်က မင်းသားကြီး ၏ သျှောင်ကို
လက်ဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆွဲလှန်လိုက်၏ ။ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို
အဝန်းမောင်မြို့က အမိအရ ယူလိုက်၏ ။ ရှေ့တွင်ပေါ်လာသော မင်းသားကြီး ၏
လည်မျိုဆီသို့ ဝါးရင်းတုတ် ဖြင့် အမိအရ ရိုက်လိုက်၏ ။ သည်တွင် ဘယ်သူမှ
မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်လာ၏ ။ ဖြစ်ပုံက ဆန်းကြယ်သည် ။
မြင်ကွင်းကား မယုံနိုင်စရာ ။ သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရနောင်မောင်မောင်တုတ် နှင့် အခြား
လက်သုံးတော်ကြီးများ အာဏာပါးကွက်သားများမှာ အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်သွားရ၏ ။
တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ရသည် ။ အဝန်းမောင်မြို့ ရိုက်လိုက်သော ဝါးရင်းတုတ်မှာ
သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ လည်မျိုကို တိုက်ရိုက် ထိသွား၏ ။ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးမှာ
လည်မျိုကို ထိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘ ဖြောင်း ’ ခနဲ မြည်ပြီး အပေါ်သို့
ပြန်မြောက်တက်သွားသည် ။ နောက် တစ်စစီ ဖြစ်ကာ ဝါးရင်းတုတ် မှာ
ကျိုးသွားတော့သည် ။

သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ ဒေါသမှာ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည် ။
အာဏာသားများ လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ပြီး “ ငါ့ကို ဒီလိုသတ်လို့ ရရီးလားကွ ၊
ဟေ့ကောင်တွေ ၊ နင်တို့ လူတစ်ရာနဲ့ ငါတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မယ် ၊ နင်တို့ ခုလို
မင်းသွေးတွေကို မြေကျအောင်လုပ်လို့ နန်းဆက် ပြတ်တော့မယ် ၊
ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း နင်တို့ကို ကမ္ဘာကြွေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေဘူးဟေ့ ၊
ငါ့ကို လုပ်ကြံတဲ့သူ ၊ ငါ့ညီတော် နှမတော်တွေကို လုပ်ကြံတဲ့သူတွေ သေချင်းဆိုးနဲ့
သေပါစေ ၊ ငါ သေရသလို အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေ ”

ပါးစပ်မှ ပြောလည်း ပြော ၊ ဆဲလည်း ဆဲရင်းဖြင့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး မှာ အနီးရှိ
အာဏာပါးကွက်သားများကို တိုက်ခိုက်လေတော့၏ ။ သည်တွင် မှောင်ရိပ်ခိုပြီး

ကြည့်နေသော ရနောင်မောင်မောင်တုတ် မှာ မနေသာတော့ပြီ ။
ကြက်သီးမွေးညင်းများမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ထလာ၏ ။ ကျောထဲတွင် စိမ့်လာသည် ။
သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ ကျိန်စာမှာ သူနားကို စွဲမြဲသွားစေ၏ ။ သူတင်ပင် မဟုတ် ။
အခြား လက်သုံးတော်ကြီးများပင်လျှင် ကြက်သီးများထကာ ခေါင်းနားပန်းများ
ကြီးလာသလို ဖြစ်တော့သည် ။ အနီးအနားတွင်ရှိသော အခြား
အာဏာပါးကွက်သားများနှင့် လက် မရွံ့များကို ရှိတဲ့ ဓား ၊ လှံ ၊ ပုဆိန်များဖြင့်
ခုခံစေသည် ။ သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ကို သတ်ဖြတ်စေ၏ ။

ကျရောက်လာသော ဓားချက် ၊ ပုဆိန်ချက်များကို သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ခမျာ
တတ်နိုင်သမျှ တိမ်းရှောင်၏ ။ ခုန်ရှောင်သည် ။ ဝေ့ရှောင်သည် ။ သို့ပေမယ့်
အများနှင့် တစ်ယောက် ဆိုတော့ နောက်ဆုံးတွင် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏
ခေါင်းမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ တိခန့် ကျသွားတော့၏ ။ သည်တွင် ခေါင်းမပါတော့သည့်
ကိုယ်လုံးကြီးမှာ မီးသွေးတိုက် တစ်ဝိုက်တွင် ပြေးလွှားနေသည် ။
ပြေးလွှားသည်ကလည်း ရိုးရိုး ပြေးခြင်းမဟုတ် ။ ခုန်၍ ခုန်၍ ပြေးနေခြင်း ဖြစ်၏ ။
တစ်ခါ ခုန်ပေါက်လျှင် (၁၅) ပေခန့် မြင့်သည်ဟု ဆိုသည် ။ တော်တော်ကြာအောင်
ခုန်ပေါက်နေပြီးမှ မြေပေါ်သို့ လဲကျကာ ငြိမ်သွားတော့သည် ။ သတ္တိကတော့
မြန်မာဟေ့လို့ ခေါ်ရမည့် သတ္တိပါပဲ ။

အများနှင့် တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဝင်သွားသည့် သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ကို
တွေ့လိုက်ရတော့ မောင်မောင်တုတ် တော်တော်ထိတ်သွားသည် ။ မိမိကိုယ်တိုင်က
သတ္တိရှိသူ ဖြစ်ပေမယ့် သည်လို အဖြစ်မျိုး မြင်တွေ့ရတော့ နှလုံးခုန်မိသေးသည် ။
မင်းသားကြီး ၏ ကျိန်စာကလည်း သူ့စိတ်ကို ပိုပြီး ထိတ်စေသည် ။
သုံးဆယ်မင်းသားကြီး ၏ ကိုယ်မှ ယိုစီးကျနေသော သွေးများမှာ နေရာအနှံ့
စီးဆင်းနေ၏ ။ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဤရှုခင်းကား မောင်မောင်တုတ် ကို
ချောက်ချားစေ နေသည် ။ ကဲ ... ခုမှ မထူးတော့ဘူး ၊ မင်းသွေး မြေမခရဆိုပေမယ့်
မြေခရုံတင် မကဘူး ၊ မြေပြင်အနှံ့ ဖြစ်ကုန်ပြီမို့ ကိစ္စပြတ်သွားအောင်
နောက်ကျန်သေးသည့် မင်းသမီး ၊ မင်းသားတွေကို ဓားနဲ့ပဲ စီရင်တာ
ကောင်းမည်လို့များ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် စဉ်းစားမိ၍လား မသိ ။ နောက်
ထုတ်လာသမျှ မင်းသမီး ၊ မင်းသားများကို လည်မျို တုတ်တို နဲ့ မရိုက်တော့ဘဲ ဓား
နဲ့ သာ ခုတ်ပြီး အလောင်းကို တွင်းထဲသို့ ကန်ချတော့သည် ။

တွင်းကြီးအတွင်းမှာကား မင်းသား ၊ မင်းသမီးများ ၊ မယ်တော်များ ၏
အလောင်းတို့မှာ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေသည် ။ ပက်လက်အနေအထား ရှိသူကလည်း
ရှိသည် ။ မှောက်ရက်လံကျ သေဆုံးနေသူများလည်း ရှိသည် ။
ဘေးစောင်းလဲကျနေသူများလည်း ရှိသည် ။

အာဏာအရှိန်အဝါ ဆိုသည်ကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ လက်ထဲမှာသာ ရှိ၏ ။
ပြည်သူလူထု၏ လက်တွင်းမှာ မရှိသည့် တိုင်းပြည်များအတွက် မှာကား ဤသို့ပင်
ဖြစ်ရပေသည် ။ မိမိရဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုမည့် မင်းညီမင်းသားတွေကို
သတ်ဖြတ်လိုက်ပြီး သူတို့နှင့် ယှက်နွယ်နေသည့် ရန်စွယ်များလည်း မရှိတော့ ။

သည်တော့ ဘာလိုသေးသလဲ ။ မိမိနဲ့ အတိုက်အခိုက် မရှိတော့သည့်အတွက် မိမိအဖို့ အေးအေးသက်သာစွာပဲ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရုံပေါ့ ။

သည်ဖြစ်ရပ်က မြန်မာရာဇဝင်မှာ အမည်းကွက်ကြီး ထင်ကျန်နေစေခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစားဖို့ ၊ အာဏာရှိဖို့ ၊ နိုင်ငံကို ခြယ်လှယ်နိုင်ဖို့အတွက် မင်းသား ၊ မင်းသမီးများနှင့် မယ်တော်များ စုစုပေါင်း ခြောက်ဆယ်နီးပါး အသက်စွန့်ခဲ့ရသည် ။ သည် မင်းသွေးမင်းနွယ်များကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးများသဖွယ် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည် ။ အေးအေးဆေးဆေး သတ်ဖြတ်ခဲ့သည် ။ သည်သတင်းက နေပြည်တော် တစ်ခွင်လုံးမှာ တောမီးလောင်သလို ချက်ချင်းပဲ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည် ။

ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာကား သည်လို မဟုတ် ။

သိပေမယ့် မသိယောင် ဆောင်နေရ၏ ။ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဘာမှ မဖြစ်သလို နေနေရ၏ ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ကြရသည် ။ မချမ်းမြေ့သော စိတ်ကို မပေါ်လွင်အောင် နေရသည် ။ ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာ အထက်အလွှာမှာ ရှိသည်ဆိုတာ လက်ခံရမလောက်ပါပဲ ။

ထိုစဉ်က ဤလူသတ်ပွဲကြီးကို မျက် မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ရသူ ဖခင်ဖြစ်သူ ဂရီလူမျိုး ကာလုဂရီဒီ (Calogreedy) နှင့် မြန်မာမိခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ မတ်တီ (Mattie) ၏ ပြောပြချက် မှာ ရင်နာဖွယ် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ် ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်များတို့ဖြင့် ဖြွမ်းတီးနေပေသည် ။

မတ်တီ ကား အခြားသူမဟုတ် ၊ စုဖုရားလတ် ၏ နိုင်ငံခြားသူ အပျိုတော်များထဲမှ ဝဲအပျိုတော်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည် ။ မင်းတုန်းမင်း နတ်ရွာစံပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ရွှေနန်းတော်တွင် ခေတ်စားလာသော အရာမှာ ပြင်သစ်ပိုင်ပင် ဖြစ်လေသည် ။ သိပေါမင်း သည် ပြင်သစ်ပိုင်ကို နှစ်သက်တော်မူသည် ။ သည်အတွက် လွတ်လပ်စွာပင် သောက်သုံးလေ့ရှိသည် ။ သူ့ကိုယ်နှိုက်က ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေလေတော့ ဘာမဆို လုပ်တိုင်း တင့်တယ်နေတာပေါ့ ။

ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည် ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် အတူတကွ စားတော်ခေါ်ကြသည် ။ စုဖုရားလတ် သည် အမြဲတမ်း ရေကိုသာ သောက်လေ့ရှိသော်လည်း သိပေါမင်း မှာမူကား ညနေဘက်တွင် ရန်ပိန်ကိုသာ သောက်လျက်ရှိလေသည် ။ သည်အချိန်ဝယ် အဆောင်တော် အပြင်ဘက် မှာ သာယာချိုအေးသော တူရိယာသံများ ပေါ်ထွက်လာသည် ။

အနောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၌ နှင်းဆီရောင် ၊ ရွှေရောင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ

ကွယ်ပျောက်လျက် မိုးချုပ်စ အချိန်ပင် လွန်မြောက်ခဲ့လေသည် ။ အလင်းရောင်မှာ
ဝိုးတဝါးနှင့် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေလေသည် ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော
မီးအိမ်ကလေးများတွင် မီးများ ထွန်းညှိလိုက်ရာ ကျောက်သံပတ္တမြား
အပွင့်ကလေးများသည် ပန်းပွင့်များကဲ့သို့ ပွင့်လန်းလာသလို ထင်မှတ်ရသည် ။

သီပေါမင်း ကမူ အတီးအမှုတ်သမားများအား ပို၍ ကျယ်စွာ အတီးအမှုတ်ခိုင်းလျက်
ရှိလေသည် ။ သည်အချိန်တွင် ရွှေမြို့တော် တစ်ခွင်လုံးလည်း ဆိုင်းသံ ဗုံသံများဖြင့်
လွှမ်းခြုံ နေပေသည် ။ သီပေါမင်း သည် ရွှေနန်းတော်မှ ဆိုင်းအဖွဲ့အား ပိုမိုပြီး
ကျယ်လောင်စွာ အတီးခိုင်းလေ့ ရှိသည် ။

ညဉ့် ကိုးနာရီလောက်တွင်မူကား သီပေါမင်း သည် ရှန်ပိန်တွင် ဘရန်ဒီ ရောလျက်
ခပ်များများကလေး သောက်တော်မူပြီးနောက် ကပ္ပကို စတင်စေလေသည် ။
ဘုရင်မင်းမြတ် ၊ မိဖုရားနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး တို့သည် ပွဲကြည့်တော်ဆောင်
ရှေ့ဘက်တွင်ရှိ ထိုင်ခုံများပေါ်၌ ထိုင်လျက် ရှိကြသည် ။ အဆောင်တော်အဖြစ်
ကာရံထားသော နံရံကို ဖယ်ရှားလိုက်ကြသည် ။ ဇာတ်စင်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်တို့၏
မျက်လုံးများနှင့်အညီ အောက်လမ်းပေါ်၌ စင်မြင့် ထိုးထားကြသည် ။
ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ နောက်ပိုင်းတွင်မူကား ပြောင်လက်နေသော ပိုးစ ထဘီများကို
ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပျိုတော်များ ၊ ပိုးပုဆိုးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်
လူပျိုတော်သားများ ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများသည် ဒူးတုပ်လျက်
ကြည့်ရှုနေကြသည် ။

ဇာတ်စင်တွင် အလင်းရောင် ပေါ်ပေါက်စေရန် မီးတိုင်များကို
ထွန်းညှိထားသည့်အတွက် နန်းတော်တွင်းရှိ မှန်စီရွှေချ တိုင်ကြီးများ ၊
ရွှေပိန်းချထားသော နံရံများဆီမှ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်တွေ တလက်လက်
ထွက်လျက်ရှိသည် ။ ရွှေကွမ်းအစ် ၊ ရွှေထွေးခံများမှာလည်း အရောင်များ
ပြန့်ဟပ်နေသည် ။

သီပေါမင်း သည် စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာဖြင့် ဖုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည် ။
သူ့နောက်ဘက်တွင်မူ မှန်ရောင်များသည် တလက်လက် ထနေသည် ။
သူ့ရှေ့တွင်မူကား ဇာတ်စင်မှ မီးတိုင်များသည် တထိန်ထိန် တောက်လျက်ရှိသည် ။
စုဖုရားလတ် သည် သူ့ဖုံပေါ်တွင် ပျော့ပျောင်းစွာ ထိုင်နေရာမှ သီပေါမင်း ၏
မျက်နှာတော်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိပေသည် ။

“ အို .. ကိုယ်တော်ကလည်း ပွဲကိုကြည့်ဦးမှပေါ့ ။ ဇာတ်ထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က
သူရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်တဲ့ အခန်းတွေ ပါမယ့်ဥစ္စာ ” ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး
ပြောနေသည် ။ သည်တွင် သီပေါမင်း သည် စုဖုရားလတ် အား
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်ဝင်စားသလို အရိပ်အယောင်များပင်
ပေါ်လာခဲ့ရသည် ။

“ ဒီညမှာတော့ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နဲ့ ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်မှ အခန်းတွေ ပါမှာ မဟုတ်ပါဘူး ။ ဒီညမှာတော့ မင်းသားက ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်တော်မူတဲ့အကြောင်းနဲ့ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ဖို့ ဘုန်းကံရှိသူဟာ ဘုန်းကံအလျောက် အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ရှိရတဲ့ အကြောင်းတွေ ပါဝင်ပါလိမ့်မယ် ”

သီပေါမင်း သည် စုဖုရားလတ် ၏ မျက်နှာတော်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်လျက်ရှိသည် ။ စုဖုရားလတ် သည် သူ့အကြောင်းကို သိနားလည်သူ ဖြစ်သည် ။ သည်သနေအဖို့ သူသည် အလှူဒါနပြုသည့် အကြောင်းများ ၊ ငရဲခန်း ဖော်ပြသည့် အကြောင်းများ ၊ နဂါးပြည် ရောက်ရှိသည့် အကြောင်းများ ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့ ဒုက္ခရောက်ရသည့် အကြောင်းများကို မတွေ့မြင်လို ၊ မကြားသိလိုချေ ၊ စုဖုရားလတ် ပြောသလို မင်းသားက ရန်သူတော်တွေကို အောင်မြင်သည့် အကြောင်းကိုသာ တွေ့မြင်ကြားသိလိုသည် ။ ဇာတ်မင်းသမီးတို့၏ ပျော့ပျောင်းညက်ညောသော အကများကိုသာ မြင်လိုသည် ။ သူတို့၏ သာယာသော အသံများကိုသာ ကြားလိုသည် ။ သီပေါမင်း သည် မင်္ဂလာရှိသော အကြောင်းများကိုသာ မြင်လိုလျက်ရှိသည် ။ နှစ်သက်လျက်ရှိသည် ။

သည်အရာများနှင့်အတူ လူပျိုတော်သားများက ဆက်သနေသော ဝိုင် ကိုလည်း နှစ်သက်တော် မူလျက် ရှိလေသည် ။

ဇာတ်ပွဲသည် စတင်လျက် ရှိနေလေပြီ ။ ညဉ့်လုံးပေါက် ကပြအသုံးတော်ခံမည့် ဇာတ်သဘင်ပွဲကြီးသည် စတင် အသုံးတော်ခံလျက် ရှိနေလေပြီ ။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဘုရင်လုပ်သူသည် သူဖွာနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို အသာချလျက် သူ ကပြရမည့် ဘုရင်အပိုင်းကို ဝင်ရောက် တင်ဆက်အသုံးတော်ခံလျက် ရှိလေသည် ။ ဝင်ရောက်ရန် အချိန်မကျသေးသည့် မိဖုရား လုပ်သူသည် ပရိသတ်များ မမြင်နိုင်သည့် ပုဏ္ဏားတိုင် ဘေးကွယ်တွင် မျက်နှာကို လိမ်းခြယ်နေပေသည် ။ ဝန်ကြီးလုပ်သူများသည်လည်း သူတို့အပိုင်း ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးများကို အသာချလျက် ဇာတ်စင်ရှေ့သို့ ဝင်ရောက် လာကြလေသည် ။

“ မင်းကြီးများ ... တိုင်းတော်ပြည်တော် သာယာတော်မူပါစေ မင်းကြီးများ ”

“ မုန်လုပါ ၊ ရွှေဘုန်းတော်ရှင် စိုးစံတော်မူကတည်းက သာသနာတော် ရောင်တော် ထွန်းပြောင်လျက် ပြည်တော်မှာ သာယာဝပြောပြီး တိုင်းသူပြည်သား လူအများမှာ ဝမ်းသာ ပျော်ပိုက်လျက် ရှိကြောင်းပါ ဘုရား ”

သည်တွင် ဆိုင်းအဖွဲ့မှ ဇာတ်ကောင်များ၏ အသံ ပေါ်လွင်လာနိုင်စေရန်အတွက် အသံကို အသာ လျှော့ပေးလိုက်လေသည် ။ ဤသို့ ဆိုင်းသံတိမ်ဝင်သွားသည့် အခိုက်ဝယ် ညဉ့် အမှောင်ထုထဲမှ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အသံကြီးသည် ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည် ။ ညဉ့်အမှောင်ထုသည် ပိုးထည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားရာမှ ၎င်းကို နတ်တို့၏ လက်ဖြင့် ဆုပ်ဖြလိုက်သကဲ့သို့သော အသံနက်ကြီးမျိုးပင် ဖြစ်လေသည် ။

သည်တွင် တိုင်တားမင်းကြီး ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရောင်များ ပေါ်လာသည် ။ ကြောက် မ က်ဖွယ်ရာ အသံကြောင့် ခေတ္တ တန့်သွားသည့် ဇာတ်သမားများအား ဆက်လက် ကပြစေရန် ဇာတ်ဆရာအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည် ။ ဆိုင်းသံများ ပေါ်လာပြန်လျက် မိဖုရား လုပ်သူသည် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်လာပြန်လေသည် ။

“ မိဖုရားကြီးရဲ့ ... ရာသီဥတုကလည်း ဆောင်းဘက်သို့ ကူးလို့လာနေပေပြီ ၊ လေကလည်း အေးပါတာသန့် ၊ နေပူစာလို့တော်မူမယ်ဆိုရင်တောင် ကတ္တီပါခြုံစောင် အနီရောင်ကို ခြုံတော်မူပြီး ရွှေလက်စွပ်တော်ကို ဆင်မြန်းပြီးမှသာ ထွက်တော်မူဖို့ ကောင်းပေတယ် မိဖုရားကြီး ”

ဇာတ်ဆောင်များ၏ အမူအရာများမှာ လေးကန်လျက် ရှိနေပေသည် ။ သူတို့ ပြောလိုက်သော စကားလုံးများသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆီသို့ အကုန်အစင် မရောက်ချေ ။ ဆိုင်းသံများသည်သာ အဆက် မပြတ် တခြိမ်ခြံမဲ့ ထွက်နေတော့သည် ။ သီပေါမင်း သည် ဝိုင်ကို သောက်လျက်ရှိသည် ။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် လက်ဖက်ကို စားလျက် မအိပ်မိအောင် ပြုလျက် နေကြရတော့သည် ။

သည်ညက ထူးထူးခြားခြားပင် မတ်တီ ၏ စိတ်ထဲတွင် လိပ်ပြာမသန့်သလို ဖြစ်နေမိသည် ။ ပွဲကြည့်ရသည်မှာ မဖြောင့် ၊ စိတ်ထဲတွင် လေးနေမိ၏ ။ တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတနေမိသယောင် ၊ လွမ်းဆွတ်နေသယောင် ဖြစ်နေသည် ။ သည့်အတွက်ကြောင့် ပွဲမပြီးခင် မိမိအဆောင်တော်သို့ ပြန်ခွင့်တောင်းခဲ့ရာတွင် ခွင့်ရရှိခဲ့လေသည် ။

မိမိအဆောင်တော်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မတ်တီ သည် သူဆင်မြန်းနေကျ ဥရောပတိုက်သူတို့၏ ဦးထုပ်ကလေးကို ယူ၍ ဆောင်းလိုက်သည် ။ သည့်နောက် ထူးဆန်းစွာ လူသူကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေသည် ။ မတ်တီ၏ နားထဲဝယ် ဆိုင်းသံ ဗုံသံများသည်သာ ပြည့်လျှံလျက် ရှိနေလေသေးသည် ။ ဥယျာဉ်ထဲမှ မြက်ခင်းများ ၊ သစ်ပင်များ ၊ ပန်းပင်များကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည်လင်သန့်စင်နေသည်ဟု မတ်တီ က ထင်မိသည် ။

သို့သော် သူ ထင်နေသော ထိုကြည်လင်ခြင်း ၊ သန့်စင်ခြင်းတို့မှာ ခေတ္တမျှသာ

ဆိုသည်ကို မကြာခင် မတ်တီတစ်ယောက် သိရှိသွားခဲ့လေသည် ။ မတ်တီ သည် မင်းသမီးများ၏ ဥယျာဉ်တော်မှ ကျော်သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိုက်ထားသည့် ဗလ ကောင်းကောင်း ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးနှင့် ဝင်ရောက်တိုးမိတော့သည် ။ အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မရှိသော ဤလူကြီးသည် ပါးကွက်အာဏာသား တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း မတ်တီ သိလိုက်သည် ။ ပါးကွက်သားကြီးသည် အရေးတကြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခြင်းကြောင့် မတ်တီ ကို မမြင်မိဘဲ ရုတ်တရက် ဝင်တိုက် မိခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

အာဏာသားကြီးသည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အနီရောင် ကတ္တီပါအိတ်ကြီး တစ်လုံးကို အားပြု၍ ထမ်းထားသည် ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးသံတွေနှင့် ရွှံ့လျက်ရှိသည် ။ ကတ္တီပါအိတ် အနီကြီးသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည် ။ ဤအိတ်သည် ပူနွေးလျက် ရှိနေပေသေးသည် ။ ဤ ပူနွေးခြင်းသည် အေးစက်ခြင်းထက် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပူနွေးခြင်းမျိုး ဖြစ်မည့်အတွက် မတ်တီ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးခနဲ ဖြစ်မိသွားလေသည် ။

အာဏာသားကြီးနှင့် တိုးမိရာမှ ရုတ်ခြည်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည် ။ မတ်တီ သည် သူ မမြင်အပ်သည်ကို မြင်လိုက်ရခြင်း ၊ မတွေ့အပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း၏ အပြစ်ကို နောက်ကျစွာ သတိရလိုက် မိသည် ။ သို့သော် ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ ။ ကျင့်သားရပြီးဖြစ်သည့်အတွက် သူ၏ ခြေထောက် များကို သာသနာပြုဂေဟာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် အနောက်တံခါးသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည် ။

အနောက်တံခါး ဆိုသည်မှာလည်း ရွှေနန်းတော်မြို့တွင်းမှ လူသေအလောင်းကောင်များကို ယူထုတ်ရာ တံခါးဝပင် ဖြစ်နေပြန်သည် ။ ဤတံခါးမှာ မင်္ဂလာမရှိသော တံခါး ၊ ဧရာဝတီမြစ်သို့ အနီးဆုံး တံခါးပေါက် ဖြစ်နေလေသည် ။

အနောက်တံခါးပေါက်ဆီတွင်မတော့ လှည်းတန်းကြီးက တသီတတန်းကြီး မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေလေသည် ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မတ်တီ အဖို့ နောက်ထပ် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက် မိသေးသည် ။ အမှတ်မထင် မတ်တီ သည် လှည်းပေါ်မှ အရာများကို ကြည့်လိုက် မိ သေးသည် ။ သည်ဆိုးဝါးသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှာ ရပ်တန့်သွားသည်လို့ ထင်လိုက်ရသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဆောင်တွင်းသို့ အပြေး ပြန်ဝင်လာရတော့သည် ။

အနောက်တံခါး၌ တွေ့လိုက်ရသော လှည်းများကြောင့် မတ်တီ သည် စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလျက် ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည် ။ ဒီလန်ဂီ တို့ သားအဖ ရက်လုပ်ပေးသည့် အနီရောင် ကတ္တီပါစများသည် ကတ္တီပါအိတ် ချုပ်လုပ်ရန် မလုံလောက်ဘဲ ရှိနေသည့်အတွက် လှည်းများပေါ်တွင် အလောင်းများကို တိုးလုံးပက်လက် အစဉ်အလာဖျက်လျက် သယ်ယူကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အလောင်းကို အနီရောင် ကတ္တီပါအိတ်တွင် စွပ်ရရိုးထုံးစံ ဖြစ်သည် ။ တုံးလုံးပက်လက် ထားရသည် မဟုတ်ချေ ။

မတ်တီ သည် တတိယနေ့တွင် မြို့ပြင်ထွက်နိုင်ရန် တစ်ဖန် ကြိုးပမ်းသေးသည် ။ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများ ၊ ဇာတ်ပွဲများနှင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများမှာမူကား ရှိနေမြဲပင် ၊ ထိုအချိန်တွင် မတ်တီ သည် အပျိုတော်အုပ်ဖြစ်သူ တိုင်တားမင်းကြီး၏ သမီးထံမှာ ခွင့်မပန်တော့ချေ ။ မင်းတုန်းမင်း ရှိစဉ်အခါက ညများမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး ရွှေနန်းတော်အတွင်းဝယ် တရားဓမ္မသံများကိုသာ ကြားနေရသည် ။ ယခုအခါကား ထိုသို့မဟုတ်ပြီ ။ နေပြည်တော် တစ်ဝန်းလုံးဝယ် ဆိုင်းသံများသည် ပွက်ပွက်ညံ့လျက် ရှိနေသည် ။

ရွှေနန်းတော်၏ ညများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု မရှိတော့ချေ ။ သီပေါမင်း သည် နေ့ရောညပါ ဆိုင်းသံများကိုသာ အလိုရှိနေသည် ။ ဆိုင်းသံမကြားရလျှင် သီပေါမင်း သည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပေသည် ။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်နေခြင်းကို သူ မနှစ်သက်ပေ ။ မတ်တီ သည် တစ်ဖန် ထွက်သွားပြန်သည် ။ အနောက်တံခါးသို့ ရောက်ရှိရန်အတွက် သမီးတော်များ၏ ဥယျာဉ်တော်ကို ဖြတ်၍ သွားရပေလိမ့်မည် ။ ဤလမ်းအတိုင်း သွားမှသာလျှင် သူသည် အမေးအမြန်းမရှိဘဲ အနောက်တံခါးသို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည် ။ အားလုံးသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည် ။

မတ်တီ သည် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်သွားနေ၏ ။ သည်လို ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေခြင်းကိုပင် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည် ။ ဆိုင်းသံတွေမှာမူ ရှိနေလျက်ပင် ၊ အလင်းရောင်မှာမူ မိန့်ပျပျ ရှိနေသည် ။ တိတ်ဆိတ်မှု ကမ္ဘာမှာ မကြာပါ ။ ချက်ချင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သော အသံက ထိုးဖောက်လိုက်လေသည် ။ အော်ဟစ်သံများသည် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာနေပေသည် ။

သည်လို အော်ဟစ်သံများကြားထဲမှ သူနာမည်ကို ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက် မိပြန်သည် ။ မတ်တီ သည် ထိတ်လန့်လာသည့် အလျောက် နောက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက် မိသည် ။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွန်ကြီးမားသော တွင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ပါးကွက် အာဏာသားများက ထိုတွင်းကြီးကို လျင်မြန်စွာ မြေကြီးဖို့နေသည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည် ။ တွင်းကြီးထဲဝယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏ ။ တွင်းနှုတ်ခမ်းများတွင် ပိုးအဝတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မသေမရှင် အလောင်းများကို တွေ့နေရသည် ။

ဤ အော့နှလုံးနာဖွယ်ကောင်းသော ရှုခင်းကို မြင်မိသည့် မတ်တီ သည် ပြေးထွက်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။ ထိုစဉ် သူ၏ အမည်ကို အော်၍ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည် ။ သည်တွင် မတ်တီ သည် သူ၏စိတ်ကို ဆန့်ကျင်လိုက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

တွင်းကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မိန်းမ အကျဉ်းထောင်ဘက်ဆီမှ မိန်းကလေးသဏ္ဌာန် တစ်ခုသည် အပြေးကလေး ထွက်လာနေသည် ။ ထိုမိန်းကလေးကို ချက်ချင်းပင် မတ်တီ က မှတ်မိလိုက်သည် ။ တခြားသူ မဟုတ် ၊ သာဂရမင်းသား ၏ နှမတော် ဖြစ်သည် ။ မင်းတုန်းမင်း သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက မတ်တီ သည် သမီးတော်ကလေးနှင့်အတူ ကစားဖက် ဖြစ်လေသည် ။ သာဂရမင်းသား ၏ နှမတော်သည် မတ်တီ အား မြင်မိလိုက်သောကြောင့် သူ့နာမည်ကို အော်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ယခုလည်း အားကိုးတကြီးဖြင့် မတ်တီ ၏ အမည်ကို အော်၍ ခေါ်နေရှာပေသည် ။ သည်သို့ မင်းသမီးကလေး အော်၍မျှ မဆုံးခင်ပင် အာဏာသား နှစ်ယောက်သည် အမှောင်ထုထဲမှာ ဘူးခနဲ ပေါ်လာသည် ။ သည့်နောက် မင်းသမီးကလေးအား ဆွဲယူလိုက်ပြီး မြေပြင်သို့ လှဲချလိုက်လေသည် ။ သူတို့သည် မင်းသမီးကလေး၏ ရုန်းကန်နေသည့် လက်ကလေးများကို ခူးကြားထဲတွင် သွင်းလျက် ကြိုးများဖြင့် တုပ်ချည်ထားလိုက်သည် ။

သည်ရှုခင်းကို မတ်တီ က အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အာဏာသား တစ်ယောက်က မင်းသမီးကလေး ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲလျက် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်လေသည် ။ ထို့နောက် သူတို့သည် မင်းသမီးကလေးအား လည်မျိုကို တုတ်ဖြင့်ရိုက်ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်ကြသည် ။ ပထမတစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မတ်တီ သည် သူ့မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက် မိသည် ။ သို့သော် သူနားတွင်းဝယ် နောက်ထပ် ဆင့်၍ ဆင့်၍ ရိုက်နေသည့် အသံများကိုမူကား ကြားနေမိလေသည် ။

မင်းသမီးကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သန်မာသူ ဖြစ်သည့်အတွက် တော်တော်နှင့် အသက် ထွက်နိုင်ရှာပုံ မပေါ်ချေ ။ သို့ဖြစ်၍ မတ်တီ သည် သူ့အဆောင်ကို အားယူ၍ ပြန်လာပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်ဝယ် အားရပါးရ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိသည် ။

ဇာတ်ပွဲများမှာမူကား ကပြလျက် ရှိနေလေသေးသည် ။ ဆိုင်းသံများသည် မတ်တီ ၏ နားထဲသို့ ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ဝင်ရောက်လာလေသည် ။ ဆိုင်းသံများဖြင့်ပင် ဖုံးဖိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့် အော်သံဟစ်သံတွေ အကြားမှပင် ရွှေနန်းတော်ကြီး အတွင်း၌ မူကား ဣန္ဒြေမပျက် နေထိုင်သွားလာလျက် ရှိနေကြလေသည် ။

တတိယနေ့ နံနက်ဘက်တွင်မူကား အော်သံဟစ်သံများကို မကြားရတော့ချေ ။ မတ်တီ သည် သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို ထုပ်ပိုးလျက် ရွှေနန်းတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြန်လေသည် ။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်ထားပြီး ယမန်နေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသည့် တွင်းကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ လျှောက်လာနေသည် ။ ထိုစဉ် မတ်တီ သည် သူ့ မျက်စိထောင့်ဖျားမှ မြင်လိုက်ရသော အချင်းအရာ တစ်ခုကြောင့် ခေတ္တမျှ ခြေကို တုံ့ရပ်မိလိုက်သည် ။

နန်းတော်တွင်းမှ ဆင်ဆယ်ကောင်ခန့်တို့ကို ဆင်ဦးစီးများက မြေဖို့ထားသော တွင်းကြီးပေါ်သို့ အတင်းမောင်းနှင်နေကြသည် ။ ဆင်များကမူ ရှေ့ကိုတိုးရန်

ငြင်းဆန်နေကြသည် ။ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီးနောက် နာမောင်း တယမ်းယမ်းဖြင့် ရှိနေသည် ။ ဆင်များသည် သူတို့အား လူမဆန်သော အလုပ်များကို လုပ်ခိုင်းနေမှန်း သိနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည် ။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ၊ ဆင်ဦးစီးများ၏ စေခိုင်းချက်များကို ငြင်းဆန်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

မင်းသားတချို့ နှင့် မယ်တော်အချို့၏ အလောင်းများကို လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်လျက် ဧရာဝတီမြစ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်ခြင်းကိုလည်း ဝှက်ထား၍ မဖြစ်နိုင်ချေ ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော် တစ်ခုလုံး၌ ကောလာဟလသတင်းများ ပျားပန်းခပ်မျှ ပြန့်လွင့်လျက် ရှိလေသည် ။ မတ်တီ ခမ္မာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပြီး သွေးလန့်လျက် ရှိနေရသည် ။ မတ်တီ ခမ္မာ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုများကို မချုပ်တည်းထားနိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချ၍ ငိုမိရှာလေတော့သည် ။ သူ့ဘဝဝယ် သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်ချိန်က တစ်ခါ ၊ ခု သုတ်သင်ပွဲကြီးတွင် တစ်ခါ ၊ ပေါင်း နှစ်ခါမျှသာ သည်းလှိုက်ဖိုလှိုက် ငိုကြွေးဖူးသေးသည် ။ ရင်တုန် အသည်းတုန်ဖြစ်ရသော သည်အရေးအခင်းကြီး ကိုကား မတ်တီ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဝယ် ခြောက်လှန့်နေပေတော့သည် ။ သည်ဖြစ်ရပ်ကြီးကိုလည်း အိပ်မက် ဆိုးကြီးပဲ ဖြစ်ပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေမိသည် ။

တကယ်တော့ သည်လို ရက်စက်လှသည့် လူသတ်ပွဲကြီးကို သီပေါမင်း မသိဘူးလို့ ဆိုကြပါသည် ။ သူ သီလာတဲ့အချိန်ကျတော့ လွန်ကုန်ပြီလေ ။ သူသီလာသည့် နေ့ကလည်း မှန်နန်းဆောင်မှာ စုဖုရား နှင့်အတူ သလွန်ပေါ်မှာ စံပယ်နေသည် ။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ချစ်ခင်စရာ စကားတွေက ခုထိ ပြောမကုန်ပေဘူး ထင်ပါ ။ မာကျောကျောနိုင်လှတဲ့ စုဖုရားလတ် ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို သီပေါမင်းက ရှုစားနေ၏ ။ ဘယ်လိုပဲ ပြုံးပြုံး ၊ မလှပသည့် သည်မိဖုရားကို သူ ဘာကြောင့် နှစ်သက် မိပါလိမ့် လို့လည်း တွေးနေဟန် ရှိ၏ ။

စုဖုရားလတ် သည် ရုပ်ရည် မလှ ။ ဒါပေမယ့် သူဖြစ်ချင်တဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး အဖြစ်ကို ရအောင် ယူခဲ့၏ ။ သူ့ထက် အဆပေါင်းများစွာ လှပတဲ့ မိန်းမပျိုတွေဟာ နန်းတော်ထဲမှာ ရှိ၏ ။ သည် မိန်းမပျိုတွေဟာ သူ့ရှေ့လည်းရောက်ရော ၊ ဘာမဟုတ်တော့သည့် သူတွေလို အလိုလို မွေးမှန် သွား၏ ။ သူ့ မျက်လုံးအစုံဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ။ သူ့အသံကလည်း သီပေါမင်း ရဲ့ ရင်ကို အေးမြစေသည် ။ ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးစေ၏ ။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ကမ္ဘာလေးဟာ ခဏချင်းပဲ အကျည်းတန်သွား၏ ။ သည်အချိန်မှာ မင်းတရားကြီး ၏ မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီး ရုတ်တရက် ဝင်လာ၏ ။ ငိုကြွေးချက် မ ပျာပျာသလဲပင် ဖြစ်သည် ။

“ အမယ်လေး မောင်ရင်ရယ် ၊ နန်းစည်းစိမ်ကိုလည်း မလိုချင်ပါနဲ့တော့ ၊ မောင့် ညီတော် ၊ နောင်တော် ၊ နှမတော်တွေရော ရှိသေးရဲ့လား ၊ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး ”

လို့လည်း ရင်ဘတ်စည်တီးပြီး မိန့်ကြားတော်မူ၏။

သည်အချိန်ကျမှ သီပေါမင်းတရား သည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ ထိတ်လန့် သွား၏။ မိမိ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ သိလာရတော့သည်။ ချက်ချင်း ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းကို အခေါ်ခိုင်းသည်။ လက် မရွံ့ထောင်အတွင်းမှ ကျန်နေသေးသော ညီတော်၊ နောင်တော်များကို အမြန် စစ်ဆေးစေသည်။

ကျပင်းမင်းသား၊ ပျဉ်းမနားမင်းသား၊ မြင်စိုင်းမင်းသား၊ လက်ကြားမင်းသားနှင့် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် မျှသာ ရှိသေးသော ကောလင်းမင်းသားလေး တို့သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ မင်းသွေး ခြောက်ဆယ်အနက် သည်မင်းသား ငါးပါးသာ ကျန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒါတောင်မှ နေ့ကူးသွားလို့ မသတ်ဖြစ်ဘဲ ကျန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်နေရာတွင် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ကလည်း ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုလိုက်တော့တာပဲ။

လူသတ်ပွဲက တာဝန်ကျတဲ့ ထောင်မှူး အဝန်းမောင်မြို့နဲ့ လက် မရွံ့ မှန်သမျှကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားလိုက်သည်။ ရနောင်မင်းသား နှင့် လက်သုံးတော်ကြီးများ ကိုတော့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်သဖြင့် အံတကြိတ်ကြိတ်သာ ရှိရတော့သည်။ ကျေတော့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့။ သူက ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာဘွဲ့ ရထားတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့နောင်တော် အရာမှာ ဖြစ်နေလို့ ကြည့်နေရတာ၊ နို့မဟုတ် သင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖမ်းချုပ်ထားကြပြီပေါ့။

သည်အကြောင်းကို တောင်သမန်လယ်စား ရွှေတိုက်ဝန်ဖြစ်နေတဲ့ ရောင်းရင်း မောင်ဖေငယ် က သိသည်။ ပြည်တွင်းရေး အထူးသဖြင့် နန်းတွင်းရေးကို မပြတ်မလပ် အကဲခတ်နေသူဆိုတော့ သိတာပေါ့။ မောင်မောင်တုတ်ကို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေး၏။ သူငယ်ချင်း သတိပေးစကားကို မောင်မောင်တုတ် က လက်ခံ၏။ သူလေးစားတဲ့ သီပေါမင်း နှင့် စုစုရားလတ် က လွဲရင် မောင်ဖေငယ် ရဲ့ စကားကိုတော့ နားထောင်တတ်သည်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်တုတ် တစ်ယောက် ဆိုးမွေ့များ ပါလာလေရောသလား မသိ။ ပြောတုန်းဆိုတုန်း ခဏသာ။ နောက်ကွယ်က ဆိုးမြဲ ဆိုး၊ တေမြဲ တေလျက်ပဲ။

မောင်မောင်တုတ် ၏ စော်ကားမော်ကားများ ခံထားရပြီး ဖြစ်သည့် ရွှေလုံဗိုလ် ကမူ တစ်ဖက်လူ၏ အမှားကို စောင့်နေ၏။ အဆင်းတွင် တွန်းရန် ကြံစည်နေသည်။ ရွှေနန်းတော် တွင်းဌ်ကား အုပ်စုလှပွဲကြီး ကျင်းပနေ၏။ တိုင်တားမင်းကြီး နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း တို့ ဂိုဏ်းများပင် ဖြစ်၏။ အာဏာကလေး နည်းနည်းရဖို့အတွက် တစောင်စောင် တမာန်မာန် ရှိနေကြသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏ ရမ်းကားမှုများဟာ တစ်နေ့တခြား များပြားလာ၏။

လွတ်တော် ၊ ပြတိုက်တော်သို့ တိုင်စာများပလ္လပျံအောင် ရောက်ရှိလာသည် ။ ဒါက ရိုးရိုးဟုတ်ဟန် မတူ ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဉာဏ်ကူထားရော့သလား မသိ ။ သည်ကြားထဲ နန်းတွင်းရေး ရှုပ်ပိတယ်ဆိုမှ ရှင်းမရနိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာသေးသည် ။ ဒါကလည်း ဘုရင်သီပေါ ရဲ့ အချစ်ရေးပဲ ။

တစ်နေ့ သီပေါမင်းတစ်ယောက် နန်းတော်ထဲကထွက်ပြီး ရနောင်မင်းသား ထံ အလည်သွား၏ ။ ရွှေနန်းတော်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို သီပေါမင်း ဟာ ထွက်စံလေ့ စံထ မရှိဘူး ။ ထွက်စံလေ့ ရှိသည့်တိုင်အောင် ခပ်ဝေးဝေးကို မသွားဘူး ။ အဲဒီနေ့ကတော့ ရွှေနန်းတော်နဲ့ အတော်လှမ်းတဲ့ ရနောင်မင်းသား အိမ်ကို သွားတာပဲ ။ အိမ်ရောက်တော့ စကားစမြည် ပြောကြ၏ ။ ဒါကလည်း သိပ်မကြာပါဘူး ။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါပဲ ။ သီပေါမင်းတရားကြီးက ရနောင်မင်းသား ကို သိပ်ချစ်ဟန် တူပါရဲ့ ။ သည်လို နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောကြတဲ့အခါ ဘုရင်သီပေါ ဟာ ရိုးရိုးအရပ်သား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ ။ ရနောင်မင်းသား ကို ဖက်လဲတကင်း ပြော၏ ။ ခေါင်းခေါက်ထိပ်ပုတ် နေတတ်သည် ။ ရယ်စရာတွေ့ရင်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည် ။ ဘုရင်ဆိုတဲ့ ရာဇဏုန္ဒြေ မရှိသလောက်ပါပဲ ။

သည်လို အခွင့်သာ အရေးပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ရနောင်မင်းသား က သူဖြစ်စေချင်တာကို ဘုရင်ကို လျှောက်၏ ။ သီပေါဘုရင် ကို မိဖုရားကြီးရဲ့ ဩဇာခံလို့ပြန်ရယ်ပြု၏ ။ မိဖုရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ မထိတထိလည်း ကလိ၏ ။

“ ဖခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးမှာ မိဖုရား ငါးဆယ် ရှိသည် ။ ဒါကလည်း တရားဝင် ၊ တရားမဝင်တာတွေရော ရောရေလိုက်ရင် မနည်းဘူး ။ အရှင်ဘုရားမှာတော့ ဘယ်မှာလဲ မယား ငါးဆယ် ၊ ငါးဆယ် မပြောနဲ့ ငါးယောက်တောင် မရှိဘူး ။ ဟော ... ကျွန်တော်တို့တောင် ကိုယ်လုပ်တော် တစ်ပြုံကြီး ထားသေးတာ ၊ ကိုယ်တော်က ဘုရင်ပဲ ။ ဘုရင်စည်းစိမ်နဲ့ နေစမ်းပါလို့လည်း ” ပြောဟန်တူပါရဲ့ ။ သီပေါဘုရင်ဟာ အတော် သွေးကြွလာ၏ ။ သွေးသားဆူဖြိုးစ အရွယ်မို့လည်း မိဖုရားကြီး တစ်ပါးတည်းနဲ့ စံစားရတာ သိပ်အရသာတွေ့ရဟန် မရှိဘူး ။ သည်တော့ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးတွေကို ရှာချင်ဟန် တူလာရဲ့ ။ ရနောင်မင်းသား ပြောတာတွေကို ရယ်မောတန် ရယ်မော၏ ။ ခေါင်းညိတ်တန် ခေါင်းညိတ်၏ ။ စကားပြောနေရင်းပဲ ရနောင်မင်းသား က နေရာက ရုတ်ခနဲ ထသွား၏ ။

မကြာပါဘူး ။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏ ။ သူနဲ့အတူ မိန်းမပျို တစ်ဦးလည်း ပါလာ၏ ။ သည်မိန်းမပျို က အတော်လှတယ်လို့ ဆိုသည် ။ သူက တခြားသူတော့ မဟုတ်ဘူး ။ မိဖုရားခေါင် အဂ္ဂမဟေသီ ဘိသိက်ပွဲတုန်းက ပါသေးသည် ။ ဘိသိက်တော်ဆက်သူ သမီးကညာ ခုနှစ်ယောက်ထဲမှာ ပါသည် ။ ဒိုင်းဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီး ပဲ ။ အသက်က (၁၇) နှစ် ပဲ ရှိသေးသည် ။ လှလိုက်တာမှ စကားပွင့်ဖူးလို နုထွတ်နေ၏ ။ ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ၊ သွယ်ပျောင်းနေတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဟာ ထိလိုက်ရင် ပွဲကျသွားမလို ထင်ရသည် ။

ဒိုင်းခင်ခင် ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော သီပေါဘုရင် ဟာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး ။ ချစ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ အမှူးအရှုံးပဲ ။ ရနောင်မင်းသား က သူတုန့်စစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အပြင်ကို လစ်ထွက်သွားသည် ။ သည်အချိန်မှာ သီပေါဘုရင် ဟာ ရာဇဏ္ဍေခန္တီဆိုတာ မရှိတော့ဘူး ။ ရေနန်းတော်ကြီးကို မေ့သွားသည် ။ လောကကြီးကို မေ့သွားသည် ။ သူ အလွန်ကြောက်ရသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ် ကိုတောင် သတ်မရတော့ဘူး ။ ဒါကလည်း တဒဂ်ပါ ။

အချိန်တန်တော့ နန်းတော်ကို ပြန်သတိရလာ၏ ။ စုဖုရားလတ် ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို မြင်ယောင်လာသည် ။ စုဖုရားလတ် ရဲ့ မျက်နှာတော် မြင်လာတော့ သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုသည်ကို သတိရလာ၏ ။ မိဖုရားကြီး မကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးသော အလုပ်ကို လုပ်မိပြီ ဆိုတာကိုရော သူသိလာရ၏ ။ သိပင် သိငြားသော်လည်း နောက်တော့ မဆုတ်တော့ပြီ ။ နောက်ဆုတ်လို့ကလည်း မဖြစ်တော့ ။ အလိုလိုနေရင်း နောင်တော် ရနောင်မင်းသား က မယားကြောက်လို့ နှိမ်နေရတဲ့အထဲ ခုလို ကိစ္စကြီး ဖြစ်လာမှတော့ နောက်ဆို ပိုပြောတော့မည် ။ ကလိတော့မည် ။ ခက်သည်က မိမိကိုယ်နှိုက်ကလည်း ဒိုင်းခင်ခင် ရဲ့ အလှမှာ မေ့မှူးစေခဲ့ပြီ ။ သည် မက် မောစရာကောင်းတဲ့ ဒိုင်းခင်ခင် ကိုမှ ပစ်ပယ်ရင် ငါ့လောက် မိက်တဲ့လူ ကမ္ဘာမှာ ရှိအံ့လောလို့လည်း တွေးမိဟန် တူပါရဲ့ ။ မိမိအနားမှာ ဒိုင်းခင်ခင် မပြတ်ခစားဖို့အတွက် သီပေါမင်း ဟာ ရနောင်မင်းသား ကို တာဝန်လွှဲလိုက်သည် ။

နဂိုထဲက ကြံစည်ထားတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ သည်ကိစ္စကို လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ရနောင်မင်းသား က ဖန်တီးပေးလိုက်သည် ။ မိန်းမက ယောက်ျားအသွင်နဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ပေးလိုက်၏ ။ ထာဘီအစား ပုဆိုး ပြောင်းဝတ်၏ ။ ပြီးတော့ ဆံထုံးကို ပြင်ထုံးလိုက်သည် ။ သည်အချိန်က ယောက်ျား နှင့် မိန်းမ တို့သည် တစ်ပုံစံတည်းလိုလိုဖြစ်၍ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ရသည်မှာ မခဲယဉ်း ။

လည်ပင်း မှ ဆွဲကြိုး ၊ လက်ကောက် များ ဖြုတ်ထားလိုက်သည် ။ ဆံပင်မှ ပန်းများကို ဖြုတ်ထားလိုက်၏ ။ နံ့သာများ လိမ်းကျံခြယ်မှုန်းထားတဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ဆေးကြောပစ်စေ၏ ။ ယောက်ျားအင်္ကျီ နှင့် ပုဆိုးကို ဝတ်ပေး၏ ။ ပခုံးတွင် ဓားတစ်ချောင်းကို လွယ်ပေးထားသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ဒိုင်းခင်ခင် ကို နန်းတော်အတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ထားခဲ့၏ ။ နန်းတော်တွင်း လူပျိုတော်သားတွေနေသည့် အဆောင်မှ အခန်းတစ်ခန်း၌ ထားသည် ။ သည်အရေးအခင်းကို စပြီး ဖန်တီးပေးသူက ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ပင် ဖြစ်သည် ။ ဇာတ်ဆရာအဖြစ် လည်းကောင်း ၊ ကြိုးဆွဲအဖြစ် လည်းကောင်း တစ်ယောက်တည်းဖြင့် တစ်ဇာတ်လုံးကို ကရန် အားယူနေသည် ။

သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိ ။ တစ်နန်းတော်တွင်းလုံး မိဖုရားကြီး အား

မျက်နှာလုပ်ချင်သည့် ပါးစပ်ပေါက်များ ရှိ၏ ။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူမှ သည်ကိစ္စကို မသိ ။ မသိဆို သည်ကိစ္စကို ဦးဆောင်နေသူကလည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ပေကိုး ။ သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်ခါနီးပြီမို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည် ။ သည်ကိစ္စကို ရနောင်မင်းသား နှင့် ဒိုင်းခင်ခင် ၏ ဖခင် ကန့်အတွင်းဝန် တို့ ပူးပေါင်းကြံစည်တာပဲ ။ ဘယ်သူကမှ မကြံရဲတဲ့ အကြံပဲ ။

သီပေါဘုရင် ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲယူရမည်မှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း မလွယ်ကူပေမယ့် ဒိုင်းခင်ခင် နှင့် များရင် ရွယ်မိမယ်လို့ ထင်ဟန်ရှိသည် ။ မင်းတရားကြီး ကိုယ့်ဘက်ပါလာရင် မိဖုရားကြီး ၏ ဩဇာအရှိန် ကျဆင်းသွားအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမည် ။ အလွန်တရာ ချောမောပြီး ပါးနပ်လှသည့် ဒိုင်းခင်ခင် သည် သည်ကိစ္စလေးလောက်ကို အလွယ်ပဲ လုပ်နိုင်မယ်လို့ ရနောင်မင်းသား က တွက်ထားဟန်တူသည် ။ အခွင့်အလမ်းပေါ်လာသည်နှင့် မိဖုရားကြီးကို တစ်ခါတုန်းက သူ့အစ်မတော်ကို ဖယ်ရှားပစ်သလို ဖယ်ရှားပြီး ဒိုင်းခင်ခင်သာ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ရမယ်လို့လည်း ကြံရွယ်ထားသည် ။ သည်အခါကျရင်တော့ သူတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်ပြီ ။ ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံး ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်နိုင်ပြီတည်း ။

သည်အကြံကား တကယ်ရဲဝံ့စွာ ကြံသည့် အကြံအစည် ဖြစ်သည် ။ သီပေါဘုရင်သည် ဒိုင်းခင်ခင် နှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာတစ်နေရာတွင် ချိန်းပြီး တွေ့ဆုံလေ့ ရှိသည် ။ ဖို , မ အရေးအခင်းများ ရွှေနန်းတော်အတွင်း ရှုပ်ထွေးနေခိုက် မြန်မာအစိုးရ နှင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ဖွယ် အရေးအခင်းကလေးများကလည်း မီးပွားကလေးများ သဖွယ် ဖြစ်ပေါ်နေသည် ။

မန္တလေး အနောက်ပြင်တွင် ဖြစ်၏ ။ ဘုရားပွဲတော်အတွက် မြေဝိုင်းဇာတ် ကပြရန် စီစဉ်နေ၏ ။ ဘုရားပွဲတော် ပိုမိုစည်ကားရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကာနယ် ဝိုင်းဒန်း ဆိုသူက သူတတ်ကျွမ်းသည့် ပညာရပ်တစ်ခုကို တင်ဆက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည် ။ မီးပုံးပျံ စီးပြမည် ဖြစ်သဖြင့် မီးပုံးပျံကို မိုင်းတိုက်နေသည် ။ ထိုစဉ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ်ထဲမှ အမူးသမားတစ်စု၏ နောင်ယုက်မှုကြောင့် ကာနယ်ဝိုင်းဒန်း နှင့် စကားများကြ၏ ။ ဤတွင် မူးနေသော မြန်မာတစ်စုက ဝိုင်းဝန်းရိုက်ကြသောကြောင့် ပွဲခင်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားရလေသည် ။ ကာနယ် ဝိုင်းဒန်း ၏ မီးပုံးပျံစီးပြမည့် အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွား၏ ။ သည်အစီအစဉ်ကို မပျက်ပျက်အောင် ပျက်ကြသည့် လူတစ်စုမှာ လှေသင်းအတွင်းဝန် ၏ တပည့်များ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည် ။

သည့်နောက် များမကြာမီ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ နှင့် ငြိစွန်းနေသော အပြစ်များကလည်း ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဖြစ်လာပြန်သည် ။ သပြေတန်း ခံတပ်တွင် ဖြစ်၏ ။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကပ္ပတိန် ဒျိုင်းလ် ဆိုသူသည် ဧရာဝတီကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော ဘုရားတစ်ဆူ၏ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ တက်သည် ။ နောက် ထိုင်ပြီး ပန်းချီများ ဆွဲနေ၏ ။ သည်အရာကို တွေ့မြင်သော သပြေတန်း ခံတပ် မှ

အမှုထမ်းများက ဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ နေပူထဲ ပစ်ထားသည်။ ။

သည်အကြောင်းကို ကင်းဝန်မင်းကြီး သိရှိသဖြင့် အမြန်ဆုံး လွှတ်စေ၏။ ဒါကို မကျေမချမ်းနိုင်သော အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် မစ္စတာရှော ထံမှ တိုင်တန်းချက် စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ ။ စာတွင် ...

လွန်ခဲ့သော လဆန်း (၁၀) ရက်က အင်္ဂလိပ် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင် ကပ္ပတိန် ချိုင်းလ် ဆိုသူအား သပြေတန်း ခံတပ်ရှိ မြန်မာစစ်သားအချို့က ဖမ်းဆီး၍ နေပူထဲ၌ ချည်နှောင်ထားကာ ညဉ့်ဆကြကြောင်း ၊ ဤသို့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖမ်းဆီးကာ ညဉ့်ပန်းသည်ဟု သိရသဖြင့် အဆိုပါကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အရေးယူရန် သတိပေးပါကြောင်း ဟူ၍ ပါရှိသည်။ ။

အဆိုပါစာကို ကျောက်မြောင်း အတွင်းဝန် က အင်္ဂလိပ်ဘာသာ မှ မြန်မာဘာသာ သို့ ပြန်ဆို လျှောက်ထား၏။ သံတော်ဆင့်က မြန်မာဘာသာ ဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားပြီး လွှတ်တော်သို့ တင်ပြရသည်။ ။ လွှတ်တော်က အကြောင်းအရာကို အပြန်ပြန် သုံးသပ်စစ်ဆေးသည်။ ။ ဤသည်ကို ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းက အင်္ဂလိပ် သံအမတ်ကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာရှော ထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာပြန်လိုက်သည်။ ။

အင်္ဂလိပ် သံအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သော မစ္စတာ ချိုင်းလ် ဆိုသူအား မြန်မာရဲမ က် တစ်စုက ဖမ်းဆီးသည် ဆိုသော ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းပြန်အပ်ပါသည်။ ။

ကပ္ပတိန် ချိုင်းလ် ဆိုသူအား မြန်မာရဲမ က်တစ်စုက ဖမ်းဆီးသည် ဆိုခြင်းမှာ အဆိုပါ ကပ္ပတိန် သည် မြန်မာများ အထွတ်အမြတ်ထားသည့် ဘုရားပေါ်သို့ ခြေနင်းဖြင့် တက်ရောက်၍ မြန်မာခံတပ်သို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်မှုကြောင့် ဥပဒေအတိုင်း ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ နေပူထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ထားသည် ဆိုခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း ၊ ထိုသို့ ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင် ထားခဲ့သော တာဝန်ရှိ မြန်မာအရာရှိအချို့ကိုလည်း အရာမှချပြီး ထောင်ဒဏ်အပြစ် ပေးရန်ပင် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း ဟူ၍ ပြန်ကြားစာ ပေးပို့လိုက်လေသည်။ ။

သည့်နောက် မြန်မာအစိုးရက အခြား အမိန့်စာတမ်း တစ်ခုကိုလည်း နေပြည်တော် တွင် အမိန့်ထုတ် ကြေညာစေသေးသည်။ ။

“ မည်သူမဆို မဟာမိတ်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး လက်အောက်ခံများကို မြန်မာအရာရှိတို့က ညဉ့်ပန်းခြင်း မပြုရ ” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ။

ရာသီမှာ မိုးသက်လေများ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသော ရာသီ ဖြစ်သည်။ ။

စုဖုရားလတ် အဖို့ မီးဖွားပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက် မြောက်သော နေ့၌ပင် ဖြစ်သည်။ ။
မိုးရာသီပေမယ့် နေက သာနေပေသည်။ ။ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်ထားသော
အီတာလျှံဆောင်တွင် စုဖုရားလတ်သည် မိုးအိုး၌ မှီလျက်ရှိပြီး အနား၌ စုဖုရားလတ်
၏ ဝဲအပျိုတော် ပြင်သစ်သူ ဒင်နီကရီး ထိုင်လျက် ခစားနေသည်။ ။ ဤအဆောင်ကို
ရေပန်းတော်ဆောင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ။ သည်သို့ ခေါ်တွင်ကြခြင်းမှာလည်း
အဆောင်ပြင်ပတွင် နန်းရင်ပြင်ပေါ်၌ တိုင်များ ထူထားလျက် ၎င်းတိုင်များ
အကြားမှ ရေပန်းများ ပေါ်ထွက်နေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ။

လေပြည်လာသည့်အခါ၌ စိန်ရောင်တောက်နေသော ရေဖွားကလေးများ ဖွာ၍ ဖွာ၍
ထွက်လျက်ရှိလေသည်။ ။ ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရားတို့သည် ကပ္ပရံတော်တွင်
ဇာတ်သဘင်ပွဲများ မရှိသည့်အခါ သည်အဆောင်၌ ညနေ ညခင်းဘက်များတွင်
အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်တော်မူလျက် အနားယူလေ့ ရှိလေသည်။ ။

သည်အခိုက်အတွင်းဝယ် ရွှေနန်းတော်ရင်ပြင်တွင် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွားသည်။ ။
ခဏအကြာတွင် မစ္စမနုတ်တစ်ယောက် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာသည်။ ။
သူတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ ။ စုဖုရားလတ် က သူ့အား စိုက်၍
ကြည့်လိုက်သည့် အခါဝယ် မစ္စမနုတ် မှာ ကျွဲရသွားသည်။ ။ သည်နောက်
မစ္စမနုတ် သည် လက် များကိုယှက်လျက် နဖူးတွင် တင်လိုက်သည်။ ။ ကိုယ်ကိုလည်း
ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် တည်ငြိမ်စွာပင်
သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်။ ။

မစ္စမနုတ် လျှောက်တင်နေသည်များကို စုဖုရားလတ် က တည်ငြိမ်စွာပင်
နားဆင်နေပေသည်။ ။ တမြန်တစ်နေ့ဆီက မစ္စမနုတ် ၏ ဖခင်အား လူတစ်သိုက်က
ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ထောင်သွင်း၍ အကျဉ်းချထားကြသည်။ ။
ယခုအခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူအား ထိတ်တုန်ခတ်ထားသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် သည်သို့
အချုပ်အနှောင်ခံရသည်ကို မစ္စမနုတ် က နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။ ။
ထိုညက မစ္စမနုတ် သည် သူ့ဖခင်အား တစ်ညလုံး ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ ။
မနက်လင်းသည်အထိ ရောက် မလာသဖြင့် ကလေးဝန်ထံ သွားရောက်
စုံစမ်းကြည့်မိသည်။ ။ သည်အခါတွင် ရနောင်မင်းသား ၏ အမိန့်ဖြင့်
ဖမ်းဆီးထားကြောင်းကို ကြားသိရလေသည်။ ။

သူ ရွံ့လည်း ရွံ့ ၊ မုန်းလည်း မုန်းသော နာမည်ကို ကြားလိုက်သည့်အခါ၌
စုဖုရားလတ် သည် ဆတ်ခနဲ ပျက်လတ်စွာထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ဤသို့ မစ္စမနုတ်
၏ ဖခင်အား ဖမ်းဆီးလိုက်သည့် ကိစ္စတွင် သူ့အား စော်ကားလိုက်ပုံကို စုဖုရားလတ်
က မြင်မိသွားသည်။ ။ ဥရောပတိုက်သား နှစ်ဦးမှာ စုဖုရားလတ် ၏ အပျိုတော်၏
ဖခင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ၎င်းအား ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ မိမိအား သက်သက်

စော်ကားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည် ။

သည်သို့ဖြင့် စုဖုရားလတ် သည် အခါတိုင်း လုပ်နေကျဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ သူ လာရောက် မည့်အကြောင်းကို ကြိုတင်မှာကြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထီးတော်မိုးအား ခေါ်ယူကာ သီပေါမင်း သည် ရနောင်မင်းသားနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူသည်ဟု ကြားသိရသော နေရာဆီသို့ ထွက်တော်မူသွားလေသည် ။ အဆောင်တွင်းမှ အပျိုတော်များမှာ ရင်တမမ ၊ အသည်း တအေးအေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ မစ္စမနုတ် မှာ သူ့ဖခင်အရေးအတွက် စိတ်သောကကြီးစွာ ဖြစ်နေရှာသည် ။

စုဖုရားလတ် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ မျက်လွှာချထားလျက် မျက် မှောင်ကြွတ် ထားလေသည် ။ မိဖုရား၏ အမျက်တော်သည် မိမိတို့ဘက်သို့ ဆက်၍ လာမည်ကို စိုးရွံ့နေကြသော အပျိုတော်များသည် မျက်နှာသေကလေးများနှင့် မလှုပ်မယှက် ခစားနေကြလေသည် ။

ဖြစ်ရသော အကြောင်းကိစ္စများမှာကား မင်းညီမင်းသားများအတွက် အထွတ်အမြတ် ထားသော ရွှေဓားနှစ်လက် ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် ။ ပြင်သစ် မှ အလည်အပတ် ရောက်လာသော မစ္စမနုတ် ၏ မောင်ဖြစ်သူ အပြန်တွင် ဘွန်ဗျိုင်ဆင် က သူ၏ ဆွေမျိုးများထံ ပါးလိုက်သော လက်ဆောင်များကို ယူဆောင်သွားပေးရလေသည် ။

အစုန် စာပို့သင်္ဘောသည် နယ်ခြားခရီးမှ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သော မင်းလှမြို့တွင် ရပ်ရလေသည် ။ ဤနေရာတွင် မြန်မာအရာရှိများက သင်္ဘောပေါ် တက်ရောက်လျက် ပါသမျှသော အရာများတွင် နိုင်ငံတော်မှ မယူသင့်သော အရာများကို မယူဆောင်နိုင်ရန်အတွက် ရှာဖွေ စစ်ဆေးကြရသည် ။ မစ္စမနုတ် ၏ မောင်အား ဆက်လက် ခရီးသွားခွင့် ပြုလိုက်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် သူထံမှ ဓားများကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည် ။ သည်ဖြစ်ရပ်ကို မစ္စမနုတ် ၏ မောင် က ဘွိုင်ဗျိုင်ဆင် ထံသို့ အဖြစ်အပျက်ကို စာရေး၍ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည် ။

မကြာခင် ဘွန်ဗျိုင်ဆင် နှင့် မစ္စမနုတ် ၏ ဖခင်ဖြစ်သူအား နန်းတော်သို့ လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရတော့သည် ။ ဤသို့ ရွှေနန်းတော်မှတဆင့် ခေါ်သည့်အတွက် သူတို့ရရှိရန် တင်ရှိသော အခများကို ရပေတော့မည်ဟူ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သွားရောက်ကြလေသည် ။ သည်တွင် သူတို့အား စောင့်လတ်နေသော ရနောင်မင်းသား အား တွေ့ရှိလိုက်ကြပြီး ရနောင်မင်းသား က သူတို့အား သံခြေချင်းခတ်ပြီး ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလိုက်သည်ကို ခံလိုက်ရလေတော့သည် ။ သည်သို့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို နားမလည်နိုင်သော သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပြန်လည် ခုခံမိသည့်အတွက် အစောင့်များ၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသေးသည် ။ ရှာဖွေဖမ်းဆီး ရမိလိုက်သော ဓားနှစ်လက် မှာ ညောင်ရမ်းမင်းသား အသုံးပြုရန်အတွက် ကာလကတ္တား သို့ ဝှက်၍ ယူသွားခြင်း

ဖြစ်သည်ဟု ရနောင်မင်းသား က သီပေါမင်း ထံ လျှောက်တင်ခဲ့လေသည် ။ သည်အရေးအခင်းမှာတော့ စုဖုရားလတ် ကလည်း သီပေါမင်း စိုးရိမ်တော်မူသကဲ့သို့ စိုးရိမ်တော်မူမှာ အရှင်းသား ပေါ်လာလေသည် ။ တကယ်တော့ စုဖုရားလတ် သည် စိတ်အားငယ်သူကား မဟုတ်ချေ ။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်း နန်းလုမည့်အရေးအတွက် ရတက် မအေးမိဘဲ ရှိနေရသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သည်တစ်ကြိမ်တွင် ရနောင်မင်းသား ဆောင်ရွက်ချက်မှာ မှန်ကန်လှပါပေသည်ဟု ယူဆလိုက်လေသည် ။

ရနောင်မင်းသား သည် ပြင်သစ်များ ၊ အီတာလျံများ အပါအဝင် ကလေးငယ်များ မှန်သမျှတို့ အပေါ်၌ မယုံသက်ာ ဖြစ်နေလေသည် ။ သူရည်ရွယ်ချက်မှာ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ၏ အာဏာစက် အရှိန်အဝါသည် တစ်ဖန် တောက်ပလာစေရန်နှင့် ထို အာဏာအရှိန်အဝါနှင့်အတူ သူသည်လည်း တန်ခိုးဩဇာ ကြီးမားလာစေရန် အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည် ။ စုဖုရားလတ်သည်လည်း ကိုယ်တော်တိုင်က နိုင်ငံခြားသားများအား ခင်မင်လှသည် မဟုတ်ချေ ။ သို့သော် ရွှေနန်းတော်အတွင်းသို့ ပေါက်ရောက်လာသော နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းများကိုမူကား နှစ်သက် သဘောကျတော်မူလျက် ရှိလေသည် ။ သံစုံနာရီများ ၊ ရွှေအနားကွပ် ကြည့်မှန်များ ၊ နူးညံ့ ကောင်းမွန်လှသော ကမ္မလာ ကော်ဇောကြီးများ ၊ ရေမွှေး နှင့် အထုံအကြိုင်များ ၊ ကြွေထည် ပစ္စည်းများ ၊ သံစုံ သေတ္တာကလေးများ စသည်တို့ ဖြစ်လေသည် ။ စုဖုရားလတ် သည်လည်း ဘုန်းမီးတေဇာ အရှိန်အဝါကို နှစ်သက်သဘောကျသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည် ။ သို့သော် စုဖုရားလတ် ၏ အမြင်နှင့် ရနောင်မင်းသား ၏ အမြင်တို့မှာ ကွဲပြားလျက် ရှိလေသည် ။

စုဖုရားလတ် အနေဖြင့် သည်နိုင်ငံခြားသားတို့ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် သူတို့ထံမှ အကောင်း မှန်သမျှတို့ကို ရယူနိုင်သည်ဟု မြင်သည် ။ နိုင်ငံခြားထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် လိုအပ်သော အနုပညာများ နှင့် စစ်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အတတ်ပညာများကို ရအောင်ယူလျက် နိုင်ငံတော်ကို အခိုင်အမာပြုလျက် ရန်သူမှန်သမျှတို့အား တွန်းလှန်နိုင်မည်ဟု မြင်မိလေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် စုဖုရားလတ် ကလည်း သူ့လမ်းနှင့် သူ ၊ ရနောင်မင်းသား ကလည်း သူ့လမ်းနှင့် သူ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလျက် ရှိလေသည် ။ နှစ်ဦးစလုံးပင်လျှင် မာနထားရှိကြပြီး ထီးထီး နေကြလေသည် ။ သို့ဖြင့် နိုင်ငံတော်သည် နိုင်ငံခြားသားများအတွက် ရယ်စရာကောင်းသော ပြဇာတ် ကဇာတ်ကိုသာ ကပြ အသုံးတော်ခံလျက် ရှိသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေစေလေသည် ။ သည်အချက်ကို စုဖုရားလတ် က အဘယ်ကြောင့်များ မသိမမြင်ဘဲ ရှိရလေသနည်း ။

စုဖုရားလတ် တွေ့ရသမျှသော နိုင်ငံခြားသားများမှာ အလွန်အမင်း နိမ့်ချ၍ အရှိအသေ ပေးလွန်းလှရကား စုဖုရားလတ် သည် အမှန်ကို မမြင်နိုင်ရှာပေ ။ အင်္ဂလိပ်တွေ ၊ ပြင်သစ်တွေ ၊ အီတာလျံတွေ ၊ ဂျာမန်တွေ စသည့် နိုင်ငံခြားသားများ မန္တလေး ရွှေမြို့တော်တွင် စုပြုံ၍ ရောက်ရှိ နေကြသည် ။ သည်အထဲမှ အချို့သော

လူလိမ်လူညာ လူတေလူသွမ်းတစ်တွေကြောင့် မြန်မာတို့ အနေဖြင့် ဥရောပတိုက်သားများအား အထင်မကြီးစေဘဲ ဖြစ်စေလျက် ရှိသည်။ ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သီပေါမင်း ထက် ရွှေနန်းတော်ကို ရထိုက်သော အဝေးရောက် မင်းသား တစ်ပါးပါးနှင့် နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်မှု ကိစ္စမျိုး ပေါ်ပေါက်လာတိုင်းတွင် စုဖုရားလတ် သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် စိတ်ဆိုးရသူ ဖြစ်လေသည်။ ။ ဤကဲ့သို့သော အခါမျိုး၌ သူကိုယ်တိုင် ရွံ့မုန်းနေသော ရနောင်မင်းသား သည် သီပေါမင်း ၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်နေသည့် အတွက် အားကိုးရသူကဲ့သို့ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ ။

စုဖုရားလတ် သည် ရေပန်းဆောင်၌ လျောင်းတော်မူလျက် အကြံအစည်ထုတ်လျက် ရှိလေသည်။ ။ စုဖုရားလတ် တစ်စုံတစ်ခု ကြံစည်နေကြောင်းကို ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံးက သတိပြုမိနေလေသည်။ ။ သည့်အတွက် သုတ်သင်မှု တစ်ခုမှနေ၍ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သုတ်သင် ရင်းလင်းမှုကြီး အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားမည့် အရေးကို စိုးရိမ်နေကြလေသည်။ ။ အမြဲတမ်း အရက်သောက်လျက်ရှိသော သီပေါဘုရင် အတွက် မှာမှုကား စိုးရိမ်မှု ကင်းနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျန်လူများမှာမူကား စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်ကြတော့ချေ။ ။

အရေးမကြီးသော ကိစ္စများ၌ အချိန်ကုန်မခံခြင်းမှာ စုဖုရားလတ် ၏ ဝသီဖြစ်သည်။ ။ သီပေါမင်း ၏ မယ်တော် ယခု သီလရှင်ဝတ်ထားသူ လောင်းရှည် မိဖုရား ၏ အတိတ်က နေပုံထိုင်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ မသိုးမသန့် ကြားခဲ့ကြရသည်။ ။ ယခုအခါတွင်မူကား လောင်းရှည် မိဖုရားကြီး မှာ အသက်လည်း ကြီးလာပြီ။ ။ ရိုးရိုးအေးအေးကြီး နေထိုင်လေ့ရှိသော်လည်း စုဖုရားလတ် အနေဖြင့် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီးသည် အချစ်ရေး လိင်ကိစ္စကို ဆက်လက်၍ ကျူးလွန်လျက် ရှိသည်ဟု မသင်္ကာ ဖြစ်နေမိလေသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စုဖုရားလတ်သည် အမျိုးမျိုး ပါးနပ်စွာ အကွက်ဆင်ထားလေသည်။ ။ သည့်အတွက် သီပေါမင်း သည် မိမိ ၏ မယ်တော်သည် အပါးတော်၌ ရှိသူတစ်ဦး နှင့် လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေသည်ဟု ယုံကြည်တော်မူသွားလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုကျူးလွန်သူအား သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ။ သည့်နောက် သီပေါမင်း သည် သူကိုယ်သူ အသရေဆည်သောအားဖြင့် သူမယ်တော် ၏ အဆောင်တော်သို့ သွားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း အမိန့်တော် ပြန်လိုက်လေသည်။ ။

သည့်အတွက် မယ်တော် လောင်းရှည် မိဖုရားကြီး ခမျာ မှာ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲ သွားရရှာသည်။ ။ လက်ဝါးတော်ပေါ်တွင် အနာပေါက်လာခြင်းကိုပင် မည်သည့်ဆေးမျှ အထည့်မခံဘဲ သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်လေသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် လောင်းရှည် မိဖုရား သည် ကျွန်ုပ်တို့အပျိုတော် တစ်ဦးတည်းဖြင့် နေထိုင်လာရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကွယ်လွန်သွားရှာရလေသည်။ ။

သည်ညနေတွင် စုဖုရားလတ် သည် နေရာထိုင် မှီအုံးများပေါ်တွင် တံတောင်ထောက်၍ မှောက်လျက် သက်သာအောင် အနေအထား ပြုပြင်ကာ နေလေသည် ။ သည့်နောက် မိမိထက် အနည်းငယ် မြင့်သောနေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော သီပေါမင်း ၏ မျက်နှာတော်ကို မျှော်လျက် ကြည့်နေလေသည် ။

သီပေါမင်း ၏ မျက်လုံးများသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကစားလျက် ရှိသည် ။ စုဖုရားလတ် သည် တတိယကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သွေးထိုင်းလျက် ရှိသည် ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာမှာမူကား အမြဲတမ်း အသက်ဝင်လျက် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှိနေပြီး မျက်လုံးကြီးများ မှာလည်း အမြဲတမ်းပင် တောက်ပလျက် ရှိလေသည် ။

ဘုရင်မင်းမြတ် ကစားလျက်ရှိသော မျက်လုံးများသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသော ရှမ်းအပျိုတော်ကလေးထံတွင် ရပ်တန့်သွားလေသည် ။ ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်နေလေသည် ။ သည်အရေးကို ရိပ်မိလိုက်ဟန်တူသော စုဖုရားလတ် သည် တံတောင် ထောက်၍ မှောက်နေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်ထူလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်လေသည် ။

“ ပုံ နားထောင်ရအောင် ကိုယ်တော် ၊ ပုံ အပြောခိုင်းရအောင် ၊ မပုံ က ပုံတစ်ပုံ ပြောစမ်းပါဦး ” ဟူ၍ မနီးမဝေးတွင် ခစားနေသော မမွေးထူ အား လက်ညှိုးညွှန်လျက် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည် ။

မမွေးထူ သည် နဖူးပေါ် လက်ယှက်တင်လျက် “ ကျွန်တော်မမှာ ပုံဟောင်းပုံဆွေးတွေသာ ရှိပါတယ် အရှင် နန်းမတော်ဘုရား ၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ရွှေနားတော် ဆင်လိုတယ် ဆိုရင်ဖြင့် ကတိအပေးလွန်တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို တင်လျှောက်ပါမယ် ဘုရား ” ဟု အခြားသူများထက် ချိုအေးသော အသံဖြင့် သံတော်ဦးတင်လိုက်လေသည် ။

သီပေါမင်း သည် မမွေးထူ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံဖြင့် “ ပုံက တော်တော် ရှည်သလား ” ဟု မေးလိုက်လေသည် ။

“ ကွမ်းတစ်ယာညက်ထက် ပိုပြီး မကြာတန်ပါဘူး ဘုရား ”

သည့်နောက် ‘ တစ်ခါတုန်းက ... ’ ဟု အစချီလျက် မမွေးထူ သည် မောင်ရွှေပန်း နှင့် မိမိတ် ပုံ ကို တင်လျှောက်လေသည် ။

မောင်ရွှေပန်း နှင့် မိမိတ် တို့မှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မေတ္တာရှိနေကြသည် ။

တစ်နေ့သော် မောင်ရွှေပန်းသည် ပုဂံပြည်ဘက်သို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်
ထွက်သွားရသည် ။ ဤသို့ ထွက် မသွားမီ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် ကတိသစ္စာ
ထားကြသည် ။ ထားရှိကြသော ကတိမှာ ‘ တစ်ဦးဦး သေဆုံးခဲ့လျှင် သူတို့နှစ်ဦး
ပြန်လည်၍ မဆုံမချင်း သင်္ဂြိုဟ်လို့ မရပါစေသား ’ ဟူသော ကတိသစ္စာပင်
ဖြစ်လေသည် ။

ဤလိုနှင့် ရက်တွေ လစား၍ အချိန်တွေ ကြာလာသည့်အခါ မောင်ရွှေပန်း သည် ကိစ္စတွေ ပြီးစီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ရွာအရောက်တွင် မိမိတ် သည် ရွာကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို သူက တွေ့ရသည်။ ။ ရွာမှာမူကား မရှိတော့ချေ။ ။ ပျက်စီးနေပေပြီ။ ။ မိမိတ် က မောင်ရွှေပန်း အား လက်ပြုလျက် မောင်ရွှေပန်း တို့ မိဘများ သည် အထက်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို အော်ဟစ်၍ ပြောပြလိုက်သေးသည်။ ။ မောင်ရွှေပန်း က အားရဝမ်းသာဖြင့် သူပြန်လာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။ မောင်ရွှေပန်း သည် မိဘများရှိရာသို့ ဆန်တက်လာရာ ကမ်းစပ်တွင် သူ့မိဘများကို တွေ့ရလေသည်။ ။ သူ့မိခင်က သူ့အား ငိုယို၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလေသည်။ ။ မောင်ရွှေပန်း ကုန်ရောင်းထွက်သွားစဉ်အတွင်း၌ မိမိတ် သေဆုံးသွားလေသည်။ ။ သေဆုံး၍ အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်ပြီး မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အခေါင်းကြီးကို မ , ၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ မှီနေ၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ရွာက လူကြီးများက ယူဆကြပြီး တစ်ရွာလုံးကို ဤနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သည်အကြောင်းကို မောင်ရွှေပန်း ကမူ သူ့မိခင် ပြောပြသည်များကို မယုံနိုင်ချေ။ ။ ခပ်စောစောက သူကိုယ်တိုင်ပင် မိမိတ် အား ကမ်းနဖူးတွင် တွေ့ခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လား ။ သူကိုယ်တိုင်ကပင် ပြန်လာခဲ့ဦးမည်ဟု ပြောခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား ။ သို့နှင့် မောင်ရွှေပန်း သည် မိခင်ဖြစ်သူက တားမြစ်နေသည့်အကြားမှ ဇွတ်အတင်းပင် မိမိတ် ဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ။

မိမိတ် ထံ ရောက်သည့်အခါ၌ မိန်းကလေးသည် မောင်ရွှေပန်း အား အိမ်လှေကားမှ စောင့်ကြိုနေသည်။ ။ သူတို့နှစ်ဦးသားသည် မိုးချုပ်လာသည်အထိ စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ ။ မိမိတ် က မောင်ရွှေပန်းအား “ ကျွန်မဟာ သေသွားတဲ့ လူနဲ့များ တူနေသလား ကိုရွှေပန်း ရယ် ” ဟူ၍ မေးရှာသည်။ ။ သည်တွင် မောင်ရွှေပန်း သည် လှပတင့်တယ်နေသော မိမိတ် အား ကြည့်နေရာမှ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခါးတွင် ထိုးထားသော ပလွေကို ထုတ်ယူကာ မှုတ်နေရှာသည်။ ။

မကြာချေ။ ။ မှောင်လာသည်နှင့် မိမိတ် ကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ရောင်၍ ပွ၍ ပွ၍ ကိုင်းလာလေရာ ယခုအချိန်ကျမှ မောင်ရွှေပန်း သည် မိမိ၏ မိခင်ပြောနေခြင်းမှာ မှန်ကန်နေကြောင်း သိရှိလေသည်။ ။ မိမိတ် မှာ လူစင်စစ် မဟုတ်တော့ချေ။ ။ မကောင်းဆိုးဝါးများ အပမိုနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ။ မောင်ရွှေပန်း သည် ချွေးသီးချွေးပေါက် များ ကျလာသည်။ ။ သို့သော် ထွက်ပေါက် စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

မောင်ရွှေပန်း သည် ပလွေကို လွတ်ကျယောင် ဆောင်လျက် အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး

ပလွေကောက်ရန် အကြောင်းပြုလျက် အောက်သို့ဆင်းရန် ပြင်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးက သူ့ကို တားထားလိုက်ပြီး သူ့လျှာကြီးကို ထုတ်လိုက်ရာ လျှာမှာ ရှည်၍ ထွက်လာလျက် အိမ်အောက်ထပ်အထိ ထွက်လာပြီး ပလွေကို လျှာဖြင့်လိပ်၍ ကောက်ယူ ပေးလိုက်လေသည် ။

ဤသည်တွင် မောင်ရွှေပန်း လိပ်ပြာလန်လျက် အမေ တ၍ အော်ဟစ်လိုက်လေသည် ။ သည်သို့ သူက အမေ အော်သည့်အခါ အလောင်းကောင်ကြီးကလည်း အမေ ဟု လိုက်၍ အော်နေသည် ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ရွှေပန်း သည် တိတ်တိတ်ကလေး စိတ်ထဲမှ ‘ ငါ ထွက်ပြေးနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ ’ ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာ အလောင်းကောင်ကြီးထံမှ ‘ ငါ ထွက်ပြေးနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ ’ ဟူသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည် ။

ဤအတွက် မောင်ရွှေပန်း မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့် အဆုံးတွင် မိမိတ် အလောင်းကောင်အား အိပ်ချင်ပြီဖြစ်၍ အိပ်ရာပြင်ပေးရန် မှာကြားလေသည် ။ အိပ်ရာမဝင်မီ ခြေထောက်ရေဆေးမှ ဖြစ်မည်ဟု ပြောရာ အလောင်းကောင်ကြီးက သဘောတူလေသည် ။ သို့သော် အောက်သို့ မဆင်းမီ ခြေထောက်ကို ကြိုးစဖြင့် ချည်ထားရမည်ဟု ပြောပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည် ။ အိမ်အောက်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အပေါ်ထပ်မှ ထုရိုက်ပေါက်ခွဲသံများ ကြားရသည့်အတွက် မောင်ရွှေပန်းက တိတ်တိတ် ချောင်းကြည့်မိရာတွင် အလောင်းကောင် ကြီးသည် ခေါင်းကြီးကို ရိုက်ခွဲလျက် အိပ်ရာပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

သည်တွင် မောင်ရွှေပန်း သည် ခြေထောက် မှ ကြိုးကို အသာဖြုတ်ပြီး အနီးရှိ တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်ထားလိုက်သည် ။ သည့်နောက် မိခင်တို့ရွာဆီသို့ ဖုန်းနှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသည် ။ အလောင်းကောင်ကြီးသည်လည်း ကြိုးကိုဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကြိုးမှာ မခိုင်၍ ပြတ်ထွက်သွားသည် ။ သည့်အတွက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာပြီး ကြည့်ရာတွင် မောင်ရွှေပန်း မရှိတော့ကြောင်းကိုတွေ့ရှိရလေသည် ။

ဤသည်တွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်းကြီးကို ရွက်လျက် မောင်ရွှေပန်း နောက်သို့ လိုက်လေတော့သည် ။ ရွာအဝင် မရောက်ခင် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ မောင်ရွှေပန်း ကို မီလာသည် ။ မီလျှင် မီချင်းပင် အလောင်းကောင်ကြီးက ခေါင်းဖြင့် လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်ရာ မောင်ရွှေပန်း ၏ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး မောင်ရွှေပန်း ခမျာမှာ သေဆုံးသွားရရှာလေသည် ။

မောင်ရွှေပန်း ၏ အလောင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မိမိတ် အလောင်းကို သွားကြည့် ကြရာတွင် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေလျက် ခေါင်းကိုလည်း လွယ်ကူစွာ မ , နိုင်ကြသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ကြရလေသည် ။ မောင်ရွှေပန်း နှင့် မိမိတ် တို့ နှစ်ဦးအား အတူတူ မီးရှို့ သပြိုဟ်လိုက်ကြလေသည် ။

ပုံပြင် ဆုံးသွားသည်နှင့် စုဖုရားလတ် ၏ မျက်နှာမှာ ညိုသွားရသည် ။

“ အဲဒီလို လူသေတဲ့ပုံတွေကို စုဖုရား မကြိုက်ပါဘူး ။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား က ရှင်ဘုရင်တွေ ၊ မိဖုရားတွေ အောင်မြင်တော်မူတဲ့ အကြောင်းတွေကို နားဆင်ချင်တာပါ ”

မမွှေးထူ သည် ကြမ်းပြင်တွင် ဦးခေါင်းတိုက်လျက် ရှိသေတုပ်ဝပ်စွာ နေလိုက်ရှာသည် ။ သည့်နောက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ ရှမ်းအပျိုတော်တစ်ဦးက အရဲစွန့်၍ ပုံတစ်ပုံ တင်လျှောက် လိုက်သည် ။

“ တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါး ရှိပါတယ် ။ သူ့ကျောက ယားယားနေတတ်လို့ အပျိုတော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်တော်မူပြီး အကုတ်ခိုင်းတတ်ပါတယ် ။ ဒီအပျိုတော်က ရုပ်ရည် အတော် ချောပါတယ် ။ ဘုရင်ကြီး ဘယ်နေရာမှာ ယားတော်မူတယ်လို့တော့ မိန့်တော်မမူပါဘူး ။ အပျိုတော်ဟာ ယားတော်မူတဲ့ နေရာကို ချက်ချင်းပဲ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တာကိုး ။

ဘုရင်ကြီး ကျောယားတော်မူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဒီအပျိုတော်ဟာ ယားတဲ့နေရာကို မပြောဘဲနဲ့ တွေ့အောင်ရှာပြီး လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ် ။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက ‘ ယားတဲ့နေရာကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး သိနိုင်သလဲ ’ လို့ မေးတော်မူတယ် ။

ဒီတော့ အပျိုတော်က ‘ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်တော်ဟာ အသားတော်များ နုနယ်တော် မူတဲ့အတွက် ယားတဲ့နေရာမှာ အနီရောင်ကလေးများ ပေါ်နေပါတယ် ။ အဲဒီနေရာကို ရှာဖွေပြီးတော့ ကုတ်ရခြင်းကြောင့် မပြောသော်လည်း အတိအကျ နေရာမှာ ကုတ်ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ’ လို့ တင်လျှောက်ပါတယ် ။ “ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘုရင်ကြီးဟာ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပြည့်စုံတဲ့ အပျိုတော်ကို မိဖုရားကြီး နေရာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ။ မိဖုရားငယ်တစ်ပါး နေရာမျိုးကို ချီးမြှင့်တော်မူပြီး ဘုရင်ကြီး အလိုတော်ရှိ ရွှေစကြာဖြန့်တဲ့အခါတိုင်း အတူလိုက်ပါအောင် ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူလေ့ ရှိပါတယ် ဘုရား ”

ပုံပြင်က အဆုံးတောင် မသတ်လိုက်ရသေးဘူး ။ ပုံပြင် အလျှောက်ကောင်းလှသော ရှမ်းအပျိုတော်ကို စုဖုရားလတ် က ချက်ချင်းပဲ ဆုတော်လာဘ်တော် ပေးသနားလိုက်တော့သည် ။ ရှမ်းအပျိုတော် ရရှိလိုက်သော ဆုလာဘ်တော်ကား တခြားမဟုတ်ပါ ။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပုံပြင်ကို တင်လျှောက်နေသော ရှမ်းအပျိုတော်၏ မျက်နှာဆီသို့ စုဖုရားလတ် ၏ ပိန်းတန်းဖိနပ် တစ်ဖက်သည် တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ရှိသွားလေသည် ။

အပျိုတော်ကလေးသည် ခပ်အုပ်အုပ် အော်လိုက်ပြီး ဖိနပ်မှန်သော ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ။ ခပ်စောစောက သည်ရမ်းအပျိုတော်ကို သဘောတော်ကျစွာဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသော သီပေါဘုရင် သည်လည်း သူ့ထံမှ မျက်နှာတော်ကို လွှဲပစ်လိုက်တော်မူသည်။ ။

“ ကျွန် , မ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတဲ့ပုံပဲ ” ဟူ၍ စုဖုရားလတ် က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။ ။ စကားကိုလည်း ဆက်ပြောလိုက်လေသေးသည်။ ။

“ အမိတို့တစ်တွေဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်တွေ အကြောင်းကို သိထားဖို့ ကောင်းတယ်။ ။ စုဖုရား တို့လို ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ ၊ မိဖုရားတို့ ဆိုတာတွေကတော့ ချစ်တယ် မှန်းတယ် ရယ်လို့ မရှိကြဘူး။ ။ အပြစ်ပေးတယ် ဆိုရင်လည်း ထုံးတမ်းအလိုက် အပြစ်ပေးရတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ။ ဒီလိုမှ မလုပ်လို့ရှိရင်လည်း အိမ်နီးပါးချင်းတွေက ဘယ်မှာ ရှိသေးသမှု ရှိတော့မှာလဲ ၊ သူတို့တစ်တွေကမှ မရှိသေရင် မကြောက်ရွံ့ရင် တို့တစ်တွေဟာ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ။

ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားဟာ အင်္ဂလိပ်တွေကို ဒီတိုင်းပြည်က မောင်းထုတ်နိုင်တာ ဘာကြောင့်များ မှတ်သလဲ ၊ သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့သွားအောင် လုပ်တော်မူနိုင်လို့ပဲ ၊ ဒုက္ခ ပေးနိုင်လောက်အောင် အတက်ရှည်လာရင် အတက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမယ် ၊ ဆိတ်နိုင် ပေါက်နိုင် လောက်အောင် နှုတ်သီးရှည်လာရင်လို့ရှိရင် နှုတ်သီးကို ဖြတ်ပစ်ရမယ် ၊ ပျံနိုင်လောက်အောင် အတောင်အလက် ရှည်ထွက်လာလို့ရှိရင်လည်း အဲဒီ အတောင်အလက်ကို ဖြတ်ပေးရမှာပေါ့။ ”

“ မောင်မောင် ဆာတော်မူပြီ စုဘုရား ၊ ကဲ ... စားတော်ခေါ်ကြရအောင် သွားကြစို့ရဲ့ ” ဟု သီပေါမင်း က စုဖုရားလတ် အား သူခေါ်နေကျအတိုင်း မြတ်နိုးစွာ ခေါ်လျက် မိန့်တော်မူလိုက် လေသည်။ ။

ဘုရင် နှင့် မိဖုရား တို့သည် မြက်ခင်းကို ဖြတ်လျက် အဆောင်တော်သို့ ဝင်သွားကြသည်။ ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ညနေစာကို စားတော်ခေါ်နေကြသည်။ ။ မြန်မာတို့၏ ရာဇဝင် အစဉ်အဆက် တစ်လျှောက်ဝယ် မိမိ၏ အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် လက်တော်ဆုံ၍ စားတော်ခေါ်ခြင်း၌ စုဖုရားလတ် သည် ပထမဦးဆုံး ထိုအခွင့်အရေးကို ခံစားရသော မိဖုရား ဖြစ်လေသည်။ ။

စုဖုရားလတ် သည် စားတော်ခေါ်ရာတွင် ရေသောက်လျက် စားတော်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ ။ သီပေါဘုရင် က ထိုသို့မဟုတ် ပြင်သစ်ဝိုင် နှင့် မျှောလျက် စားတော်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ ။ ဒါကို စုဖုရားလတ် က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ။ ယင်း စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်သည့် နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ် မြောက် မြားစွာ ရှိနေလိမ့်မည်ကိုကား အဘယ်သူ တစ်ဦး

တစ်ယောက်ကမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ ။

တစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ မြန်မာတို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အစဉ်အလာသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု မှန်မှန်ကြီး ကုန်လွန်ခဲ့လေသည် ။

အမြို့မြို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရွှေဖဝါးတော်အောက် အကန်တော့ ရောက်ရှိလာရသော ဝါကျွတ် ကန်တော့လက်ဆောင်ဆက် အစီအစဉ် အခမ်းအနား တစ်မြို့လုံးတွင် ဆင်ယင် ခင်းကျင်းလျက် အဆောင်ကိုင် မင်းလှလင်တို့သည် ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး သွားလာနေကြသည် ။ ခမ်းနားသော ဆင်ကြီးများသည် စီးသူများအား တင်ဆောင်လျက် ဥဒဟို သွားလာနေကြပေသည် ။

မိမိတို့ ရာထူးအလိုက် အမှုထမ်း အရာထမ်းများသည် ဝတ်ကောင်းအဆင်း အဆောင်အယောင်များဖြင့် သွားလာနေကြလျက် စစ်ဝတ်ဆင်၍ အလံကိုင်သော မြင်းသည်တော်များ ၊ သေနတ်လှလင်များ ၊ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများ ၊ မျှားတော်မတ်တော်များ ၊ အမြောက်စု ၊ အဝန်းငယ်သားများနှင့် အခြွေအရံ နောက်တော်ပါများ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေလျက် ရွှေမြို့တော်တစ်ဝိုက်တွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် သွားလိုက်လာလိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိလေသည် ။

လွတ်တော်ရှေ့တွင် ဝင်းတော် ငါးတပ် ခင်းမြဲ ခင်းသည် ။ ထီးဖြူမင်း ခင်းကျင်းသည် ။ စည်တော်စုံ နှင့် ဝင်းစည်လည်း ခံမြဲ ခံသည် ။ မင်းသား ၊ မင်းမြေး ၊ မျှားတော် ၊ မတ်တော်တို့သည် ဝတ်ကောင်းစားကောင်းနှင့် နေရာသို့ တက်လာကြသည် ။ အချိန်သင့်သည့်အခါ၌ သီပေါမင်း သည် သရဖူ သင်းကျစ်ဆင်လျက် ထွက်စည်တော် တီးလျက် ကြွချီတော်မူလာသည် ။ သည့်နောက် ရာဇပလ္လင်တော်တွင် ထိုင်တော်မူလေသည် ။

အခစား ရောက်လာသော မင်းသားများ ၊ မျှားတော်မတ်တော်များ နှင့် တက်ရောက်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း ခံထားရသော နိုင်ငံခြားသား အချို့တို့သည် လက်ဆောင်တော်များ နှင့် ညီလာခံခန်းမတွင် ပုဆစ်တုပ်လျက် ပျပ်ဝပ်နေကြလေသည် ။ ရှေ့တော်မှောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော ပရိသတ်အား သီပေါမင်း သည် စကားအနည်းငယ် မိန့်တော်မူပြီးနောက် အကြီးအကဲတို့အား တစ်ဦးစီကို အမြွက် မျှ ပြောတော်မူသည် ။

တန်ခူးလ အခါသမယတွင် နှစ်သစ်ကူး သင်္ကြန်တော်နှင့် ရေပက်ကစားသည့် အစီအစဉ်များတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရား တို့သည် မင်္ဂလာရေတော်များဖြင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုတော်မူကြသည် ။ ကျန် နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများမှာမူကား တစ်ဦးကို တစ်ဦး ရေပက် ကစားခြင်းဖြင့် မြူးထူး ပျော်ရွှင်ကြသည် ။ ကဆုန်လတွင် ညောင်ရေသွန်းပွဲ အစီအစဉ်နှင့်အတူ

သဘင်ပွဲတော်ခံသည့် အစီအစဉ်ကို ကျင်းပသည် ။ သည် ကြီးကျယ်သော သဘင်ပွဲကို တစ်ညလုံး ခံလျက် နံနက်ကျမှပင် ရုပ်သိမ်းလေသည် ။

နယုန်လမှာ ပွဲတော်လေးပွဲ ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည် ။ ၎င်းတို့အထဲမှ နောက်ဆုံးပိတ် ပွဲတော်မှာ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပွဲတော် ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ထိုပွဲတော်ကို သီပေါမင်းသည် တစ်ခါမှ ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း မပြုခဲ့ပေ ။ ဤပွဲတော်ကို မင်းတုန်းမင်း သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပပေးလျက် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး မင်းဝတ်တန်ဆာများကို ဆင်မြန်းတော်မူခဲ့လေသည် ။

ရွှေငွေများဖြင့် ဆင်မြန်းထားသော နွားဖြူနှစ်ကောင်ကို ထွန်တုံးတွင် ကစေလျက် အထူး ရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားသော လယ်မြေကွက်တွင် တစ်တိုင်းပြည်လုံး၌ စပါးဆန်ရေ ပေါများရေး အတွက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းခြင်း ၊ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များအား ပသခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည် ။ သီပေါမင်း ကမူ သည်သို့မဟုတ်ဘဲ ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှာသာ စံနေတော် မူခဲ့လေသည် ။ ရာဇပလ္လင်တော်မှ အစောင့်အရှောက် များ ကင်းလျက် မခွာရဲဘဲ ဖြစ်နေသည် ။ အစောင့်အရှောက် များဖြင့် သွားပြန်ပါလျှင်လည်း လုပ်ကြံမည်ကို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေရလေသည် ။

လှေပြိုင်ပွဲများကို ကျုံးထဲတွင် လည်းကောင်း ၊ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် လည်းကောင်း ကျင်းပလေ့ ရှိသည် ။ ဤပွဲတော်များကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် တက်ရောက်တော် မမူချေ ။ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်လှူပွဲကို ကျင်းပမြဲဖြစ်သည့် မသိုးသင်္ကန်းရက်ပွဲလည်း ပြုလုပ်ကြသည် ။ သင်္ကန်းတော်ကို တစ်ညည တည်းနှင့် အပြီး အပြိုင်ရက်လုပ်ကြသည် ။ မျူးကတော် မတ်ကတော်များ နှင့် အပျိုတော်တို့သည် တပျော်တပါးကြီး သူထက်ငါ အဖွဲ့လိုက် အစည်းလိုက် အပြိုင်ရက်ကြသည် ။

တစ်ကြိမ်သော ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရွှေနန်းတော်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသေးသည် ။ မျူးကတော် တစ်ယောက်သည် သင်္ကန်းကို တစ်ညည လုံး မရက်ရအောင် ရက်ပြီးသော သင်္ကန်းတစ်ထည်ကို တိတ်တဆိတ် ပုက်၍ ယူဆောင်လာပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုညညတွင် ရက်လုပ်၍ ပြီးလေဟန်ဖြင့် တင်ဆက်လိုက်သည် ။ သို့သော် ခဏအကြာတွင် မျူးကတော် ၏ လိမ်ညာမှုမှာ ပေါ်သွားတော့သည် ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့လိမ်လည်သော မျူးကတော်နှင့် သူ၏ ယောက်ျားဖြစ်သူတို့အား သူတို့အမှားကို စာဖွဲ့၍ သိဆိုစေသည် ။ ထို့နောက် ဆိုင်းတီးပေးပြီးနောက် အကခိုင်း လေတော့သည် ။ ဤသည်ကို ကျန်ရှိနေသော ပရိသတ်များက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြရသည် ။

ဘုရင်မင်းမြတ် သည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပွဲတော်ကို မကျင်းပသော်လည်း နတ်တော်လ တွင် သီးဦးသီးနှံများကို ဦးဦးဖျားဖျားပင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို ကပ်လှူတော်မူလေသည် ။ လှူဖွယ် ပစ္စည်းများကို နွားရုပ် သဏ္ဌာန် ၊ ကျွဲရုပ် သဏ္ဌာန် ၊ ပုစွန်ရုပ် သဏ္ဌာန် လှည်းကြီးများတွင် တင်ဆောင်၍ သယ်ယူကပ်လှူလေ့ ရှိလေသည် ။

ပြာသိုလတွင် မြင်းခင်းပွဲတော် ဆင်ယင်ကျင်းပသည် ။ ရွှေနန်းတော် အရှေ့ဘက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရား တို့ ရှေ့တော်မှောက်၌ မြင်းအစီးပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်သည် ။ ဆင်းထိုးပွဲများလည်း ပြုလုပ်သည် ။ မြင်းအလျင်စီးလျက် မြင်းနှင့် စက်ထိုးပြိုင်ပွဲများကိုလည်း ပြုလုပ်ကြသည် ။

အခြား အခြားသော ရာသီလိုက် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲတော်များလည်း အများအပြား ရှိသေးသည် ။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပွဲတော်မှလွဲ၍ ထိုပွဲတော်များကို သူ့အချိန်၌ သူ သူ့အစဉ်အလာအရ မပြတ် ကျင်းပသွားသည် ။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပွဲတော်မှာမူကား ဟန်ဆောင်လောကနှင့် တူသော ရွှေနန်းတော် ၏ ယုံတမ်းကစားနေသည်ဟု ထင်ရသည် ။ အရောင်အဆင်း တောက်ပြောင်နေသော ဘဝအတွက် သဘာဝကျလွန်းလျက် တကယ်တမ်း မှန်ကန်လွန်းလျက် ရှိနေလေသည် ။

စုဖုရားလတ် တစ်ဦးတည်းသာလျှင် အရေးကြီးပုံရသည် ။ သုသာလျှင် သီပေါမင်း ၏ ထွန်ချက်ကြောင့် ထိရောက် မှု ရှိနေသည် ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်းလိုပင် စုဖုရားလတ်သည် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိခြင်း နှင့် မကင်းခဲ့ချေ ။ ပထမ သားတော်ဦးကလေး မွေးခဲ့ပြီးသည်မှ အပ နောက်၌ မွေးဖွားသူများမှာ အားလုံး သမီးမိန်းကလေးချည်းသာ ဖြစ်လေသည် ။

စုဖုရားလတ် သည် သီပေါမင်းအား မျက်စိအောက် မှ အပျောက် မခံချေ ။ အမြဲတမ်းပင် “ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ဘယ်မှာလဲ ” ဟူ၍သာ မေးမြန်းလျက် ရှိလေသည် ။ သီပေါမင်း မှာလည်း အမြဲတမ်းပင် စုဖုရားလတ် အနီး၌ ရှိနေလေသည် ။ စုဖုရားလတ် သည် သူ့မောင်တော် အပေါ်တွင် ဤမျှအထိပင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါပေသည် ။

ရွှေနန်းရှင်သည် မိဖုရား နှစ်ပါးတည်းသာ ရှိသည်ဟု အများ၏ ကွဲပြားဆိုသံများကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားရလေအောင် စုဖုရားလတ် သည် ညီမတော် စုဖုရားကလေးအား တတိယ မိဖုရားအဖြစ် ထားရှိပေးလေသည် ။ စုဖုရားကလေး အား စုဖုရားလတ် တို့ စုဖုရားကြီး တို့ တစ်တွေကဲ့သို့ အခမ်းအနားဖြင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပွဲတော်ကြီးကို မပြုလုပ်ပေးခဲ့ချေ ။ ဘိသိက်လည်း မသွန်းခဲ့ချေ ။ သီပေါမင်း နှင့် စုဖုရားလတ် တို့၏ အဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အဆောင်ကို ပေးအပ်ထားသေးသည် ။ သည့်အတွက် စုဖုရားလေးခမျာမှာ မိဖုရားတစ်ပါးကဲ့သို့ ဆက်ဆံခြင်း မခံရရှာချေ ။

ယခုအခါတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီး မှာ ပြန်လည်အရေးပေးခြင်း ခံရတော့မလိုလို အခြေအနေမှာ ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် အနောက်နိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်ဖူးသည့်အတွက် ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လေရာ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ် ၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျာမနီ နိုင်ငံများနှင့် နိုင်ငံရေး အဆက်အသွယ်များ ရှိခဲ့လေသည်။ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် လွတ်တော်ထဲတွင် ဖြစ်စေ ၊ အခြား တစ်နေရာရာတွင် ဖြစ်စေ ထိုင်နေလျက် အရှေ့တိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည့် နန်းတွင်း စက်ပုန်းခုတ်မျိုးဖြင့် မိမိနိုင်ငံအား အကျိုးရှိအောင် အခြားသော နိုင်ငံများနှင့် မည်သို့ အကွက်ဆင်၍ ကစားရမည်ကို အမြဲတမ်း တွေးတောလျက် ရှိလေသည်။ ။

အကယ်၍သာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းအား မြန်မာနိုင်ငံအား အလွန်အမင်း ချစ်ခင် ကျွမ်းဝင်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်ပါက နိုင်ငံကြီးများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအား လက်ဝါးကြီးအုပ်လျက် မိမိသာ ကြီးစိုးလိုသည့် အင်္ဂလိပ်တို့အား ၎င်းတို့တစ်တွေ စုပေါင်းလက်တွဲ၍ ခုခံ မောင်းထုတ်ပေးနိုင်ကောင်းရဲ့ ဟူ၍လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ပုံ ရလေသည်။ ။

ကင်းဝန်မင်းကြီး သည် ဤအကြံအစည်ကို မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ် ရှေ့တွင် တင်ပြလေရာ သီပေါမင်း ကလည်း ဘေးမှ နားထောင်တော်မူနေလေသည်။ ။ မိဖုရား နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် တို့က သူ၏ အကြံအစည်ကို နှစ်ခြိုက် သဘောကျမိလေသည်။ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး စိတ်ပါလက်ပါ အလုပ် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပေသည်။ ။

သည်အဘိုးကြီး သည် အစဉ်အလာ အရှိန်အဝါတွေကို စောင့်ထိန်းလျက် ထိုလောကထဲတွင် ကျင်လည်နေရစေကာမူ သူ့မှာ ကျန်လူများနှင့် ကွဲပြားခြားနားလျက် ရှိနေကြောင်းကို သိနိုင်ကြပေသည်။ ။ သူ၏ အရေများတွန့်နေပြီဖြစ်သော မျက်နှာပေးတွင် ပညာ ဉာဏ် ဗဟုသုတ ပြည့်ဝမှု လက္ခဏာများသည် ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ဤအချိန်ပိုင်းတွင် ဥရောပတိုက်သို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ရန်အတွက် သဘောတူထားကြသည်။ ။ ဤအဖွဲ့မှာ နိုင်ငံရေးကိစ္စ လုံးဝမပါဘဲ ကုန်သွယ်ရေးနှင့် လောကဓာတ်ပညာ ဆည်းပူးရေးသက်သက်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ။ ဤအတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် မြန်မာ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ ဥရောပ သွားရောက်ရေး ကိစ္စကို ရတက် မအေးဘဲ ဖြစ်နေသော မြန်မာပြည်ရှိ ဗြိတိသျှ ဝန်ရှင်တော် မဟာမင်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်းကို တင်ကူး၍ပင် အသိပေးထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ။

ကင်းဝန်မင်းကြီး ၏ အစီအစဉ်၌ ဤကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် မျက်နှာမလိုက် ၊ ဘက် မပါဘဲ ပြင်သစ် ၊ ဂျာမနီ နှင့် အီတလီ နိုင်ငံများသို့ သွားရောက် မည်

ဖြစ်လေရာ ပထမဦးစွာ ပဲရစ်မြို့သို့ သွားရောက် မည် ဖြစ်လေသည် ။ သည်အဖွဲ့ကို သီပေါမင်း ၏ ပြင်သစ်အမှုထမ်း တစ်ဦးဖြစ်သူ ကောင့်ဒီ ထရီဗီလက် (Comte De Treveles) က ဦးဆောင်ပြု၍ သွားကြရမည် ဖြစ်လေသည် ။

ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ လှုပ်ရှားမှုများမှာ အရှိန်ကောင်းလျက် အသက်ဝင်လာနေပေသည် ။

ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ အမှုတော် ထမ်းရွက်နေကြသော နိုင်ငံခြားသားများသို့ ပေးရန်ရှိသော လခများကို သူတို့သည် ယခုထက်ထိ မရရှိကြသေးပေ ။ သူတို့တစ်တွေမှာ အလောင်းအစား သမားများ ကဲ့သို့ပင် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လစာများကို ဆက်လက်၍ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိကြလေသည် ။ အမှန်မှာမူ နိုင်ငံခြားသားများသည် အလောင်းအစားအရာ၌ မြန်မာများကို မမီကြချေ ။

ထိရုံများ ထားသည့်အတွက် နိုင်ငံ နှစ်နာလှသည် ။ လူတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြရသည် ။ မန္တလေး မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများသည် မိမိတို့တွင် လက်ကျန်ပိုက်ဆံ ရှိသေးပါက ထိုကဲ့သို့ စွန့်၍ ထိုးတတ်ကြသည် ။ နေရာတိုင်းတွင် ခိုးသားဓားပြ ထကြွလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရှိနေကြလေသည် ။ သည့်အတွက် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကိစ္စ၌ လုံခြုံမှု မရှိနိုင်ဘဲ ရှိနေရလေသည် ။

လအနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် နယ်ခြားကို ဖြတ်ကျော်လျက် ဗြိတိသျှ ဘက်သို့ ခိုးဝင်သွားသူ အရေအတွက်များ တိုးပွားလာလျက် ရှိလေသည် ။ စော်ဘွားအချို့က ခြားနားလာကြသည် ။ ပို့ဆက် မြဲ လက်ဆောင်များ မပို့ဆက်ကြတော့ဘဲ ရှိလာသည် ။ ဗန်းမော် တွင် လူဆိုးတရုတ်များ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည့်အတွက် လေသင်းဗိုလ် ယွန်းစုဝန် ကို စေလွှတ်၍ တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းစေရသည် ။ ဗန်းမော် တွင် မငြိမ်မသက် မှုများ ဖြစ်ပေါ်စအခါက ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းသွားကြသော အမေရိကန် နှစ်ချင်းသာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဇနီးများသည် ဗန်းမော် တွင် အေးဆေးသွားသော အခြေအနေကြောင့် အထက်သို့ ဆန်တက်ရန်အတွက် မန္တလေး သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည် ။ ဇနီးသည် မိန်းမသားများသည် မိမိတို့၏ ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျားတို့ အပါးဝယ် ရှိနေလိုကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလား ။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သီပေါမင်း သည် နယ်ပယ်များမှ မင်္ဂလာမရှိသော သတင်းများကိုသာ ကြားနေရသည် ။ နေ့စဉ်လိုပင် စုဖုရားလတ် သည် တိုင်တားမင်းကြီး တို့နှင့် တိုင်ပင်လျက် အဝေးမြို့များမှ ပို့ကြသော ဓားပြလူဆိုးများအား သုတ်သင်ရန် အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ကြသည် ။

ဤသို့ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် တစ်နေ့၌ ဆိုးဝါးသော သုတ်သင်မှုကြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည် ။ ဤလူသတ်ပွဲကြီးသည်

လွန်ခဲ့သောနှစ်က မင်းညီမင်းသား များကို သုတ်သင်မှုကြီးထက် ပိုမို၍ ဆိုးဝါးလေသည်။ ။

သည်အရေးမှာလည်း ရနောင်မင်းသား နှင့် တိုင်တားမင်းကြီး က ခေါင်းဆောင်လေသည် ။ သည်အကျဉ်းသားများက နိုင်ငံရေးပြစ်ချက်နှင့် မကင်းသူများနှင့် ရိုးရိုးအရပ်သားများလည်း ပါဝင်နေသည်။ ။

သီပေါဘုရင် ထံသို့ တိုင်တားမင်းကြီး က ခေါင်းဆောင်ပြုကာ ဝင်ရောက်ပြီး နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများက သီပေါဘုရင် အား လုပ်ကြံရန် အကြံအစည် ပြုလုပ်နေကြောင်း တင်လျှောက်ရာမှာ ဤသုတ်သင်မှု ကိစ္စကြီး စတင်လာလေတော့သည်။ ။ ယင်း နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများထဲတွင် အပြင်ဘက် မှ လိုလားသူများလည်း ရှိနေလျက် သူတို့တစ်တွေမှာ ထိုအကျဉ်းသားများအား အကူအညီပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ။

သည်ကာလဝယ် စုဖုရားလတ် သည် ယခင်အခါများကလို အပျိုတော် တစ်သိုက်နှင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်လေ့မရှိဘဲ အဆောင်အတွင်း၌သာ စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။ ။

နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာတ်ပွဲများမှ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများသည် ယခု အချိန်ထိ တိုင်အောင် ရပ်နားသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါချေ။ ။ သဘင်ပွဲများကို အဆက်အပြတ် ခံမြဲ ခံလျက် ရှိရာမှ ဆိုင်းသံ ဗုံသံများသည် ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေရလေတော့သည်။ ။ ထိုည တစ်ညလုံးတွင် ကောင်းကင်ယံ၌ မီးရောင်များ ထင်ဟပ်နေလေသည်။ ။ နီနီရဲရဲ အရောင်များသည် အဝေးမှပင် ပူလောင်လျက်ရှိသည်။ ။ သို့ဖြင့် အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းပေါက်လာသည်နှင့် သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကောင်းကင်ယံတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မီးလျှံများသည် ငြိမ်းသက်၍ သွားလေသည်။ ။

ရနောင်မင်းသား နှင့် တိုင်တားမင်းကြီး တို့၏ အမိန့်ဖြင့် ညတွင်းချင်း အကျဉ်းထောင်များကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသည်။ ။ မီးလောင်သည့်အထဲတွင် ပါဝင်မသွားဘဲ လွတ်မြောက်လာသော အကျဉ်းသားများအား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ပစ်ကြသည်။ ။ မနေ့ညက ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မီးလျှံအရောင်သည် ထိုညဘက်ဆီက ရနောင်မင်းသား နှင့် တိုင်တားမင်းကြီး တို့၏ ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာများပေါ်ဝယ် ရောင်ပြန့်ဟပ်ခဲ့လေသည်။ ။ တိုင်တားမင်းကြီးသည် ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက် ဓားလွှတ်ကို လက်တွင်ကိုင်ဆွဲပြီး အမှောင်တွင်းမှ အသက်လု၍ ပြေးထွက်လာကြသော အကာအကွယ်မဲ့နေသည့် အကျဉ်းသားများအား သူနှင့် မောင်မောင်တုတ် တို့က ဦးဆောင်ပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ယင်းသို့ အသတ်ခံရ၍ သေသူများ ၊ မီးလောင်ကျွမ်း၍ သေသူများမှာ ကလေး ၊ လူကြီး ၊ ယောက်ျား ၊ မိန်းမ စုစုပေါင်း နှစ်ရာနှင့် သုံးရာအကြားတွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည် ။ သီပေါမင်း သည် ဤသူတို့၏ အလောင်းများကို မြို့၏ အနောက်ပြင်ဆီသို့ သယ်ယူစေလျက် မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုစေဘဲ သည်အတိုင်းထားရှိရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်လေသည် ။ ဤသို့ ထားရှိစေခြင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား လုပ်ကြံသူများအတွက် သင်ခန်းစာ ရရှိစေရန်အတွက် ဖြစ်ပေသည် ။ အလောင်းများသည် မြေမှာ ပြန့်ကျဲနေသည် ။ တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး ထပ်လျက် လဲကျနေသူများလည်း ရှိသည် ။ ဘေးအလျားလိုက် လဲကျနေသူများလည်း ရှိသည် ။ သူတို့တစ်တွေမှာ သေတာတောင်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မသေရရှာပါပေ ။

အလောင်းများသည် ဤအတိုင်း ရှိနေလေရာ ခွေးများ ၊ ဝက် များ ၊ လင်းတများ ဝင်ရောက် စားသောက်နေကြသည် ။ လူသေကောင်မှ အပုပ်နံ့များမှာလည်း တထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိလေသည် ။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင်လည်း ဘုရင့် မီးသင်္ဘောများသည် အထက်အောက် လူးလာ စုန်ဆက်လျက် အလောင်းများကို ကြည့်သူများအား အခမဲ့ တင်ဆောင်လျက် ရှိလေသည် ။ သည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့် အထဲမှ ပွဲလမ်းသဘင်များမှာလည်း မပြတ်လပ်အောင် အသုံးတော်ခံလျက်ပင် ရှိနေလေသည် ။ သည်အရေးအခင်းကို စုံလင်စွာ သိရှိထားပြီးဖြစ်သည့် စန်ဒရီးနီး သည် သူ တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက် များကို စိုးရိမ်ပူပန်မိသည့်အတွက် ဗြိတိသျှတို့အနေဖြင့် အထက် မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းပေးရန် စာရေး၍ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည် ။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန် မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော သတင်းများက အားမရနိုင်စရာ ဖြစ်နေသည် ။

အိန္ဒိယမှ အစိုးရသည် အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံများ၏ ပြည်တွင်းရေးများတွင် ဝင်ရောက် နှောက်ယှက်ခြင်း ပြုလိုသော ဆန္ဒ မရှိကြောင်း သိရှိရလေသည် ။ အခြေအနေမှာ ရှေ့မတိုး နောက် မဆုတ်သာသော ခွကျတတ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လေသည် ။ ဗြိတိသျှတို့သည် ပထမပိုင်း ရက်စက် မှုတွင် ဝင်ရောက် လက်လျှိုလျက် ပါဝင်ဟန့်တား ထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုလိုက်ဘဲ အိန္ဒိယတွင်လည်း မင်းသားနတ်ပါးအား လက်ကိုင်ပြုထားလျက် သီပေါမင်းသား အား နန်းတက်ခြင်းကို လက်ခံနေခြင်းမှာ အတော်ကြီး ခွကျနေသော အခြေအနေ ဖြစ်လေသည် ။ အကယ်၍သာ ကန့်ကွက်စာ ပို့ခဲ့လျှင် စာနောက် မှ ထိရောက်သော အရေးယူမှုများ လိုက်ပါရမည် ဖြစ်လေသည် ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အောက်မြန်မာပြည် ၏ ဝန်ရင်တော်မင်းကြီး ဘားနာဒ် က မြန်မာမင်းထံ ရှုတ်ချသော စာများ ပို့လွှတ်ရန် အကြံပေးချက်အား အိန္ဒိယအစိုးရက ပယ်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ရွှေနန်းတော်တွင်းတွင်မူကား တီးတိုးတီးတိုးနှင့် သတင်းကလေးများကို တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက် ဖောက်သည်ချလျက် ရှိလေသည် ။ တိုင်တားမင်းကြီးသည် သူ၏ နိုင်ငံရေး ရန်ဘက် များအား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလျက် အစုလိုက် သုတ်သင်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း သတင်းများသည် ပျံ့လွင့်နေလေသည် ။

သည်သတင်းများသည် ဟုတ်မှန်ဖို့ဘက်က ပို၍ များနေလေသည် ။
အကြောင်းနည်းဟူမူ တိုင်တားမင်းကြီး အနေဖြင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး သည်
အရေးပေးခြင်း ခံနေရပြန်သည့်အတွက် မလိုမလား ဖြစ်နေပုံရလေသည် ။
အခုချိန်ဆိုလျှင် ကင်းဝန်မင်းကြီး ၏ ဩဇာအရှိန်ကလည်း အနည်းငယ်
တက်စပြုလာနေပြီ မဟုတ်လား ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး က သူ့အား တစ်နည်းနည်းဖြင့်
ထုတ်ပယ်ရအောင် ကြိုးစားလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံ ရလေသည် ။

ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားများအား မီးရှို့လျက် အစုလိုက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စမှာ
ကြုံကြုံတင်တင် အကွက်ဆင်၍ ကြံစည်မှုကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု သံသယ
မကင်းမှုများသည် လေထဲတွင် ပျံ့ဝလျက် ရှိလေသည် ။ အချို့သော
အကျဉ်းသားများအား သူတို့ကို ထောင်အုပ် ၊ ထောင်မှူးများက
ထွက်ပြေးခွင့်ပေးမည်ဟု ပြောထားကြသည်ဟုလည်း ပြောကြသည် ။ ထောင်အုပ် ၊
ထောင်မှူးများကလည်း သူတို့မှာ အကျဉ်းသားများ၏ မိဘဆွေမျိုးများ
လာဘ်ထိုးထားသည်ဟု အသံလွှင့်ထားကြသည် ။ အမှန်မှာ ထောင်အုပ် ၊
ထောင်မှူးတို့အား အကျဉ်းသားများ၏ ရန်သူများ ဘက် မှ လာဘ်ထိုးထားခြင်းသာ
ဖြစ်ပေသည် ။ အကျဉ်းသားများသည် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် အချုပ်ထောင်ကို
ဖောက်လျက် ထွက်လာကြရာတွင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော ရွှေလုံ
တပ်သားများက အေးအေးဆေးဆေးပင် သေနတ်နှင့် ပစ် ၊ ဓားနှင့်
ခုတ်ပိုင်းကြတော့သည် ။ သည် ရက်စက် မှုကြီးကို ဦးဆောင်ကြသူများကား
တိုင်တားမင်းကြီး နှင့် သူ၏ ကျွန်ယုံတော်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ရွှေလုံမြို့ဝန်တို့ပင်
ဖြစ်သည် ။

ဤအရေးတွင် ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် လည်း အရေးကြီးသော
အခန်းတစ်ခုမှ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည် ။ ဖြစ်နိုင်ပေမည် ။ မိမိ၏
ကျေးဇူးရှင် အသက်ဦးဆံပိုင် ဖြစ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အရိုးကြေကြေ
အရေခန်းခန်း လုပ်ဆောင်မည်မှာကား ဓမ္မတာ ပေတည်း ။ သူတို့ကပင်လျှင်
ထောင်တွင်းမှ အကျဉ်းသားများက ဘုရင်မင်းမြတ် အား လုပ်ကြံရန် ပုန်ကန်ခြင်း
ဖြစ်သည် ဟူသော သတင်းကို ဖြစ်စေလေသည် ။

အကျဉ်းထောင်မှ အကျဉ်းသား ရာပေါင်းများစွာတွင်းမှ အကျဉ်းသား အချို့သာ
လွတ်မြောက်သွားသည် ။ သည်အရေးအခင်းတွင် ညောင်ရမ်းမင်းသား ၏
အနီးကပ်ဆုံးသော အဆက်အနွယ် မှန်သမျှ အားလုံး သုတ်သင်ခြင်းခံရသည် ။
ထောင်အတွင်းမှ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော ညောင်ရမ်းမင်းသား မယ်တော် နှင့်
နမတော် တို့၏ အကြောင်းကိုမူကား သတင်းအစအနမူ မကြားရတော့ပေ ။

အခြေအနေများသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ နေသားတကျ ဖြစ်သွားပြန်လေသည် ။ ဖာရီစီ
ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရောက်ရှိလာလျက် ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် ကပြ
အသုံးတော်ခံလျက် ရှိလေသည် ။ မြို့တော် အပြင်ဘက်တွင်ကား
တိုင်တားမင်းကြီးနှင့် သူ၏ လူယုံတော်များသည် ဆင်ကြီးများ စီးလျက်
လမ်းသလားနေရင်းက သူတို့အလာတွင် လမ်းဘေးမှ ဒူးတုပ်၍ အရိုအသေ

မပေးသူများအား ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်လျက် ဆုံးမနေကြလေသည်။ ။

နေပြည်တော် တစ်ဝန်းလုံးတွင်မူကား ဆိုင်းသံ ဗုံသံများမှာ နေ့မစဲ ညမရပ် ဆက်၍ ဆက်၍ တခြံခြံတသံသံ ပေါ်လာလျက် ရှိနေလေသည်။ ။ သည့်နောက် အခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပြန်ခဲ့သေးသည်။ ။

ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်ပိုင်နယ်ဖြစ်သော အောက် မြန်မာပြည် ဒဂုံမြို့သို့ ထွက်လုဆဲဆဲဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဧရာဝတီ ဖလိုတီလာ ကုမ္ပဏီပိုင် မီးသင်္ဘောကို လှေသင်းအတွင်းဝန် ၏ ရောက်ဆိုင်ရာ ကင်းမှ သတင်းအရ ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်။ ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါရှိနေသော ဒဂုံမြို့သို့ ခရီးထွက်မည့် မြန်မာခရီးသည် သုံးဆယ်ခန့်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်၏။ ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ လှေသင်းအတွင်းဝန် တို့က ကွက်ကျော်မြင်သွား၏။ ။ သည် ဖမ်းဆီးလိုက်သည့် ခရီးသည် သုံးဆယ်မှာ တခြားလူများ မဟုတ်ကြ။ ။ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် ညောင်ရမ်းညီနောင် ၏ တပည့်တပန်း တစ်စုပင် ဖြစ်၏။ ။ ညောင်ရမ်းမင်းသားကြီး ၏ အတွင်းစာအရ ဒဂုံမြို့သို့ လိုက်ပါကြရန် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုကိစ္စကို လှေသင်းအတွင်းဝန် က သတင်းရထားသဖြင့် ဤသို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ။

ဤသည်ကို အင်္ဂလိပ် သံအမတ်ကြီး မစ္စတာရောက် အထူး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး မြန်မာ အစိုးရထံသို့ ကန့်ကွက်စာ တစ်စောင် ပို့လိုက်ပြန်သည်။ ။ အဆိုပါ စာကို နန်းတော်အတွင်းမှ သေချာစွာ လေ့လာ၏။ ။ ပြီးမှ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း လက်မှတ်ဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်သည်။ ။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း ၏ ပြန်စာတွင်မူ -

မီးပုံးပျံ စီးပြမည့် ကာနယ် ဝိုင်းဒန်း ဆိုသူနှင့် မြန်မာတစ်စု အချင်းဖြစ်ပွားရသည့်အတွက် မိမိတို့က တောင်းပန်ပါကြောင်း ၊ ထိုသို့ ရန်စသည့် မြန်မာတစ်စုကို မိမိတို့ မကြာမီ စုံစမ်း အရေးယူမည် ဖြစ်ကြောင်း ၊ အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဧရာဝတီ သင်္ဘောခရီးသည် သုံးဆယ်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ မြန်မာဘုရင်၏ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်၍ အခြားသို့ ထွက် မသွားရန် ပြန်၍ ခေါ်ငင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်မဆိုထိုက် ... ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။ ။

ထိုသို့ ပြန်စာပို့အပြီးတွင် ယခင် ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့သည့် “ မဟာမိတ်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ် အစိုးရ၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး လက်အောက်ခံ ဥရောပတိုက်သားများကို မြန်မာရဲမ က် အရာရှိ ၊ အမှုထမ်းများက ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုရ ” ဟူသော အမိန့်တစ်ရပ်ကို “ မြန်မာရဲမ က် အရာရှိ ၊ အမှုထမ်းများက ” ဆိုသည့် နေရာတွင် “ မြန်မာရဲမ က် အရာရှိ ၊ အမှုထမ်းများနှင့် တိုင်းသူ ပြည်သားများက ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း လုံးဝ မပြုရ ” ဟူ၍ ပြင်ဆင် ထုတ်ပြန်လိုက်လေတော့သည်။ ။

မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် အစိုးရတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပုဂံမင်းလက်ထက် ဖြစ်ပွားခဲ့သော

မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် ဒုတိယစစ်ပွဲအပြီးတွင် ပြေပြစ်လာခဲ့၏။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော် တွင်လည်း ဆိုဖွယ်မရှိအောင် ကောင်းမွန်လာသည်။ ။ သည့်အတွက် အင်္ဂလန် သို့ပင် ကင်းဝန်မင်းကြီး ခေါင်းဆောင်သော သံတမန်များ စေလွှတ်ခဲ့ပေးသေးသည်။ ။

သီပေါမင်း နန်းတက်စ အချိန်တွင်လည်း အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်မလိုလို ရှိခဲ့သည်။ ။ သို့သော် မင်းညီမင်းသားများ အသတ်ခံရမှု ၊ ညောင်ရမ်းညီနောင်တို့ ထွက်ပြေးမှုများ၌ အင်္ဂလိပ် သံအမတ်က ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သည်ဟုဆိုကာ အနည်းငယ် မသင့်မတင့် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ် အရာရှိတို့နှင့် မြန်မာအချို့ မကြာခဏ အချင်းများမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သည့်အတွက်ကြောင့် အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ ဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းငယ် တင်းမာ လာသယောင် ရှိနေသည်။ ။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်သံအမတ် မစ္စတာရှော့ ၏ လိမ္မာပါးနပ်မှု ၊ ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှ ကင်းဝန်မင်းကြီး ၏ အမြော်အမြင် ရှိမှုများကြောင့် ဆက်ဆံရေးသည် မလျော့မတင်း ရှိနေသည်။ ။ သည်အတွင်း နေပြည်တော် တစ်ခွင်၌လည်း အခွန်ဘဏ္ဍာငွေ တိုးတက်စေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိရုံးတော်များ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ။ ထိကို တစ်လ ဆယ်ကြိမ် ထိဖွင့်သည်အထိ ကျင်းပမိသဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားများအား မွဲဆေးဖော်ပေးသည်နှင့် တူနေသည်။ ။ သည့်အတွက် သူခိုးဓားပြများလည်း ပိုမို များပြားလာသည်။ ။ အစိုးရက ပြည်သူလူထု အာရုံပြောင်းလဲရန်အတွက် ထိဘက်သို့ ဦးတည်ပေးသော်လည်း တိုင်းပြည်မှာ မိအေး နှစ်ခါနာ ပုံမျိုး ဖြစ်နေရသည်။ ။ ထိဖွင့်ခြင်းကြောင့် လစဉ် ဘုရင့်ငွေတိုက်တော်သို့ ဘဏ္ဍာငွေ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ဝင်ငွေရှိသည်။ ။ သို့သော် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ လက်ဝယ် ငွေမရှိတော့ဘဲ ကြွေးများသာ အဖတ်တင်နေ၏။ ။

ထိဖွင့်ခါစ ဖြစ်၏။ သီပေါမင်း၏ ထိတော် ပထမပေါက်သူကို ဆင်ပေါ်တွင် ငွေထုပ်တင်လျက် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပို့ပေး၏။ ။ ဒါကို လူအများက အားကျကာ သူထက်ငါ အလှူအယက် ထိထိုးကြလေသည်။ ။ ထိစဖွင့်ခါစတွင် လက် မှတ်တစ်စောင် ငါးကျပ် ဖြစ်၏။ ။ နောက် ထိထိုးကြသူ များလာသဖြင့် နှစ်ကျပ်အထိ လျှော့ကာ ထိရုံးကို ဆယ်ရုံး ခွဲပြီး သုံးဆယ် ခြောက်ကောင် ထိကဲ့သို့ တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ် ဖွင့်ပေးပြန်သည်။ ။

သည်တွင် တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ထိ ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြသဖြင့် ရရှိလာသည့် အမြတ်များမှ ကြွေးတင်ရှိခြင်း ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ပျက်လာခြင်း ၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခြင်း ၊ တရားမ မှုခင်းများ ဖြစ်ပွားခြင်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။ ။ အချို့သူများမှာ ကိုယ့်မိန်းမများကိုပင် ငွေအပေါင် ထားကာ ထိထိုးပစ်လေ့ရှိသည်ဟု သိရ၏။ ။ ဤသည်တို့ကြောင့် ထိရုံးများကို ၁၂၄၃ ခုနှစ် ၊ ပြာသိုလ တွင် ပိတ်ပစ်ရလေသည်။ ။ မန္တလေးမြို့ ဈေးချိုတော်အနီး ရုံးတော်ကြီးဟု ခေါ်တွင်သော နေရာမှာ သီပေါဘုရင် လက်ထက်က ထိဖွင့်သော ထိရုံးကြီးနေရာ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ။

အစစ ကုန်ဈေးနှုန်း တိုးတက် မှုဒဏ် ၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ အပြောင်းအလဲဒဏ်များကို ခံစားရရှာသော ပြည်သူလူထု၏ လွတ်လမ်းကား ထိ သာ အားကိုးဖွယ်ရာဟု မြင်လေသလား မသိ ။ ဤမျှ နှင့်နှင့်သီးသီးရှိသည့် ပစ္စည်းကုန်မျှမက မိမိတို့၏ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးသည်များကိုပင် ပေါင်နှံကာ ထိထိုးကြရှာသည် ။ နောင်မှ လျောက်လျားပဲ ... ၊ ခုတော့ ဖြစ်လာသည့် ပြဿနာကို ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်တာ ကောင်းရဲ့ ဟူ၍များ အတွေးတွေ ဝင်နေကြဟန်တူရဲ့ ။

ထိရုံးများ ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ကြွေးမြီများစွာ တင်ကျန်ရစ်သူ ဆင်းရဲသား ပြည်သူများအတွက် ဘုရင့်အမိန့်တော်ဖြင့် ကြွေးဆပ်ပေးသော စနစ်တစ်မျိုး ထွင်ပြန်သည် ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်သော အစိုးရပါပဲ ။ ပြည်သူတွေရဲ့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေသည့် စိတ်များကို အနေအထား ပြောင်းသွားစေရန် ၊ ဖန်တီးပြောင်းလွှဲ ပေးနေလေရဲ့ ။ သို့သော် သည်ထွင်လိုက်တဲ့ စနစ်ကလည်း မအောင်မြင်ဘူးလို့ သိရသည် ။ သည်လို ထိကြောင့် ကြွေးတင်ကျန်ရစ်သူများကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြွေးဆပ်ပေးခဲ့ဖူးသဖြင့် “ ကြွေးတင်လျှင် ဘုရင် ဆပ်လိမ့်မပေါ့ ” ဟူသည့် စကားပုံ ဖြစ်ပေါ်လာဟန် ရှိ၏ ။ နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာလည်း ဘာဖြစ်နေသည် မသိပါ ။ မီးလောင်မှုများသည် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားနေသည် ။ မြစ်အနောက်ဘက် မှာ ထကြွနေတဲ့ သောင်းကျန်းမှုများကလည်း လျော့သွားသည်ရယ်လို့ မရှိဘူး ။ သွားနှိမ်လိုက် ၊ နှိမ်တုန်းသာ ခဏပဲ ။ တော်ကြာ ပြန်ထလာတာပဲ ။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး ။ သည်ထက် ဆိုးရွာတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေက နေပြည်တော် မှာ အနှံ့အပြား ဖြစ်နေသေးရဲ့ ။ မီးလောင်မှုများကလည်း ပိုမို များလာသည် ။ ဟိုရပ်ကွက် တစ်အိမ်စ ၊ သည်ရပ်ကွက် နှစ်အိမ်စ လောင်ကျွမ်းခဲ့သော်လည်း သက္ကရာဇ် ၁၂၄၅ ခုနှစ် ၊ တန်ခူးလဆန်း (၁) ရက် ၊ ည ၃ ချက်တီး အချိန်မှာ လောင်ကျွမ်းခဲ့သည့် မီးက အကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည် ။

သည်မီးက နန်းတော် သစ်တပ်အနီးမှာနေတဲ့ မောင်နေလွန်း ဆိုသူ အိမ်မှ စပြီး လောင်၏ ။ သစ်တပ် ဝဲယာဘက် မှာရှိသည့် အိမ်များကို မီးကူးလောင်သည် ။ ထိုသို့ မီးလောင်မှုကြောင့် ရွှေတိုက်အတွင်းဝန် အိမ် ၊ ယောမင်းကြီး အိမ် ၊ ပုဂံဝန်ထောက် အိမ်တော် နှင့် သံချက်ဝန်မင်း ဦးမြူး ၏ အိမ် အပါအဝင် အိမ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်မျှ မီးထဲပါသွားလေသည် ။ အဆိုပါ မီးလောင်မှုမှာ သူတို့နှင့် မသင့်သော ဂိုဏ်းကွဲအချင်းချင်းမှ တမင်ရှိသဖြင့် မီးလောင်ခြင်းဟုလည်း ဆိုကြသေးသည် ။

နေပြည်တော် မြို့ရပ်တစ်ခွင်၌ကား အတိတ်နိမိတ်များ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါ ။ မြန်မာ့ ရှေးရိုးစဉ်လာ အယူအဆများအရဆိုလျှင် မီးအကြီးအကျယ် လောင်မှုသည် မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ် တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား ။

မီးလောင်မှုကား သည်မျှနှင့် မရပ်သေးဘူး ။ မကောင်းသော အကုသိုလ်က

ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရား တင် မဟုတ်သေးဘူး ၊ တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် ဆက်တိုက် ကျနေသည် ။ ပထမ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားပြီး ကိုးရက် အကြာမှာ ဖြစ်၏ ။ နံနက် ကိုးနာရီကျော် အချိန်ပဲ နေပြည်တော် အနောက်ပြင် ပြည်ကြီးကျက်သရေ မိတော ဆိုသူ၏ အိမ်မှ မီးစလောင်၏ ။

သည်တစ်ကြိမ် မီးလောင်မှုကား တော်တော်ကြီးကျယ်၏ ။ နေပြည်တော် တစ်ခုလုံးနီးပါး အနှံ့လောင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အချိန်ကလည်း အချိန်ကောင်းဆိုတော့ မီးက တနေလုံးလိုလို လောင်၏ ။ အဲဒီနေ့က စုစုပေါင်း မီးခုနှစ်ကြိမ် လောင်ကျွမ်းသည်လို့ သိရသည် ။ အရှေ့ကျုံးနဖူးက စပြီး အနောက် ပညောင်ပင်ဈေးအထိ တစ်ကြိမ် ၊ နန်းမြို့တော် သစ်တပ် အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဝင်းတော်မှူးအိမ်မှ စပြီး အနောက်ဘက် မြို့ရိုးထိ တစ်ကြိမ် လောင်ကျွမ်း၏ ။ ယိုးဒယားဈေး အရှေ့ဘက်တွင် တစ်ကြိမ် ၊ ရွှေလုံတန်းတွင် တစ်ကြိမ် ၊ ယိုးဒယားဈေး အနောက်ဘက်တွင် တစ်ကြိမ် ၊ မြို့တွင်းရပ်ကွက်တွင် တစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့် ခုနှစ်ကြိမ် တိတိ လောင်ကျွမ်းသည် ။ မီးများ လောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် တပယင်းတိုက် ၊ ဆူးဝါးတိုက် ၊ လင်္ကာရာမတိုက် ၊ မကုဋ္ဌာရာမတိုက် ၊ နိဿည်းတိုက် ၊ ကုသိုလ်တော်တိုက် ၊ သောဘိတရာမတိုက် ၊ ပန်းပဲဝန်တိုက် စသော ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတိုက် ရှစ်တိုက် ပျက်စီးရရှာ၏ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှစ်ကျောင်းနှင့်အတူ အရေးရှိပါက ဆင်းရဲသား လူသူအများ သုံးစွဲရန် စပါးအပြည့် ထားရှိသည့် မစိုးရိမ်ကျို ၊ မကြောင့်ကြကျို ၊ မတောင့်တကျို စသော စပါးကျိုများသည်လည်း မီးထဲ ပါသွားရရှာသည် ။

အဲသည် အချိန်တုန်းက နေပြည်တော် မှာ နေထိုင်ကြသည့် ပြည်သူပြည်သားအများဟာ ကပ်သင့်နေသလား ဆိုတာလောက် ပြောကြရအောင် ဖြစ်နေသည် ။ နေပြည်တော် တစ်ဝန်း တစ်ပြင်လုံးမှာလည်း မီးခိုးတလူလူနဲ့ ဖြစ်နေ၏ ။ လူနေရပ်ကွက်တိုင်းလိုလိုပင် မီးလောင် မခံရသော ရပ်ကွက်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ။ သည်ကြားထဲ ရာသီဥတုကလည်း ဖောက်ပြန်လာသည် ။

မိုးရွာချိန်တန်ပြီး မိုးပေါက်ကလေးမျှပင် မကျရောက်ဘဲ ရှိနေသည် ။ အပူရှိန်ကလည်း အညာဒေသ ၏ စံချိန်ထက် ပိုလာသည် ။ မိုးရွာမည့် အရိပ်အယောင် နည်းနည်းမျှ မတွေ့ရ ။ မိုးကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေ၏ ။ ပြာလုံနေသော ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံးတွင် မိုးသားမိုးရိပ် အရိပ်အမြှက်ပင် မရှိ ။ မိုးလင်းပြီဟေ့ ဆိုကတည်းက ပူလိုက်သည့် အပူ ၊ ညနေ နေဝင်သွားသည့်တိုင် အပူရှိန်က လျော့သည်ဆိုရုံသာ ရှိ၏ ။ အိုက်စပ်စပ်က ဖြစ်နေပြီ ။ ပူပေမယ့် အိုက်ပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရ ။ ခြင် ၊ မှက် ၊ ယင်ကောင်တွေကလည်း ဒုန့် ဒေး ။ အနာရောဂါ ပေါများလာ၏ ။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းလည်း ပျက်စီးလာ၏ ။ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် မတိုးတက် မကြီးပွား ။ ရှိသည့်ငွေ အရင်းအနှီးသာ ကုန်၏ ။ လူလိမ်လူကောက် သူခိုးခားပြများလည်း ပိုများလာသည် ။

မင်းညီမင်းသား မင်းသွေးများ မြေကျသဖြင့် ဤသို့ မိုးခေါင် ၊ ရောဂါကပ်ထူ

စသည်များ ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုကြ၏ ။ မူးမတ်များကလည်း ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို တင်လျှောက်ကြသဖြင့် မင်းညီမင်းသားများကို မြှုပ်ထားသော လက် မရွံ့ထောင် မီးသွေးတိုက်ထဲမှ တွင်းကြီးကို ပြန်ဖော်ရသည် ။ ပြန်ပေါ်လာသော တွင်းကြီးထဲမှ အရိုးများကို မီးရှို့စေသည် ။ သည့်နောက် ရရှိလာသော လူရိုးပြာများကို ဧရာဝတီမြစ် အတွင်းသို့ ချကာ ရေမျှောစေ၏ ။ သည်နည်းအားဖြင့် မင်းညီမင်းသား ၊ မယ်တော်များ ၊ နှမတော် ၊ အစ်မတော်များ၏ ဘဝကို တစ်ဇာတ်သိမ်းစေသည် ။

သည်လိုနှင့် ဒုတိယ မီးလောင်မှု ခုနှစ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်အကြာ တန်ခူးလဆန်း ဆယ့်နှစ်ရက် နေ့လယ် (၁) ချက်တီး (မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီ) ကျော်လောက်တွင် နေပြည်တော် ရွာဟိုင်းဈေး အနီးတွင် နေထိုင်သူ ငတိုး နေအိမ်မှ စပြီး မီးလောင်ပြန်သည် ။ သည်အချိန်တွင်မတော့ ရွာဟိုင်းဈေးရပ် မြင်းဝန်ကျောင်းတိုက် ၊ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားစောင်းတန်း တန်ဆောင်းပြာသာဒ် အချို့နှင့် အသောကာရာမ ကျောင်းတိုက် ၊ ဒက္ခိဏာရာမ ကျောင်းတိုက် များ မီးထဲ ပါသွားပြန်တော့သည် ။ သည်ကဲ့သို့ မီးအကြိမ်ကြိမ်လောင်မှု ဖြစ်ပွားသဖြင့် မီးဘေးဒုက္ခသည် ဆင်းရဲသားများအား တစ်အိမ်လျှင် ငွေနှစ်ကျပ် နှင့် ဆန်တစ်စိတ် ကျစီ ဝေငှပေးသည် ။ မီးသင့်၍ ပျက်စီးသွားသော မဟာမြတ်မုနိ စောင်းတန်း ၊ တန်ဆောင်း ၊ ပြာသာဒ်များကိုလည်း ပြုပြင်ရန် သီပေါဘုရင် က ငွေတော်များ ထုတ်ပေးသည် ။ အမြန် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည် ။

သည်အချိန်မှာ ရနောင်မင်းသား လည်း မယားတစ်ရာ ရှိတာကို အားမရသေးဘူး ။ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နဲ့ သိမ်းပိုက်နေ၏ ။ သူလည်း ယူသည် ။ သီပေါဘုရင် ကိုလည်း ယူစေသည် ။ ယူရန် အားပေးတိုက်တွန်းသည် ။ အားပေးတိုက်တွန်းသည် ဆိုရာမှာလည်း မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်ရှေ့တွင်ပင် မရှောင်ဘဲ အားပေးသည် ။ တိုက်တွန်းသည် ။

ဒါကို စုဖုရားလတ် က သဘောမကျ ။ သဘောမကျ ဆိုတာထက် ခါးခါးသီးသီး လက် မခံ ဆိုတာက ပိုမှန်ပေမည် ။ မိမိထက် အသက်လည်းကြီး နို့စို့ဖက်လည်း ဖြစ်သည်မို့ ကြည့်နေရသည် ။ တကယ်တော့ သဘောမတွေ့လှတော့ ။ ‘ တစ်ခါ နှစ်ခါ ရှိပါစေလေ ၊ မောင်တွတ်က ငါ့ကို စတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပါလေ ’ လို့လည်း စုဖုရားလတ် က တွေးကြည့်ဟန် တူရဲ့ ။ စိတ်ထဲက ခါးသီးပေမယ့် ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသည် ။ ဟော ... ခုလို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နဲ့ သိလာရတော့ ၊ တွေ့လာရတော့ ဘယ်မိန်းမကကော သည်းခံနိုင်မတဲ့တုံး ။ သည်အရေးမှာ ဒင်း နဲ့ ငဖေငယ် နဲ့ တရားခံ ဖြစ်ရမှာပဲ ။

ဟို ... ငဖေငယ် ဆိုတဲ့ ငယ်ကျွန်ကလည်း လူပုံက လူချောလူလှပါပဲ ။ ငါတို့လို မင်းမျိုး မင်းနွယ်ပဲ ။ ပင်းချင်းပင်းရင် မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုပဲ ပင်းရမှာပေါ့ ။ ခုတော့ ဟို ကနီဝန် နဲ့ အပေါင်းအပါ လုပ်ကြပြီး ငါ့ကို ရွှေပလ္လင်က ဆွဲချဖို့ ကြံတဲ့အထဲမှာ ဒင်းလည်း ပါတာပဲ ။

စိတ်ထက်တဲ့ စုဖုရားလတ် ဟာ ဘယ်တော့မဆို မိမိအရေးကို ရှေ့တန်းတင်ဟန် ရှိ၏ ။ မင်းတရားကြီး ၏ အကျိုးကို ဖျက်ဆီးမည့်သူ ၊ မိမိအကျိုး ဖျက်ဆီးမည့်သူ မှန်သမျှကို အရွံ့မုန်းကြီး မုန်း၏ ။ မိမိ နှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီး နှစ်ဦးအား ကွဲကွာအောင် လုပ်မည့်သူဆိုလျှင် အမှုန့်ကြေအောင် ခြေပစ်မည့် စုဖုရားလတ် ပင် ဖြစ်သည် ။ ယခုလည်း မိမိ၏ အချစ်ဆုံးလင် သီပေါဘုရင် နှင့် ကန့်ဝန် ၏ သမီး ဒိုင်းခင်ခင် တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သည့်သူ အာလုံးကို ဖမ်းဆီးလိုက်စေသည် ။

ရနောင်မင်းသားကြီး ကိုတော့ အခြေအနေအရ မဖမ်းစေဘဲ ရှိနေ၏ ။ သီပေါဘုရင် ၏ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း ၊ ဘုရင် ၏ နောင်တော် ဖြစ်နေသူ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ကို အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မခိုင်လုံဘဲနှင့် မဖမ်းသေးဘဲ လွှတ်ထား၏ ။ မိဖုရားကြီး အကြံကြီး ကြံနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ သည်အရေးမှာ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်က တိုင်တားမင်းကြီး ကို မည်သို့မည်ပုံ စီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည် ။ သည်တော့ တိုင်တားမင်းကြီး က ရွှေလုံမြို့ဝန် နဲ့ ထပ်ဆင့် တိုင်ပင်ပြန်သည် ။ သည်မှာတင် ရွှေလုံမြို့ဝန်လည်း မောင်မောင်တုတ် ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ လဲသွားစေမည့် အကြံအစည် တစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည် ။ သည်အကြံအစည်ကလည်း အတော်ကောင်း၏ ။ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိတဲ့ နည်းဘဲ ။

မကြာမီ နန်းတော်တံခါး လေးပြင်လေးရပ်တို့၌ တိုင်းသူပြည်သားများအဖို့ တိုင်းပြည်၌ ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်း အကျင့်တန်သော မင်းမှူးမတ်တို့ အကြောင်း လျှို့ဝှက်စာများ ပေးလိုပါက ပေးနိုင်အောင် ရွှေသေတ္တာကြီးများကို ချထားလိုက်လေသည် ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် နှင့် ပြိုင်ဖော်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ဦးချိတ် သည် မိမိ ရလာတော့မည့် ကြီးမားသော တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်စားနေ၏ ။ တစ်နေ့တွင်မတော့ မောင်မောင်တုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ငါ့လက်ထဲ ရောက်ရတော့မှာပဲလို့ တွေးနေ၏ ။ အခဲမကျေ ဖြစ်နေသော ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း သည် လူအူသုပ် နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်သည်ကိုလည်း အမြဲ သတ်ရနေမိသည် ။

“ နေသေးသပ ငတုတ် ရယ် ၊ တစ်နေ့ မင်း ငါ့လက်ထဲက မလွတ်နိုင်ပါဘူး ” လို့လည်း တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသည် ။ သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာက ခေနေပြီလို့ပဲ ဆိုရမလားပဲ ။

သီပေါဘုရင် သည် ဒိုင်းခင်ခင် အပေါ် မေတ္တာမိုးစွေလျက် ရှိသည် ။ ချစ်တာကလည်း အရမ်းပဲ ၊ တစ်နေ့ မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးခမျာ ဖြစ်နေရရှာသည် ။ နနယ်ပျိုမြစ်သော ဒိုင်းခင်ခင် ၏ အတွေ့အာရုံကြောဝယ် သီပေါဘုရင် မှာ ဝပ်ဆင်းစ ပြုနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ။ ဒိုင်းခင်ခင် နဲ့ တစ်နေ့ တစ်ခါတော့ အနည်းဆုံး တွေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသည် ။

သီပေါမင်း ခံစားနေရသော တစ်လင် တစ်မယား စနစ်ကို ဖျက်ပစ်ရန်သာ မောင်မောင်တုတ် က လှုံ့ဆော်ပေးနေသည်။ ။ အချိန်ရသရွေ့လည်း သီပေါဘုရင် ၏ အပါးမှာသာ နေနေသည်။ ။ စကားအလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလို သီပေါဘုရင် ကို ကပ်၍ မြှောက်ပေးနေသည်။ ။

“ ရွှေနန်းရှင်ပါ ဘုရား ၊ ဘုရင်ဖြစ်ပါလျက် ဘုရင်၏ စည်းစိမ်ကိုမျှ အပြည့်အဝ မခံစားနိုင်ပါလျှင် ဘုရင်ဖြစ်ရကျိုး နပ်မည် မဟုတ်ပါ ဘုရား ” လို့လည်း မကြာမကြာ တင်လျှောက်နေသည်။ ။

သီပေါဘုရင် ၏ စိတ်ထဲတွင် လောကစည်းစိမ် ဟူသမျှကို သိရှိနားလည်လာအောင်လည်း ရနောင် နှင့် မောင်ဖေငယ် က ဖန်တီးပေးကြသည်။ ။ ချောမောပြေပြစ်သော မိန်းကလေးများ ၏ အကြောင်းကို အခွင့်သာပါက စိကာပတ်ကုံး တင်လျှောက်ကြသည်။ ။ မိန်းကလေးများနှင့် ပူးကပ်ယှဉ်နှံ့၍ စည်းစိမ်ခံရခြင်းသည် မည်မျှလောက် အရသာ ရှိသည်ကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြောပြ တင်လျှောက်ကြသည်။ ။

ပန်းကြာဝတ်မှုန် ပြဇာတ်တစ်ခုကို စီစဉ်ပြီး ရွှေနန်းတော်အတွင်း၌ တင်ဆက်ကပြစေ၏။ ။ အမျိုးသမီးများကို ကြာ နှင့် နှိုင်းသည်။ ။ ယောက်ျားများကို ပိတုန်း နှင့် နှိုင်းသည်။ ။ သီပေါမင်း ရှေ့မှောက်တွင် အငြိမ့်အပျိုတော်များအား မိန်းကလေးများ ချောကြောင်း ၊ လှကြောင်း ပါရှိသည့် ဂီတသီချင်းများကို သီဆိုစေသည်။ ။ ဤအတွင်း တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် ကလည်း ဒိုင်းခင်ခင် ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပတ်ပျိုးတစ်ပုဒ်ကို ရေးစပ်၏။ ။ မြှောက်ပင့်ဘွဲ့ ပတ်ပျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ဒိုင်းခင်ခင် ၏ အချောအလှကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသော မြမြမောင်းမောင်း အလိုက် ပတ်ပျိုး ဖြစ်သည်။ ။

“ ပပငယ်လေ ဝင်းဝင်း ၊ မှန်ရဝေဆောင် ၊ ကိုယ်ရောင်တိုက်ခန်းလင်း ၊ မှန်တစ်ခါပြင် ၊ ရွှေစင်ဆယ်တင်း ၊ ဆက်သွင်းပုံသေ ၊ သိန်းတန်တုံ့မေလေး ၊ တင့်ကြူးငယ်မူရာတွေ ၊ မြင်သူ မြင်သူဗျာဝေ ၊ သည်းကြွေအံ့မဆုံး ၊ မျက်လုံးတော်ရောင် ၊ သောက်ရှူးကြယ်ညိုနောင် ၊ မြမျက်တောင် ကော့ကော့ရွန်း ၊ ကေသီမှာ ဒေဝီကျမ်းစာဝင် မျက်နှာပြင် စံလွတ်ကျွန်း ၊ ငွေလဝန်းပေါ်သည့် သွင်လေး ခြောက်ပါးငယ် ပြစ်လွတ်စင် ”

ဤ ပတ်ပျိုးမျှသာမက ဘုရင့်အကြိုက် မိန်းကလေး အချောအလှတို့၏ မြှောက်ပင့် ဘွဲ့များကိုလည်း စီကုံးဆက်သရသည်။ ။ သည်အကြောင်းကို အရင်းခံပြီး တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် ၏ အချောအလှ တေးထပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။ ။ မောင်ဖေငယ် သည် အမျိုးသမီးကလေးများ၏

အချောအလှဘွဲ့သာမက တေးထပ်များကိုလည်း ရေးစပ်ခဲ့သေးသည်။ ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ကို အားပေးအားမြှောက် ပြုနေသော တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် သည် အောက်ပါ ဘုရင့်နောင်၏ တေးထပ်ကို ရေးစပ်၍ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ကို ဘဝင်မြင့်စေသည်။ ။

“ ခပေါင်းရေစမ်း ငွေဥရယ်နှင့် ၊ သန်းရွှေထူသခင် ၊ နန်းကေတုပလွင်ဝယ် တစ်ဘုရင်ရွှေထီး ၊ ပင်တိုင်နတ်လှမနော် ၊ အစ်မတော်နန်းလုံးဆီမီး ၊ ရဲထွဋ်ဟု ဖွားဖက်တော် လူကလေးရယ်လို့ ကောက်ယူမွေး နန်းထက် မှာပျော် ၊ လူရည်ဝ စန်းလက်ပေါ်လျှင် ကွမ်းဆက်တော်ဝင်ပြီးမှ ပင်ရွှေထီး အစ်မပျို ။ ရဲလုံကြာခို ဆင်ဖြူရှင် စံထိုးဆိုလျှင် ကံဘုန်းကို သိဘူးဖျာလေး ”

သည်တေးထပ်သည် ကေတုမတီခေတ် က ဘုရင် တပင်ရွှေထီး နှင့် သီပေါမင်းတရားကို နှိုင်းယှဉ်ပြထားသည်။ ။ တပင်ရွှေထီး ၏ ယောက်ဖဖြစ်သူမှာ တပင်ရွှေထီး ၏ အထိန်းတော်သား ဘုရင့်နောင် ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဤသည်လိုပင် ဘုရင့်နောင် ၏ အချိုးကို မောင်မောင်တုတ် က ချိုးနေသည်ဟု ဆိုသူများက ဆိုကြသည်။ ။ တပင်ရွှေထီး ၏ အစ်မတော် နှင့် ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာ တို့ လက်ဆက်ပြီးနောက် တပင်ရွှေထီး ၏ ထီးနန်းကို ဘုရင့်နောင် က ဆက်ခံခဲ့သည်။ ။

ယခုလည်း ရနောင်မောင်မောင်တုတ် က ဘုရင့်နောင် လုပ်ချင်နေဟန် တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ။ ဟုတ် ၊ မဟုတ်တော့ မသိဘူးပေါ့။ ။ သီပေါဘုရင် မှာကလည်း အစ်မတော် ရှိနေသည်။ ။

ဒါပေမယ့် မိန်းမလိုက်စားလွန်းတဲ့ မောင်မောင်တုတ် အဖို့မှာ တခြား မိန်းကလေးတွေကို လိုသလောက် ရနေချိန်မှာ ကိုယ့်အရှင်သခင်ရဲ့ အစ်မတော် ကိုတော့ ပြစ်မှားမယ် မထင်ပါဘူး။ ။

သည်အချိန်ကဆို သူ ပြစ်မှားချင်တောင် သီပေါဘုရင် က ကျေနပ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ။ သည်အထိ သီပေါဘုရင် က သူ့အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူသည်။ ။ ရနောင်မင်းသား နဲ့ တိုင်ပင်သင့်သည် ၊ မတိုင်ပင်သင့်သည်ကို သီပေါဘုရင် က မစဉ်းစားဘူး။ ကိစ္စများကို အားလုံးလိုလို တိုင်ပင်သည်။ ။ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာလည်း မောင်မောင်တုတ် ရဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုကိုသာ အရေးပေးတတ်၏။ ။ အလေးထား၏။ ။

သည်တော့ တခြား မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေနဲ့ ဝန်တွေကလည်း မရှုစိမ့်ကြဘူး ဆိုတာ

မဆန်းပါဘူး ။ ပုထုဇဉ် လူသားတွေရဲ့ ညာဉ်အတိုင်း ကိုယ့်ထက် အောက်ကျရင်သာ ကျနေပစေ ၊ ကိုယ့်ထက် နည်းနည်းမြင့်သွားရင် မကျေနပ်ကြဘူးပေါ့ ။ သည် မကျေနပ်မှုတွေ များလာသည့်အထိ မောင်မောင်တုတ် က ဗွေဆိုး ဖောက်လာသေးရဲ့ ။

တောင်တွင်းကြီး က အငြိမ့်မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို ရနောင်မင်းသား က ဆင်နှင့် တင်ခိုးလာသတဲ့ ။ သည်အငြိမ့်မင်းသမီးမှာက လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်ဘူး ။ လင်ကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ လုယက်လာသည်လို့ ဆိုတာပဲ ။ သည်သတင်းကို ကြားကြားချင်း သိပေါ့ဘုရင် အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည် ။ အရှေ့ဇေတဝန်ဆောင်မှာရှိတဲ့ ဟံသာသန ပလ္လင်တော်မှာ စံနေတုန်း သည်သတင်းကို စုဖုရားလတ် က တစ်ဆင့် ပြောကြားလာခြင်း ဖြစ်သည် ။ နို့စို့ဖက်မို့သာ ကြည့်နေရသည် သည်လောက် မိန်းမမှုတွေ ပွေလှတဲ့ ရနောင်မင်းသား ကို စုဖုရားလတ် က မျက် မုန်းကျိုးလှပြီ ဖြစ်သည် ။

ဒိုင်းခင်ခင် နှင့် သိပေါ့ဘုရင် အရေးမှာလည်း သူနှင့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် တို့ နှစ်ဦးက အားပေးအားမြှောက် လုပ်ပေးနေမှန်း သိရနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်းခင်ခင် နှင့် နွယ်ယုက်နေတဲ့လူ မှန်သမျှကို ဖမ်းထားပြီ ဖြစ်သည် ။ ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတ် ၊ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် နှင့် ဒိုင်းခင်ခင် တို့ သုံးဦးကိုသာ မဖမ်းသေးဘဲ သူတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အသာ စောင့်ကြည့်နေသည် ။ အရာရာမှာ ပါးနပ်တဲ့ ၊ စေ့စပ်လှတဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး ကို သူတို့က အန်တုနိုင်မတဲ့လား ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး မှာ မျက်လုံးပေါင်း ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီနေတာကလား ။

သည်တော့ အခုလို အခွင့်ကြုံတုန်း ရနောင်မင်းသား ဆိုးသမျှ သွမ်းသမျှကို လိုသည်ထက် ပိုအောင်လို့ စုဖုရားလတ် က တင်လျှောက်လိုက်သည် ။

သိပေါ့ဘုရင်ကတော့ ခပ်မဆိတ်ပဲ ။

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေဟန် တူသည် ။ မိမိရှေ့ တူရူကို ကြည့်နေ၏ ။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မြင်ဟန်မတူဘူး ။ စုဖုရားလတ် ရဲ့ တင်လျှောက် မှုတွေကိုလည်း ကြားရတစ်ချက် မကြားရတစ်ချက် ဖြစ်နေဟန်တူရဲ့ ။ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နဲ့ ဘာစကားကိုမှ မမြွက်ဘူး ။ ရနောင်မင်းသား နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပေါ့ဘုရင် က ဒီလိုပဲ ။ ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ဘူး ။ ဒီကိစ္စမှ မဟုတ်ဘူး ။ တခြား အရေးအခင်းတွေမှာဆိုလည်း ဒီလိုပါပဲ ။

ဘုရင် ရဲ့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေမျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးရင်းက စုဖုရားလတ် မှာ ဒေါပွလာ၏ ။ မောင်မောင်တုတ် ရဲ့ နောက် မယားအကြောင်း တင်လျှောက်နေရင်းက သိပေါ့ဘုရင် နဲ့ ဒိုင်းခင်ခင် အကြောင်း သွားတွေးမိဟန်

တူပါရဲ့ ။ ချက်ချင်းပင် နေရာကထပြီး အတွင်းတော်ကို ကြွချီ သွားခဲ့သည် ။

မိဖုရားခေါင်ကြီး ဒေါသဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာကို သီပေါဘုရင် က သိသည် ။ သူ အမျက်ထွက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ လှုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေ မပြောနဲ့ သီပေါဘုရင် တောင် တုတ်တုတ်လှုပ်ရတာ မဟုတ်တော့ မဟန့်တားရဘူးပေါ့ ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ထက် ကျားမ ကို ရင်ဆိုင်တာကမှ သက်သာပေဦးမှာပါပဲ ။ သီပေါဘုရင် တောင်မှ သူ့ရှေ့မှာဆိုရင် အတီးအတနဲ့ လူမမယ် ကျောင်းသားကလေး ဖြစ်သွားတာပဲ ။ မျက် မာန်တော်ရနေတဲ့ အခါမှာ မိဖုရားကြီး ဆိုလည်း သူပဲ ။ သီပေါဘုရင် လည်း သူပဲ ။ အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာဟာ သူပဲ ။ တခြားလူ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ။

သည်ဒေါသရဲ့ ဒဏ်ကို ရှေးဦးစွာ ခံစားလိုက်ရတာကတော့ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် ပါပဲ ။ ချက်ချင်းပဲ အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်ပြီး အရာမှ ချကာ ဗန်းမော် သို့ ပို့စေသည် ။ သည်နေရာမှာ စုဖုရားလတ် အဖို့ မောင်ဖေငယ် ကို နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုပါ တွေ့ထားဟန် တူပါရဲ့ ။

သီပေါဘုရင် ကြောင့် ဒိုင်းခင်ခင် တို့ မိသားစုနဲ့ အဆက်အနွယ် အားလုံး ရာဇဝတ် သင့်ကုန်ကြတုန်းကပေါ့ ။ ရာဇဝတ် သင့်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရာဇဝတ်သင့်တဲ့ လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အကုန် သိမ်းရတာပဲ ။ သည်နေရာမှာ မိဖုရားကြီးက အပါးကြီးပဲ ။ ဒိုင်းခင်ခင် ရဲ့ အိမ်ကို ပစ္စည်းတွေ အသိမ်းလွှတ်တဲ့သူက သံတော်ဆင့် မောင်စံပုံ ဆိုတာပဲ ။ သူက မိဖုရားကြီးရဲ့ အထူး ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း ခံရတဲ့ လူယုံတော် သံတော်ဆင့် တစ်ဦးပဲ ။ ဒါကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီး က သံတော်ဆင့် မောင်စံပုံ ကို ခေါ်ပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ ။ မောင်စံပုံ ကလည်း ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်သည် ။ ပိုတောင် ပိုနေသေးရဲ့ ။ ဒိုင်းခင်ခင် နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာ အမြောက်အမြားကိုလည်း ရလာသည် ။ သည်စာတွေက ဒိုင်းခင်ခင် ရဲ့ သေတ္တာထဲက ရလာတာပဲ ။ များပြားလှတဲ့ စာတွေထဲက အရေးကြီးလှတဲ့ စာတစ်စောင်ကို မောင်စံပုံ က မိဖုရားခေါင်ကြီး ထံ အမြန်ဆက်သလိုက်သည် ။

ဒိုင်းခင်ခင် က သီပေါမင်းတရားဆီ ပေးတော့မယ့် တေးထပ်ပဲ ။ သည်တေးထပ်ကို တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် က ဒိုင်းခင်ခင် အတွက် ရေးပေးတယ်လို့ သိရသည် ။

ဒိုင်းခင်ခင် က သီပေါမင်း ထံ ဆက်သသော တေးထပ် ... ။

ဆ၊ မတန် ဖူးချင်လှသူမို့ ၊ ထူးတင်ရ လျှင်စွာ ၊ ဥကင်သ သင်္ခါမှာ ၊ ကြင်ပဏာမမျှ ၊ လျှပ်တစ်လက် စက် မပျော်တယ် ၊ မျက်နှာတော် ဖူးလို့မဝ ၊ ပွဲတော်ကျ ချင်ရဲ့ပြေလို့ ၊ ထင်နည်းပွေ ရှည်စွ ၊ ဘွင်သဲကြွေကြွေမြသို့ ၊ မတည်ပ ဒုက္ခံ ။ ငါးတစ်မြင်

ရွှေကြော့ကွင်းလိုမို့ ၊ လျော့မတင်း ဖြစ်ရလေဟန် ။ ။ တော်သနင်း မကြုံလျှင် ကံသာ
ကံတရားပ ၊ နှစ်ပါးနက် စက်တော်မှာ ၊ တိုးရတော့မှာ ။ ။ ဘုရားကျွန်မ
တစ်မျက်နှာကို အသက်ပါ ဆက်ပြီမို့လေး ...

သည်တေးထပ်ကို ဖတ်ရကတည်းက တောင်သမန်လယ်စား လက်ရာမှန်း သိခဲ့သည်
။ သံတော်ဆင့် မောင်စံပုံ ကလည်း တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်
ရေးတဲ့စာလို ဆိုပြန်သည် ။ သည်ကတည်းက ငဖေငယ် ကို ဖမ်းချင်နေတာ ခုတော့
အရာက ချပြီး အဝေးပို့လိုက်ပြီမို့ တစ်မီး ငြိမ်းသွားပြန်ပြီ ။ ဒိုင်းခင်ခင် နဲ့ ရနောင်စား
ကျန်သေး၏ ။ သူတို့ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်အထိ လှမ်းနိုင်မလဲ ဆိုတာလည်း
ကြည့်ရပေဦးမှာပဲ ။ တကယ်တော့ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ် သည်
မိန်းမပီသသူဟု ဆိုရမလားပဲ ။ နေရာတကာ အနိုင်ယူလိုမှု ၊ စိတ်ထား
သေးသိမ်မှုကလေးများကလည်း ရှိတန်သလောက် ရှိနေသေးသည် ။ မိန်းမပီပီ
မနာလို ဝန်တိုမှုကလေးများမှာ အသေးအဖွဲက စပြီး ရှိတတ်သည် ။

ဝဲအပျိုတော် မာရရာဒင်နီဂရီး (J.M.Denegri) ၊ မစ္စ မနုတ် ၊ နိုက်စကာလာဂရီဒီ ၊
မစ္စ ရှက်ကိုး တို့နှင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း
စုဖုရားလတ်ရဲ့ မိန်းမဆန်မှုကို သိနိုင်သည် ။

ရွှေနန်းတော်တွင်းမှာ ဝဲအပျိုတော်နှင့် မှန်နန်းအပျိုတော်ဆိုတာ ရှိသည် ။
ဝဲအပျိုတော် ဆိုတာက စုဖုရားလတ် ရဲ့ သီးသန့် အပျိုတော်တွေပဲ ။ ဒါကြောင့်
ဝဲအပျိုတော်များကို သီပေါဘုရင် က စည်းစောင့်တော်မူ၏ ။ တသီးတခြား
သဘောပဲ ။ သည်တုန်းက စုဖုရားလတ် ဆီမှာ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီး
အမြောက်အမြားသည် ဝဲအပျိုတော်အဖြစ် ခစားလျက် ရှိကြ၏ ။ အဲဒီတုန်းက ပိုး ၊
ကွမ်တုံပဲ ၊ ပြင်သစ် ကတ္တီပါများကို မန္တလေး နန်းမြို့တွင်း အရှေ့ပြင်နှင့် အမရပူရ
ဆီမှာ ရက်လုပ်သည့် ရက်ကန်းသည်များမှာ အများအားဖြင့် ကသည်းလူမျိုးတွေ
ဖြစ်သည် ။ မှန်နန်းဆောင် အပျိုတော် ဆိုသူများမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး
ခြေတော်တင်ရန်အတွက် ကြိုတင် လျာထားခြင်း ခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ ။
ဘုရင်မင်းတရား အဖို့ လောကီအရသာကို မငြီးငွေ့နိုင်အောင် တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် စံစားနိုင်အောင် စီမံထားဟန် တူပါရဲ့ ။ သည်လို လောကီအရသာကို
မငြီးငွေ့မှဘဲ တိုင်းရေးပြည်ရေး အကျိုးကို ဆတက်ထမ်းပိုး သည်ပိုးနိုင်မှာ တူပါရဲ့ ။

ဒီနေရာမှာ စုဖုရားလတ် ရဲ့ မိန်းမပီသပုံကလေး ကြည့်ကြရအောင် ။
ပြင်သစ်အမျိုးသမီး မစ္စမနုတ် လည်းပဲ စုဖုရားလတ် ၏ လက်ဝဲအပျိုတော်တစ်ဦး
ဖြစ်၏ ။ ဝဲအပျိုတော်ဆိုတော့ သူက နန်းတွင်း မိဖုရားခေါင်ကြီး ဆီမှာ ခစားရသည်
။ ထမင်းကတော့ အိမ်က သွားပို့ရသည် ။ တစ်နေ့တော့ မစ္စမနုတ်ရဲ့ အိမ်က
ထမင်းပို့ နောက်ကျနေ၏ ။ မစ္စမနုတ် မှာ အချိန်တန်ပေမယ့် ထမင်းလာမပို့သဖြင့်
အတော် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သည် ။ အချိန် အတော်လင့်သည့်တိုင်မှ
ထမင်းလာပို့သဖြင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထမင်းပို့သူ မိန်းမကို ပြောလိုက်သည် ။
သည်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မစ္စမနုတ် မှာ ချက်ချင်း အဝေးသို့ အပို့ခံရသည် ။

“ရွှေစု ... ထမင်းပို့ နောက်ကျလှပါကလား ” လို့ ပြောလိုက်မိသည် ။

သည်လို ပြောလိုက်တာကို စုဖုရားလတ်က ကြားသွားသည် ။ အနားမှာရှိတဲ့ သီပေါဘုရင်ကို “ မောင်တော် ကြားလား ... ရွှေစု တဲ့ ” လို့ အမိန့်တော် ရှိလိုက်သည် ။

အစေခံကို “ ရွှေစု ” လို့ မှည့်ရပါမို့လားဆိုပြီး မစ္စမနုတ် ကို ချက်ချင်း ရာထူးက ဖြုတ်ပြီး ရွှေဘို ကို ပို့စေသည် ။

ဒါကတော့ မိန်းမပီပီ မာန်တက်တဲ့သဘော ရှိဟန်တူပါရဲ့ ။ သူ့ရဲ့ မယ်တော်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဆင်ဖြူမရှင် ရဲ့ မယ်တော် နန်းမတော် မယ်နု လို့ပေါ့ ။ နန်းမတော် မယ်နု တို့ ကောင်းစားစဉ်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ ‘ နု ’ ဆိုတဲ့ အမည်ကို မသုံးရဘူး ။ လူနာမည်လည်း မမှည့်ရဘူး ။ မန်ကျည်းရွက် ‘ နု ’ တာကိုတောင် ‘ ထွတ် ’ တယ်လို့ ပြောရသည် ။ သည်တော့ သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲ၊ ပဲ လာမှာပေါ့ ။ ဒါပေမယ့် စုဖုရားလတ် က နန်းမတော် မယ်နု နဲ့ စာရင် တော်သေးရဲ့လို့ ဆိုရမှာပဲ ။

နောက်အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကတော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပါပဲ ။ မစ္စမနုတ် လုပ် လက်ဝဲအပျိုတော်ထဲမှာ မာရရားဒင်နီဂရီး ဆိုသည့် လက်ဝဲအပျိုတော်တစ်ဦး ရှိသေးရဲ့ ။ သူကတော့ ပြင်သစ် ရက်ကန်းဆရာကြီးရဲ့ သမီးပဲ ။ ပြင်သစ် ရက်ကန်းဆရာကြီးက ဒင်နီဂရီး ဆိုတာပဲ ။ သီပေါဘုရင်ရဲ့ အမှုတော်ထမ်း ပြင်သစ်လူမျိုးပါပဲ ။ ဘုရင့် ကတ္တီပါထည်များကို နန်းမြို့တွင်းမှာ ရက်လုပ်တဲ့အခါမှာ ကသည်း ရက်ကန်းသမားတွေကို သင်ကြားပြသပေးသည့် ကတ္တီပါ ရက်ကန်းဆရာကြီး ဖြစ်သည် ။ ရက်ကန်းတော်အုပ် ထိပ်တင်ဗိုလ် ၏ လက်အောက် အမှုထမ်း ဖြစ်သည် ။

နိုင်ငံခြားသူများ အများဆုံး အမှုထမ်းသည့် လက်ဝဲအပျိုတော်များထဲမှ ဒင်နီဂရီး ဆိုသူကို စုဖုရားလတ် သည် အထူးအရေးပေးလေ့ ရှိ၏ ။ ချစ်လည်း ချစ်တော်မူသည် ။ ဒင်နီဂရီး မှာ မောင်တစ်ယောက်လည်း ရှိ၏ ။

တစ်နေ့သော် မိဖုရားကြီးက ဒင်နီဂရီး ၏ မောင်ကို ဘုရင့် ရွှေတိုက်တော်က ငွေ (၁၅၀၀၀) ထုတ်ပေးပြီး ရှားစေး ဝယ်ဖို့ စလင်း ကို လွှတ်လိုက်သည် ။ ရှားတောကို ရောက်တော့ ဗမာစကား ရည်လည်အောင် မပြောတတ်တဲ့ ဒင်နီဂရီး ရဲ့ မောင်ကို ရှားသမားတွေက ငွေလိမ် ယူထားလိုက်ကြ၏ ။ ရှားကို လုံးဝ မအပ်ဘဲ နေကြ၏ ။ ဒီတော့ ဒင်နီဂရီး ရဲ့ မောင်က ရွှေမြို့တော်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာနိုင်ဘူး ။ လာလည်း မလာဘူး ။ ဘယ်လာရဲမလဲ ။ မိဖုရားကြီး ဝယ်ခိုင်းတဲ့ ရှားမှ မပါဘဲကိုး ။ ဒါနဲ့ ရှားတောမှာပဲ သောင်တင်နေတော့သည် ။ တကယ်တော့ ဒါက ဘုရင့်ရဲ့ငွေ ဖြစ်၏ ။ သည်တော့ ဧရာမ ရာဇဝတ်မှုကြီး သင့်တော့မှာပဲလို့ သူ့ဆွေမျိုးတွေက

တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖြစ်နေကြတော့သည်။ ။ လအတော်ကြာတော့ စုဖုရားလတ် က
ဒင်နီဂရီး ကို ရှေ့တော်မှောက် ခစားစေသည်။ ။

“ မာရရား ... လာဦး ၊ ညည်းမောင်က လူလည်း မပေါ်မလာ ၊ ရှားလည်း
မမြင်ရပါကလား ” လို့ မေးလိုက်သည်။ ။ သည်တော့ ဒင်နီဂရီး က -

“ မာရရား သူ့အကြောင်း သိတော်မမူပါဘူး ဖုရား ” လို့ ဒင်နီဂရီးက ဗမာစကား
မရေလည်တော့ မှားပြီး သူ့ကိုယ်သူ “ သိတော် မမူပါဘူး ” လို့ တင်မိသတဲ့ ။

ဒီလို စကားပြောမှားသွားတာကို စုဖုရားလတ် က စိတ်ဆိုးဟန် တစ်စက် မပြဘူး ။
ဟက်ဟက်ပက်ပက်နဲ့တောင် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ။

“ ဪ ... မာရရား က သိတော် မမူဘူးတဲ့လား ” လို့ မိန့်တော်မူလိုက်ကာ
အမှုကိုလည်း ပလပ်လိုက်သည်။ ။ ဒါတွေကတော့ လူသားဆန်တဲ့
ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေပါပဲ။ ။

ဒိုင်းခင်ခင် နဲ့ ဘုရင်မင်းတရားကြီး ၏ အရေးအခင်းကို မိဖုရားကြီး
သိရှိလာကတည်းက ရနောင်မောင်မောင်တုတ် တန်ခိုးမှာ မှေးမှိန်စွာ ပြုလာသည်ဟု
ဆိုရပေမည် ။ အရာရာ မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှကို မိဖုရားကြီး က လိုက်ပြီး
ခွတိုက်လေ့ ရှိသည် ။ မောင်မောင်တုတ် က အဖြူဆို သူက မည်းသည် ။
မောင်မောင်တုတ် လုပ်သမျှ မိဖုရားကြီး က ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါစမြဲ ။
မောင်မောင်တုတ် ကို အကောင်း မထင်တော့ ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်
သည်နေရာက ပြတ်၍ သွားလျှင် မိမိအဖို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်လိုရတော့မည်
ဟူ၍လည်း မိဖုရားကြီး က ထင်ဟန် ရှိသည် ။ သည်တော့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်
ပြုတ်ကျရေးကိုသာ အားသွန်တော့သည် ။ မြို့လေးရပ် တစ်ခွင်တွင် ရှိသော
ရွှေသေတ္တာကြီးတွေထဲကို မောင်မောင်တုတ် မကောင်းကြောင်း စာများ
ရေးထည့်ထားစေသည်။ ။

သည်စာတွေကို လွှတ်တော်မှ တစ်ဆင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ ပေးပို့စေသည် ။
ကြားသိစေ၏ ။ သီပေါဘုရင်ကမူ ပြုံးသာ ပြုံးတော်မူသည် ။ မောင်မောင်တုတ် ကို
အရေးယူမည့်ဟန် မပြချေ ။ မကြာခင် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး
ပွက်လောရိုက်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်လာတော့သည်။ ။

ညအခါပင် ဖြစ်သည် ။ တောင်ဥယျာဉ် ပန်းခုံတော်အတွင်းမှာ ဒိုင်းခင်ခင် နှင့်
သီပေါဘုရင် တို့ ပွေ့ဖက်ကာ ချစ်ကြည်နေကြသည် ။ လဆုတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့်
ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ကြယ်ပွင့် အနည်းငယ်မှာ လူလောက့် မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည်နှင့်
မျက်စပစ်နေသည် ။ အစောင့်တော်များ ရှိနေသဖြင့် ဒိုင်းခင်ခင် နှင့် သီပေါဘုရင်

တို့မှာ အချစ်ခရီးကို စိတ်ချလက်ချပင် သွားနေကြသည်။

မှောင်မည်းထဲမှာပင် ကြည်လင်နေသည့် ဒိုင်းခင်ခင် ၏ မျက်နှာတော်ကို သိပေါ့ဘုရင် မှာ တရှိက် မ က် မ က် နှင့် ကြည့်နေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်လှိုက်ဖိုလာ၏။ ။ မ က် မောစရာ အတိအကျပြီးနေသည့် ဒိုင်းခင်ခင် ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သိပေါ့ဘုရင် ၏ ရင်ခွင်တော်ထဲတွင် အစွေ့သား ရောက်နေရှာသည်။ ။ သိပေါ့ဘုရင် ၏ လှုပ်ရှားသမျှကို အလိုက်သင့် အလျားသင့်ပင် ခံနေရှာသည်။ ။

သည်သတင်းကို ကြိုတင်ရထားသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ် မှာ သည်ဖြစ်ရပ်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ ။ ပန်းချီအကွယ် တစ်နေရာတွင် ချောင်းကြည့်နေရာမှ မြင်တွေ့နေရသော သည်ရှုခင်းကို ဒေါသအဟုန်နှင့် ကြည့်နေရသည်။ ။ သူများ အပြောသာ ကြားခဲ့ရသည်။ ။ ခုမှပဲ မျက် မြင်ပက်ပင်း တွေ့ရတော့သည်။ ။

‘ အင်း ... ဟုတ်ပေကွယ် ၊ သင်းတို့က ငါ သမီးတော်ကလေးကို မွေးနေ့တုန်း ကမြင်းနေကြတာကိုး ၊ ငါ့မှာတော့ သမီးတော်တွေ တစ်ပါး ပြီး တစ်ပါး မွေးနေရတယ်။ ။ သင်းကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီးရင်း ရောက်တုန်းပဲ ’

သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့တော်ကို ပြုန်းခနဲ ရောက်လာတဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဟာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဒိုင်းခင်ခင် ၏ အပေါ်ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီကို လက်တော်နှင့် ဆွဲဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။ ။ သည့်နောက် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းသည့်တိုင်အောင် အဝတ်များကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး “ ကမြင်းကြဦးဟဲ့ ၊ ကမြင်းကြဦးဟဲ့ ” ဆိုပြီး ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ ။ နောက် ပါးကို လေးငါးချက် ဆက်ရိုက်လိုက်၏။ ။ ဒိုင်းခင်ခင် ခမျာ မြေပေါ် လဲကျသွားသည်နှင့် မိဖုရားကြီး က ခြေထောက်ဖြင့် မြေပေါ် လှိမ့်၍ လှိမ့်၍ ကန်တော့သည်။ ။

လင်စိတ်ဆိုတာ ဘယ်စိတ်နဲ့မှ မတူ။ ။ တယ်ပြီး ငယ်ထိပ်တက်တာပဲ။ ။

ကြည့်ပါလား ၊ ကိုယ်နဲ့ လင်လုဘက် ဖြစ်လာတဲ့ ဒိုင်းခင်ခင် ကို ငါးစိမ်းသည်ဆန်ဆန် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အားရပါးရ ရိုက်နှက်နေ၏။ ။ ပါးစပ်မှလည်း ရုန်ရင်းတဲ့ စကားကြမ်းများကို ဒေါသနှင့် ပြောနေတယ်လို့ ဆိုသည်။ ။ ရာဇဇုဏ်တောင် မဆောင်တော့ဘဲ လင်စိတ်မှာ ထိပ်သို့ တက်သွားတော့သည်။ ။

သည်သို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း သိပေါ့ဘုရင် မှာ မနေသာတော့ဘဲ သူတို့နှစ်ဦး၏ ကြားမှ ဝင်ရောက်တားမြစ်တော့သည်။ ။ ရုန်းကန် ဆွဲကြလွဲကြရင်း သိပေါ့ဘုရင် က စုဖုရား ၏ လက်ကို ချုပ်ဖယ်ပြီး တစ်နေရာသို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ။ မိဖုရားကြီး လည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် သိပေါ့ဘုရင် ကို ထုနှက်တော်မူသည်။ ။

သည်တွင် သီပေါဘုရင် ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိတော့ ။ အနီးအနားတွင်ရှိသော ရွှေစားကို ဆွဲကိုင်တော်မူလိုက်သည် ။ သီပေါဘုရင် ရွှေစားကို လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့် မိဖုရားကြီးမှာ -

“ သယ် ... သီလရှင်လူထွက် သားက ငါ့ကိုများ ဓားနှင့် ရွယ်လို့ ၊ ဘယ်သူက တင်ထားလို့ ဒီ ရာဇပလ္လင်ပေါ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား ... ထို့ ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆောင့်ပြီး ပြန်တွန်းလိုက်ရာတွင် သီပေါဘုရင် မှာ ထိုင်လျက် ကျသွားတော့သည် ။ ခေါင်းနှင့် အုတ်နံရံမှာ ဆောင့်မိသွားသည်ဟု ဆိုပါသည် ။ သည်တုန်းက သီပေါဘုရင် အနားမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ရှိသည် ။ ဖြစ်ရပ်ကို အစအဆုံး မြင်နေရသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည် စိတ်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည် ။ စုဖုရားလတ် ကို မုန်းတီးမှုများကလည်း ပိုများလာ၏ ။

“ ရွှေနန်းရှင်ပါ ဘုရား ၊ သည်မျှလောက် မိန်းမက အနိုင်ကျင့်နေတာကို မခံပါနဲ့ ၊ ရွှေနန်းရှင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား ”

အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်အော်ပြီး အမြန် လျှောက်တင်လိုက်သည် ။ သည် လျှောက်တင်သံကို စုဖုရားလတ် က ပြေးရင်းလွှားရင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သည် ။ သီပေါဘုရင် ကို တွန်းထားခဲ့ပြီးနောက် စုဖုရားလတ် မှာ အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား သွားတော့သည် ။ သီပေါဘုရင်သည်လည်း မိဖုရားကြီးနောက် မှ ထက်ကြပ်မကွာ ရွှေစားကို ကိုင်ကာ တရကြမ်း လိုက်တော့သည် ။ ဓားကိုင်ရသည်မှာ အားမရသေးသည်နှင့် လမ်းတွင် တွေ့ရသော လက်သုံးတော်ကြီး တစ်ဦးထံမှ လှံကို ဆွဲယူခဲ့သေးသည် ။ စုဖုရားလတ် ၏ ကံကြမ္မာက ကောင်းသွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။ သီပေါဘုရင် ရောက်ချိန်မှာပဲ အနောက်ဆောင် တံခါးသည် အသံပြင်းစွာ မြည်ဟည်း၍ အတွင်းမှ ပိတ်သွားလေတော့သည် ။ သည်အရေးအခင်းကြောင့်လည်း မိဖုရားကြီး သည် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ကို များစွာ အခဲမကျေ ဖြစ်နေတော့သည် ။ ဤလက်ချက်ကြောင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏ လက်ချက် မှန်းလည်း သိနေသည် ။

သည်တော့ မိဖုရားကြီး၏ တေးထားချက် များမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အဖို့ ဒုက္ခပွေလားဖွယ်ရာများ ဖြစ်လာတော့သည် ။

စွန့်စွန့်စားစားအချစ်ဇာတ်လမ်းများ

ဆင်ခိုးမလေး

သက္ကရာဇ် ၁၂၁၄ ခုနှစ် တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏ ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် လို တောင်တွင်းကြီး သူ ဖြစ်၏ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အက တတ်မြောက်ခဲ့သည် ။ မြေဝိုင်းမင်းသမီးအဖြစ် ကပြနေရာမှ တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ လယ်တော်အုပ် နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည် ။ တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင် အရှိဆုံး စံပြလင်မယား ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည် ။

လယ်တော်အုပ်ကတော် ဘဝဖြင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်နိုင်သော်လည်း အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးလှသဖြင့် မြေဝိုင်းသဘင်သည် ဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏ ။ ဤသို့ဖြင့် ညာဘွား နှင့် သက်ထား အမည်ရှိသော သားနှစ်ယောက်ကို ရုလာသည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကား ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်ပင် ရှိနေသည် ။

မလေး ၏ အသားအရေမှာ ညိုစိမ့်စိမ့်ရှိပြီး ချောမောသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ကိုယ်နေဟန် အချိုးအစားမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ကျနလှသူ ဖြစ်သည် ။ သားနှစ်ဦး မွေးဖွားပြီးသည့်တိုင် သူ့အလှမှာ ကျဆင်းမသွားဘဲ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှ ဆိုသလို ပို၍ လှမြဲ ပမြဲပင် ။ မလေး သည် မြေဝိုင်းမင်းသမီး ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အသံသည် တိုးတိုးနှင့် စူးရှသည် ။ အပြောကောင်း အဆိုကောင်း အကကောင်း ဖြစ်သူမို့လည်း မလေးရဲ့ သတင်းမှာ ကျော်ကြားလာသည် ။ မလေး သတင်းမှာ တောင်တွင်းကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ကျော်ကြားနေသည် ။

အထူးသဖြင့် မလေး ၏ အလှမှာ ပိုမိုကျော်ကြားသည် ။

ဤသို့ ကျော်ကြားခြင်းသည် မလေး အဖို့ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားဖို့ ဖန်တီးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ မလေး ၏ ဘဝကို တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားသည် ။ မလေးအဖို့ သာမန်အရပ်သူ ဘဝဖြင့် နေထိုင်ပါက တစ်သက်ပန် လယ်တော်အုပ်ကတော် အဖြစ်နှင့် နေထိုင်ရမည် ဖြစ်၏ ။ သားများ ဖြစ်ကြသော ညာဘွား နှင့် သက်ထား အပြင် တခြား တခြားသော သားရတနာများဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာ ဖြစ်ပေမည် ။

ခုတော့ လက်ညှိုးထိုးအက တွင် နာမည်ကျော်ကြားလှသည့်အလျောက် ရတနာပုံ မြို့တော်သို့ လာရောက်ကပြရန် ရနောင်မင်းသား ၏ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ ရွှေမြို့တော်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့သည် ။ မလေး သည် လက်ညှိုးထိုး ကရာတွင် အလွန် ယဉ်ကျေးလှပသည်ဟု ဆို၏ ။ အထူးသဖြင့် ‘ခရာသံ’ ခိုးပတ်အကမှာ

အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည် ။ နတ်မောက် ၊ ကျောက်ပန်းတောင်း နှင့်
တောင်တွင်းကြီးနယ် ၊ ပင်းမြို့နယ်များတွင် အထူး ကျော်ကြားလှသည် ။

ရတနာပုံ နေပြည်တော်သို့ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မလေး တက်လာခဲ့သည် ။
ရနောင်မင်းသား၏ အမိန့်တော်ကြောင့်သာ ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ခဲ့ရဖူးသည် ။
သည့်နောက် ရွှေနန်းတော်အတွင်း ရောက်ခဲ့ရသည် ။

အဝေးမှာ နာမည်ကြီးလှသော ရွှေမြို့တော်မှာ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိလှသည် ။
မြို့တွင်းက လမ်းတွေပေါ်မှာ ဗီရိလှည်းတွေ ၊ ခြောက်စထောင် လှည်းတွေနှင့်
မြင်းစီးသူတွေမှာ ပျားပန်းခပ်နေတာပဲ ။ တံခါးနီအထွက် မှာ
စားသောက်စရာဆိုင်တွေ စည်စည်ကားကား ရှိသည် ။ ဝယ်ဟယ်ခြမ်းဟယ်နဲ့
မြို့တော်သူတွေမှာ သွားလာနေကြသည် ။ သည်တုန်းက မလေး အသက်
နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် သာ ရှိသေးသည် ။ သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးပေမယ့် မလေး ၏
အလှမှာ နုပျိုဆဲ သစ်လွင်ဆဲ သွေးသားဆူဖြိုးတုန်း အရွယ်မို့လည်း ကြွကြွရွရွ
တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိသည် ။ အငြိမ့်မင်းသမီးမို့နဲ့ တူတယ် ။ နေရာတကာမှာ
ရဲရဲတင်းတင်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိ၏ ။

နေပြည်တော်သို့ လာရောက် ကပြရန် ရနောင်မင်းသား ၏ ဆင့်ခေါ်သံ
ကြားရကတည်းက မလေး ရင်ဖိုရ၏ ။ ကာမရာဂ အားကြီးလှသော သည်
ရနောင်မင်းသား ၏ သတင်းစုံကို မဆွကတည်းက မလေး ကြားဖူးသိဖူးပြီး
ဖြစ်သည် ။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ အခန်းကလေးတွေ ဖွဲ့ထားပြီး မယားတစ်ဦးဆီ
ထားရှိသည့် အကြောင်း ၊ သည် အခန်းကလေးတွေထဲမှာ ခေါင်းလောင်းတွေ
တပ်ထားကြောင်း ၊ သူ့အလိုရှိသည့် မိန်းမ ကို ခေါင်းလောင်းနှိပ်ပြီး ခေါ်ကြောင်းများ
၊ မိန်းမများနှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မိန်းမ ခုနစ်ယောက်
ဆက်ဆံနိုင်ကြောင်းများကို ရင်ထိတ်ဖွယ် အသည်းယားဖွယ်များ အဖြစ်
သိထားရသည် ။

သည်တော့ မိမိအဖို့ ရနောင်မင်းသား ၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်ပါ့မလားလို့
စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာတော့သည် ။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကမူ မျက်နှာ
မကောင်းလှ ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော် သို့ လုံးဝ မသွားစေချင် ။ ဒါပေမယ့်
ရနောင်မင်းသား ၏ ဓားကိုလည်း ကြောက်ရသား မို့လား ။ ဒီတော့ သူတို့လင်မယား
အကြံတစ်ခု ထုတ်ကြသည် ။

ရနောင်မင်းသား ၏ စက်ကွင်းလွတ်အောင် ဘယ်လို ကြံကြမတုံးပေါ့ ။
တစ်ညလည်း အကြံမရ ၊ နောက်ညလည်း စဉ်းစားမရ ။ ရွှေမြို့တော်သို့
ခရီးထွက်ရန် ရက်အနည်းငယ်လိုမှ မလေးက အကြံတစ်ခု ရလာသည် ။ လင်ဖြစ်သူ
လယ်တော်အုပ် ကို မလေး ရဲ့ အကြံကို ပြောပြတော့ လယ်တော်အုပ် က
ဝမ်းသာအားရနဲ့ မလေး ကို ချီးမွမ်းသည် ။ မလေး ရဲ့ အကြံက တစ်ချက်ခုတ်
နှစ်ချက်ပြတ်တဲ့ သဘောပဲ ။

ရွှေမြို့တော် ရတနာပုံကို မရောက်ဖူးသေးသည့် သား ညာဘွား နဲ့ သက်ထား ကို ခေါ်သွားမယ် ။ သားတွေလည်း ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့ကို ရောက်ဖူးရော ၊ မလေးလည်း အပျို မဟုတ်ဘူး ၊ လင်နဲ့ သားနဲ့ ဆိုတာ ရနောင်မင်းသား သိသွားအောင်လို့ပဲ ။

မလေး မှာ ကာမပိုင်လင် ရှိမှန်းသိရင် သက်သာချည်ရဲ့ ။ ရနောင်မင်းသား ၏ ဘေးမှ လွတ်ကင်းချည်ရဲ့လို့ မလေး တို့ လင်မယား က တွေးကြဟန် တူရဲ့ ။ ဒါပေမယ့် လူ့လောကဆိုတာ အဆန်းပါလား ။ ကိုယ်တွေ့ဆင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ လောကရဲ့ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းမှာ မလေးရဲ့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ဖြစ်သွားစေသည် ။

မလေး ကို စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရနောင်မင်းသား သဘောကျသွားခဲ့သည် ။ ဒါပေမယ့် မင်းသားပီပီ ဟန်ဆောင်ထား၏ ။ မလေး ကို စိတ်ဝင်စားမှု မပြဘဲ ကြွေးမြီရ ဆက်ဆံသည် ။ မလေး ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မလေး သည် အိမ်ထောင်ရှိမှန်း ၊ မလွတ်လပ်သူဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည် ။ ကလေးနှစ်ယောက် မကလို့ နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိရှိ ၊ ငါကြိုက်ရင် ယူမှာပဲ လို့လည်း ရနောင်မင်းသား က တွက်ထားဟန် တူသည် ။

ရနောင်မင်းသား ၏ မလေး အပေါ် ဟန်ဆောင်မှုမှာ ကြာရှည်မခံပါချေ ။ ထိုည ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်တော်တွင် မလေး စပြီး ကပြရသည် ။ အချိန်ထာ နီညိုစောင်းနှင့် ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော မလေး ၏ အလှမှာ ဝါကြန့်ကြန့် အလင်းရောင်အောက်ဝယ် အလှကြီး လှနေ၏ ။ ကိုယ်နေဟန် သေးသေးသွယ်သွယ် ရှိပေမယ့် သူ့နေရာနှင့် သူ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မိုးမိုးမောက် မောက် ရှိနေသဖြင့် မလေး ၏ အလှမှာ ပိုမို ပေါ်လွင်နေသည် ။ အသံမှာ တိုးသော်လည်း ချိုမြသော စူးရှသော အသံများမှာ ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်တော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့စ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည် ။

သားသည်အမေ ဖြစ်ပေမယ့် မလေး ၏ လှုပ်ရှားသမျှ အမှုအရာ ဟန်ပန်များမှာ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ရှိလှသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို နွဲ့နွဲ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေသော ရနောင်မင်းသား ၏ ရင်ဝယ် တလှိုက်လှိုက် ရှိနေသည် ။ မြင်တွေ့စက မလေး ၏ အလှမှာ မထင်ရှား ၊ မပေါ်လွင် ။ ခုတော့ မလေး ၏ ငုပ်နေသော အလှအပများမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေချေပြီ ။ ဘယ်လိုမှ ပုန်းကွယ်လို့ မရ ။ ရနောင်မင်းသား ၏ မ က် မောမှု ၊ ပိုင်ဆိုင်လိုမှုများမှာ ဟန်ဆောင်လို့ မရတော့လေပြီ ။

မြေပိုင်းအကမှာ ညဉ့် တစ်ချက်တီး ကျော်ကျော်တွင် ပြီးခဲ့သည် ။ မနက်ပင် မကူးတော့ဘဲ ညတွင်းချင်းပင် မလေး ကို သိမ်းပိုက်တော့သည် ။ ရနောင်မင်းသား ၏ သိမ်းပိုက်ပုံကလည်း သင်းပါပေ ။ အငြိမ့်ကပြီးလို့ မလေးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို တည်းခိုအိမ် ပြန်မယ်အလုပ်မှာ ရနောင်မင်းသား ၏ လက်သုံးတော်တစ်ယောက် ရောက်လာသည် ။ မလေး အတွက် အိပ်ခန်း ပြင်ပြီးကြောင်း ပြောတော့ မလေး

အံ့အားသင့်ရသည် ။ ပထမတော့ မလေး ငြင်းသေးသည် ။ အမိန့်သည် အမိန့်သာဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက်ကိုသာ တည်းအိမ်လွှတ်လိုက်ရသည် ။ မလေးကတော့ လက်သုံးတော် ခေါ်ရာနောက်သို့ ခေါင်းငုံ့ကာ လိုက်ပါခဲ့ရရှာသည် ။ သည့်နောက် ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်လုံးလုံးကြီးထဲမှ တစ်ခုသော အခန်းထဲသို့ မလေး ရောက်သွားရသည် ။

သည်လောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သိမ်းပိုက်ခံရမည်ကို မထင်မှတ်ခဲ့သော မလေး အဖို့ အိပ်မက် တစ်ခုလိုသာ ဖြစ်နေချေသည် ။ ဘာကိုပဲကြည့်ကြည့် အားကိုးဖွယ် မမြင် ၊ မွေးကတည်းက တစ်ခါမျှ ခွဲမအိပ်ဘူးသော သားနှစ်ယောက်ကို သတ်ရလာသည် ။ သည်လို အကျဉ်းအကျပ်ကို ရောက်လာတော့ တောင်တွင်းကြီး မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်ကို လွမ်းဆွတ် လာသည် ။

လင်ဖြစ်သူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရှာမည်ကိုလည်း တွေးဆကြည့်မိသည် ။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် က မလေး အပေါ် ဘယ်လောက် ချစ်သည် ၊ ကြင်နာသည် ၊ ယုယသည် ဆိုတာများကို မလေး ပြန်တွေးနေမိသည် ။ တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ မလေး မှေးခန့် အိပ်ပျော် သွားမိသည် ။

မကြာပါ ။ မလေး အပေါ် လေးလံသော ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုက ဖိကပ်လာသဖြင့် မလေး လန့်နိုးသွားသည် ။ သူ့ကို မြင်လိုက်တော့ မလေး ရုတ်တရက် လန့်သွား၏ ။ အော်ဟစ်ဖို့ရာတော့ မကြိုးစားတော့ ။ ရနောင်မင်းသား ၏ အရှိန်အဝါက မလေး အပေါ် စိုးမိုးလိုက်ဟန် တူသည် ။ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ နှင့် ချောမောခန့်ညားသော ရနောင်မင်းသား ကို မလေး ခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်ဖူးပြီ ၊ မြင်ဖူးပြီ ။

အသားက ညိုသည်ဆိုပေမယ့် အလုံးအရပ် ကောင်းသူမို့ ကြည့်လို့ တစ်မျိုးလှသည် ။ ရနောင်မင်းသား ၏ မျက်နှာမှာ ခန့်ညားထည်ဝါသော သဘောရှိသည် ။ စူးရှသော မျက်လုံး ၊ အသံဩဇာတို့နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည် ။ စင်စစ် ရနောင်မင်းသား ကား လူချောလူလှပင် ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမယ့် မလေး မှာက လင်နဲ့ သားနဲ့ မို့ မလွတ်လပ်သူ ။ မိန်းမသားဆိုပေမယ့် ရာဇဝင်မှာ အမည်းစက် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အဖြစ်မျိုးကိုတော့ အဖြစ် မခံချင် ။ လင်ကြီးနောက်ကွယ် မှာ ကမြင်းချင်တိုင်း ကမြင်းနေတဲ့ မိန်းမ လို့လည်း အပြောခံ အဆိုခံရမှာကို ကြောက်တတ်သည် ။ သည်တော့ မလေး ဘာလုပ်ရမလဲ ။ မလေး မှာ မြေဝိုင်းမင်းသမီးလည်း ဖြစ်ပြန် ၊ သည်လို အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံရဆိုတော့ ...

မလေး ကိုယ်နှိုက်က ရနောင်မင်းသား ရဲ့ အတွေ့မှာ မိန်းမူးနေပြီလေ ၊ ရနောင်မင်းသား ရဲ့ လှပကျစ်လျစ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းမှု ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အပြောအဆို ၊ မေ့မေ့မှားမှား အတိပြီးသည့် အကြည့်များက မလေးရဲ့ ရင်ကို လှိုက်၊ လှိုက် ဖို့စေသည် ။ တကယ်တော့ မလေး မှာ ရနောင်မင်းသား ကို ချစ်နေမိပြီ ထင်သည် ။ မလေး စဉ်းစားသည် ။ တစ်ညလုံးပဲ ။

သည်အဖြစ်မျိုးကိုသာ လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် ကြားသိလိုက်ရင်တော့ ဘယ်လောက် အသည်းနာလေမည်လဲ ။ မလေး ကို အချစ်ကြီး ချစ်သော လယ်တော်အုပ် ရင်မှာ အနာကျင်ကြီး နာကျင်ပေမည် ။ ဆွေးတသသနှင့် ဖြေမရနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုးကြီးလည်း ခံစားရရှာပေမည် ။ ဘယ်လိုပင် ခံစားချက် ပြင်းပြပေမယ့် ရနောင်မင်းသား ၏ အာဏာစက် အရှိန်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မည် မထင် ။ နကိုကတည်းက လူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော လယ်တော်အုပ် မှာ ရေငုံနေတော့မှာ မလွဲပေ ။ သည်တော့ မလေး လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော နည်းတစ်နည်း တွေ့ရပြီ ။ မလေး အဖို့မှာလည်း ကောင်း ၊ လယ်တော်အုပ် အဖို့လည်း အပြောင်းအလဲ ရသွားမည့် နည်းလမ်းကောင်း တစ်ခုပင် ဖြစ်သည် ။ ရနောင်မင်းသား ကို ခွင့်ပန်ပြီး တောင်တွင်းကြီး ကို ခဏ ပြန်မည် ။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နောက် မိန်းမ တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက် နဲ့ ပေးစားပေးခဲ့မည် ။ လယ်တော်အုပ် ရဲ့ လက်ရှိရာထူး က တစ်ဆင့် တိုးတက်အောင်လိုလည်း ရနောင်မင်းသား ကို ပြောပြမည် ။ လုံလုံလောက်လောက် ရှိအောင်ကိုလည်း ငွေသားချည်း ပေးမှ ဖြစ်မည် ။ ရွှေသား ငါးပိဿာနှင့် သားနှစ်ယောက် ကိုလည်း အပြီးပေးခဲ့မည် ။ ဒါမှလည်း လယ်တော်အုပ် စိတ်လက်ချမ်းသာမည် ။ မလေး ကို သတိရသည့် စိတ်များလည်း သားနှစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ဖြေသိမ့်နိုင်ပေမည် ။ ရင်မှ ဝေဒနာလည်း သက်သက်သာသာ ရှိချေပေမည် ။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည် ။

အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သူမို့လည်း မလေး ဖြစ်လိုသည်များ အမြန်ဆုံး ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ မလေးသည် သားငယ် သက်ထား နှင့်အတူ တောင်တွင်းကြီး ကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့သည် ။ သားအကြီး ညာဘွား ကို မန္တလေးတွင် ထားရစ်ခဲ့သည် ။ ဒါကလည်း လယ်တော်အုပ်အား အကြောင်းပြ ကောင်းစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ဟန် တူ၏ ။ ပျာယီးပျာယာဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း လယ်တော်အုပ် မှာ မှင်တက် မိ နေလေ၏ ။ အကြောင်းမကြားဘဲ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာသော သားအမိကို ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည် ။ သားအကြီး ညာဘွား လည်း မတွေ့ ၊ အခြား ဇာတ်သူ ဇာတ်သားများလည်း မပါမို့ လယ်တော်အုပ် မှာ အစဉ်းစားရ ခက်နေသည် ။ မေးလည်း မမေးဝံ့ ၊ မေးလိုက်ရင်ဖြင့် မိမိ မကြားချင်တဲ့ စကားများ ကြားလာရမယ်ဆိုတာကို စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည် ။

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကြပါပြီ ။ မလေး ကြည့်ပြန်တော့လည်း မျက်နှာမကောင်း ။ အရင်တုန်းကလို ချင်ချင်ပျပျ မရှိ ။ အရင်တုန်းကဆို မလေး မျက်နှာပြင်မှာ အပြုံးရောင်တွေက အမြဲပဲ ။ တိုးညှင်းပေမယ့် ချိုလွင်လွင် ရှိလှတဲ့ အသံကလေးကလည်း ကြားရသူအဖို့ ရင်ကို အေးမြစေသည် ။ ခုတော့ ဘာစကားမှ မဆို ၊ ပြုံးဖို့ကိုပင် မေ့နေသလား မသိ ။ မလေးမှာ ကြီးလေးနေတဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေရသလိုပဲ ။ သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ချနေလေရဲ့ ။ ပင့်သက်ရှူသံတွေကလည်း ပြင်းပြပါဘိ ။

မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုသလို မလေး ပြောမှ ဖြစ်တော့မည် ။ ချိန်ခွင်လျှာလို တစ်သမတ်တည်း မနေတော့ဘဲ တစ်ဖက်ဖက်ကို ရပ်တည်နေမှ ဖြစ်ချေတော့မည် ။ နေပြည်တော်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မလေး ပြောပြနေသည် ။ မလေး စကားသိက ခါတိုင်းလို တိုးတိုးညင်းညင်း ချုံချုံလွင်လွင် မဟုတ်တော့ ။ ခါးသီးဖွယ် ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ၊ ရွံရှာဖွယ်ဖြင့် အတိ ပြီးနေချေပြီ ။

သည်လိုလုပ်ရင် သည်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာကို စကတည်းက လယ်တော်အုပ် ခမျာ သိထားပြီ ဖြစ်သည် ။ ကြိုတင်တွေးဆထားသူမို့လည်း ခံစားချက်က သိပ်မပြင်းလှ ။ မိမိ ချစ်လှသော မယားတစ်ယောက် မိမိကို စွန့်ပြီး ရနောင်မင်းသား ထံ သွားနေမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စိတ်တော့ ဖြစ်မိသား ။ ဒါပေမယ့် သည်ဖြစ်ရပ်ကို မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုတွက်ပြီး အစစအရာရာကို စဉ်းစားထားပြီးမို့ ခွင့်လွှတ်ရတော့မှာပါပဲ ။ ခွင့်မလွှတ်လိုကကော ဖြစ်မတဲ့လား ။ သည်အချိန်မှာ သိပေါ်ဘုရင် ထက်တောင် အာဏာရှိနေတဲ့ ၊ ဓားထက်နေတဲ့ ရနောင်မင်းသား ကို မိမိကတော့ အန်တုရဲပါမလား ။ ခု သူပေးအပ်တဲ့ ရာထူး နဲ့ ရွှေငွေတွေကို ယူထားမှ ဖြစ်တော့မည် ။ နောက်ပြဿနာ နောက် မှ ကြည့်ရှင်းမှပဲ ။ တော်တော်ကြာ သူမယားလိုချင် သူလင် လှနဲ့ထိုး ဆိုတဲ့ကိန်း ပေါက်လာမှ အသက် အသေခံရတော့မည် ။

ဒါမျိုးနဲ့ဆိုရင် ရနောင်မင်းသား က နည်းနည်းမှ မရ ။ တစ်စေ့လေးမျှ သည်းမခံတတ် ။ သူလိုချင်သည့် မိန်းမကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရအောင် ယူတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ ရနိုင်အောင်ကလည်း သူ့မှာ အာဏာက ရှိနေထားပြီးမှကိန်း ။ အရှိန်အဝါ ကြီးလှသည့် သည် ရနောင်မင်းသားကို ဘယ်လိုမှ အန်တုဖို့ မဝံ့ပြီ ။ ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝကို ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ လယ်တော်အုပ် က ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် တူသည် ။ မလေး ပြောသမျှကို ခေါင်းမခါတော့ ။ ခေါင်းလည်း မညှိတ်ချင်တော့ ။ တုံ့ဏှိဘာဝေသာ နေပေတော့သည် ။ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံ ဆိုထုံးကို မလေး တစ်ယောက် သိပါလိမ့်မည် ။

မလေး မှာ လယ်တော်အုပ်အား မိမိကိုယ်စား ပြုစုရန်အတွက် တောင်တွင်းကြီး မှာ

မိန်းမ ရှာဖွေရတော့သည် ။ အမြန် ရှာဖွေနေရသဖြင့်လည်း မိမိစိတ်ကြိုက် မတွေ့ ။
မိမိလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေးသွယ်သွယ် ၊ အသားအရေကတော့ ကိစ္စမရှိ ၊
ဖြူရင် ဖြူ ၊ ညိုရင် ညိုပါစေ ။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်နှင့် သားနှစ်ယောက်ကို
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိရင် တော်ပြီ ။ လယ်တော်အုပ် ကို
လိုချင်ကြသူများကတော့ အများသား ။ မိမိ မေးစမ်းကြည့်သည်နှင့် အားလုံးလိုလိုက
လက်သင့်ခံကြသည် ။ လယ်တော်အုပ်ထက် လယ်တော်အုပ်ကတော် ဘဝကို
ခုံမင်ဟန် တူကြရဲ့ ။ လယ်တော်အုပ် မှာ ရှိနေတဲ့ ရွှေငွေ
အတွင်းပစ္စည်းကလေးများကိုလည်း မ က် မောကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

သည်လိုနဲ့ပဲ တောင်တွင်းကြီး မှာ မလေး လေးငါးရက် ကြန့်ကြာသွားတယ် ။
နောက်ဆုံး တောင်တွင်းကြီးအနောက် နန်းဖားရွာ က မယ်ခင် နှင့် မယ်ရင် ဆိုတဲ့
ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို မလေး သဘောကျသွားသည် ။ မလေး သဘောကျသလိုပဲ
လယ်တော်အုပ် ကလည်း နှစ်ခြိုက်ဟန်တူသည် ။ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်
ကျေနပ်ဖို့ ၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့ မလေးခမျာ ကြိုးစားနေသည် ။ လယ်တော်အုပ်
စိတ်တိုင်းကျ မိန်းမကို မယားကြီးဖြစ်သူ မလေး က ရွေးပေးနေရရှာသည် ။
ကိုယ်ချစ်တဲ့ လင် နဲ့ ပေါင်းဖော်ဖို့ မယား ကို ရွေးပေးနေရတဲ့ မလေး ရင်ထဲမှာ
ဗလောင်ဆူနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ လင်ကြီးနဲ့ တွေ့တော့လည်း ချစ်လက်စအရင်းခံ
ရှိနေတဲ့ မလေးခမျာ လင်ကြီးလည်း မခွဲနိုင် ၊ ရနောင်မင်းသား ကိုလည်း
ချစ်နေမိတော့ အခက်ကြုံနေပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ ။

မဖြစ်တော့ဘူး ၊ မလေး ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ် ။ နို့မဟုတ်ရင် အားလုံး
ဒုက္ခရောက်ရချည့်ရဲ့လို့ မလေး တွေးမိသည် ။ ဒါနဲ့ပဲ မန္တလေးပြန်ဖို့
ပြင်ဟယ်ဆင်ဟယ် လုပ်နေသည် ။ သည်တုန်းမှာပဲ ရနောင်မင်းသား
စေလွှတ်လိုက်သည့် ခြေမြန်တော်များ ရောက်လာသည် ။ ခြေမြန်တော်များနှင့်
အတူ ဆင်တစ်စီးပါ ပါလာသည် ။

ခုချက်ချင်း ခြေမြန်တော်များနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရန် အမှာတော်ရှိသည် ။
လယ်တော်အုပ် ကို ပေးအပ်ရန် ရွှေငါးပိဿာ နှင့် မြို့သူကြီး ခန့်အပ်သည့် စာလွှာပါ
တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့သည် ။ ရနောင်မင်းသား အကွက်က စေ့နေပြီ ။
ဟာကွက်တစ်ကွက် မရှိ ။ သည်တော့ သူပြောသလိုသာ လုပ်ဖို့ရန် ရှိတော့သည် ။
လယ်တော်အုပ်အတွက် ရှာပေးထားသည့် ညီအစ်မ နှစ်ဦးတို့ကို မှာကြားတန်
မှာကြားနေရသည် ။ ဘယ်ကာလအထိ ကြာကြာ ခွဲနေရဦးမည် မသိသော

လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် မျက်နှာ ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။ နှလုံးသည်းပွတ်မှ စီးကျလာသော သွေးများက မျက်ရည်များအဖြစ် မျက်လုံးအိမ်မှ လိမ့်ဆင်း လာနေသည်။ ။ မလေး အဖို့ သည်မျက်ရည်များက ဝမ်းသာမှု မျက်ရည်များလား ၊ ကြေကွဲမှု မျက်ရည်များလား ဆိုတာ ဝေခမရဟန် တူသည်။ ။ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရှာသည်။ ။ အယောင်ယောင် အမှားမှား လုပ်မိနေ၏။ ။

လယ်တော်အုပ် ကို အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် ဦးချနေမိသည်။ ။ သားငယ် သက်ထား ကို ရင်ခွင်တွင်း အားပါးတရ ပွေ့ထားမိ၏။ ။ အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှုပ်နေမိသည်။ ။ သည်တစ်ခါ နမ်းရသည်က ဘယ်ခါနှင့်မျှ မတူ။ ။ ရင်နင့်အောင် နမ်းရသည့် အနမ်း။ ။ သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသည့် အနမ်း။ ။ ကြေကွဲမှုတွေ ပြည့်လျှမ်းနေသည့် အနမ်းများပင်။ ။ သားများကို ချစ်စိတ်နှင့် လင်ကို ချစ်ရသည့် မလေး၏ သောကဗျာပါဒများမှာ ပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာပြီ။ ။ ရနောင်မင်းသား ကို ချစ်သည်။ ။ သို့ပေမယ့် ရနောင်မင်းသား အပေါ် ငြိတွယ်သည့် သံယောဇဉ်က နည်းသေးသည်။ ။ သူ့ကို ချစ်သည့်စိတ်က တစ်မျိုး။ ။ နုနယ်သေးသည်။ ။ သေးမျှင်သည့် သံယောဇဉ်ကြိုးကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ။ ရနောင်မင်းသား မှာ မလေး က သံယောဇဉ်မတွယ်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ။ သူ့မှာ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်မည့် မိန်းမပေါင်း မြောက် မြားစွာက ရှိနေသည်မို့လား။ ။

လယ်တော်အုပ် တို့ သားအဖမှာက မလေး တစ်ဦးတည်းကိုသာ သံယောဇဉ် ငြိတွယ် ရခြင်းပင်။ ။ မလေး ကလည်း သည်လိုပင်။ ။ ငယ်ချစ် ငယ်လင်ဖြစ်သော လယ်တော်အုပ် အပေါ် ထားရှိသည့် မေတ္တာ က မသေးလှ။ ။ ကြာလေလေ ခိုင်မြဲလေလေမို့လည်း မလေးရဲ့ အချစ်က မဟောင်း။ ။ သစ်လွင်ဆဲ ပျိုမြစ်ဆဲပင်။ ။ ရင်နှစ်သည်းချာ သားနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကလည်း မလေး ကို ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်က လင်အပေါ်ထားရသည့် သံယောဇဉ်နှင့် သားအပေါ် ထားရသည့် သံယောဇဉ်များမှာ မတူချေ။ ။ လင်ကို ချစ်ရသည့်အချစ်သည် ပူလောင်မှု ပြင်းပြဘိသည်။ ။ သားအပေါ် ချစ်ရသည့် အချစ်သည်ကား အေးမြလှသည်။ ။ သည်သံယောဇဉ် သုံးကြိုးက မလေး ရင်ကို မောစေသည်။ ။

ခြေမြန်တော်များကို အုပ်ချုပ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သော လက်သုံးတော်တစ်ဦး ၏ သတိပေးမှုကြောင့် မလေး ဆင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။ ဆင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည် ဆိုပေမယ့် မလေးမှာ ဆင်ပေါ် တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ ။

ဝပ်ဆင်းနေသော ဆင်ပေါ် တက်ရန်အတွက် မနည်း ကြိုးစားနေရရှာ၏ ။ ဒါကို မြင်နေရသော ခြေမြန်တော်များနှင့် လက်သုံးတော်ကြီးများက သည်အတိုင်းသာ ကြည့်နေရသည် ။ ဘာမှ မကူညီနိုင် ။ ခြေမကိုင်ရဲ လက် မကိုင်ရဲနှင့် မလေး ၏ ဘေးမှာ ဖြစ်နေကြသည် ။ ဘယ်ကိုင်ရဲ ထိရဲကြမလဲ ။ မလေး က ရနောင်မင်းသား ရဲ့ ကောက်ယူခြင်း ခံတော်မူထားရသည့် မယားတစ်ဦး မဟုတ်လား ။ သည် အဖြစ်အပျက်ကလေးကို တွေ့မြင်နေရတဲ့ လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် က မနေသာတော့ဘူး ။ ပွေ့ချီထားတဲ့ သားငယ် သက်ထားကို မြေပြင်ပေါ် အသာအယာ ချလိုက်သည် ။ မလေး ဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် သွားပြီး မလေး ကို ပွေ့ချီလိုက်သည် ။ ပြီးမှ ဆင်ပေါ်မှ ပုခက်အတွင်း အသာအယာ ချလိုက်သည် ။

အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မယား လင်ငယ်ဆီ သွားရမည့်အရေးမှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကူညီမှု ပေးရသည့် သည်အဖြစ်လောက် ရင်နာစရာ ကောင်းတာ ရှိတယ်မထင်ပါဘူး ။ ဆင်ပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် မလေး ဟာ နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလို့ ဆိုတယ် ။ မမြင်ရက် မကြည့်ရက်တော့တဲ့ ရှုခင်းတွေကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ သားနှစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လယ်တော်အုပ် ခမျာမှာတော့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကျန်နေခဲ့တာပေါ့ ။ ဘယ်လိုပဲ မယား အသစ်စက်စက်ကလေးတွေ ရပါစေ ။ မိမိ မယားကြီး ကိုတော့ မေ့မရဘူးပေါ့ ။ တစ်သက် မှာ သည်တစ်ယောက်ပဲလို့ စွဲမှတ်ထားပြီးမိလည်း လယ်တော်အုပ်ခမျာ သည်အထိ ဖြစ်ရရှာတာပါပဲ ။ ဒါတွေကလည်း မိမိအကျိုးကိုသာ ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်လူမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆိုတဲ့ အသိမျိုးထားတဲ့ ရနောင်မင်းသား ရဲ့ လုပ်နည်းကလေးတွေ အချို့ပါပဲ ။

သည်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း မလေး အဖို့ ရာဇဝင်မှာ နာမည်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ တောင်တွင်းကြီး ကနေ မန္တလေးအထိ ဆင်ဖြင့် တင်ယူလာစေသည့်အတွက် မလေးမှာ ‘ ဆင်ခိုးမလေး ’ ရယ်လို့ အမည်တွင်ခဲ့ရသည် ။ ရနောင်မင်းသား သည် မယားပေါင်း တစ်ရာကျော် ရှိပေမယ့် ဆင်ခိုးမလေး ကို အချစ်ကြီး ချစ်ရှာသည် ။ မယားပေါင်း တစ်ရာကျော်ကို ကွပ်ကဲ ဆုံးမရန်အတွက် မယားခြောက်ယောက် ထားရှိသည် ။ သည်မယား ခြောက်ယောက်သည် ရနောင်မင်းသား ၏ အချစ်ခင်ဆုံး မယုယခံရဆုံး သူများပင် ဖြစ်သည် ။ သည်မယား ခြောက်ယောက်ထဲတွင် မလေး လည်း ပါရှိသည် ။ ရနောင်မင်းသား ၏ စည်းစိမ်ကုန်ဖြစ်သော သော့တွဲကို ကိုင်ရ၏ ။

မလေး သည် ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်တွင် တခြံခြံခံနေသော အငြိမ်းများတွင် ပါဝင် ကပြရ၏ ။ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ် ရေးသားသော တေးထပ်များကိုလည်း သီဆိုကာ ရနောင်မင်းသားအား အဆိုတော် ဆက်ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပါချေပြီ ။ ဤသို့အားဖြင့် မလေး မှာ ရနောင်မင်းသား ၏ ရင်ခွင်ဝယ် ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေပေသည် ။ အကြောင်းမူ မလေး ကို သိရှိလိုက်သူများ၏ ပြောပြချက် များကြောင့် ဆင်ခိုးမလေး ၏ သဘောကို ပိုသိရှိခဲ့ရသည် ။

ဆင်ခိုးမလေး ၏ ပြောပြချက် များမှာ ရနောင်မင်းသား ဖြစ်သူ မောင်မောင်တုတ် ကို သူ ချစ်ကြောင်း ၊ သူရှာပေးခဲ့သော မယားနှစ်ယောက် နှင့် လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ်မှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြောင်း ၊ သူ့ကိုလည်း မေ့နေမည်မှာ သေချာကြောင်းများကို ဖွင့်ပြောကြောင်း ကြားသိရပါသည် ။

ဟုတ်ပေလိမ့်မည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရနောင်မင်းသား ၏ အထိအတွေ့များကြားဝယ် ယစ်မူးနေပြီ မဟုတ်ပါလား ။ မေတ္တာတရားဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်သည်လို့ လူတွေက ဆိုကြသည် ။ အမှန်ပဲပေါ့ ။ မလေး ကိုယ်နှိုက်က လင်ကြီးဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် အပေါ် မေတ္တာလျော့ သွားလေတော့ လယ်တော်အုပ်ခမျာမှာလည်း သူ့စိတ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေဟန် တူရဲ့ ။

မယားတကွဲ သားတကွဲ နေ၊ နေရသည့် မိမိ ဘဝကိုလည်း ဖြေမဆည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည် ။ မလေးကမူ ထိုသို့ မဟုတ် ၊ အတွေ့သစ် ၊ အမြင်သစ်များ၏ ကြားဝယ် မိန့်မူးနေသည် ။ ယစ်မူးနေသည် ။ အပျော်ကြီး ပျော်နေလေသည် ။ မပျော်လိုက်လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ ။ ရနောင်မင်းသား ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူ့ကို အတော်ဆွဲဆောင်ထားသည် ။ ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိလှသော အဆင်အပြင်များက သူ့ကို ဖမ်းစားထားသည် ။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းတွင် သီပေါဘုရင် နှင့် စုဖုရားလတ် မှ လွဲရင် တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်သော ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်တော်မှာ ခမ်းနားလှသည် ။

ကြီးကျယ် ထည်ဝါလှသည် ။ ရွှေရောင် ငွေရောင်များကလည်း တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် တောက်ပနေသည် ။ တောင်တွင်းကြီး က မလေး နေခဲ့သော အိမ်နှင့်စာလျှင်မှု နှိုင်းယှဉ်၍ မရပေ ။ ဒါတွေအပြင် မလေး ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ရနောင်မင်းသား အပေါ် အချစ်ကြီး ချစ်နေမိပြီ ဆိုတော့ ။

ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင် သိရှိဖူးသူ တစ်ယောက်ကမူ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် သည် အလွန် ကျက်သရေ ရှိကြောင်း ၊ ရနောင်မင်းသား က မပိုးရ မပန်းရဘဲ မိန်းမများ ကသာ သူ့ကို ပိုးနေကြကြောင်း ၊ သူ့ကို အပျို အအိုများကပင် ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်ကြကြောင်းများကို ပြောပြသဖြင့် သိရှိရပါသည် ။ ဆင်ခိုးမလေး မှာ ရနောင်မင်းသား နှင့် ပေါင်းဖော်သင့်မြတ်သဖြင့် သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့သေးသည် ။ သားတော်လေးမှာ အခါလည် အရွယ်မှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့၏ ။

နောင်အခါတွင် လင်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား မင်းမူပြစ်ဒဏ်သင့်သော အခါတွင် ဆင်ခိုးမလေး ခမာ ရွှေလုံဗိုလ် အိမ်တွင် ခြေကျင်းခတ်၍ အချုပ်ချ ခံထားရသည် ။ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်သူ၏ ကြိမ်ဒဏ် ဆယ့်သုံးချက် အရိုက်ကိုလည်း ခံရရှာသေးသည် ။ သည်သတင်းကို ကြားသိသော မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ် ၏ အမိန့်ကြောင့် ရွှေလုံဗိုလ် အိမ်မှ လွတ်လိုက်သည် ။ စုဖုရားလတ် ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံယူရတော်မူသည် ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ၏ အမိန့်ကြောင့် ယိုးဒယားအကကို သင်ယူသည် ။ ထိုစဉ်က နန်းတွင်း ယိုးဒယားရာမ ဆရာကြီး ဦးဖိုးမြ ထံတွင် သုံးနှစ် ပညာသင်ယူရလေသည် ။

စုဖုရားလတ် က မလေး အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးလှသည် ။ မလေး ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကို ကြားသိရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည် ။ သည်ကြောင့် နိုင်ငံတော်တွင် ‘ဆင်ခိုးအပြင် မင်းသမီး မရှိစေနှင့်’ ဟူ၍ပင် မိန့်၍ မြှောက်စားတော်မူခဲ့သည် ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး ၏ အမိန့်ကြောင့် တောင်တွင်းကြီး တွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့သော ခင်ပွန်းဟောင်း လယ်တော်အုပ် ကို ပြန်ခေါ်ပြီး မလေး နှင့် ပြန်လည် လက်ဆက်ပေးလေသည် ။ ရေစက် မကုန်သေးသည့် လင်မယား မှာ ပြန်လည် ဆုံစည်းရတော့သည် ။

ဆင်ခိုးမလေး သည် နာမည်ကြီး ဇာတ်တော်ကြီးထွက် မင်းသမီး ဖြစ်သည် ။
မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးသောအခါ မလေး သည် မိမိပညာကို
မတိမ်ကောစေရန် ဇာတ်ထောင်သည် ။ ဇာတ်ကပြရင်းဖြင့် မိမိဘဝကို
ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့ရသည် ။ မန္တလေး နေပြည်တော် အပျက်တွင် အရှင်နှစ်ပါး
ပါတော်မူကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ သီဆိုခဲ့ရာတွင် ဆုလာဘ်များစွာ ရရှိခဲ့သည် ။ ထို့ပြင်
ရတနာဂီရိမြို့တွင် စံနေရရှာသော သီပေါမင်းတရားကြီး ၏ သမီးတော်များ
နားထွင်းမင်္ဂလာ ကျင်းပခဲ့စဉ်တွင် ရတနာဂီရိသို့ သွားရောက်
အသုံးတော်ခံခဲ့ရသေးသည် ။

ငယ်လင်ဖြစ်သူ လယ်တော်အုပ် သေဆုံးသွားပြီးနောက် ကြည့်မြင်တိုင်မှ
အရပ်လူကြီး မောင်မောင်ဘ နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည် ။ သူနှင့် သားတစ်ယောက်
ရ၏ ။ လယ်တော်အုပ် နှင့် ရခဲ့သော သားအကြီး မောင်ညာဘွား သည်
လူရှင်တော်အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရာမှ ဆိုင်းဆရာ ဖြစ်လာသည် ။ နောက်
ဆိုင်းဆရာဘဝနှင့် ဝမ်းမဝဟု ဆိုကာ ကုန်သည် လုပ်နေသည် ။ သားအငယ်
မောင်သက် ထားမှာမူ မိခင်ဖြစ်သူ ဆင်ခိုးမလေး ၏ ပညာကို ဆက်ခံသဖြင့်
ဇာတ်မင်းသား ဖြစ်လာသည် ။ နတ်မောက် ၊ ကျောက်ပန်းတောင်း နှင့်
တောင်တွင်းကြီးနယ် တစ်ခွင်တွင် ဆင်ခိုးမလေး ၏ အမည်ကို လူသိများသည် ။

ဆင်ခိုးမလေး သည် အဆိုအက ပညာတွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိသည် ။
လက်ညှိုးထိုးကရာတွင် အလွန် ယဉ်ကျေး၏ ။ အထူးသဖြင့် ခရာသံ ဒိုးပတ်အက
အလွန်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည် ။ လက်ကျလက်နတွင် အလွန်လှပသည် ။
အသက်အရွယ် ကြီးမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေးလည်း ချို့တဲ့လာသည် ။ မိမိ၏
ပညာတန်ဖိုး အကျိုးကို မခံစားရရှာပေ ။ ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ကြုံကြုံ ခံယူရင်းဖြင့်
အသက် (၇၅) နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်ကို သိရသည် ။

တကယ်တော့ ဆင်ခိုးမလေး သည် လူ့ဘဝကို ခဏတစ်ဖြုတ် ရောက်လာသူ
ဖြစ်သည် ။ ဖြစ်လာသည့် ဘဝကလည်း လူတွေ၏ အဖြည့်ခံသက်သက်သာ
ဖြစ်ချေသည် ။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်တွင် ရွှေဘုံပေါ်တွင်လည်း စံစားသွားခဲ့ဖူးသည်
။ ထမင်းကို နပ်ကျော်ထမင်း အဖြစ်လည်း စားသွားခဲ့ဖူးသည် ။ သားများ
ရှိသော်လည်း သားများနှင့် အတူမနေ ။ သားများကို အားမကိုး ။ ဒုက္ခမပေး ။
မသေခင် ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားနိုင်သရွေ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပူမကပ်ချင် ။ ရသမျှနှင့်

ရောင့်ရဲတတ်သူ မိန်းမသားပင် ဖြစ်ချေသည်။ ။

ဖြစ်လာသည့် ဘဝကိုလည်း ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ရဲသူ ဖြစ်၏ ။ မသေခင် စပ်ကြားတွင် မိမိ၏ ပညာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြန့်ဖြူးသည် ။ အငြိမ့်မင်းသမီး ဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်ပေမယ့် သာမန် အရပ်သူ တစ်ဦးသဖွယ် နေတတ် ၊ ထိုင်တတ် ၊ ပြောတတ် ၊ ဆိုတတ်လေ့ ရှိသည် ။ ပလွားမှု ကင်းရှင်းသည် ။ လျှပ်ပေါ်လော်လီမှု မရှိ ။ ထိုစဉ်က ဇာတ်သူဇာတ်သားများကို ‘ ဖက်ခွက်စား ’ ဟူ၍ သမုတ် ခေါ်ဝေါ်နေကြသည့် အချိန်ပင် ဖြစ်သည် ။ ဆင်းခိုးမလေးမှာ သည်လို လူတန်းစား ခွဲခြားမှု ၊ အနုပညာကို နှိမ့်ချမှု သဘောပါသော ဖြစ်ရပ်များကို အလွန်ရှုံ့မှန်းသူပင် ဖြစ်သည် ။ မိမိ ကပြခဲ့သည့် နေရာဌာနများတွင်လည်း အနုပညာ၏ တန်ခိုးထက်ပုံများကို သဘာဝကျကျဖြင့် ရှင်းလင်း ပြသနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။

အမရပူရမြို့သူ ဖြူဖြူ

မယားများလှသော ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ၏ မယားများအနက် မှ ဖြူဖြူ မှာ ရနောင်မင်းသား ၏ ချစ်ခင်မှုကို အထူး ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ အမရပူရမြို့ မောင်းတန်းရပ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သူ့အဖေ က ပန်းထိမ်ဆရာလို့ သိရ၏ ။ ဖြူဖြူ ဟာ သိပ်ချော သိပ်လှ၏ ။ ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် သူ့လောက် ချောပြီး သူ့လောက် လှတဲ့ မိန်းမပျို မရှိဘူးလို့လည်း ဆိုသည် ။ အရပ်အမောင်း ခပ်သွယ်သွယ် ၊ လက် မောင်းကလေးတွေက ညီညာပြေပြစ်ပြီး အချိုးအဆက် ကျသည် ။ ပါးနှစ်ဖက်က နူးညံ့ ချောမွတ်၏ ။ ပြုံးလိုက်သည့်အခါတွင် ပါးထဲမှာ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်နေသည် ။ သူ့အပြုံးက အတော်ပေါ်လွင်သည် ။ မျက်လုံးကလေးတွေသည် သမင်မျက်လုံးလို ဝိုင်းစက်ပြီး ရွန်းလုံနေကြသည် ။

သူ့အသံက ဟိုးအဝေးမှ ရေတံခွန်ကျသံလိုပဲ ချိုလွင်လွင် ရှိ၏ ။ နားဝင် ငြိမ့်ညောင်းသည် ။ သူ့ကို မြင်လိုက်တဲ့ လူမှန်သမျှဟာ အငေးသား ဖြစ်ကြရသည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သဖြင့် မိတဆိုးကလေးဘဝဖြင့် ဖခင်အပေါ် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခဲ့ နဲ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် သမီးလေးအပေါ် အစစ အရာရာတွင် အလိုလိုက်ထားခဲ့သည် ။ အရွယ်ရောက်ပြီး အတော်ကြာမှ ချစ်သူ တွေ့ခဲ့သည် ။ သူကတော့ အခြားသူ မဟုတ် ၊ ရွှေလုံမြို့ဝန်၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူး နန္ဒပင် ဖြစ်သည် ။ ဖြူဖြူ နှင့် ဗိုလ်မှူး နန္ဒတို့ တွေ့ပုံကလည်း အဆန်းသား ။

တစ်နေ့ ဖြူဖြူ တို့ သားအဖ အင်းဝ ဘက်ကမ်းမှ ပြန်အလာ ဖြစ်သည် ။ အင်းဝ ဘက်တွင် ဥပုသ်သီလ စောင့်ထိန်းပြီးမှ ပြန်လာသဖြင့် နေမှာ အတော်ကျနေချေပြီ ။ အနောက်တောင် ထောင့်ဆီက မိုးရိပ်များက အုံ့မှိုင်းနေချေသည် ။ သီတင်းကျွတ်

လပြည့်နေ့ မိုးလည်း တရားဘာဝနာ စောင့်ထိန်းသူ ပေါများကြောင်း ၊
ဘားမခံရာတော်ကြီး သက်တော်ရာကျော် ရှည်စေဖို့ အကြောင်းကို ပြောလာရင်းက
ဟိုအဝေးမှ တောင်သမန် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ကာ စိုင်းလာကြသော
မြင်းများကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏ ။

မြင်းစီးလာသူ အရေအတွက်ကား ငါးယောက်ပင် ဖြစ်၏ ။ မြင်းများသည် ဖြူဖြူ တို့
သားအဖ စီးလာသော လှည်းရှေ့တွင် ဖြတ်ရပ်လိုက်သည် ။ သူတို့အားလုံး၏
မျက်နှာများမှာ တင်းမာပြီး နီရဲနေပေသည် ။ သူတို့အားလုံး ကြည့်ရသည်မှာ
အနောက်ထန်းတောမှ ထန်းရည် သောက်စား မူးယစ်လာသူများနှင့် တူလှသည် ။
သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများက အပြိုင်းပြိုင်း ကျနေသည် ။ ဖြစ်လာသော
အရေးအခင်းကြောင့် ဖြူဖြူ မှာ မော်မကြည့်ဝံ့တော့ပြီ ။ ဖြူဖြူ ၏ ဖခင်မှာကား
အများနှင့် တစ်ယောက် မို့ မလှုပ်ဝံ့တော့ချေပြီ ။

သူတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သူကြီးများသာလျှင်
ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသော ငွေဓားကို လွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည် ။ သကောင့်သား
သုံးယောက်က လှည်းသမား နှင့် ဖြူဖြူ ၏ ဖခင်ကို ဓားဖြင့် မိုးထားပြီး ဖြူဖြူ ကို
လှည်းပေါ်မှ ဆွဲချတော့သည် ။ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်ရင်းက ဖြူဖြူ မှာ
လူနှစ်ယောက်၏ လက်ထဲတွင် ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် လှည်းအောက်
ရောက်သွားသည် ။

အသက်သာ အသေခံမည် ၊ အရှက်တော့ အကွဲမခံဟူ၍ ဖြူဖြူ က တွက်ထားဟန်
တူရဲ့ ၊ မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဖြူဖြူ မှာ တွန်းထိုး ရုန်းကန်နေ၏ ။ လက်
မောင်းကို ပြုတ်တူ နက်ထားသလို ဆုပ်ထားသော လက်ကို ပါးစပ်ဖြင့်
ကိုက်ချလိုက်သည် ။ တစ်ဖက်လူမှာ နာကြည်းသော အသံဖြင့် လက်ရပ်သွားသည် ။
သည်တွင် ဖြူဖြူ က တခြားသူ၏ ဆီးခုံကို တအား ပစ်ကန်လိုက်သည် ။
ထိုသူမှာလည်း မသက်သာ ၊ မိမိ၏ ဆီးခုံကို ဖိထားရင်းက မြေပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားသည် ။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည် ။ ဘယ်သူတွေမှ
မဟန့်တားနိုင်ခင်မှာပင် ဖြူဖြူ မှာ ရှေ့သို့ တအား စွတ်ပြေးတော့သည် ။
ပြေးရင်းဖြင့် နောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် စောစောက လူငါးယောက် မှာ
မြင်းကိုယ်စီနှင့် အပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့နေရသည် ။ ဒါနှင့် ရှေ့ကိုပဲ
အားစိုက်ပြီး ဖိပြေးရသည် ။ ကိုင်းတော အလွန်တွင်မတော့ မိမိရှေ့တွင် မြင်းသုံးစီး
ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည် ။ ဖြူဖြူ ခမျာ ဘယ်ကိုပြေးရ ၊ ပုန်းရ ၊ ခိုရမှန်း
မသိတော့ချေပြီ ။

မောဟိုက်နေသောရင်ကို ဖိထားပြီး မြင်းပေါ်မှ လူများကို အသနားခံသော
မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏ ။ သူတို့အသွင်က တစ်မျိုးပါလား ။ စောစောက
လူတွေနဲ့ လုံးဝ မတူ ။ ကြင်နာသနားမည့် အသွင်များက သူတို့၏
မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် ထင်းနေသည် ။ နောက် မှ မြင်းခြေသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ဖြူဖြူ မှာ ရုတ်ခြည်း ထပြေးရန် အားယူလိုက်သည် ။ သို့ပေမယ့် မမျှော်လင့်သော
စကားသံကြောင့် ဖြူဖြူမှာ တအားတက်သွားခဲ့ရသည် ။

“ ဘေးကိုသာ ဖယ်ပေးလိုက်ပါ နှမတော် ၊ သည် လူယုတ်တွေကို မောင်ကြီး ရှင်းလိုက်ပါ့မယ် ”

မိမိ ရှေ့တည့်တည့်မှ မြင်းသည်တော် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်နန္ဒ ဧါ စကားသံပင် ဖြစ်သည် ။

“ မင်းတို့ ဘယ်ရွာကလဲ ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ယုတ်မာမှုတွေ လုပ်ရတာလဲ ”

ဗိုလ်နန္ဒ က တည်ကြည်ခုံညားသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သည် ။ သည်တွင် ငွေဓားရိုးကို လွယ်ထားသည့် လူရွယ်က ပမာမခန့် ပြန်လည် မော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ ကျုပ်တို့ကို မေးသလားဗျ ၊ ကျုပ်က ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတ် ရဲ့ ညီ မောင်မောင်ပြောင်း ဆိုတာပဲ ။ ဒီလူတွေက မြို့စားမင်းရဲ့ ကျွန်ယုတ်တွေပဲဗျ ၊ ဘာလုပ်ချင်သေးသတုံး ”

သည်တွင် ဗိုလ်နန္ဒ မှာ ထောင်းခနဲ စိတ်ထွက်သွားလိုက်ပေမယ့် ဒေါသကို ချက်ချင်း မျိုသိပ်လိုက်သည် ။ ရနောင်မင်းသား ကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

“ ဪ ... ဒီလိုလား ၊ ရနောင်မြို့စားရဲ့ ညီဆိုရင် မြို့စားညီ ပီပီ လူကောင်းသူမွန်လို့ပဲ နေသင့်ပါတယ် ။ ခုလို ယုတ်မာတဲ့ အမှုမျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး ”

ဗိုလ်နန္ဒ စကားအဆုံးဝယ် မောင်မောင်ပြောင်း မှာ မျက်နှာလေး နီရဲသွားပြီး ...

“ ဟင်း ဟင်း ... ဗိုလ်မှူးကလေးနော ... စကားပြောရင် ကြည့်ပြော ၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်တာ ဗိုလ်မှူး နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ။ ခင်ဗျားလုပ်ဖို့က စစ်တိုက်ဖို့ သက်သက်ပဲ ။ ကျုပ်တို့ ရပ်မှုရွာရေးမှာ ဝင်စွက်ဖို့ မလိုပါဘူး ” ဟူ၍ပင် ပြန်ပြောသည် ။

“ ဟား ဟား ... ငါ့လူက အလာချည်းပါလား ၊ အင်း ... ဒီမယ် ... နားထောင်စမ်း ၊ ကျုပ်တို့လို စစ်မှုထမ်းဆိုသဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်ရမယ့် လူတွေပဲ ။ စစ်တိုက်ရုံ သက်သက် မဟုတ်ဘူး ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ် အိုးအိမ်တွေကိုပါ ကာကွယ်ရမယ့် ဝတ္တရား ရှိနေတယ် ။ ဒါကို ကိုယ့်လူ မသေမချင်း မှတ်ထားနော ”

ဗိုလ်နန္ဒ က ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ခပ်နာနာ ပြောလိုက်သောအခါ ရနောင်မြို့စား၏ ညီ
မောင်မောင်ပြောင်း ဆိုသူမှာ ဒေါပွသွားဟန်ဖြင့် သူ၏ ငွေရိုးတပ် ဓားကို ဆွဲထုတ်ရန်
ကိုင်လိုက်သည်။ သည်အခါ ဗိုလ်နန္ဒက ...

“ ဪ ... ကိုယ့်လူက လူလို စကားပြောနေတာ နားမလည်သေးဘူး ထင်ပါ။ ။
ဒီမယ် ... ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားစမ်း ၊ ငနန္ဒ ဆိုသဟာ နောက်
မှပေါ်လာတဲ့ ရွှေကြာပင် မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုး ရှေးသမယထဲက အလောင်းမင်းတရား နဲ့
အတူ သွေးဖောက်ပြီး သစ္စာဆိုခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော် ခြောက်ကျိပ်ရှစ်ရဲ့ အနွယ်တော်
တစ်ဦးဆိုတာ မှတ်ထားပါ ။ ကိုင်း ... ကြာတယ် ငမြတ်ရေး တို့ ၊ ဒီလူတွေကို လူစု
ခွဲလိုက်ကြစမ်း ”

ဗိုလ်နန္ဒ မှာ ပြောပြောဆိုဆို သူတပည့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏ ။
သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဓားကိုဝင့်ကာ ရှေ့သို့ ပြေးသွားတော့သည် ။ သည်တွင်
တစ်ဖက် မှ မောင်မောင်ပြောင်း တို့မှာ မဝံ့တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့
ထွက်ပြေးကြတော့၏။

“ မင်းတို့ မိုးကောင်းတုန်း နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ ၊ တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပဲ ”
ဟူ၍လည်း ကြိမ်းဝါးသွားကြသည်။

သည်ပုံ သည်နည်းဖြင့် ဗိုလ်နန္ဒ နှင့် ဖြူဖြူ တို့မှာ စတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။
ကျေးဇူးရှင် တစ်ဦးရယ်လို့ ဖြူဖြူ တို့ သားအဖက ဗိုလ်နန္ဒ ကို
ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြသည် ။ ဗိုလ်နန္ဒ အပေါ် လေးစားမှုတွေ ပိုခဲ့ရသည် ။
အားကိုးတကြီး ရှိခဲ့သည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူကမူ ရိုးရိုးသားသား ရှိသည့် သူငယ်ပဲ ဟူ၍
ဘာမှ မပြောဘဲ နေသဖြင့် သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုများက ပိုကဲခဲ့ရသည် ။ လူငယ်တို့ဘဝ
မေတ္တာမျှခဲ့ရသည် ။ သည့်နောက် ဖခင် ကို အသိပေးပြီး လူသိရှင်ကြား
လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ဗိုလ်နန္ဒ က ဖြူဖြူ တို့အိမ်မှာ လိုက်နေသည် ။ သည်တုန်းက
ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက် မသွားနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုမျိုးတွေဟာ သူတို့နှစ်ဦးမှာ
ကိုယ်စီ ရှိနေကြလေရဲ့ ။

ဖခင်ကမူ ရွှေပန်းထိမ် အလုပ်နဲ့သာ အချိန်ကုန်လွန်နေသည် ။ လုပ်ငန်းကလည်း
ကြီးကျယ်သဖြင့် တပည့်လက်သားများကမူ မနည်းပေ ။ မှူးကြီးမတ်ကြီးများ ၊
နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများအတွက် ရွှေလက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ရွှေခွက် ၊
ရွှေဖလားများကို လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ရသည် ။ လင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒ ကမူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
ရွှေလုံမြို့ဝန်ထံ အခစား ဝင်ရသည် ။ ညနေ ပြန်ချိန်တန်လျှင် ဖြူဖြူ က အိမ်ဝမှ

ထွက်ကြိုသည် ။ ဒါကလည်း တစ်နေ့ မဟုတ် ၊ တစ်ရက် မဟုတ်ပေ ။

သည်အချိန်တုန်းကဆိုလျှင် ဘယ်လို စိတ်ညစ်စရာမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ရဘူး ။ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးနဲ့မှ မကြုံရဘူး ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာတော့ ကြုံမ္မာဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်လာတော့သည် ။ သည်နေ့က နေကလည်း အလွန်ပူသည် ။ လင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒ စောစောစီးစီး သွားနိုင်ဖို့အတွက် ဖြူဖြူ ခမျာ မနက် အစောကြီး ထရတတ်သည် ။ ဒါနဲ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ အိပ်လေ့ရှိတဲ့ အကျင့်လေး ဖြူဖြူ မှာ ရှိလာသည် ။

သည်နေ့က ဖြူဖြူ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ အိပ်ပျော်စလောက် မှာပဲ ထင်ရဲ့ ။ လမ်းမဘက်က ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားရသည် ။ လူတွေ ဟစ်အော်ကြတဲ့ အသံတွေ ၊ မြင်းခွာသံတွေ ၊ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသနဲ့ ပြေးကြ လွှားကြသံတွေ ... ၊ သည်အသံအားလုံး စုပြီး ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေသည် ။ သည်တွင် အိပ်နေသည့် ဖြူဖြူ လည်း အိပ်ရာက အလန့်တကြား ထလိုက်၏ ။ ဘာသံတွေပါလိမ့် လို့လည်း သိချင်ဇောနဲ့ အိမ်ဝရန်တာကနေပြီး လမ်းမဘက်ကို ထွက်ကြည့်မိလိုက်သည် ။

သည်လို အလန့်တကြား ထွက်ကြည့်မိလိုက်သည်ကိုကပင် ဖြူဖြူ ၏ အမှား ။ ရနောင်မင်းသား ဖြတ်သွားတာကိုး ။ ရနောင်မင်းသား နဲ့ စစ်သားတွေ ၊ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေ ကလည်း တစ်စုတစ်ဝေးကြီးပဲ ။ တချို့က သူ့ရှေ့က လမ်းကို ရှင်းပေးနေကြသည် ။ ရနောင်မင်းသား က လမ်းအလယ်ကောင်မှာပဲ မြင်းစီး လိုက်လာသည် ။ ရှေ့တူရှုမှ လာကြတဲ့ လူများသည် တုတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည့် ရနောင်မင်းသား ၏ ရမ ကံ တွေနှင့် ဝေးအောင် လမ်းကြားတွေထဲက ထွက်ပြေးသူက ပြေး ၊ အိမ်ပေါ် တက်ပြေးသူက ပြေးကြရရှာသည် ။ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ လူတွေဟာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေသည် ။

ပြေးချိန်မရသည့် လူတွေကမူ လမ်းဘေးမှာ ဒူးတုပ်ပြီး ရနောင်မင်းသား ရှိရာကို ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပြုကြရသည် ။ ခန့်ခန့်ညားညား တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိလှသည့် ရနောင်မင်းသား ကို ဖြူဖြူ မှာ ငေးကြည့်နေမိသည် ။ မျက်နှာကလည်း အိပ်မုန်စုံမွှား ၊ ဆံပင်ကလည်း ဖိုးရိုးဖားဖား ဖြစ်နေသည် ။ ဖြူဖြူ ဝရန်တာက ဖြတ်လာသည် ။ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည့် ရနောင်မင်းသား သည် ဖြူဖြူ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ငေးနေသည့် ဖြူဖြူ မှာ အချိန်မီ အထဲသို့ အတင်းပြေးဝင် ပုန်းကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည် ။

ဒါပေမယ့် ဖြူဖြူ နောက်ကျသွားပါပြီ ။ ဖြူဖြူ ကို ရနောင်မင်းသား က လှမ်းမြင်သွားပြီ ။ သည်လို ရနောင်မင်းသား က လှမ်းမြင်တာကို သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြူဖြူ မှာ အလန့်ကြီး လန့်သွားသည် ။ တုန်လှုပ်ခြင်းများစွာ ဖြစ်သွားတော့သည် ။

ရနောင်မင်းသား သူ့ကို မြင်သွားပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူ့လင်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်နန္ဒ ကို

ပြောပြသည် ။ သည်အကြောင်းလည်း သိလိုက်ရော ဗိုလ်နန္ဒ မှာ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်သွားရှာသည် ။ မိန်းမမှု ပွေလှသည့် ရနောင်မင်းသား ၏ သတင်းကို အတွင်းအပြင် သိထားသည်မို့လည်း ဇနီးအတွက် ရတက် မအေးတော့ဘူးပေါ့ ။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် သိပ်သိပ် သည်းသည်း နေဖို့ ၊ ထိုင်ဖို့ အသေအချာ မှာထားရက်သားနဲ့ ခုလို ဖြစ်သွားရတာကို ဗိုလ်နန္ဒ အဖို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေဟန် တူပါရဲ့ ။

အရင်ရက်တွေကလို ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိတော့ဘူး ။ တစ်နေရာထဲမှာလည်း ငြိမ်ငြိမ် မနေတော့ဘူး ။ အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်လိုက် ၊ ရပ်နေလိုက် ၊ ဟို အဝေးလမ်းမကြီးဘက်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတော့သည် ။ အခုချက်ချင်းပဲ ရနောင်မင်းသား က ဖြူဖြူ ကို အတင်းသိမ်းပိုက်တော့မလားလို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရှိလှသည် ။ သည်အကြောင်းကို ကြားသိသွားသည့် ဖြူဖြူ ရဲ့ ဖခင်ကလည်း စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူး ။ သမီးအတွက် သောကတွေ ဖြစ်နေရှာသည် ။ သည်အကြောင်းကို ဗိုလ်နန္ဒ က သူ့ဆရာဖြစ်သည့် ရွှေလုံမြို့ဝန် ကို သွားရောက် အသိပေးသည် ။

ရနောင်မင်းသား နဲ့ ပတ်သက်ရင် တိုင်းပြည်မှာ သက်ဦးဆံပိုင် အရှင်သခင် ဖြစ်သည့် သီပေါဘုရင် ကတောင် ခွင့်လွှတ်ထားရသည် ။ သည်တော့ ရွှေလုံမြို့ဝန် လို ပုဂ္ဂိုလ်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ ။ အကူအညီ အကာအကွယ် ပေးနိုင်ပါမတဲ့လဲ ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာနှင့် ဆင်ဆင်ခြင်ခင် နေဖို့ ထိုင်ဖို့ပဲ မှာလိုက်ရတာပေါ့ ။ သည်ညက ဗိုလ်နန္ဒ အိပ်မပျော်တော့ဘူး ။ ဖြူဖြူ အဖို့တော့ မပြောနဲ့ပေါ့ ။ မျက်လုံးအကြောင်သား ကိုယ်စီနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်း နေကြသည် ။

နာရီတွေသာ တစ်ချိန်ပြီး တစ်ချိန် ပြောင်းသွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ် ။ ရှေ့ဖြစ်လာမည့် အနာဂတ်ခရီးကို ငုံ့လင့်နေကြရဲ့ ။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမည် ဆိုတာလည်း သူတို့ အလိုလို သိထားကြသည် ။ သည်ဖြစ်ရပ်တွေကိုလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွှဲရှောင်လို့ တိမ်းကွယ်လို့ မရမှန်းလည်း သိထားကြသည် ။ မစုးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်မိတဲ့ မိမိကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်မိသည် ။ သည်ဖြစ်ရပ်ကလေးကြောင့် အချစ်ကြီး ချစ်လှသည့် မိမိတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲကွာသွားကြရတော့မည် ။

ကောင်းသော ကွဲကွာခြင်းနှင့် ကွဲကွာသွားရပါက အကြောင်းမဟုတ် ။ သွေးစွန်းသော အနိဋ္ဌာရုံဖြင့် ကွဲကွာသွားရပါက ဖြူဖြူ အဖို့ ဖြေဖွယ်ရာ မရှိတော့ ။ သေသည့်တိုင်အောင် စိတ်သောက ရောက်ရတော့မည် ။ ရနောင်မင်းသား နဲ့ ဝေးရာကို လင်မယားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးဖို့ကလည်း မဖြစ် ။ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်သွားခဲ့လျှင် ဗိုလ်နန္ဒ ခမျာ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရောမည် ။ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်ကြီးလည်း ဒုက္ခရောက်တော့မည် ။ အသက်ဆုံးတန် ဆုံးပေရောမည် ။

ဖြူဖြူ တို့ လင်မယားခမျာ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေရာပြီ ။ လူတဲဘဝ ၊ စုံပြည်ဖြောင့်ဖြူးသည့် အချစ်ခရီးဝယ် မုန်တိုင်းထန်ချေပြီ ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ငြိမ်သက်နေသည် ။ ဘာသံကိုမှ မကြားရ ။ အရင်တုန်းက ပျော်ရွှင်ဖွယ် အတိပြီးခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာကား တစပြင်သဖွယ် ဖြစ်ချေပြီ ။ အိမ်ကြီး၏ အိပ်ခန်း သီးသန့်ကမ္ဘာလေးထဲဝယ် သူတို့နှစ်ဦး အိပ်နေကြ၏ ။ ဒါပေမယ့် အိပ်မပျော်ပါ ။ အတွေးလွန်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

သည်အရေးများက သူတို့နှစ်ဦးကို ခြောက်လှန့်နေကြသည် ။ ထိတ်လန့်မှုနှင့် ရောပြွမ်းနေသော စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း လွှမ်းမိုးနေသည် ။ အပြင်ဘက် မှာ ကြယ်တွေက တဖြုတ်ဖြုတ် ကြေရွှါ နေသည် ။ သည် ကြယ်ကြေခြင်းသည် မကောင်း ။ နေပြည်တော် တစ်ဝန်းမှာလည်း မီး ခဏခဏ လောင်နေသည် ။ ဒါကလည်း မကောင်း ။ မင်းပြောင်းမင်းလဲ ဖြစ်တတ်သည် ။ တိုင်းသူပြည်သားများ ဒုက္ခရောက်တတ်သည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူက အတိတ်နိမိတ် ဖတ်သံများက ဖြူဖြူ နားထဲဝယ် စွဲငြိနေသည် ။ ဖျောက်ဖျက် မရ ။ ဖခင်မှာ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ လုပ်ရင်းက ဗေဒင် ကျမ်းများကို လေ့လာ လိုက်စားခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည် ။ အရပ်ထဲမှ လူများကို ဟောလိုက်သည့်အခါ တစ်သဝေမတိမ်း ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သည်များကိုလည်း ဖြူဖြူ က သိထားသည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကောင်းသတင်းမှာ အရပ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့နေပြီ ဖြစ်သည် ။

တစ်နေ့ကပင် ဖခင်ဖြစ်သူက ဖြူဖြူ ဇာတာကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်းက “ သမီးလေး ရာဟုဂြိုဟ်ထဲ ရောက်နေတယ် ၊ အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ ၊ သိပ်မကောင်းသေးဘူး ကွယ် ” လို့ သတိပေးခဲ့သေးသည် ။ ဟော ... ဒုတော့ ဖခင် သတိပေးခဲ့သလို မမျှော်လင့်ဘဲ သည်ဖြစ်ရပ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ အင်း ... ဒုက္ခ ၊ ဒုက္ခ ၊ အသက်တစ်ရာ မနေရ အမှုတစ်ရာ တွေ့ရဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့ ၊ ဘေးမှ ယှဉ်အိပ်နေသည့် ဗိုလ်နန္ဒ ၏ သက်ပြင်းချသံ ခပ်လေးလေးကို ဖြူဖြူ ကြားလိုက်သည် ။ လင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲဝယ် ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရသည် ဆိုတာကို ဖြူဖြူ သိသည် ။ ဖြူဖြူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်လို ဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရတာပဲ မဟုတ်လား ။

မိုးသာ စင်စင်လင်းသွားရော .. သူတို့ အိပ်မပျော်ခဲ့ကြဘူး ။ မိုးလင်းသွားသည်နှင့် အိပ်ယာက အသာအယာပဲ ထကြသည် ။ မနက်ခင်းရဲ့ လုပ်ဖွယ်ကိုင်ဖွယ်များကို အခြေမပျက် လုပ်နေကြသည် ။ အားလုံး ဟန်ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူတို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည့် ဖြစ်ရပ်က မကြာခင်မှာပဲ ဖြစ်လာသည် ။ ဗိုလ်နန္ဒ ကို အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် မြင်းသည်တော်တချို့ လာခေါ်သွားသည် ။ သူတို့ ထွက်သွားလို့မှ မကြာခင် အတွင်းတော်မှ အခေါ်တော်ရှိသည် ဆိုပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို ခေါ်သွားခဲ့သည် ။ နောက်ဆံတင်ငင်ဖြင့် ဖခင်ကြီးမှာ လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည် ။

သည်လိုနှင့် တစ်နေသာ ကုန်သွားရော ။ လင်ဖြစ်သူလည်း မလာ ၊ ဖခင်ဖြစ်သူလည်း မရောက်ခဲ့ ။ သည်နေ့က ဖြူဖြူ ခမျာ အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေပေမယ့် လင်ဖြစ်သူဟာ ပြန်မလာတော့ဘူး ။ ဖခင်ဖြစ်သူလည်း ရောက် မလာတော့ဘူး ။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ရောက်လာသည် ။ သူတို့ပါပဲ ။ လင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒ လည်း မဟုတ် ။ ဖခင်ဖြစ်သူလည်း မဟုတ်ပါ ။ သူတို့အစား ရောက်လာတဲ့သူတွေကတော့ ရနောင်မင်းသား ရဲ့ ကျွန်ယုံတော်တွေပါပဲ ။ သူတို့ကို ဖြူဖြူ ငိုယိုပြီး တောင်းပန်ပါသေးသည် ။ မရပါ ။ အမိန့်သည် အမိန့်ပဲလို့ ပြောပါသည် ။ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ခေါ်ရမယ်လို့ အမိန့်တော်ရှိသည် ဆိုပဲ ။ အာဏာကို ပြည်သူတွေအတွက် မသုံးဘဲ မိမိ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့ ။

သည်လိုနဲ့ပဲ ဖြူဖြူ ခမျာမှာ ရနောင်မင်းသား ၏ မယားတွေထဲမှ မယားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရရှာသည် ။ ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်တော်မှာ မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိသည် ။ ဒါတွေက သူ့ရဲ့ မယားတွေပဲ ။ သူတို့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလည်း ဖြူဖြူ လိုပါပဲ ။ တချို့များဆို ဖြူဖြူ ထက်တောင် ဘဝ ဆိုးပါသေးသည် ။ ရေခပ်ရင်း ၊ ပန်းခူးရင်း ၊ နေပြည်တော်တက်ပြီး ချည်ဆိုးဆေးဝယ် လာရင်းက အသိမ်းပိုက်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း မနည်းလှပါဘူး ။ အားလုံးကို ရနောင်မင်းသား က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေသည် ။ ထမင်းကျွေးတဲ့အခါမှာ တစ်လှေကြီးပဲ ။ အချို့ ငိုယိုနေသည့် ရောက်စ အသစ်စက်စက် မယားကလေးများတောင် ပျော်လာသလိုလို ဖြစ်လာတတ်သည် ။ သည်မယား အားလုံးဟာ ရနောင်မင်းသား ရဲ့ ချစ်ခင်မှုယုယမှုကိုသာ ခံယူရသည် ။

သားသမီးများရသည့် မယားကမူ တခြားအဆောက်အအုံမှာ သီးသန့် နေရ၏ ။ သူတို့ကိုလည်း ရနောင်မင်းသား က ပစ်မထား ။ ဂရုတစိုက် ရှိလှသည် ။ သားသမီးကလေးများ အပေါ်လည်း ဖခင်မေတ္တာနှင့် အညီ အရေးတယူ ရှိသည် ။ ဒါကြောင့်မို့ ထင် ၊ အားလုံး မယားများက ကျေနပ်ကြသည် ။ သည်နည်းဖြင့် ရနောင်မင်းသား ၏ အိမ်မှာ မယား အသစ်ကလေးများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သည်မျှ များပြားလှသည့် မယားများ ၊ သားသမီးများကို နိစ္စဓူဝ ကျွေးမွေးရသည့် ရနောင်မင်းသား အိမ်တော်မှာ အလှူအတန်းကလေး သဖွယ် ဖြစ်နေသည် ။

တကယ်တော့ ဖြူဖြူ သည် သာမန် ရိုးရိုး အရပ်သူအရပ်သားထဲက မဟုတ်ဘူး ။ ဂုဏ်နဲ့ ဒြပ်နဲ့ နေတဲ့ အဆွေအမျိုးထဲကပဲ ။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ရွှေနန်းတော်သူ ၊ နန်းတော်သားများ၏ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် ။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဗိုလ်နန္ဒ ဆိုလျှင်လည်း ရွှေလုံမြို့ဝန် ၏ ယုံကြည်အားကိုးရသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမယ့် ရနောင်မင်းသား ကတော့ သည်ကိစ္စတွေ ၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘာမှ မထောက်ထားဘူး ။ သူလိုချင်တာ တစ်ခုပဲ ကြည့်သည် ။ ဖြူဖြူ ရဲ့ လှပသည့် မျက်နှာတစ်ခုကိုပဲ ကွက်ပြီး ကြည့်သည် ။

ဖြူဖြူ ခမျာ ဘယ်လို ဒုက္ခရောက် မည် ။ သောကဗျာပါဒ ပွားမည် ။ ဗိုလ်နန္ဒ ခမျာ ဘယ်လို စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သွားမည်ကို ရနောင်မင်းသား ထည့်မတွက်ဘူး ။ သူ့အနေနဲ့ ကာမအာရုံကြောမှာ နစ်မြောချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ရှိသည် ။

ဟောင်းနွမ်းသွားသည့် မယားများအစား အသစ်စက်စက် မယားများ အစားထိုးဖို့သာ အမြဲ ကြံစည်နေဟန် တူရဲ့ ။ ကာမအာရုံကြောမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မျောရ မျောရ မမှုဘူး ။ သူ့ဆန္ဒ ပြေပျောက်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့ကို လုရမလဲ ။ သတ်ရမလဲ ။ သည် လုပ်သမျှ များမှာလည်း မှန်သည် မှားသည်ကို မစဉ်းစား ။ လိုဘပြည့်ဖို့သာ အရေးကြီးသည် ။ မှားသည် မှန်သည်ကို သူ မတွေး ။

ခါတိုင်းလို အတွင်းတော်သို့လည်း သူ အခစား မဝင်တော့ ။ ပျက်ကွက်စ ပြုလေပြီ ။ မယားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသည် ။ တကယ်တော့ သည်လောက် တဏှာရာဂ အားကြီးသည့် ရနောင်မင်းသား အဖို့ ကာမဂုဏ်ကြောတွင် နစ်နေသဖြင့် တန်ခိုး အရှိန်အဝါ နိမ့်ဆင်းစ ပြုလာပြီကို သူ သတိမထားမိတော့ချေ ။

မခင်ထွေး သို့မဟုတ် မထွေးလေး

ရနောင်မင်းသား ၏ များပြားလှစွာသော မယားများထဲမှ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည် ။ မိန်းမတို့တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ပီယရုပ် ၊ သာယာစရာကောင်းသော သောတရုပ် ဟူ၍ ရုပ်၏ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ နှစ်ပါး ရှိရာတွင် မထွေးလေး မှာ နှစ်ပါးစလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုကြသည် ။ ရုပ်လှတိုင်း ချစ်စရာ မကောင်း ၊ ချစ်စရာကောင်းတိုင်းလည်း ရုပ်မလှပေ ။ သို့သော် မထွေးလေး က ရုပ်လည်း လှသည် ၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသည်မို့ မြင်ရသူအဖို့ စွဲမ က်ရသော မိန်းမတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည် ။

မထွေးလေး ၏ မိဘများမှာ အမရပူရ မြို့တော်ကို ကနဦး တည်ထောင် ဖန်ဆင်းတော် မူခဲ့သော ဘိုးတော်ဘုရား ၏ မြေးဖြစ်သည့် မင်းသီဟ နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ မမကြီး တို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးရတနာကလေးပင် ဖြစ်သည် ။

မင်းသွေး မင်းသက် မကင်းသူမို့လည်း မထွေးလေး မှာ အလိုလို မဟာဆန်နေပေသည် ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည် ။ အဆို ၊ အကကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ဆိုတတ် ကတတ်ခဲ့သည် ။

မထွေးလေး သည် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်ကပင် စုဖုရားလတ် ထံပါးတွင် အပျိုတော်အဖြစ် ခစားရသည် ။ ရှိသမျှ အပျိုတော်များထဲတွင် အသက်ငယ်ဆုံး ၊ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၍ သီပေါဘုရင် နှင့် စုဖုရားလတ် တို့က “ မင်ကလေး ” ဟူ၍ ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည် ။

ရွှေနန်းတော်သူ ၊ နန်းတော်သားများကမူ နာမည်အဖျားကို ဆွတ်၍ “ ထွေးလေး ” ဟူ၍ ခေါ်တတ်ကြသည် ။

သည်သို့ အပျိုတော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် အချိန်မှာပင် ဘုရင့်စင်တော်ကြီး မင်းသမီးမှာ နေမျိုးသီရိ ရွှေတောင်ဘွဲ့ရ ဆရာပုကြီး ပင် ဖြစ်သည် ။ အသံ၏ ကောင်းခြင်း ပြည့်စုံလှသဖြင့် နေမျိုးသီရိ ရွှေတောင်ဘွဲ့အဖြစ် မဓုဿရဘွဲ့ကိုလည်း ထပ်မံ ရရှိပြန်လေသည် ။

ရုပ်သေးစင်တော်မှာ သုံးမျိုး ရှိလေသည် ။ စင်တော်ကြီး ၊ စင်တော်လတ် နှင့် စင်တော်လေး တို့ပင် ဖြစ်သည် ။ ဘုရင့်မင်းမြတ် တော်ကောက်သော စင်တော်ကို စင်တော်ကြီး ဟူ၍ ခေါ်၏ ။ မဟာစင်တော်ကြီး ဟူ၍လည်း ခေါ်သေးသည် ။ မိဖုရားခေါင်ကြီး နှင့် အိမ်ရှေ့မင်းတို့ တော်ကောက်သော စင်ကို စင်တော်လတ် ၊ မိဖုရားငယ်များနှင့် သားတော် ၊ သမီးတော်တို့က တော်ကောက်သော စင်ကို စင်တော်လေး ဟု ခေါ်ဆိုကြသည် ။

“ ထင်ပေါ်လျှင် စင်တော်က ကောက် ” ဆိုသည်မှာ ရုပ်သေးစင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဥပမာပင် ဖြစ်ပေမည် ။

ဆရာပုကြီး ၏ စင်တော်ကြီးသည် နန်းတွင်းစင်တော်တွင် မကြာခဏ ကပြ ဖြေဖျော်ရသည် ။ သည်အခါတွင် အဆိုအက ဝါသနာထုံလှသော မထွေးလေး သည် ပွဲကတိုင်း မလွတ်တမ်း ကြည့်သည် ။ အခြားသူများလို တစ်ခဏ အရသာ ခံရုံမျှနှင့် ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ကြည့်ခြင်းမဟုတ် ၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ တိတိကျကျ ကြည့်ခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။ မကြာခဏပင် သီပေါဘုရင် မင်းတရား နှင့် စုဖုရားလတ်တို့ ညဉ့်ဦးယံ လေညင်းဆောင်တွင် အနားယူ စံနေခိုက်တွင် ဆရာပုကြီး ၏ ရုပ်သေးမင်းသမီးနှင့်အတူ ဖြေဖျော် ကပြရသည် ။ သည်အချိန်ကမူ သူသည် အကပညာကို မည်သည့် ဆရာသမားများထံကမျှ သင်ယူခြင်း မရှိသေးပေ ။ သို့သော် တစ်ခါ မြင်ရုံမျှဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားမိသော သူ၏ အသိဉာဏ်ကြောင့် မထွေးလေး မှာ အဆိုအက ပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဆရာပုကြီး ၏ ရုပ်သေးကို ကြည့်ကာ ရုပ်သေးမင်းသမီးကလေး ပုပု ၏ ဆိုဟန် ၊ ပြောဟန် ၊ ကဟန်တို့ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆိုတတ် ၊ ပြောတတ် ၊ ကတတ်နေသည် ။ သီပေါမင်းတရား ကပင် “ ငပုကြီး နဲ့ တစ်ထေဝတည်းပဲ ” ဟူ၍ မိန့်ကြားတော် မူဖူးလေသည် ။ မထွေးလေး သည် သူ၏ အသွင်အပြင် ပုံသဏ္ဌာန်ကို ရုပ်သေးမင်းသမီး ပုပု နှင့် တူအောင် ပြင်ဆင်သည် ။ အဆစ်အပိုင်း ၊ အချိုးအစား ကျနလှသော မထွေးလေး မှာ သစ်သားရုပ် မင်းသမီး ပုပု ထက် လွန်ကဲအောင် လှပနေလေသည် ။

သည့်အတွက် နောင်အခါတွင် နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ ရှိသည့် ရုပ်သေးရုပ်တို့သည် မထွေးလေး ကို စံပြုကာ ပြုလုပ်ကြရတော့သည် ။ သည်တွင် မထွေးလေး သည် အရုပ်ကလေးလို လှသူ မဟုတ်တော့ဘဲ အရုပ်ကလေးများကသာ မထွေးလေး လို လှအောင် မွမ်းမံနေကြ ရတော့သည် ။

မထွေးလေး သည် စာမတတ်ချေ ။ သို့သော် မှတ်ဉာဏ်တွင် သူမတူအောင် ထက် မြက်လှသည် ။ တစ်ခါနှစ်ခါ ကြည့်ရုံ ကြားရုံမျှဖြင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ဆိုတတ် ပြောတတ်ပေသည် ။ ဆရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆို ကသွားသမျှကို နောက်ရက် များတွင် မထွေးလေး က တစ်ပုံစံတည်းကျအောင် ဆိုပြရသည် ။ စင်တော်ကြီးက ဆရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သီဆိုကပြသွားသော သီချင်းကို မထွေးလေး က ဆယ်ခါမက ပြန်၍ သီဆို ကပြပေးရသဖြင့် နန်းတွင်းကချေသည် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။

အရာရာတွင် သွက်သွက်လက်လက် ရှိနေသော အပျိုတော် မထွေးလေး ကို သီပေါဘုရင် နှင့် စုဖုရားလတ် တို့က ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလေသည် ။ မြှောက်စားတော်မူသည် ။ ရွှေနန်းတော်သူ ၊ ရွှေနန်းတော်သားများကလည်း အရေးတယူ ရှိနေလေသည် ။ သည်အချိန်က မထွေးလေး မှာ ရွှေနန်းတော်တွင် အပေါ်လွင်ဆုံး ကချေသည်မလေး တစ်ဦးအဖြစ် ရှိပေသည် ။ သည်လောက် ရွှေနန်းတော်အတွင်းဝယ် ကျော်ကြားနေခဲ့သော မထွေးလေး အဖို့ကား ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုး ကွေ့ကလေးတစ်ခုမှာ တစ်နေ့ဝယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည် ။ ဒါကလည်း ရနောင်မင်းသား နှင့် ပတ်သက်နေခြင်းပဲပေါ့ ။

နေပြည်တော် တစ်ဝန်းမှာ ရှိနေသည့် အလှအပ ဟူသ၍ကို တော်ကောက်ခြင်းများစွာဖြင့် တော်ကောက်နေတော်မူသော ရနောင်မင်းသား မှာ မထွေးလေး ကို မျက်စိကျနေသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် မှာ အနုပညာကို မြတ်နိုးသော မင်းသားတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည် ။ အချိန်မရွေး သူ၏ အိမ်တော်မှာ တူရိယာသံများဖြင့် တခြံမြံခြံမှ ရှိနေပေသည် ။ မထွေးလေး အသက် ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြီ ဆိုကတည်းက ရနောင်မင်းသား က သူ၏ အဆောင်တော်သို့ မထွေးလေး အား ခေါ်ငင်ကာ ကပြစေတော်မူခဲ့သည် ။ အချိုးအစား ကျနလှသော မထွေးလေး ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အနုလုံ ပဋိလုံ ရှုစားရင်းက မထွေးလေး ၏ အဆိုအကကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ရသောအခါတွင် ဆုတော်လာဘ်တော်များကို များစွာ ချတော်မူလေသည် ။ လွန်စွာပင် သဘောတော် ကျတော်မူသဖြင့်လည်း အိမ်တော်တွင် မကြာခဏ ခေါ်၍ ကပြစေတော်မူလေသည် ။

မထွေးလေး သည် ရနောင်မင်းသား ၏ တော်ကောက်ခြင်းကို ခံရသော အချိန်တွင် အသက် မှာ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိပေဦးမည် ။

ကြင်ရာတော် များပြားလှသော ရနောင်မင်းသား သည် အချောအလှများကို မြင်တိုင်း တပ်မ က်စိတ် ရှိသူဖြစ်သည် ။ တန်ခိုးကြီးမားသော မင်းသားလည်း ဖြစ်ပေရာ ကြင်ယာ မိဖုရားများမှာ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်နှင့် ရှိနေပေသည် ။ သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည် ။ ရနောင်မင်းသား နှင့် မထွေးလေး တို့၏ ဖူးစာရေစက် မှာ တစ်နှစ်မျှသာ ခိုင်ပေသည် ။ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်ကပင် ကွဲဖို့ ကြမ္မာ ဖန်လာခဲ့လေသည် ။

မထွေးလေး မှာ ငယ်ရွယ်သူပင် ဖြစ်သည် ။ ရနောင်မင်းသား နှင့် စာသော် များစွာ ငယ်ရွယ်လှပြီး အသိ မကြွယ်သေးသော အရွယ်ပင် ဖြစ်သည် ။ အဆို အကမှာလည်း ဝါသနာကြီးလှသော ကချေသည်လည်း ဖြစ်သည် ။ အိပ်ချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်များသည် အနုပညာ ဘက် မှာသာ အာရုံကို လွှတ်ထားလေ့ ရှိသည် ။ ဒါကြောင့်ပင် ထင်ရဲ့ ၊ သူ၏ မောင်တော်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား ၏ စိတ်ကို သူ့အပေါ် အမြဲစွဲမြဲနေရန် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း မရှိရှာချေ ။ အနုအလှ အခရာ အညှို့များကိုသာ မ က် မောလှသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ၏ စိတ်ကလည်း သူ့အပေါ် မရှိတော့ ၊ ခပ်ဖယ်ဖယ်သာ နေလေတော့သည် ။

ရနောင်မင်းသား မှာ မယားများများ ယူတတ်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မထွေးလေး ကိုလည်း ကြာရှည် မြတ်နိုးခြင်း မရှိခဲ့ပေ ။ နဂိုကတည်းက မိမိ မာန်မာနနဲ့ နေလာခဲ့သော မထွေးလေး သည် ရနောင်မင်းသား ၏ ချစ်ကြင်မှုကို အပြည့်အဝ မခံယူရသည့် အချိန်ကစ၍ သဘင်နယ်ဘက်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လေတော့သည် ။ ရနောင်မင်းသား က စွန့်ပစ်လိုက်သော အချိန်တွင် မထွေးလေး ၏ အသက် မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ် မျှသာ ရှိပေသေးသည် ။ လူ့လောကကို ကောင်းကောင်း နားလည်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သော အရွယ်ပင် ဖြစ်လေသည် ။ တကယ်တော့ မထွေးလေး ၏ ဘဝဇာတ်ဆရာမှာ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ် ပင် ဖြစ်သည် ။ မောင်မောင်တုတ် သည် မထွေးလေး အား ဘဝသင်ခန်းစာကို အစပထမ သင်ကြားပေးလိုက် လေပြီတည်း ။ ရနောင်မင်းသား နှင့် ကွဲကွာခဲ့ပြီးနောက် မထွေးလေး မှာ ဆရာပုဂ္ဂိုလ် ထံတွင် ကန့်ကူလက်လှည့် ဆိုသလို အက အဆိုပညာကို သေချာစွာပင် သင်ယူတော့လေသည် ။

မထွေးလေး ၏ ဒုတိယ ခင်ပွန်းသည်မှာ မင်းသား ကိုဖိုးကွန်း ပင် ဖြစ်သည် ။ သည်တုန်းက မင်းသား ကိုဖိုးကွန်း သည် နေပြည်တော် တစ်ဝန်းတွင် ပြည်သူတို့၏ အချစ်တော် ဖြစ်နေပေသည် ။ ပြည်သူအများ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် မထွေးလေး ၏ ဇာတ်နှင့် မင်းသား ကိုဖိုးကွန်း ၏ ဇာတ်တို့ နှစ်ခုကို တစ်ခုတည်း ပူးပေါင်းကာ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ပြည်လုံးသို့ ကပြခဲ့လေသည် ။

ဒါပေမယ့် ချဉ်းသီး နှင့် ဆား အတူထားက လျှာဖျားက သွားရှည်ယိုသည် ဆိုသလိုပဲ မကြာခင်မှာပင် သူတို့နှစ်ဦး အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက် မိကြတော့လေသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်းမှာ မကြာရှည်ပေ ။ ငါးသိုင်းချောင်း လေးမျက်နှာတွင် ကိုဖိုးကွန်း သည် သူချစ်လှသော မထွေးလေး နှင့် လူ့လောကကို ကျောခိုင်းသွားတော့သည် ။

စကတည်းက ယဉ်သက်ဆိုသလို မထွေးလေး အဖို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကံမကောင်းလှပေ ။ ပထမ တစ်ယောက်က စိမ်းသည် ။ နောက်တစ်ယောက်က တိမ်းခဲ့သည် ။ အခေါ်လွဲသော်လည်း အကွဲချင်းမှာ အတူတူပင် ဖြစ်လေသည် ။

မင်းသမီး လောကတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော မထွေးလေး အဖို့ ခင်ပွန်းသည် ကိုဖိုးကွန်း မရှိသည့်နောက် မင်းသား အီကင်း မောင်ကြီး နှင့် တွဲဖက်ရပြန်လေသည် ။ မင်းသား ကိုဖိုးကွန်း မှာ မင်းသားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သလို အီကင်း မောင်ကြီး လည်း နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက် များသော မင်းသားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်သည် ။ အီကင်း မောင်ကြီး ၏ အတွေ့အထိ အချောအမြူ ဖဿအာရုံက မထွေးလေး ၏ စိတ်ကို ညွတ်နူးစေသည် ။ သည်အတွက်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ၊ အီကင်း မောင်ကြီး ၏ မေတ္တာရိပ်ကို မထွေးလေး ခိုမှီးခဲ့သည် ။ အားကိုးလိုက်သည် ။ သည်တော့ အီကင်း မောင်ကြီး နှင့် မထွေးလေး တို့ ဖူးစာဆုံသွားတော့သည် ။ မထွေးလေး သည် အီကင်း မောင်ကြီး နှင့် အိမ်ထောင်ကျစဉ်က အတော်ပင် စီးပွားတက်ခဲ့ဟန် တူသည် ။ မန္တလေးတောင်ခြေ သစ်ဆိမ့်ကျောင်းတိုက်တွင် ခုနစ်ဆောင်ပြိုင် ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ကာ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမဘွဲ့ကို ခံယူလိုက်ကြလေသည် ။

သို့သော် မထွေးလေး မှာ အဆိုအက ကောင်းသလောက် လင်ကံ မကောင်းရှာပေ ။ မထွေးလေး အသက် ငါးဆယ်နှစ်နှစ်တွင် သူ၏ ခင်ပွန်းသည် အီကင်း ဦးမောင်ကြီး မှာ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားခဲ့လေသည် ။ သည့်အတွက် မထွေးလေး သည် ကျောင်းဒကာ ဦးမောင်ကြီး ကို လွမ်းဆွတ်တသ သတိရသဖြင့် သူတို့ ကောင်းမှုဖြစ်သော ကျောင်းအနီးတွင် လောကတန်ဆောင် မည်သော ဘုရားတစ်ဆူ တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့လေသည် ။

မထွေးလေး သည် စာမတတ်သော်လည်း ဂီတကိုကား ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သူ ဖြစ်သည် ။ သီချင်းသစ်များကို တက်ယူရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပတ္တလားတီး၍ အသွား တက်ယူသည် ။ စာသားကိုမူ စာထောက်ပေးရသည် ။ အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ကျက်မှတ်ထားရသည် ။ စာထောက်သူကား ကြားမှနေပြီး အသံမပါဘဲ စာထောက်ပေးသည် ။ ဒါကို မထွေးလေး က အသံသွင်းပြီး သီဆိုသွားလေသည် ။

အီကင်း ဦးမောင်ကြီး ငှက်ဖျားမိသဖြင့် အနိစ္စ ရောက်သွားပြီးနောက် မထွေးလေး မှာ မင်းသမီးဘဝကို မစွန့်နိုင်ရှာသေးဘဲ ရှိ၏ ။ မင်းသားတစ်လက်ကို ရှာ၍ ကပြပေးသေးသည် ။ သူရှာကသော မင်းသားမှာ ကိုစိန်ခို ပင် ဖြစ်လေသည် ။ သို့သော် မင်းသား ကိုစိန်ခို နှင့်ကား ခေတ္တ ခဏမျှသာ ဖြစ်ပေသည် ။

မထွေးလေး အသက် ခြောက်ဆယ်လောက်တွင် ဆရာကြီး ဦးဟန်ပ သည် ကံအားလျော်စွာ မထွေးလေး နှင့် သွားဆုံမိလေသည် ။ ဦးဟန်ပ မှာ မန္တလေးသားပင် ဖြစ်သည် ။ သို့သော် အောက် မြို့အောက်ရွာ မှာပင် နာမည်ကျော်ကြား နေလေသည် ။ မန္တလေး သို့ အရောက်အပေါက် နည်းသဖြင့်လည်း မထွေးလေး ကို မမြင်ဘူးချေ ။ သို့သော် ဆုံဖို့ ကံကြမ္မာ ဖန်လာလေသည် ။

ထိုစဉ်က မန္တလေးတွင် နာမည်ကျော် အပြိုင်အဆိုင် ဆိုင်းနှစ်ပွဲ ရှိနေသည် ။

ဆရာစိမ့် နှင့် ဗေဒါ မောင်လေး ခေါ် စိန်ဗေဒါ တို့ ညီနောင်နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည် ။ သူတို့သည် လူချင်းသာ ညီအစ်ကို တော်သည် ။ ဆိုင်းတီးရာတွင် ညီအစ်ကို မတော်ချေ ။ ညီအစ်ကိုချင်း ချစ်ကြပေမယ့် ဆိုင်းတီးသောအခါတွင် လုံးဝ သံယောဇဉ် မရှိပေ ။ မကြာခင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆရာစိမ့် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် စိန်ဗေဒါ မှာ ပြိုင်ဘက် မရှိ ဖြစ်တော့သည် ။ သည်တွင် ဆရာစိမ့် ၏ ဇနီး ဒေါ်တိုး က စိန်ဗေဒါ ကို ပြိုင်ရန်အတွက် ဆိုင်းဆရာ လိုက်ရှာကြတော့သည် ။

သည်အချိန်က သတင်းလွှင့်နေသော ဦးဟန်ပ ကို ဒေါ်တိုး က ခေါ်ယူလိုက်သည် ။ ဆရာစိမ့် ၏ နေရာကို ဦးဟန်ပ အား ပေးလိုက်သည် ။ ‘ စိန်ဗေဒါ ကို ပြိုင်ရန် ဟန်ပ တက်လာပြီ ’ ဆိုသော သတင်းစကားများမှာ မန္တလေးတွင် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့သင်းနေပေသည် ။ ဘယ်လောက် တော်လို့ ဆရာစိမ့် ၏ နေရာတွင် ထိုင်နိုင်သည် ။ ဘယ်လိုလူစားမို့ စိန်ဗေဒါ ကို ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သနည်း စသော သံသယပေါင်း များစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြသည် ။

မကြာမီ ရက်အတွင်းပင် အလှူပွဲတစ်ခု ဧည့်ခံဖို့အတွက် ဒေါ်တိုး က စီစဉ်ပေးရသည် ။ ထိုပွဲတွင် ဦးဟန်ပ က ပတ္တလားတီးရမည် ဖြစ်သည် ။ သည်ပွဲတွင် အဆိုတော် တစ်ဦး နှင့် ပတ္တလားသာ ပါဝင်သည် ။ ပရိသတ် စုံညီသောအခါ ဦးဟန်ပ ပတ္တလားစမ်းနေသော အနားသို့ အမျိုးသမီးချောချော တစ်ဦး ထွက်လာသည် ။ မနီးမဝေးတွင် သိမ်မွေ့စွာ ထိုင်နေသည် ။ သူသည် ဦးဟန်ပ ကို တစ်ချက် မျှ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး “ မောင် တီးမယ့် သီချင်းကို အမေ ဆိုရမလား ၊ အမေ ဆိုမယ့် သီချင်းကို မောင် က တီးမှာလား ” ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည် ။

စိန်ဗေဒါ နှင့် ပြိုင်မည်ဖြစ်သော ဦးဟန်ပ မှာ ပတ္တလားလုံးတွေကို ခပ်ကြွားကြွား စမ်းသပ်နေစဉ် ဖြစ်၍ “ ဆိုချင်တဲ့ သီချင်းကို ဆိုနိုင်ပါတယ် ” ဟု သူကဲ့သို့ပင် တစ်ချက် မျှ စောင်းကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည် ။ စိတ်ထဲကမူ မိမိ နှင့် မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်က ‘ အမေ ’ ဟု တင်စီး ပြောသည်ကို မခံချင်လှပေ ။ အောက်ပြည်က တက်လာသူမို့ အထင်သေးပြီး ခေါ်လေခြင်းဟု အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည် ။

သည့်နောက် စည်းတီးသော အမျိုးသမီးက စည်းဖြင့် အသံပြပေးလိုက်လေသည် ။ ဦးဟန်ပ က စည်းသံကို လိုက်ပြီး အမိဖမ်းထားသည် ။ ထို့နောက် အဆိုတော်၏ ကြည်လင်ချိုအေး၍ နွဲ့နှောင်းသော ဂီတသံ ပေါ်ထွက်လာသည် ။ သည်တွင် ဦးဟန်ပ မှာ ဇောချွေးတွေ ကျလာသည် ။ သူ၏ လက်ခတ်သည့် ပတ္တလားပေါ်တွင် ကသိကအောက်နှင့် ပျံဝံ့နေသည် ။ အဆိုတော် သီဆိုသော သီချင်းသွားကို မသိသောကြောင့် ဘယ်အလုံးကို ခေါက်ရမည် မသိဘဲ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြစ်နေသည် ။

ဦးဟန်ပ သည် သီချင်းရိုးရိုးကိုသာ တီးဖူးသူ ဖြစ်သည် ။ အတွန့်အတက် များလှသော ဤ သီချင်းမျိုးကို မတီးဖူးသေးချေ ။ သီချင်း အလယ်လောက်ရောက် မှ တေးထပ်မှန်း သိသွားသည် ။ ‘ ဖော်ကွာဝေး ’ သီချင်း ဖြစ်သည် ။ ဖော်ကွာဝေး ကို

တေးထပ် ခြံရံထားသည် ။ ဖော်ကွာဝေး ညှပ် တေးထပ်ပင်တည်း ။

ဦးဟန်ပ သည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်တိုး အား “ မမတိုး ၊ အဆိုတော်က ဘယ်သူလဲ ” ဟု မေးကြည့်မိသည် ။

“ ဟဲ့ ... မောင်ဟန်ပ ၊ မင်း အမေထွေး ကို မသိဘူးလား ။ မထွေးလေး ဟဲ့ ” ဟု ပြောမှ ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားသည် ။ အလေးအမြတ် မပြုခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသွားခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်က မထွေးလေး မှာ အသက် ခြောက်ဆယ် နီးနေပေပြီ ။ အိမ်ထောင်ဆက် မကုန်သေးသော မထွေးလေး မှာ အင်းဝ တံတားဦး နယ်မှ ဇီးကန် တောင်ပြုံးသူကြီး ဦးကြာညို နှင့် သုံးနှစ်ခန့် ပေါင်းဖက်ပြီးမှ ဇီးကန် တောင်ပြုံး၌ပင် အသက် ခြောက်ဆယ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ရှာတော့သည် ။ တံတားဦးတွင် ဒေါ်ထွေးလေး ၏ အလောင်းကို အုတ်ဂူသွင်းနှံ၍ သဂြိုဟ် ထားကြလေသည် ။

<https://t.me/mmebooks>

မင်းခယောက်ျားတစ်ဦး၏ ဘဝနိဂုံး

သည်အရေးမှာ အဓိက ပါဝင်ခဲ့သည့် သူကတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်ပါပဲ။ မိဖုရားကြီးသည် ရက်စက်သည်။ ရန်ကြွေးဆပ်တတ်သည်။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ သီပေါဘုရင် အရေးမှာ ဘယ်သူက အခါတော်ပေးဆိုတာကို မိဖုရားခေါင်ကြီးက သိသည်။ သိလို့လည်း ရန်ကြွင်းရန်စ မှန်သရွေ့ကို ရှင်းလင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မိမိနှင့် မင်းတရားကြီးကြား ဝင်တဲ့သူမှန်သမျှကို မည်သူ့ကိုမဆို ရှင်းလင်းပစ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မိမိလို မင်းသွေး အဆီအနှစ်ပါသည့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်ကို အရာမှချပြီး ဗန်းမော်ကို ပို့ပစ်တာပဲ။ ဒိုင်းခင်ခင်နဲ့ ယုက်နွယ်နေသည့်သူ မှန်သမျှတွေ တစ်ဦးတလေမှ မရှိကြတော့ဘူးပေါ့။

မင်းတရားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စုဖုရားလတ်အဖို့ သည်းခံတတ်တဲ့ ဉာဉ်ရှိဟန် မတူဘူး။ မိမိရဲ့ အသက်သွေးခံအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရသလိုပဲ။ သည် အသက်သွေးခံထက် ပိုမိုလွန်ကဲနေသည့် ချစ်မေတ္တာအတွက် တိုက်ပွဲဝင် နေရသလိုပဲ။ ခံစားချက် ပြင်းပြလှသည်။ သီပေါဘုရင်ကို မိမိတစ်ဦးတည်း ချစ်လိုသည်။ သီပေါဘုရင်ကလည်း မိမိကလွဲရင် တခြားသူကို မချစ်စေရဘူးလို့လည်း တစ်ခါက ကတိစကား ပေးထားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သီပေါဘုရင်ကိုလည်း မိမိတစ်ဦးသာ ချစ်စေချင်သည်။ တခြား မိဖုရား မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်များကို မချစ်စေချင်ဘူး။

တကယ်တော့ သည်လို ခံစားမှုမျိုးများတွင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး လုပ်နေသူ အဖို့ဝယ် အခွင့်အလမ်းများစွာ ရှိပေသည်။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးတို့ မည်သည့် ဥပဒေ ဓမ္မသတ်ကြောင်းအရ လည်းကောင်း၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လည်းကောင်း မိဖုရားကြီးလေးပါး ထားနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ သီပေါဘုရင်၏ ခမည်းတော်ဘုရားဖြစ်သူ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် နန်းမတော် မိဖုရားကြီးလေးပါး ထားခဲ့သည်။

သရေခေတ္တရာခေတ်မှသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ရှေ့ပိုင်းအထိ အုပ်စိုးခဲ့သော ဘုရင်မင်းတရား အားလုံးလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တချို့ဘုရင်များဆို မိဖုရားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ယူထားခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ဒါမှလည်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိစေတော့မည်ပေါ့။ ဒိုင်းခင်ခင်အား သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် သီပေါဘုရင်အတွက် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ သေးသိမ့်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ ဂုဏ်ရှိသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်အဖို့ သည်အလုပ်ကို စွန့်စွန့်စားစား မျက်စိမှိတ် လုပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ သူ့ကိုယ်၌ကပင် စုဖုရားလတ်ကို ကြောက်ရွံ့နေရသည် မဟုတ်လား။

သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရှေးထုံးကြိုက်သည့် ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များက ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ သည်လို သီပေါဘုရင်အဖို့ မယားတစ်ယောက်တည်း၏ အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေခြင်းကို ပျော့ညံ့ခြင်း၊ သိမ်ဖျင်းခြင်း ဟူ၍ သဘောထားကြသည်။ သူတို့တင်မကဘဲ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်၏ မယ်တော်ကြီးဖြစ်သူ ဆက်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးကလည်း သီပေါဘုရင်အား တခြား ကြင်ရာမိဖုရားများကို သိမ်းပိုက်စေလိုသည့် ဆန္ဒရှိသည်။

မိဖုရား အများအပြား ယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စုဖုရားလတ်၏ မာန်စွယ်မှာ ကျိုးသွားနိုင်သည်။ မိန်းမကြီးစိုးနေသည့် အစိုးရသည်လည်း စခန်းသိမ်းသွားနိုင်စရာ ရှိသည်။ လူအားလုံးကို ကြီးစိုးနေသော မိဖုရားခေါင်ကြီးဇာတ်မှာ တစ်ခန်းရပ်သွားနိုင်သည်။ အထင်သာ ရှိသည်။ မည်သူကတော့ မိဖုရားကြီးကို တုပြိုင်နိုင်ဝံ့ပါ့မလဲ။ မိဖုရားကြီးကို တုပြိုင်ဖို့ နေနေသာသာ စေ့စေ့ကြည့်ဝံ့သူက ခပ်ရှားရှားပင်။ စုဖုရားလတ်အပို့ဝယ် ရွှေနန်းတော်တစ်ခုလုံး၊ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးတွင် သူသာလျှင် အကြီးဆုံး အမြင့်ဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။ မည်သူမျှ စုဖုရားလတ်ကို မတုနိုင်၊ မပြိုင်နိုင်။

သီပေါဘုရင်မင်းတရားကြီးကို လက်ဝါးထဲ ထည့်ထားပြီး စေလိုရာ စေနိုင်တဲ့သူက သူမဟုတ်လား။ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရန်သူတွေအားလုံး ကျဆုံးသွားကြပြီ။ ဒိုင်းခင်ခင်အား ရွှေနန်းတော်အတွင်းသို့ သွင်းလာသည့် ကိစ္စ၌ ပါဝင်သူမှန်သမျှ သေသုသေ၊ အဝေးရောက်သူ ရောက်နှင့် ဖြစ်သွားကြကုန်ပြီ။ သည် လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုကြီးထဲတွင် ပါဝင်သည့် လူတွေထဲက လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက် အသက်မသေဘဲ ရှိနေသေးသည်။ ဒါကလည်း သူတို့ရဲ့ အရှိန်အဝါကို ကြောက်လို့မဟုတ်၊ အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ထားနေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သည်လူနှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများ မဟုတ်။ ဗန်းမော်သို့ ပို့ထားသော တောင်သမန်စား မောင်ဖေငယ်နှင့် နန်းတော်တွင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်တို့သာ ဖြစ်ချေသည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ နဂို အနေအထားအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် လူပေါင်းများစွာကို ကိစ္စတုံး စီရင်ပစ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ရနောင်မင်းသားကိုမူ မတို့ရဲ့ပေ။ မတို့ရဲ့ဆိုသည်ထက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကြည့်နေဟန်တူသည်။ ရနောင်မင်းသားမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ နောင်တော်အဖြစ် ခံယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဘေးမွဲရထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် နို့စို့ဖက်လည်း ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင်နှင့် ရနောင်မင်းသားတို့၏ ဆက်ဆံမှုကား မပြောင်းလဲ၊ အရင်အတိုင်းသာ ရှိမြဲ ရှိနေသည်။ သီပေါဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသားကို ချစ်မြဲချစ်လျက် ရှိသည်။

သည်အတိုင်းသာ ကြာရှည်သွားပါက မကြာမီ အတောအတွင်းဝယ် သီပေါဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသား၏ ဩဇာခံ ပြန်ဖြစ်သွားမှာ မလွဲဘူးပေါ့။ အခါအခွင့်ရတိုင်းပင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ရနောင်မင်းသားအား မျက်နှာနေ မျက်နှာထားနှင့် ကလန်ကဆန် လုပ်တတ်သည်။ သည်အခါဝယ် ရနောင်မင်းသားသည် ရယ်မောနေတတ်သည်။ မျက်နှာ တစ်ချက်မှ မပျက်။ ခု အချိန်အတွင်းမတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးက သည်မျှလောက်ပဲ တတ်နိုင်သည်။ ရန်မပြုနိုင်သေးပေ။

ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မိဖုရားကြီးရလာသည်။ သည်အခွင့်အရေးကလည်း စုဖုရားလတ် ခိုင်းစေချက်ကြောင့် တိုင်တားမင်းကြီးကတစ်ဆင့် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ပြုလုပ်ထားသည့် ကိစ္စရပ်ပဲ။

ရွှေမြို့တော်လေးရပ်ခွင်မှာ သေတ္တာကြီးလေးလုံး ချထားသည်။ ထိုသေတ္တာကြီးများမှာ ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သေတ္တာကြီးများ ဖြစ်သည်။ အလွန်ခိုင်ခံ့သည်။ ရွှေအပြောက်အမွမ်းများဖြင့်လည်း တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ထိပ်တွင် အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ သော့ခလောက်ကြီးများကိုလည်း ခတ်ထားသည်။ ပြည်သူပြည်သားများ အနေဖြင့်

ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ အသနားတော်မြတ် ခံလိုသော်လည်း အသနားခံလွှာများကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ တင်သွင်းရန် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် မရသည့်အခါမျိုး၌ မိမိတို့၏ အသနားခံလွှာများကို ဤသေတ္တာကြီးလေးလုံးထဲမှ တစ်လုံးလုံးထဲတွင် ထည့်ကြလေသည်။ ယင်းသေတ္တာကြီးများကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နန်းတော်အတွင်း ဘုရင်မင်းတရားကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ယူဆောင်သွားကြရသည်။ သည်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးက သေတ္တာကြီးများကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လျက် အသနားခံလွှာများ၊ တိုင်ကြားလွှာများ ဖတ်ပြရလေသည်။

သေတ္တာကြီးလေးလုံးထဲက ရလာတဲ့ စာလွှာကတော့ အများလည်းအများကြီး၊ ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ၊ မျိုးကြီးမတ်ကြီးများ၏ မရိုးသားမှု၊ ဆိုးသွမ်းမှု၊ ရက်စက်ပုံများ တိုင်ကြားထားတာလည်းပါရဲ့။ ဝန်ကြီးများရဲ့ မကောင်းကြောင်း ရေးထားတာလည်း ပါရဲ့။ တရားမျှတရေးနဲ့ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ ငဲ့ညှာထောက်ထားရေးအတွက် အသနားခံစာတွေလည်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သည်စာတွေထဲက အများအပြားဟာ လက်မှတ် ထိုးမထားကြဘူး။ မှောင်ထဲက ချောင်းပြီး လက်သီးပုန်းထိုးတဲ့သဘော ဖြစ်သည်။

သည်တိုင်ကြ တောကြတာ အားလုံးကို သီပေါဘုရင်က စာလွှာထဲမှာ ပါလာသည့် အချက်တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး ဘယ်တော့မှ ကာယကံရှင်ကို အပြစ်ဒဏ် မပေးဘူး။ တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်တာတောတာကို သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီကိစ္စဟာ တကယ် မှန်၊ မမှန် စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ ဝန်ကြီးတစ်ဦးကို တာဝန်ပေးသည်။ တကယ် မှန်တယ်ဆိုမှ အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ဒဏ်ပေးသည်။ တကယ်လို့ တိုင်ကြသည့်အတိုင်း မမှန်ဘူးဆိုရင်တော့ တိုင်ကြားစာလွှာရေးတဲ့လူကို စုံစမ်းပြီး အပြစ်ပေးတတ်သည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သယ်ယူလာတဲ့ သေတ္တာကြီး လေးလုံးထဲမှာ ရနောင်မင်းသားအကြောင်း တိုင်စာတွေ ပြည့်နေလေရဲ့။ စာလွှာအားလုံးလိုလိုပဲ အောက်က လက်မှတ် မထိုးထားကြဘူး။ စာလွှာများထဲမှာ ရနောင်မင်းသားက မင်းတရားကြီးကို နန်းချဖို့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်လုပ်မယ်လို့ ရနောင်မင်းသားက အတိအလင်း ပြောနေလေရဲ့။ သီပေါမင်းသည် မိန်းမရဲ့ ကြိုးကိုင်တာ ခံနေရသည့်အတွက် ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်လုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ လူလောက အကြောင်းကိုလည်း ဘာမှမသိဘူး။ နလပိန်းတုံးပဲ။

သီပေါဘုရင်အဖို့ ရွှေနန်းတော်ထဲတွင် မိန်းမ၏ အမိန့်အာဏာအောက်မှာ ပိတ်မိနေသည်။ သည်စာလွှာတွေက နေ့စဉ်မပြတ် အမြဲလို ရနေသည်။ သီပေါဘုရင်အဖို့ မိမိ နောင်တော်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မိမိအပေါ် တကယ်များ မကောင်းကြံနေသလားလို့သည်း တွေးမိသည်။ စိတ်လည်း တော်တော် ထိခိုက်သွား၏။ သည်စာလွှာများ ရလာကတည်းက ဝန်ကြီးအချို့ကို စုံစမ်းခိုင်းထားခဲ့သည်။ ရလာသည့် သတင်းတွေမှာ အများအားဖြင့် မှန်ကန်နေသည်က များသည်။ ရနောင်မင်းသား နေပုံထိုင်ပုံများသည် သီပေါဘုရင်မင်းတရား နေပုံထိုင်ပုံနှင့် မခြားဘူး။ သလွန်တော်နှင့် မျက်နှာကြက်အောက်မှာ အိပ်သည်။ ပွဲတွေကို တခြံခိုခြံခံသည်။ သူဝင်းတော်ထဲမှာ ရာမဇာတ်ကို လေးဆယ့်ငါးညတိတိ ကပြစေသည်။ ရာမဇာတ်က သည်သို့ လေးဆယ့်ငါးညတိတိ ခံမှပဲ ဇာတ်လမ်းဆုံးသည်။

တကယ်တော့ ရနောင်မင်းသားသည် ဒိုင်းခင်ခင်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သီပေါဘုရင်ကို အတော် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလေရဲ့။ သီပေါဘုရင် ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်ပင် မိမိနှင့် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အကျွမ်းဝင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းချစ် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်မှာ ဗန်းမော်သို့ အပို့ခံခဲ့ရသည်။ အပြစ်မဲ့သော ဒိုင်းခင်ခင် မိသားတစ်စုလုံး ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရသည်။ သီပေါဘုရင် ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် လူများ၏ အသက်များ အလဟဿ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒိုင်းခင်ခင်ကို ကွပ်မျက်လိုက်ပြီးနောက် အချိန် အတော်ကြာကြာအထိ သီပေါမင်းထံ အခစား မဝင်ခဲ့ဘူး။ မိမိမယားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခံနေသည်။

သီပေါမင်းတရားသည်လည်း ရနောင်မင်းသားနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ရှက်နေဟန် တူပါရဲ့။ မိမိရဲ့ ပျော့ညံ့မှုကြောင့် ဒိုင်းဝန် မိသားတစ်စုလုံး အသက် ဆုံးရှုံးသွားရတာကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဟန်တူနေရဲ့။ သည် ရှက်စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သီပေါဘုရင်အနေနဲ့ ရနောင်မင်းသားကို မကောင်းထင်လာတာ။ သည်ရှက်စိတ်ဟာ သီပေါဘုရင်ရဲ့ နှလုံးထဲမှာ စွဲနေသည်။ ဘုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ မိမိကြားရသည့် သတင်းမှာ အခိုင်အမာ မဟုတ်ပေမယ့် အလေးမပြု ဂရုမထားဘဲနေလို့ မဖြစ်တဲ့ တကယ့်တကယ် လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေသည့် အမှုများလည်း အများကြီး ရှိတတ်သည်။ အတွက်မှားခြင်း၊ စိတ်ချမှား လွန်ကဲခြင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ကျဆုံးခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းပဲ။

တစ်ညတော့ ပန်းခံတော်မှာ သီပေါမင်းတရားနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ စံစားနေကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြည်လင်နေသည်။ ကြယ်ပွင့်များကမူ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကြီးပင် ဖြန့်ကြဲနေသည်။ လသာသည့် ညမို့လည်း အရာရာမှာ ကြည်နူးဖယ်အတိ ဖြစ်နေသည်။ သီပေါဘုရင်၏ ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ခြင်း အဟုန်ကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။ နောင်တော် ရနောင်မင်းသား၏ အကြောင်းကိုလည်း အကောင်းဘက်မှ တွေးနေမိသည်။ မကွာဝေးလှသော အရပ်ဆီမှလည်း ဆိုင်းသံဗုံသံများက ကြားနေရသည်။ သီပေါမင်း အတွင်းပြတ်သွားသည်။ သည်ဆိုင်းသံ ဘယ်အရပ်က လာသည်ဆိုတာကို သူ သိလိုက်ဟန်တူရဲ့။ "သင်း တယ်မိုက်ပါကလား" လို့ မိန့်တော်မူပြီး အဆောင်တော်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော်မူလေရဲ့။ မိဖုရားကြီးကတော့ သူ့အကွက်ဆိုက်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတော်မူသည်။

အတွင်းဆောင်ရောက်သည့်တိုင် သူ့ကြားသိထားသမျှများကို အကုန်လျှောက်တင်သည်။ လင်မယားဆိုတော့ အပိုအဆာတွေသာများမယ်၊ လိုတာတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ မယားပြောတော့ တစ်ညနဲ့အောင် ဆိုသလိုပဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးက ရနောင်မင်းသားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ နောင်တော်ကို မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်တော်နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာ ရှိသည့်အတွက် အတွင်းတော်ကို မပျက်မကွက် လာခဲ့စေလိုကြောင်း စသည်များကိုလည်း သီပေါဘုရင်က ပါးလိုက်လေရဲ့။

ပါးလိုက်တဲ့ သတင်းက နှစ်သက်လိုလားဖွယ် သတင်းများ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ရနောင်မင်းသားက ဘာမှ စိတ်စနိုးစနောင့် မဖြစ်မိဘူး။ သည်အချိန်က ဖခင်ဖြစ်သည့် ရေနံချောင်းဝန်ကြီးမှာလည်း နေပြည်တော်မှာ မရှိဘူး။ ရေနံချောင်းမြို့ကို ခရီးထွက်နေသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ ကံကြမ္မာက မှေးမှိန်လာပြီ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွင်းတော်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုလည်း သူ မသိခဲ့ဘူး။ သီပေါဘုရင်က မိမိကို စကားစမြည်

ဆွေးနွေးပြောဆိုလိုဟန် ရှိလို့ ထင်ရဲ့လို့လည်း တွေးမိဟန် ရှိသည်။ သီပေါဘုရင် အရှက်ပြေလောက်ပြီလို့လည်း သူ ထင်ဟန် ရှိသည်။ အခါအခွင့်သင့်ပါက ဗန်းမော်ကို အပို့ခံထားရသည့် သူ့သူငယ်ချင်း တောင်သမန်စားကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောရမှာပဲလို့ စဉ်းစားထားသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သီပေါဘုရင်ရှိရာ အတွင်းဆောင်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ သီပေါဘုရင်နှင့် စုဖုရားလတ် အရှင်နှစ်ပါးသည် ပွဲကြည့်ဆောင်အနီးမှာရှိသည့် အဆောင်တော်အတွင်းမှာ ရှိနေကြသည်။ ရှေ့တော်မှောက် ရောက်သည်နှင့် အရှင်နှစ်ပါးကို ဦးခိုက်လိုက်သည်။ သီပေါဘုရင်၏ မျက်နှာတော်သည် တင်းမာနေသယောင် ရှိသည်။ ရနောင်မင်းသား ဦးခိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီပေါဘုရင်က လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်သည်။

ဘယ်သူကမှ မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သီပေါဘုရင် အမြဲတမ်း ဆောင်ထားသည့် ဓားအိမ်ထဲက ဓားမှာ သူ့လက်ထဲ ပါလာသည်။ နောက်တော့ သည်ဓားဟာ ရနောင်မင်းသားကုပ်ပေါ်မှာ ဝဲ၍နေသည်။ လည်ကုပ်တည့်တည့်ပေါ်မှာ အသင့်အနေအထား ချိန်ထားသည်။ မျက်နှာတော်ကလည်း နီရဲနေသည်။ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရာဇဂုဏ်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ထားရှိနေရဟန် တူသည်။ သူ့အသံက တိုးတိုးညင်ညင်ပင် ထွက်လာသော်လည်း ဒေါသသံ ပေါက်နေသည်။

"မောင်မင်းဟာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ထီးနန်းကချဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခုချက်ချင်းပဲ မောင်မင်းကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကွပ်မျက်ရမယ်။ မောင်မင်း ဘာလျှောက်တင်ချင်သေးလဲ တင်စမ်း"

ကိုယ်ထင်တာနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်သွားရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ရနောင်မင်းသားဟာ သိပ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်မှုတော့ ရှိဟန်မတူဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေဟန် ရှိသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောသေးဘူး။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေသည်။ သီပေါဘုရင်က သူ့ကုပ်ပေါ်မှာ ဓားနဲ့မိုးထားတုန်း ရှိသေးသည်။ ကုပ်ပေါ်မိုးထားသည့် ဓားအသွားဟာ သီပေါဘုရင်၏ ဒေါသကြောင့် ခါယမ်းနေသည်။ သည်မြင်ကွင်းကို မြင်နေသည့် ဝန်ကြီးတွေ၊ မျိုးမတ်တွေ အားလုံး မျက်လုံးပြူးနေကြသည်။ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ မိဖုရားကြီးကတော့ အနေ မပျက်ဘူး။ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ အသက်ဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ရနောင်မင်းသားကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ သူ့အပြုံးက အနိုင်ယူထားသည့်အပြုံး။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဒဏ်ကို ကြာကြာ မခံနိုင်သည့် သီပေါဘုရင်က ထပ်မံ အမိန့်တော် ရှိလိုက်ပြန်သည်။

"မောင်မင်း တင်လိုရာ တင်စမ်း၊ ကိုယ့်နောင်တော် နေရာမှာထားပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို အသက်သေဖို့ ကြံစည်တယ် မဟုတ်လား၊ မောင်မင်း ဘာလျှောက်တင်ချင်သေးလဲ"

ရနောင်မင်းသားက နည်းနည်းမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ အေးအေးသက်သာပဲ ရှိနေသည်။ ဒါတွေဟာ လှန်လုံးတွေပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့ကို အသက်သေအောင် သတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်ထားသည်။ သည်တစ်သက်မှာ သူ့အဖို့ ရာဇဝတ်သားအဖြစ် အကွပ်မျက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မခံရဘူးဆိုတာ သိထားလို့ပဲ ဖြစ်ဟန်တူရဲ့။ သည်တော့ သည်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောစရာမရှိတဲ့

အကြောင်း။ အရှင်သက်လိုက သတ်ပါ။ ရဲရဲခွံကြီး သေပြလိုက်မယ်။ ဒီအချိန်အထိ အရှင်ရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ အရှင်အကျိုးယုတ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို လျှောက်တင်လိုက်သည်။

သည်လို ပြန်လျှောက်တင်တာကိုပဲ သီပေါဘုရင်မှာ အခံရခက်ဟန်တူရဲ့။ ငါလို ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို စကား ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်ခံနေတဲ့ မင်းသားဆိုပြီး သီပေါဘုရင်က စကားထပ်မဆိုစေဘဲ တိုင်တားမင်းကြီးလက်ကို အပ်လိုက်သည်။ တိုင်တားမင်းကြီးက တစ်ဆင့် ရွှေလုံဗိုလ် မြို့တော်ဝန်ကို အပ်လိုက်သည်။ ရွှေလုံဗိုလ်မှာမူ အနှစ်နှစ် အလလက တေးထားရသမျှတို့ကို လှလှကြီး လက်စားချေရပေတော့မည်ဟု ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သည်တုန်းက အဝေးရောက်မင်းလည်း ရွှေလုံဗိုလ်နှင့်အတူ ရှိနေသည်။ လက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားခြင်း ခံရသည့် ရနောင်မင်းသားမှာ ရွှေလုံဗိုလ်၏ အရိုက်အနှက်ကို တစ်လမ်းလုံး ခံလာရသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ဖူးရောင်နေသည်။ အချုပ်ထောင်ရောက်သည်နှင့် ရွှေလုံဗိုလ်မှာ ဓားအိမ်မှ ဓားကို မချွတ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရနောင်မင်းသား၏ ရှေ့မှောက်တွင် လမ်းလျှောက်ပြလိုက်ရင်း -

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ကြုံစမြဲပေါ့ မောင်တုတ်ရဲ့။ သူများအလှည့်မှာ စော်ကားခဲ့ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ခံပေါက္ကောနေ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ" ဟူ၍ မခံချင်အောင် တမင် စ နေတော့သည်။ သည်တွင် ရနောင်မင်းသားမှာ အခံရခက်ဟန်ဖြင့် ရွှေလုံတပ်သားများလက်မှ ရုန်းကန်ပြီး -

"ဘာအတုံ့အလှည့်လဲဟေ့၊ သတ္တိရှိရင် လွှတ်လိုက်စမ်း၊ မောင်တုတ်ရဲ့ ဓားစွမ်းကို သိစေ့မယ်၊ ကျုပ်ကို ရွှေနန်းရှင်ဘုရင်ရဲ့ ဓားနဲ့ တစ်သက် မသေစေရဘူးလို့ ကတိရထားတာ မသိကြဘူးလား" ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန် ရွှေလုံဗိုလ်မှာ အားရဟန်ဖြင့် ရနောင်မင်းသားရှေ့တွင် လက်ပိုက်၍ ရပ်နေရင်း။

"အိမ်း၊ မင်းကို ရွှေနန်းရှင်ဘုရင်ရဲ့ အမိန့်တော်နဲ့ မသေစေရဘူး၊ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်အရ ရွှေလုံဗိုလ်ရဲ့ လှံချက်နဲ့ပဲ သေစေရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဟား ဟား ... ဟား"

ဟူ၍ မထိတထိ ပြောရင်း ရနောင်မင်းသား၏ စိတ်ကို ကလိနေတော့သည်။ ဖူးရောင်နေသော ရနောင်မင်းသား၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် သွေးစီးသွေးစေးများဖြင့် အဆီပြန်နေသည်။

"နေပါဦး မြို့ဝန်ရဲ့၊ ကျုပ်ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ ဟင်း ဟင်း ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်"

အပြုံးမပျက် အေးစက်စက် လေသံနှင့် ပြောလိုက်သော ရနောင်မင်းသား၏ စကားကြောင့် ရွှေလုံဗိုလ်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

"မြို့ပြင်လေးရပ်မှာ မောင်မင်း အစော်ကားခံရတဲ့သူတွေရဲ့ တိုင်ချက်တွေနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို စော်ကားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အလိုတူ အလိုပါ ကျူးလွန်မှုနဲ့ ဖမ်းတယ်ပေါ့။ ကိုင်း ကြားပြီလား၊ အရှင်တုန်းက ဓားပြဗိုလ် ရန်လင်းရဲ့ အူကို

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က သုပ်ပြီး စားတယ်။ ဟော မကြာမီ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ အူကို ရွှေလုံဗိုလ်က သုပ်ပြီး စားပြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ကြာတယ်ဟေ့ ရွှေလုံသားတွေ ဒီရာဇဝတ်သားကို သွားချုပ်ထား လိုက်ကြစမ်း မြန်မြန်" ဟူ၍ အော်ငေါက် အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

ရနောင်မင်းသားမှာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် လက်မရွံ့ထောင်အတွင်းသို့ ရောက်သွားရတော့သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်နှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက် အဖမ်းခံရရှာသူများမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ ညီအရင်း ကျပင်းမြို့စား မောင်မောင်ပြောင်း၊ လက်သုံးတော်ငယ်ကိုင် မောင်မောင်လတ်၊ ငွေခွန်မှူး ကိုမောင်မောင်၊ ဘုန်းတော်တိုး ဗိုလ်ကိုပေါ်ညွှန်း၊ နတ်ရှင်လူတော် ဗိုလ်ကိုဘိုးမောင်၊ နတ်ရှင် ရဲတင်းဗိုလ်ကိုမှန်၊ နတ်ရှင်ဗိုလ် ကိုညို၊ သံတော်ဆင့် ကိုစော၊ မြို့စာရေး ကိုကံကော်၊ မြို့စာရေး ကိုမြို့၊ ဒိုင်းစာရေး ကိုသက်ရှည်၊ ဗြဲတိုက်သံတော်ဆင့် ကိုတုတ်၊ ပန်းပဲစာရေး ကိုဘိုးအို စသော ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ အပေါင်းပါများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ရေနံချောင်းမင်းကြီးမှာ ရာထူးမှ လျှော့ကသွားတော့သည်။ ဒါတွေကလည်း သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်၏ ဖြစ်တတ်သည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကလေးတွေပင် ဖြစ်သည်။ သံသေ တစ်ပြည်ဝ ဆိုသလို တစ်ဦးတစ်ယောက် ကောင်းစားပါက တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ကောင်းစားရသည့် အဖြစ်များမှာ သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ် မတိုင်မီကတည်းက ရှိခဲ့ဟန် တူသည်။ သည်လို ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် တိုင်တားမင်းကြီး ရွှေလုံဗိုလ်တို့ ပူးပေါင်းကာ ထောင်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ် ထောင်အတွင်း ရောက်လာသည်နှင့် ထောင်မှူးနှင့်တကွ အဝန်း အာဏာသားပါမကျန် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ တစ်ခါက သူ့ကြောင့် မသေရုံတစ်မည် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူ အမှုထမ်းများမှာ "ဒီတစ်ခါတော့ လက်သုံးတော်ကြီးဆိုသူ လူသတ်သမားကြီးတော့ ဝဋ်လည်ပြီ" ဟူ၍ ပြောဆိုကြရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြလေတော့သည်။ ထို့နောက် ကျဉ်းမြောင်း စိုထိုင်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အခန်းဖြင့် ရနောင်မင်းသားကြီးကို ဂုဏ်ပြုကြသည်။

"အား ... ညကျတော့ ခင်ဗျားသတ်လို့ သေကြရရှာတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေက စကားလာပြောကြပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ ဟုတ်လား" ဟူ၍လည်း ပြောဆို ပြောင်လှောင်သွားကြသေးသည်။

ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ခမျာအဖို့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ချေပြီ။ "မာနထောင်လွှား တက်ကြွခြင်းကား လျှော့ကျနောက်ဆုံး ရှိချေသည်" ဟူသော သတ်ပေးလင်္ကာသည်ကား သူ့အဖို့များ စပ်ဆိုထားကြလေသလား ဟူ၍ တွေးထင်စရာ ရှိနေသည်။ သူ့အဖို့ အရာရာမှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ စဉ်းစားနေသည်ကား သီပေါဘုရင်နှင့် အဝေးတွင် ရောက်ရှိနေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်တို့၏ အကြောင်းများပင်။

သည်အချိန်မှာ သီပေါဘုရင်သည် ရနောင်မင်းသား၏ အိမ်သို့ မင်းချင်းများကို စေလွှတ်ပြီး ပြစ်မှုအတွက် သက်သေ အထောက်အထားများကို ရှာခိုင်းလိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းနှင့် ရနောင်မင်းသား၏ အသက်ကို ဆယ်ခါမက ပြန်သေစေနိုင်သည်။ သူ၏ အိမ်ခန်းထဲမှာ ရွှေတွေဝင်းနေအောင် ခြယ်လှယ်ထားသည့် ရွှေသလွန်ကြီးတစ်ခုကို

တွေ့ရလေသည်။ ယင်းရွှေသလွန်မှာ ရှင်ဘုရင်များသာ သုံးခွင့်ရှိသည့် ရွှေသလွန် ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်များသာ သုံးရမည့် ရွှေသလွန်မျိုး၊ မင်းညီမင်းသားများ သုံးခွင့်ရှိသည့် ရွှေသလွန်မျိုး ဟူ၍ ပိုင်းခြားထားသည်။

သည်ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ရနောင်မင်းသားအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ချေ။ သည်အကြောင်းကို မှတ်သားခဲ့ကြပြီး ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ဆင်ထားတဲ့ အကွက်တွေကလည်း ပီပီရီရီ ရှိလှသည်။ အလွယ်တကူပဲ သီပေါဘုရင်က ယုံကြည်သွားဟန်တူသည်။ ခုလောလောဆယ် သည်မှာတော့ သီပေါဘုရင်သည် သူ့နောင်တော်ဖြစ်သည့် ရနောင်မင်းသားကို မျက်မှန်တော်ရှုနေသည်။ ချက်ချင်းတော့ ဘယ်လို အရေးယူရမည် ဆိုတာကို စဉ်းစားရဟန် မတူသေးဘူး။ ဒီတော့ သူ့ဆီက အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း ရနောင်မင်းသားကို လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲမှာ ချုပ်ထားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဒါကလည်း သီပေါဘုရင်အနေနဲ့ မိမိရဲ့ နောင်တော် ရနောင်မင်းသားကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူလိုက်တာနဲ့တူပါရဲ့။ သည်အချိန်အထိ စုဖုရားလတ်က ဘာမှ ဝင်မပြောသေးဘူး။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မဟသေးဘူး။ သီပေါဘုရင်လုပ်သမျှကို လက်ခံနေဟန်တူရဲ့။ သီပေါဘုရင်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကကပ်ပဲ စောင့်ကြည့်နေလေရဲ့။ သူ့မောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ သုန်သုန်မှုန့်မှုန့် ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသရောင်လွမ်းနေတာကို အားရတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေသည်။

ရနောင်မင်းသားကို ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းချထားဖို့ အမိန့်ပေးသံ ကြားလိုက်ရတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖို့ ဝမ်းသာမှုအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံသွားသည်။ မိမိတို့ ဆင်ထားသည့် အကွက်အတိုင်း ခုထိ တစ်သဝေမတိမ်းသေးဘူး။ အပိုအလိုလည်း မရှိဘူး။ သည်တော့ သည်အရေးမှာ မိမိအား အားသုန်ခွန်စိုက် ကူညီခဲ့သော တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ လိုအင်ကို ဖြည့်ပေးရတော့မည်။ ဒါကလည်း အခြားမဟုတ်၊ တောင် ထားဝယ်ဗိုလ် လက်သုံးတော်ကိုင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အရာမှကျလျှင် သည်အရာကို တိုင်တားမင်းကြီး၏ တူတော်သူ ဗိုလ်မင်းကျော်ကို ခန့်အပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်အဖြစ် ဗိုလ်မင်းကျော်ကို ခန့်အပ်မည်။ လက်သုံးတော်ကိုင် အဖြစ်ကမူ မိဖုရားခေါင်းကြီး အထူး စိတ်ချယုံကြည်တော်မူသည့် မင်းထင်ရာဇာဆိုသူအား ခန့်အပ်လိုက်မည် ဟူ၍ ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်လို ကတိပေးထားသည် ဆိုကတည်းပင် ရနောင်မင်းသားကို စုဖုရားလတ်နှင့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့က နဂိုတည်းက အပြတ်ရှင်းဖို့ စီစဉ်ထားဟန်တူသည်။ တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်၊ မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ် ဆိုသည်မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ မှန်နန်းဆောင်နှင့် ဗောင်းတော်ဆောင်အနီး ဝဲယာ၌ တည်ဆောက်ထားသော တောင်ထားဝယ်ဆောင်နှင့် မြောက်ထားဝယ်ဆောင်တို့တွင် အမှုထမ်းရသည့် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး ရာထူးပင် ဖြစ်သည်။

ထားဝယ်ဆောင် ဆိုသည်မှာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၉၁၂ ခုနှစ်ဆီက ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင်မင်း လက်ထက် ရေး၊ ထားဝယ်၊ မြိတ် စသော တနင်္သာရီကို အောင်မြင်သိမ်းပိုက်ကာ သူရသတ္တိ ပြောင်မြောက်သည့် ထားဝယ်သူကောင်းမြေးများကို ခေါ်လာပြီး ယုံကြည်ရသူကို ရွေးချယ်၍

ဘုရင့်လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၌ ခစားထမ်းရွက်ရသည်မှအစ အဆိုပါ ထားဝယ်သား ကိုယ်ရံတော်အမှုထမ်းများ နေထိုင်ရာ အဆောင်တို့ကို 'ထားဝယ်ဆောင်' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်ဟု အချို့စာများတွင် တွေ့ရသည်။

သည့်နောက် မင်းဆက်များတွင် ထားဝယ်သား မင်းမှုထမ်းများ မဟုတ်တော့စေကာမူ အဆိုပါ နေရာ၌ အမှုထမ်းရသော မြန်မာမင်းမှုထမ်းများကိုပင် 'တောင်ထားဝယ်၊ မြောက်ထားဝယ်၊ သေနတ်စု အမှုထမ်းများ' ဟူ၍ ဆက်လက် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ရွှေဘုံနိဒါန်းတွင်မူ 'ဒဝယ်' ဟူသော စကားမှာ ရေနွေးတော်ထည့်ရာ အဆောင်ကို ဆိုလိုသည်ဟု ရေးသားထားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ထားဝယ်မြို့ဘက်တွင် ဧရပ်ကျောင်းကန်များ ဆောက်လုပ်ရာ၌ နှစ်ထပ်ဆောက်လုပ်၍ ထိုသို့ နှစ်ထပ်လည်ပေါ် ဆောင်များကို ဒဝယ်ဆောင် ဟူ၍လည်း မြန်မာများက ခေါ်လေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထားဝယ်လက်ရာဆန်ဆန် တည်ဆောက်ထားသော ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် အမှုထမ်းများ နေထိုင်ရာ အဆောင်ကို ထားဝယ်ဆောင်ဟု ခေါ်ကြသည်လို့လည်း ဆိုကြသေးသည်။

ဤသို့ ရနောင်မောင်မောင်တုတ် အဖမ်းခံရပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ဗန်းမော်တွင် ရောက်နေပြီး အရာတော်များ အချခံထားရသည့် တောင်သမန်လယ်စား မောင်ဖေငယ်အဖို့ ကြမ္မာဆိုးက ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခင်ခင်က သီပေါမင်းထံ ဆက်သသော တေးထပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွင်းတော်၌ ပြောကြဆိုကြရင်း မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်က " မောင်ဖေငယ် ခု တောင် ရှိသေးသလား" လို့ မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ သည်လို မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်းသည် ' မောင်ဖေငယ်ကို သတ်စေ' လို့ မိန့်တော်မူတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ဆိုသည်။

သည်တေးထပ်ကလေး တစ်ပုဒ်ကြောင့် တောင်သမန်လယ်စားခမျာ ကြမ္မာငင်သွားခဲ့ရရှာသည်။ မိဖုရားကြီး၏ အမိန့်တော် ကြားရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွှတ်တော်က ဗန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးလှဆီ အမိန့်စာပို့လိုက်သည်။ သည်အမိန့်စာက ' မောင်ဖေငယ်ကို အဆုံးစီရင်ရမယ်' လို့ ပါရှိသည်။

သည်အမိန့်စာကို ဓာတ်လှေစီး မောင်ဘိုးလုံးဆိုသူက ဗန်းမော်ကို သွားပို့ရသည်။ မောင်ဘိုးလုံး ဗန်းမော် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သည်အကြောင်းကို မောင်ဖေငယ်က ကြားသိသွားသည်။ သူ့အဖို့ ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်သာပေမယ့် သူ မပြေးခဲ့ဘူး။ နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးမှု ရှိနေသည့် ဗန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးလှ ဆိုသူသည် သတင်းကြားကြားချင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းလာတယ်လို့ ဆိုကြသည်။

ဗန်းမော်ရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့် မောင်ဖေငယ်အဖို့ ဗန်းမော်ရောက်ကတည်းက ဗန်းမော်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးလှအိမ်မှာ စားတယ်၊ သောက်တယ်နဲ့ နေခဲ့ရသဖြင့် အိမ်သားများနှင့် အတော် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် ဦးဘိုးလှ အပါအဝင် တစ်အိမ်လုံးက စိတ်မကောင်းကြဘူး။ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ကြသည်။ ပူပင်သောက ဗျာပါဒကိုယ်စီနဲ့ ရှိနေကြသည်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သည့် မောင်ဖေငယ်အဖို့ သေရမှာ ကြောက်ဟန်မတူဘူး။

အပြုံးမပျက်ဘူး။ အစားအသောက် မပျက်ဘူး။ အအိပ်မပျက်ဘူး။ နေပြည်တော်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ မိန်းမကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရေးနေပေသည်။ တေးထပ်တစ်ပုဒ်ရောပေါ့။ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ခင်ဦးလို့ ခေါ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ သူ အချစ်ကြီးချစ်သည်။ ဘယ်မိဘကမှ မချစ်သော မေတ္တာနှင့် သူ့သမီးအပေါ် ချစ်ခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ခင်ဦးကလည်း ငယ်သေးသည်။ တီတီတာတာ ပြောတတ်ခါစ သုံးလေးနှစ် အရွယ်လေးပဲ။ မိမိသွေးမှ ဖြစ်လာသည့် သည်သမီးလေးကို သူ တသသ ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ လွမ်းဆွတ်နေဟန် ရှိသည်။ မင်းခစား ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ဘဝကိုလည်း နားလည်နေချေပြီ။ သည်အရေးမှာ ယောင်ချာချာပါခဲ့သည့် မိမိအဖြစ်ကိုလည်း ပြန်တွေးနေမိသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ အခြေအနေကိုလည်း မျှော်မှန်းကြည့်သည်။

ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်လိုပဲ။ အိမ်လည်လာတဲ့သူလိုပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ် ရောက်လာကြတာချည်းပဲ။ သည်အသက်ရှင်တဲ့ ခဏလေးမှာ အတ္တတွေ များကြသည်။ မာန်မာနတွေ မျက်မာန်ရှုမှုတွေက ပူပြင်းလှသည်။ သခါရကို အစဉ်ထာဝရ မှတ်နေကြသော သည်လူသားတွေကြားထဲမှ မောင်ဖေငယ်ခမျာမှာ ဘုမသိ ဘမသိ ဘဝဖြင့် လူလောကကို စွန့်ခွာရပေတော့မည်။ အပြင်ဘက်မှာ နေလုံးက အနောက်သို့ ဦးတည်ပြေးနှင်နေပြီ။ သည်တုန်းကဆိုရင် လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် သည်နေလုံးက ပါဝင်နေသည်။ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော နေလုံးကို ကြည့်ရင်းက နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိအဖို့ သည်နေမင်းကို လုံးဝ တွေ့မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို မောင်ဖေငယ်အဖို့ သိနေလေပြီတည်း။

ပြီးမှ မိမိ လက်စသတ် ရေးထားသည့် တေးထပ်ကို မောင်ဘိုးလုံးလက်မှာ အပ်လိုက်သည်။ စာရရချင်းပဲ ဓာတ်လှေစီး မောင်ဘိုးလုံးသည် နေပြည်တော်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်ဘိုးလုံး ပြန်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ မောင်ဖေငယ်လည်း ဗန်းမော်မှာ အဆုံးစီရင်ခံလိုက်ရတော့သည်။

နေပြည်တော် ရောက်သည်နှင့် မောင်ဘိုးလုံးက မောင်ဖေငယ် ပေးလိုက်သည့်စာကို အဝေးရောက်မင်းဆီ အရင်ပေးအပ်လိုက်သည်။ ဘယ်အရပ်ဆီကလာလာ အဝေးပြည်နယ်များမှ လာသော စာများသည် အဝေးရောက်မင်းမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ ရောက်ရသည်။ အဝေးရောက်မင်းကတစ်ဆင့် သည်တေးထပ်နှင့် စာလွှာကို မောင်ဖေငယ်၏ မိန်းမနှင့် သမီးလေးဆီသို့ ပို့လိုက်သည်။

မောင်ဖေငယ်၏ မိန်းမသည် အလွန် လှပ ချောမောသည်။ မောင်ဖေငယ်ထက် အသက် အနည်းငယ်ကြီးသည်။ ရွှေဘိုမင်း၏ မိဖုရားလောင်း ဟင်းကမော်မြို့စားပင် ဖြစ်သည်။

တောင်သမန်လယ်စား သေခါနီးရေးသော တေးထပ်

ချစ်ရသူ တင်တင့်ကြောင့် ဘဝင်မြင့်သက်ညွှာ၊ ဆင်မသင့် ခက်ပါပြီ သက်သာရာမရ။ မတော်လို တိမ်းခဲ့သော်လျှင် စိမ်းနဲ့နော် ဘုန်းခင့်လာပ။ ကလာပ်စုရုပ်ကြွင်းကိုယ် ပျက်ယွင်းယို ကာယ၊ ဖုတ်သပြီဟ် စွာပန ပြာကျမှ ပြန်ပါ။ ဝဇီရာ စိန်သန့်လျင်းငယ်နှင့်၊ တရှိန်ချင်း လှမ်းချင်လိုမှာ။ ဝတီဆင်း နန်းကိန္နရာလို၊ လျှမ်းထိန်ဝါ ဝေဝင်းနှင့်၊ ရွှေပယင်း ငွေလက်တော်၊ ဘုန်းကိုင်ခဲ့နော်။ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းတော်ကို ကြွန်းပျော် ရှဦးငဲ့လေး။

ဤသို့ဖြင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကိုဏ်း ဖြိုခွင်းခံရပြီးနောက်တွင် နေပြည်တော် ဆင်ခြေဖုံးတစ်ဝိုက်နှင့် မြစ်အနောက်ဘက်တစ်လွှား၌ တောပုန်းဓားပြများ အထူးထကြွ သောင်းကျန်းနေလေသည်။ ရွှေနန်းတော်တွင်းရှိ ဝန်စုမှူးစုတို့ ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ထွက်ဖမ်းနေရသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းဆီးမှုကြောင့် အနောက်နယ်တစ်ရိုးတွင် အဆိုးဆုံး ဓားပြဗိုလ်ဖြစ်သည့် ငရန်မင်း ဆိုသူအား အရှင်ဖမ်းမိသဖြင့် ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားတော့သည်။ ငရန်မင်းဆိုသူ ဓားပြဗိုလ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ရနောင်မင်းသား၏ မြောက်မြားလှသော ကျေးကျွန်ထဲမှ တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ဖမ်းသည့်နေ့ကတည်းက သူနှင့် အဖော်အချို့မှာ မြစ်အနောက်ဘက်ဆီသို့ ရှောင်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ငရန်မင်းမှာ ခိုးချင်ဆိုးချင်လှ၍ မဟုတ်ဘဲ သီပေါဘုရင်၏ အုပ်ချုပ်မှုကို မခံချင်သောဇောဖြင့် ထကြွသောင်းကျန်းရာမှ ဓားပြဗိုလ် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာသူ ဖြစ်၏။ ရနောင်မင်းသားအရာမှ ကျသွားသည်နှင့် တိုင်တားမင်းကြီး၏ အုပ်စုမှာ ခေါင်းထောင်လာခဲ့သည်။ ရနောင်မင်းသားကို ကြောက်လန့်နေရသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး မပြောဝံ့၊ မဆိုဝံ့ခဲ့သော သည်အုပ်စုမှာ ခုဆို ဘယ်သူမှ မူစရာမလိုတော့ပြီ။ အကျဉ်းချထားသော ရနောင်မင်းသားကို မျက်ခြည်မပြတ်စေရန်အတွက် ရွှေလုံမြို့ဝန်မှာ လက်မရွံ့ထောင်တွင်းသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်ကြည့်ရှုနေရသည်။

ရနောင်မင်းသားကို ခတ်ထားသည့်ခြေချင်း ခိုင် မခိုင်ကိုလည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးရသေးသည်။ ဤသို့ စစ်ဆေးရင်းကပင် ရနောင်မင်းသားအား ထိကပါးရိကပါးနှင့် စနေတတ်သည်။ ထောင်တွင်းရှိ ရာဇဝတ်သားများ၏ လုံခြုံရေးကို ရွှေလုံဗိုလ်က တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ယူထားသဖြင့်လည်း ထောင်တွင်းသို့ အချိန်မရွေး ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်သည်။ သည်ကြားထဲတွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်ပြီးသား ရှိဟန်တူသည့် တိုင်တားမင်းကြီးက ရနောင်မင်းသား၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းကိုလည်း သတိပေးစကား ပြောလိုက်သေးသည်။

"မောင်မင်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဘာကြောင့် ဖင့်နေရသလဲ၊ ဟိုက ဘုရင်မင်းတရားကြီး စိတ်ပြေလို့ လွှတ်စေဆိုရင် မင်း သေမယ်သာ ပြင်ပေတော့" လို့ ပြောတော့မှ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းလည်း အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အရေးတကြီးပဲ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားသည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းနှင့်အတူ အဝန်းမောင်မြို့ ဆိုတာလည်း ပါသွားသည်။ သည်အဝန်းမောင်မြို့ဆိုတာက မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်အရေးမှာ အဓိကကျကျမှာ ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဝန်းမောင်မြို့ဆိုသူက မင်းညီမင်းသားတွေနဲ့ မယ်တော်တွေ၊ နှမတော်တွေကို သုတ်သင်ခဲ့တာမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် သတ်ဖြတ်သူ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့က နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်လောက် ဖြစ်သည်။ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းသည် ညာဘက်လက်တွင် လှံကိုကိုင်ပြီး လက်မရွံ့ထောင်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရနောင်မင်းသားသည် ထောင်၏ အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ခင်းထားသော ကောက်ရိုးပုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သီပေါဘုရင်အကြောင်းနှင့် ဒိုင်းခင်ခင်တို့၏ ဘဝကံကြမ္မာ ဖန်တီးလာပုံကို စဉ်းစားနေဟန်တူရဲ့။ ပြီးတော့ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း မောင်ဖေငယ်၏ အသက်ဘေး လုံခြုံမှု ရှိပါရဲ့လား

ဆိုတာကိုလည်း အနုလုံပဋိလုံ စဉ်းစားတွေဝေလျက် ရှိနေသည်။ သည်အချိန်မှာပဲ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်း ရောက်လာသည်။

သူ့ဘေးမှာက အဝန်းမောင်မြို့၊ ပြီးတော့ ရွှေလုံတပ်သား လေးငါးယောက်။ သူတို့၏ မျက်နှာထားများက မာမာတင်းတင်းပင် ရှိနေသည်။

"စည်းစိမ်ကြီးမနေနဲ့ မင်းသား၊ ခင်ဗျား မိန်းမတွေ လင်ယူကုန်ကြပြီဗျ" ဟူသော အသံမှာ မခံချင်စဖွယ် မောင်မောင်တုတ်၏ နားတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ရွှေလုံဗိုလ်၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် အောင်နိုင်သောအပြုံးက ဆောင်ထားနေပေသည်။ မောင်မောင်တုတ်သည် ကောက်ရိုးပုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရွှေလုံမြို့ဝန်ကို ဂရုမစိုက်သလိုနှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ငဲ့ထားလိုက်သည်။

သည်တွင် ရွှေလုံဗိုလ်သည် မောင်မောင်တုတ်၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့် ထိုးကလော်လိုက်ပြီး မိမိဘက်သို့ လှည့်လာစေသည်။

"ဟေ့ကောင် မင်းလားကွ ရှင်ဘုရင်ကို နန်းချမယ့်သူ" ဟူ၍ မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် မောင်မောင်တုတ်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ခြည်း ထလိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ခြေချင်းခတ်မထား၍ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှ တိုး၍ မရ။ တစ်လှမ်းသာ တိုးလိုရင်တော့ ရွှေလုံဗိုလ်၏ မျက်နှာမှာ အစုတ်စုတ် အပဲ့ပဲ့ ဖြစ်သွားချေမည်။ မောင်မောင်တုတ်၏ ဒေါသမှာ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်နေပေပြီ။ တစ်သက်လုံး မိမိကသာ အနိုင်ရခဲ့သည့် ရွှေလုံဗိုလ်က မိမိအပေါ် သည်လို စော်ကားလာတော့ သင်းကို တစ်ခုချင်း ဆုတ်ပြုပစ်လိုက်ချင်သည်။ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲဟေ့လို့ တွက်ဆထားလိုဟန်တူသည့် မောင်မောင်တုတ်သည် မိမိရှေ့တွင် ရှိနေသော ရွှေလုံဗိုလ်ကို လှမ်းခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် မောင်မောင်တုတ်ခမျာမှာ ရွှေလုံဗိုလ်ထံ မရောက်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့သာ မှောက်လျက်ကနေသည့် မောင်မောင်တုတ်ကို ရွှေလုံတပ်သားများက ဝိုင်းထူမပြီး ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်တုတ်၏ သျှောင်ကိုဆွဲပြီး နောက်ကော့၍ ထားလိုက်သည်။ ချုပ်ကိုင်ထားသော လူလေးယောက်၏ ကြားဝယ် မောင်မောင်တုတ်ခမျာမှာ မလူးသာ မလိမ့်သာ ဖြစ်နေရှာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေမယ့် လွတ်နေသော ပါးစပ်မှ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုများသည် တရစပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သည်တွင် ရွှေလုံဗိုလ်သည် မောင်မောင်တုတ်၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် မောင်မောင်တုတ်၏ပါးစပ်မှ အဆဲကား မရပ်သေးပေ။

မောင်မောင်တုတ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများမှာ မြင်မကောင်းတော့ပြီ။ ရွှေလုံဗိုလ်က ရိုက်လိုက်၊ မောင်မောင်တုတ်က ဆဲလိုက်နှင့် တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းဟိန်းထနေသည်။ ကြာတော့ မောင်မောင်တုတ်၏ ဆံသံမှာ မပီတော့၊ ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်နေတော့သည်။ ရွှေလုံဗိုလ်ကလည်း ရိုက်နှက်ရသည်မှာ မောလာပြီ။ ဒါနှင့် ရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှ ရွှေလုံတပ်သားလေးယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီအကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားနဲ့။ ဟိုဘက်က အခန်းတွေအားလုံး ကြည့်ရှုဦးမယ်။ သွားနှင့်ကြ၊ ငါလာခဲ့မယ်" ဟု ဆိုပြီး ရွှေလုံတပ်သားများကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ အချုပ်ခန်းတွင်းမတော့ သူနှင့် အဝန်းမောင်မြို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွှေလုံတပ်သားများသည် မိမိတို့သခင် ခိုင်းသည့်အတိုင်း အခြား အခန်းများကို စစ်ဆေးရန် ထွက်သွားကြပေပြီ။

အချုပ်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မောင်မောင်တုတ်ခမျာမှာ လဲကျနေသည်။ ပါးစပ်မှ ယိုစီးကျနေသော သွေးများမှာလည်း ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် အိုင်ထွန်းနေပေသည်။ မောင်မောင်တုတ်မှ သတ္တိကဖြင့် ရှာမှရှားသူ ဖြစ်သည်။ သည်လောက် ဒဏ်ရာ ရထားပေမယ့် နည်းနည်းကလေးမျှ မညည်းညူ။ အင့်ခနဲတောင် လှုပ်သူ မဟုတ်ပေ။

ရွှေလုံဗိုလ်သည် အချုပ်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ စူးစမ်းသလို ကြည့်နေရာမှ မောင်မောင်တုတ်ဘက်သို့ ခြင်္သေ့လည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အသွားမြဲမြဲ ထက်လှသည့် လှံကို ဆလိုက်သည်။ သည့်နောက် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် မောင်မောင်တုတ် ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်မောင်တုတ်၏ လည်ပင်းဆီသို့ လှံသွားကို တအား ထိုးချလိုက်သည်။ နီရဲသောသွေးများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် မတားနိုင် မဆီးနိုင် စီးဆင်းသွားတော့သည်။ ပြီးမှ လှံကို နုတ်ယူလိုက်ပြီး မိမိတွင် ပါလာသော အဝတ်စဖြင့် သေသေချာချာ သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားဘက် အခန်းသို့ အဝှန်းမောင်မြို့ဆိုသူနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။

သည်လိုနှင့် အခြား အချုပ်ခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်။ နောက်ဆုံး ပြန်ခါနီးမှ မောင်မောင်တုတ်ကို စိတ်မချသေးသည့်ဟန်ဖြင့် ထပ်မံ သွားကြည့်ကြရန် ရွှေလုံဗိုလ်က ပြောလိုက်သည်။ ရွှေလုံတပ်သားများနှင့် အခြား တာဝန်ရှိသူများသည် မောင်မောင်တုတ်၏ အချုပ်ခန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးမှာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ရေနံဆီ မီးရောက်အောက်တွင် လည်ပင်း၌ စူးရှသော အချွန်လက်နက်ဖြင့် ထိုးထားသော ဒဏ်ရာဖြင့် မောင်မောင်တုတ်မှာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ သူ၏ ညာလက်တွင်လည်း သွေးများလူးနေသော သံချေးတတ် ကတ်ကြေးဟောင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

"ဟယ် ... ဒီကောင် ဘယ်က ဒီကတ်ကြေး ရတာလဲ။ ထောင်ဆိုတာ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာတွေမြင်လို့ အပ်ကလေးတစ်ချောင်းတောင်မှ သွင်းရတာ မဟုတ်ဘူး" လို့ ရွှေလုံဗိုလ်က ဆိုသည်။

"ဒီကတ်ကြေးကြီးက ထရံကြားမှာ အစကတည်းက ရှိနေတယ်။ ဒီကောင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပြီ" လို့ အဝှန်းမောင်မြို့က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အတိုင်းအဖောက်က ညီပါပေ။ သည်တွင် ရွှေလုံဗိုလ်သည် သက်ဆိုင်ရာကို အသိပေးပြီး တပည့်များနှင့်အတူ ထောင်ထဲက ထွက်လာသည်။ ယာဘက်လက်တွင်မတော့ လှံကို ကြွကြွကလေး ကိုင်ထားသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင်မတော့ လင်ပန်းပေါ်၌ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် တင်ထားသော လူအူသုပ်ကို မြင်ယောင်နေသည်။

'စားပါဗျ၊ ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းရဲ့။ ဒါဟာ လူအူသုပ်၊ တယ် အရသာ ရှိတာပဲ' ဟူသော မောင်မောင်တုတ်၏ စကားကိုလည်း နားတွင် ကြားယောင်နေဟန် ရှိသည်။ သည့်နောက် ကိုင်ထားသော လှံများကို စူးစူးကြည့်ရင်းက လက်ဖြင့် တစ်ချက် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရနောင်မင်းသားမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။ မင်းမြှောင်လိုက်ပြီး မင်းအကြိုက် ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထက် အာဏာထက် ဓားထက်သော မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ စက်ကွင်းမှာ မောင်မောင်တုတ်

အမိခံသွားခဲ့ရသည်။ သည်လို မောင်မောင်တုတ် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းအတွက် တိုင်တားမင်းကြီးကိုးကွယ်သားများဟာ အတော်ပဲ ကျေနပ်ကြသည်။ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ သူတို့နှင့် အပြိုင်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရပြီပေါ့။ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို လက်ကိုင်ထားပြီး သူတို့ ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်လို့ရနေပြီပေါ့။ စုဖုရားလတ်ကတော့ သူ့မောင်တော်ဘုရားရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေဟန်တူရဲ့။ ရနောင်မင်းသား အသတ်ခံရပြီးပေမယ့် သိပေါဘုရင်ကို အသိမပေးသေးဘူး။ အခါကို ငဲ့လင့်နေလေရဲ့။

ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် နဂိုကတည်းက စိတ်ထားနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသူ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့နောင်တော်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသားကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခင်လေးစားတဲ့အတွက်မို့လည်း သူ့နောင်တော်အပေါ် စိတ်ပျက်စ ပြုနေပြီပေါ့။ သူ့နောင်တော်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာဟာ နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာလေရဲ့။ သူ့မျက်လုံးထဲက ဒေါသအခိုးအငွေ့များဟာ လွင့်စဉ် ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။ နောင်တော်ဖြစ်သူကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရလို့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်တူရဲ့။ နောင်တော်ရဲ့ အကြောင်းများကိုသာ တွေးနေသည်။ မိဖုရားကြီးနှင့်အတူတူ စံနေပေမယ့် သူ့အတွေးဟာ အဝေးတစ်နေရာကို လွင့်မျောနေတတ်သည်။ နောင်တော်မင်းသားကို ဖမ်းဆီးတဲ့နေ့ကစပြီး သိပေါဘုရင်ဟာ စုဖုရားလတ်နဲ့ ကင်းကွာသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုလည်း မိဖုရားကြီးက သိဟန်တူရဲ့။ ခါတိုင်းထက် သူ့မောင်တော်ကို ပိုပြီး ပျူပျူငှာငှာ ပြုသည်။ ကြင်ကြင်နာနာ ယုယသည်။ အခြားအချိန်များထက် ပိုပြီး ချစ်ဟန်ပြသည်။ သည်တော့ ရနောင်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားအရိပ်အမြွက်များကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးက ပြောလာသည်။ မိဖုရားကြီးရဲ့စိတ်ကို သိပြီးမို့လည်း တဲ့တိုး မပြောရဲသေး။ ကိုယ်လိုချင်တာ၊ ဖြစ်စေချင်တာကို ဝေ့ကာဝိုက်နှင့်ပဲ ပြောတတ်သည်။

မိဖုရားကြီးကတော့ ရနောင်မင်းသားအကြောင်း ပြောလေတိုင်း ခပ်မဆိတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ ကောင်းသည် ဆိုးသည်ကို တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ မပြော။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရနောင်မင်းသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာက ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ အတွင်းသဘောကို သိထားတဲ့သူမို့လည်း သည်အရေးကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မပြောလိုကလည်း မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာတော့ သည်အရေးကိစ္စကို ဘုရင်မင်းတရားကြီးက သူ့အလိုလို သိသွားခဲ့ရင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်သွားတော့မှာပဲလို့လည်း တွက်ဆဟန်တူရဲ့။

မနက်ခင်း မိုးသောက်စ ဖြစ်သည်။

ပန်းရနံ့ကြိုင်လှိုင်နေသည့် ဥယျာဉ်တော်အတွင်းမှာ ငှက်ကလေးများဟာ ဟိုပြေးလိုက် သည်ပြေးလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ ဖော်ကျူးနေကြသည်။ ဖြူနီညိုပြာ ရောင်စုံခြယ်လှယ်နေသည့် ပန်းတို့ တောတစ်ခွင်မှာလည်း ပျားပိတုန်းများဟာ လူးလာခေါက်တုံ့ ရှိနေကြသည်။ ဟိုအဝေး မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းဆီမှာတော့ ဦးခန္တီတောင်သည် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် ဘုရားစေတီများမှာ အပြိုင်အရိုင်းနှင့် ရှိနေကြသည်။ တောင်ထွတ် တောင်ခါးပန်းများအစပ်တွင် တည်ထားသော စေတီတော်များမှာ မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

သည်အချိန်မှာ မင်း မိဖုရားနှစ်ပါးသည် ဥယျာဉ်တော်
စံနန်းဆောင်ကလေးထဲမှာ စံမြန်းနေကြသည်။ သည်နေရာကလေးဟာ
ကြည်နူးစရာကောင်းသည်။ တစ်စုံတစ်ခွဲကြောင့် စိတ်လက် မကြည်မသာ
ဖြစ်နေတတ်သည့် အချိန်များမှာဆိုရင် သူတို့ သည်နေရာမှာလာပြီး
အပန်းဖြေတတ်သည်။ ခုလည်း နောင်တော်အတွက် စိတ်လက်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ မနက် စောစောကြီးကတည်းကပင်
သည်နေရာကလေးကို ကြိုတင်ရောက်နေသည်။ မင်းတရားကြီး တစ်ကိုယ်တည်း
စံနေပြီး အတော်လေးကြာမှ မိဖုရားကြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးအဖို့ သည်နေရာမှာ အတူတွဲပြီး ထိုင်နေရတာကို
သိပ်သဘောကျနေတာပဲ။ သမီးတော်များနဲ့ အပျိုတော် တချို့က
လမ်းလျှောက်သူလျှောက်၊ ကစားသူကစားနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုများကို ရနေကြသည်။
မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးကို ယပ်ခတ်ပေးရတဲ့ အပျိုတော်နဲ့ ဆေးလိပ်တော် ဆက်သရတဲ့
အပျိုတော်နှစ်ဦးပဲ သူတို့အနားမှာ ရှိနေကြလေရဲ့။

သီပေါဘုရင်နဲ့ စုဖုရားလတ်တို့ဟာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။
စကားတော့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မပြောမိကြသေးဘူး။ သီပေါဘုရင်က
အေးအေးသက်သာစွာပဲ ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဟိုအဝေး
ဦးခန္တီတောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေရဲ့။ ထုံးဖွေးဖွေးစေတီကလေးများကို
ငေးကြည့်နေသည်။ စိတ်ပန်း လှပန်းလည်း ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ မိဖုရားကြီးက
အခွင့်ပေးပြီး စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစကို ပြောကြည့်သေးသည်။ မင်းတရားကြီးက
ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကိုပဲ ကြည့်နေသည်။

မောင်တော်ဘုရား ဘာတွေကိုများ တွေးတော စိတ်ကူးနေသလဲဆိုတာ
အကဲခတ်နေသည်။ မျက်နှာတော်ကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေလေရဲ့။
ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ပြေးလွှားကစားနေကြတဲ့ သမီးတော်ကလေးများနဲ့
အပျိုတော်များရဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးများဟာ သူတို့နှစ်ဦးဆီ
ပျံ့လွင့်လာကြသည်။ နန်းရင်ပြင်မှာလည်း မောင်းသံတွေ ကြားနေရသည်။

မိဖုရားကြီးသည် တိတ်ဆိတ်မှု၏ ဒဏ်ကို ကြာရှည် မခံနိုင်တော့သည်နှင့်
နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးရဲ့ အသံကို
ကြားတော့ အဝေးကို ငေးကြည့်နေသည့် သီပေါဘုရင်က ရုတ်တရက်
မိဖုရားကြီးဘက် လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ မန္တလေးတောင်ပေါ်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး -

"ကြည့်စမ်း စုစုရယ်၊ ဟို ဦးခန္တီတောင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်
အေးချမ်းနေသလဲ၊ ဘုရားရိပ် တရားရိပ် ဆိုတာများ တယ် အေးချမ်းတာပဲ။ ဒီမှာက
ပူပင်သောက ဗျာပါဒတွေနဲ့ သိပ်ပူပြင်းနေတယ်" လို့လည်း ပြောလိုက်သည်။ ဒါက
သူရင်ထဲ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ။ တစ်နည်းဆိုရရင် သူဖြစ်စေချင်ပြီဖြစ်တဲ့
ကိစ္စကလေးတစ်ခုအတွက် လမ်းခမ်းနေတာပဲ။ ပျိုးခင်းနေတာ ဖြစ်တာပဲ။ သူ
ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို မိဖုရားကြီး သိလိုက်သည်နှင့်တူရဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း
ခင်းလာတဲ့စကားကို မိဖုရားကြီးက ဆီးပြောလိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် မောင်မောင်၊ သည်က ကြည့်ရင်တော့ မန္တလေးတောင်ကြီး
တစ်ခုလုံးဟာ အေးချမ်းတယ်၊ လှပတယ်လို့ ထင်နေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
အတွင်းထဲ ရောက်သွားခဲ့ရင် ခု ဒီက မြင်ရသလို အေးချမ်းချင်မှ အေးချမ်းမယ်၊
လှပသာယာချင်မှ လှပမယ်၊ သာယာမယ်၊ မောင်မောင်ထင်သလို ဟုတ်ချင်မှလည်း

ဟုတ်မှာပဲပေါ့"

သည်နေရာမှာ သီပေါဘုရင်က စကားကို ချက်ချင်းပဲ စကားပြန်မပြောသေးဘူး။ ပြောဖို့ရာ သင့် မသင့် စဉ်းစားနေဟန်တူရဲ့။ သက်ပြင်းကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ချလိုက်သည်။ အသက်ကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်။ ပြောဖို့ရာအတွက် အားယူလိုက်ဟန် တူသည်။ ချောင်းတစ်ချက်လည်း ဟန့်လိုက်သည်။

"ဖခမည်းတော် ဘုရားကြီး လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ မန္တလေးတောင်ထိပ်က ဗျာဒိတ်ပေး မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးချင်သေးတယ်။ အဲဒီ ရုပ်တုတော်က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရပ်တော်ပမာဏအတိုင်း ထုလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုတော်ပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီနေရာကို သွားကြရအောင်" လို့ သီပေါဘုရင်က ပြောလိုက်သည်။

"စိတ်အေးလက်အေး ရှိတဲ့အခါ သွားတာပေါ့ မောင်မောင်ရယ်၊ တိုင်းပြည်မှာ အေးချမ်းသာယာတဲ့အခါနဲ့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွေ ရှင်းသွားတဲ့အခါ စုစုတို့ သွားကြတာပေါ့နော်"

မိဖုရားကြီး၏ ချိုလွင်လွင်စကားကြောင့် သီပေါဘုရင်မှာ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ မိမိ ဖြစ်စေချင်သည့် အကြောင်းကလေးများကလည်း မကြာခင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မှတ်နေဟန်တူသည်။ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလည်း သန်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်နေသည့် မင်းတရားကြီးက မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"အဲဒီအခါကျရင် စုစုရယ်၊ မောင်မောင်ရယ်၊ မောင်မောင်ရဲ့ နောင်တော် ရနောင်မင်းသားရယ် သွားကြမယ်နော်၊ ဦးခန္တီတောင်ပေါ် မရောက်တာကလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား။ မောင်တော်တို့ တစ်စုကြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးကြရအောင်နော်၊ သည်တော့မှ စုစုလည်း မောင်မောင် နောင်တော်နဲ့ ပြန်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားမှာပေါ့နော်"

သည်အခါမှာ စုဖုရားလတ်အဖို့ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ သူမျှော်လင့်ထားသလိုပင် ရနောင်မင်းသား၏ ကိစ္စ ပါဝင်လာပြီ။ သည်တော့ သူဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ရေငုံထားလို့ကတော့ မဖြစ်။ ရနောင်မင်းသား ဆိုတဲ့အသံ ကြားသည်နှင့် သူ့မျက်နှာဟာ အလိုလိုပဲ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။ မကျေချမ်းခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်းဟူသော အရိပ်အယောင်များကလည်း သန်းစပြုလာသည်။ သည်တော့ ချက်ချင်းပဲ မောင်တော် မင်းတရားကြီးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်မာမာလည်း ပြောလိုက်သည်။

"ရနောင်မင်းသားနဲ့ ဟုတ်လား မောင်မောင်၊ ဘယ်တော့မှ သူနဲ့ မောင်မောင် အတူ မသွားရတော့ဘူး။ နောက်လည်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မောင်မောင် တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို ရနောင်မင်းသား သေသွားပြီလေ"

မိဖုရားကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း ဟူသော အရိပ်များကလည်း သီပေါဘုရင်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် တရိပ်ရိပ် တက်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ အပြည့်ပဲ။ မိဖုရားကြီးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို

ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ဘာပြောလိုက်တာလဲ စုစုရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး" လို့လည်း ကယောင်ကတမ်း ပြောနေလေရဲ့။

"လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ရှောင်မင်းသွားဟာ အချုပ်ခန်းထဲမှာ သူ့လည်ပင်းကို သူ့ဘာသာသူ ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးပြီး သတ်သေသွားတယ်။ မောင်မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှ မလျှောက်ရဲကြဘူး။ စုစုသာ အရဲစွန့်ပြီး လျှောက်ရတာပါ"

စုဖုရားလတ်ထံမှ စကားသံများ တရစပ် ထွက်လာသည်။ သီပေါဘုရင်ကမူ အကြောင်သား။ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေ တလိမ့်လိမ့် ကျလာနေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း နောင်တော် နောင်တော်" လို့လည်း တတွတ်တွတ် မြည်တမ်းနေလေရဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာက သူ့ရဲ့ မျက်နှာပြင်က ဖော်ပြနေသည်။ သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နောင်တော် ရှောင်မင်းသား၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်နေဟန်တူသည်။ ကုပ်ပေါ်မှာ ဓားမိုးထားပေမယ့် မတုန်မလှုပ်ရှိသည့် နောင်တော်ရဲ့ သတ္တိကိုလည်း လေးစားနေသည်။ တသခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်းတွေသာ ဖြစ်လာနေသည်။ မိဖုရားကြီးကို ငေးကြည့်နေသည့် သီပေါဘုရင်မှာ သူ့မျက်စိထဲတွင် မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို မမြင်ရဘူး။ သွေးစွန်းနေမည့် နောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်နေသည်။ သည်သွေးကွက်ကြီးကို ဖန်တီးသူကလည်း မိဖုရားကြီးမှလွှဲရင် တခြားသူ ဖြစ်ဟန်မတူဘူး။ သံတွေ၊ ခဲတွေလို မာကျောနေသည့် မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို သီပေါဘုရင်အဖို့ ကြာကြာ မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ သူ့မျက်လုံးများဟာ စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာတော်မှ အောက်ဘက်ကို ရောက်သွားတော့သည်။ သည်အချိန်မှာ စုဖုရားလတ်က ခပ်လေးလေးပဲ ပြောလိုက်သေးသည်။

"ရှောင်မင်းသား သေဆုံးသွားတာ စုစုတော့ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မောင်မောင်ရ"

သည်လို စုဖုရားလတ်၏ စကားကြားရတော့ သီပေါဘုရင်ခမျာမှာ အခြေအနေအားလုံးကို နားလည်သွားတော့သည်။ သူ့နောင်တော် ဘယ်သူ့ကြောင့် ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာ သိသွားတော့သည်။ ရုတ်ခြည်းပဲ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘူး။ နေရာသီ စံနန်းဆောင်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ နန်းတော်ဆီကို ဦးတည်သွားလေရဲ့။ သူ့အဆောင်ထဲကို တန်းဝင်သွားသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စုဖုရားလတ်က နေရာက မရွှေ့ဘူး။ ခပ်စောစောကလို သူ့မျက်နှာတော်က တင်းမနေတော့ဘူး။ အသက်ရှူလေ မြန်နေသည်။ ကစားပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရလိုက်တဲ့သူရဲ့ အပြုံးမျိုးက သူ့မျက်နှာတော်မှာ ရှိနေလေရဲ့။ ဥယျာဉ်တော်မှာ ကစားနေကြသည့် သမီးတော်ကလေးများနှင့် အပျိုတော်များ၏ အသံများက မစဲသေးဘူး။ ခပ်လွင်လွင်ကလေးများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ နေရာသီစံနန်းတော်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီ။ ငြိမ်ကျသွားပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ဆီက အသံများက ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမတော့ စုဖုရားလတ်လည်း နေရာက ထသွားသည်။ သီပေါဘုရင်နောက်ကို လိုက်သွားခြင်း မဟုတ်ဘူး။ နန်းတော်မြောက်ဘက်ကိုပဲ

ထွက်လာခဲ့သည်။ သည့်နောက် ရွှေနန်းပြာသာဒ်တော်အနီးမှာ ရှိသည့် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနေသည့် အဆောင်တော်ကို သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးသည် ကိစ္စတစ်ခုတည်းကို ခံစားချက် နှစ်မျိုးဖြင့် ခံစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှု ရရှိသွားသူက မိဖုရားကြီး။ အရှုံးကိုသာ ရရှိလိုက်သူက သီပေါဘုရင်။ သည်လိုနည်းနဲ့ပဲ စုဖုရားလတ်သည် သီပေါဘုရင်အား မိမိရဲ့ နောက်ဆုံး ရန်သူဖြစ်သည့် ရနောင်မင်းသားအကြောင်းကို လျှောက်တင် အသိပေးခဲ့လေသည်။

ရနောင်မင်းသားကို မုန်းတီးသည့်လူများသည် အများအားဖြင့် အထက်တန်းလွှာ လူတန်းစားဖြစ်သော ရွှေနန်းတော်သူ၊ နန်းတော်သားများနှင့် မှူးကြီး မတ်ကြီးအချို့တို့သာ ဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော် အတွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရနောင်မင်းသား သေဆုံးသွားပုံ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသည်။ တချို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိကြသည်။ တချို့သူတွေကတော့ မကျေနပ်ကြဘူး။ သည်အရေးအခင်းမှာ အဓိကကျကျ ပါဝင်ခဲ့သည့် တိုင်တားမင်းကြီးအုပ်စုကတော့ တလွှားလွှားပါပဲ။ သည်လို သူတို့အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပေမယ့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေကြသူတွေကလည်း မနည်းဘူး။ သည်အထဲမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးလည်းပါရဲ့။ ရနောင်မင်းသားရဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်ရသည့် ဝန်ကြီးတချို့လည်း ပါကြသည်။ ဒေါသအဖြစ်ဆိုးသူတွေကတော့ ပြည်သူတွေပါပဲ။ ရနောင်မင်းသားသည် မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် လူတန်းစားများကို အများဆုံး အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည်။ ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ လှပသော သမီးများကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများကို လုယက်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသားပြည်သူများအပေါ်တွင်မတော့ သည်လို မကျင့်ကြံ။ ရိုးသားခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း ဟူသော အတွင်းသဘောဖြင့် ဆက်ဆံသည်။ မိမိမှာ ပိုလျှံနေသည့် ပစ္စည်းများ၊ ငွေကြေးများကို မကြာခဏ အလှူပေးတတ်သည်။ ဆင်းရဲသား ပြည်သူပြည်သား အကြားမှာ လည်ပတ်နေတတ်သည်။ ရနောင်မင်းသားအဖို့ ပြည်သူတွေက အသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သည်လို ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေကို စေတနာ ကောင်းကောင်းထားသည့် ရနောင်မင်းသား သေဆုံးသွားရခြင်းကို ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း တချို့ ပြည်သူတွေဟာ ရရာလက်နက်နဲ့ သီပေါအစိုးရကို တော်လှန်ကြသည်။ မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ နေကြပြီး သူပုန်ထကြသည်။ သည်အထဲမှ နာမည်အကြီးဆုံးသူကတော့ ငရန်မင်း ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရွှေလိုဗိုလ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းမိသဖြင့် လက်မရွံ့ထောင်တွင်းမှာ အကျဉ်းချထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်အခါမှာ ဓားပြဗိုလ် ငရန်မင်းအဖွဲ့ ပွဲတော်ကြီးနှင့် တွေ့သွားတော့သည်။ ထောင်ထဲမှာက သူ့အရင် မြင်ကွန်း၊ မြင်းခိုတိုင် မင်းသားများ၏ နောက်လိုက်များနှင့် ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ လူယုံဟောင်းများက ရောက်နှင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူတို့ ထောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်ကြသလဲ။ ထောင်ထဲမှာ သူတို့တစ်တွေ စုစုဝေးဝေးကြီး ဖြစ်နေလေတော့ အအုပ်အသင်းဖွဲ့ပြီး ဆူပူနေကြတော့သည်။

သည်အချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် မြန်မာအစိုးရတို့မှာကား သံတမန် အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူး။ မြန်မာအစိုးရအနေနှင့် နောက်ဆုံး အဆင်ပြေလိုပြေငြား ဟူသည့် သဘောဖြင့် ၁၂၄၅ ခုနှစ် တန်ခူးလမှာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ကြီးထံ သံတမန် စေလွှတ်ခဲ့သေးသည်။ သည်သံအဖွဲ့မှာ ပထမတော့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တိုင်တားမင်းကြီး၏ လူယုံတော် ဖြစ်သည့်

လှေသင်းအတွင်းဝန်မှာ နိုင်ငံခြား ဆက်သွယ်မှုမှာ မကျင်လည်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်ကိုပဲ ခေါင်းဆောင်ထားလိုက်သည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန်ကိုတော့ သံဘက် ခန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဝက်မစွတ်မြို့စား ဝန်ထောက်နှင့် သံချက်ဝန်ထောက် ဦးမြို့တို့ကိုတော့ သံလတ် ခန့်တော်မူသည်။ စာရေးကြီး မဟာကျော်ရာဇာ၊ မဟာမင်းလှသင်္ခယာတို့ကို သံငယ်ခန့်သည်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးနှင့် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ထံ ပေးအပ်ရမည့် ရာဇသံ၊ လက်ဆောင်များ ယူဆောင်စေခဲ့ပြီး မြန်မာပိုင်ဖြစ်သည့် ရတနာယာဉ်ပျံသင်္ဘောဖြင့် ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းသွားကြသည်။

ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်အရာရှိအချို့နှင့် အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမြို့ရှိ လာဒ်သခင် ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံကာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်ရန် ကြိုးစားကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်က စာချုပ်အတိုင်းသာ ကျင့်သုံးကြရန် သဘောတူခဲ့ကြရပြီး မြန်မာသံအဖွဲ့ဝင်များမှာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

သည်လို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဆက်ဆံရေး မပြေမလည်ရှိစဉ်အတွင်း ၁၂၄၆ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၇ ရက် နေ့ည တစ်ချက်တီးကျော် အချိန်ခန့်တွင် လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲတွင် ထကြွမှု ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။ သည်အချိန်က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှာ ရှိသည့် စေတီပုထိုးများကို ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လှူရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြတုန်းပဲ။ ဆီမီးများကလည်း ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ လင်းထိန်နေအောင် သူရပ်ကွက်နဲ့သူ အပြိုင်အဆိုင် ညှိထွန်းထားကြသည်။ အတီးအမှုတ် အကအခုန်များလည်း ပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းမှုထမ်းများကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြသည်။ ခါတိုင်းရက်များဆိုရင် ညနေမှောင်စပျိုးသည့် ပဟိရ်လေးချက်တီးအချိန်မှာ မြို့ရိုးတံခါးကြီးလေးရပ်မှာ ဝိတ်နေကျဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့ ညကတော့ ဘာသာရေးကိစ္စဖြစ်သည့် ဘုရားမီးပူဇော်ပွဲ၊ ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လှူပွဲများကြောင့် တံခါးနှစ်ရပ်ကို မပိတ်ဘဲ ထားသည်။

ညက မှောင်နေပြီ။ သက်ကြီးခေါင်းချချိန် ဖြစ်နေသည်မို့လည်း လက်မရွံ့ထောင်ထဲတွင် အားလုံး အိပ်မောကျနေကြပေပြီ။ ဆန်းစရက် ဖြစ်သည်မို့လည်း တစ်ခြမ်းပဲ့ လကလေးမှာ အကွေးသားရှိနေသည်။

သည်အချိန်မှာ ထောင်အတွင်းဘက် ခပ်ကျကျဆီ၏ နံရံပေါ်မှာ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် လူရိပ်များ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လူတွေအများကြီး ဖြစ်ပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်မလာချေ။ ကိုယ့်အသံနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်။ သည်အုပ်စုထဲမှ လူနှစ်ယောက်က ရှေ့ကို တိုးထွက်လာသည်။

"ကိုင်း သွေးသောက်တို့၊ သွေးသောက်တို့ ကိုယ်တို့မှာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နေမှာ သည် လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲမှာ အသတ်ခံရတော့မယ် အတူတူ သေလျှင်မြေကြီး ရှင်လျှင် ရွှေထီး ဆိုသလို ဒီလို မတရားတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက်က အလွတ်ရုန်းကြစို့။ ကျုပ်တို့ သွေးသောက်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ကြတဲ့ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ကိုယ်စား ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ လက်စားချေပြကြပါစို့" ဟူသော အောင်မြင်သည့် အသံက ထွက်လာသည်။ တခြားသူတော့ မဟုတ်ပေ၊ ငရန်မင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ အရှင်ဖြစ်သူ ရနောင်မင်းသား အသတ်ခံရမှုကို အစအဆုံး

သိထားသည့် ငရန်မင်းမှာ သခင်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ရနောင်မင်းသားအတွက် မိမိအသက်ကို ပေးရန်အထိ သစ္စာပြုပြီး ဖြစ်သည်။ သည်အတွက်ကြောင့် မိမိနှင့်အတူ အဖမ်းခံရနေသော လက်မရွံ့ ထောင်ကြီးထဲမှ အကျဉ်းသားများကို သိပ်သိပ်သည်းသည်းဖြင့် စည်းရုံးခဲ့သည်။ သည်စည်းရုံးမှုအားကြောင့် အခု မကြာမီ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည်။ အခါပေးရင် အောင်မြင်သင့်သည်ထက် အောင်မြင်နိုင်သည်။

ဤသို့ ရှိနေစဉ်အတွင်း ငရန်မင်းက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် " ဟေး မခံဘူးကွ၊ အသေတိုက်ပစ်မယ်" ဟူသော အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အချုပ်ခန်းများကိုလည်း အတင်းပင် ဖွင့်ကြတော့သည်။ ထောင်သားများမှာ ပျားပန်းခပ် ပြေးကြလွှားကြ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ငရဲဘုံတမျှ ဖြစ်နေကြသည်။ နောင်ဆုံးမတော့ ထောင်သား ငါးရာကျော်လောက်မှာ မီးသွေးတိုက်ကြီးထဲတွင် စုစည်းမိကြသည်။

သို့ စုစည်းမိကြသော ထောင်သားများကို ညောင်ရမ်းမိသားစု၏ လူယုံတော် ကျွန်ဟောင်းဖြစ်သူ ဗိုလ်ကျော်ဦးနှင့် ဓားပြဗိုလ် ငရန်မင်းတို့က ခေါင်းဆောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နှစ်စုခွဲကာ ထောင်တံခါးကြီးကို အတင်းဖျက်သူက ဖျက်သည်။ အစောင့်များလက်မှ ဓားလုံသေနတ်များ လုသူကလုနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထောင်သားအချို့မှာ ထောင်တွင်းရှိ အဆောင်အချို့ကို မီးတင်ရှို့လိုက်ကြသည်။ အချို့မှာ လုယက်၍ ရထားသော သေနတ်များကို ပစ်ဖောက်နေကြသည်။

သည်လို ထောင်အမှုကြီး ဖြစ်ပွားလျှင် ဖြစ်ပွားချင်းပင် ထောင်အပြင်ဘက်ရှိ အမှုထမ်းများက ထောင်လုန့် အချက်ပေးကြသည်။ ရွှေနန်းတော်သို့လည်း အမြန်ဆုံး လူလွှတ်ကာ အကြောင်းကြားသည်။ သည်ညွှန် လွှတ်တော်မှာ ညဦးဝိုင်း ညီလာခံ ကျင်းပနေသည်။ အကျဉ်းထောင်မှာ လွှတ်လိုက်သောလူ ရောက်လာတော့ ညီလာခံမှာ စဲခါစပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့ပဲ တိုင်တားမင်းကြီး၊ အက္ကပတ်မြို့ဝန်၊ ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်၊ စက်ဝန်၊ ယွန်းစုဝန် မင်းရဲညွန့်၊ ပင်လယ်မြို့စား မင်းကြီး မဟာမင်းထင်ရာဇာတို့က အမြန် လိုက်သွားသည်။ လွှတ်တော်က အမှုထမ်းများနှင့် အပြင်းအထန် နှိမ်နင်းကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးတို့လူစု ထောင်တံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ၌ ထောင်တံခါးမှာ ပွင့်နေပြီဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ အမှုထမ်းများနှင့် အတွင်းမှ ထိုးခုတ်ပြီး ထွက်လာကြသော ထောင်သားများမှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်ဝယ် သူလူကိုယ့်လူမှန်း မသိကြဘဲ မိမိရှေ့မှာရှိတဲ့ လူများကိုသာ အမိအရ ထိုးခုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သေဆုံးပြီးဖြစ်နေသော လူများ၏ အလောင်းများစွာ ထောင်အတွင်းမှာရော၊ ထောင်ဘူးဝမှာရော မြင်မကောင်းအောင်ရှိနေကြရဲ့။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များလည်း ရေများသဖွယ် စီးဆင်းနေသည်။ အပြင်ဘက်သို့ အတင်းတိုးထွက်လာကြသည့် ထောင်သားလေးဆယ်ခန့်မှာ ခြေဦးတည့်ရာ အရှေ့မြို့ရိုးဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေးနေကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ အက္ကပတ်မြို့ဝန် စသည့် ဝန်စုမှူးစု အချို့တို့သည် တိုက်ဆင်များကို စီးနင်းထားကြသည်။ အရှေ့မြို့ရိုးဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသည့် ထောင်သားများနောက်ကို သည်တိုက်ဆင်များနှင့် လိုက်ကြသည်။ သည်တွင် အရှေ့မြို့ရိုးကို ရောက်နေပြီး ဖြစ်သည့် ထောင်သားအချို့က မြို့ရိုးကို ကျောပေးပြီး

ရလာသည့် သေနတ်များနှင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြသည်။ သစ်ဝါးများထောင်ပြီး မြို့ရိုးကို ကျော်တက်သူများက တက်နေကြသည်။

သည်တွင် တိုက်ဆင် စီးနင်းလာသည့် တိုင်တားမင်းကြီးက ပြန်လည် ခုခံနေသည့် ထောင်သားများကို အတင်း ဆင်နဲ့ လိုက်နင်းသည်။ ထောင်သား ဆယ်ယောက် ကျဆုံးပြီး သုံးဆယ်က လွတ်သွားတော့သည်။ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်နဲ့ ရွှေလုံတပ်သားတွေကလည်း ထောင်တံခါးဝကို အတင်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ထောင်သားများကို လက်နက်ပေါင်းစုံဖြင့် ဝိုင်းရံထားပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားကြသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်အတော်ကြာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သည်တော့မှ မီးတုတ်များ ထွန်းညှိစေပြီး ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်က ထောင်အတွင်းမှာ လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။ ရနောင်မင်းသား၏ ငယ်ကျွန်တော်ဖြစ်သည့် ငရန်မင်းနှင့် အကျဉ်းသား သုံးဆယ်ကျော်တို့သည် မရှုမလှ သေဆုံးနေကြသည်။ ကျန်ရှိနေသည့် အကျဉ်းသား လေးရာကျော်အနက် အကျဉ်းသား တစ်ရာနီးပါးဟာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသွားကြသည်။ အရှေ့မြို့ရိုးဘက်မှ လွတ်မြောက်သွားသူများကိုမူ အရှေ့ပြင် ဦးထိပ်တံခါးဆီမှ တံခါးစောင့် တံခါးမျိုးများက ထွက်ပြီး လိုက်လံပစ်ခတ်ကြသေးသည်။ အရှေ့မြောက် မလွယ်တံခါးဖြစ်သော လွန်ကတံခါး အမှုထမ်းများကမူ မြို့ရိုးအပေါ် သူရဲပြေးတစ်လျှောက်မှ ပြေးလာကြပြီး လက်လှမ်းမီးသမျှ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြပေသေးသည်။ အရှေ့မြို့ရိုးမှ လွတ်ပြေးသူ ထောင်သားထဲမှ အရှေ့ကျုံးဘေးတွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သာ ကျဆုံးပြီး ကျန်လူများအားလုံး လွတ်မြောက်သွားကြသည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ လက်မရွံ့ထောင်ထဲမှ ဖြစ်ပွားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နေပြည်တော်တစ်ဝိုက်တွင် ဓားပြဗိုလ် ငရန်မင်း မသေဘဲ လွတ်မြောက်သွားသည် ဟူသော သတင်းက ပျံ့နှံ့နေသဖြင့် တာဝန်ရှိသူများမှာ ခေါင်းခဲနေကြသည်။ ဖြေရှင်းချက် အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြန်သော်လည်း မရချေ။ သို့နှင့် ရွှေလုံဗိုလ်မြို့ဝန်၏ အစီအမံဖြင့် ငရန်မင်း၏ အလောင်းကို သုံးရက် မမြှုပ်သေးဘဲ လူအများ မြင်စေရန် သင်္ချိုင်းတွင် ပြသထားသည်။ သုံးရက်ပြည့်မှ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

တချို့ ပြည်သူများကမူ ဤထောင်ထဲမှ ဖြစ်ပွားခြင်းကို သံသယဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းမူ မြင်ကွန်း၊ မြင်းခိုတိုင်မင်းသား အရေးတော်ပုံထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သော သူများမှာ လက်မရွံ့ထောင်ကြီးထဲတွင် အဖမ်းခံထားရနေသည်။ ဤအရေးတော်ပုံအတွင်း ပါဝင်ခဲ့သူများက တစ်နေ့နေ့တွင် လက်တုံ့ပြန်မည်ကို စိုးသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ထောင်ထဲဟန်ပြုပြီး ဝိုင်းသတ်ပစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသေးသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဆိုဆိုပေါ့။ သူ ရှင်ဘုရင်၊ သူ မင်းပဲ။ သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းများက သူ့မှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ အရှင်ရဲ့ မျက်နှာရရေး၊ ရာထူးရရေး၊ အာဏာရရေးကိုသာ ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ သည်ရွှေနန်းတော်ထဲမှ လူကြီးများကလည်း အရှင်အတွက်ဆို ဘာလုပ်ရ လုပ်ရပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို မတရားတာ လုပ်ရဖို့ ဝန်မလေး။ မတရားလုပ်သည် ဆိုသည်ကလည်း သူတို့အဖို့ သိဟန်မတူ။ မတရားလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ပင် ပြန်မေးလိမ့်ဦးမည်။

ထောင်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသည့် ထောင်သားများထဲတွင် ညောင်ရမ်းမင်းညီနောင်၏ ငယ်ကျွန်များ တော်တော်များများ ပါသွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ထောင်ထဲမှ ဖြစ်ပွားပြီး မကြာခင် အတောအတွင်း၌ မြစ်အနောက်ဘက်၌

သူပုန်သူကန်များမှာ အတော် ဆူပူသောင်းကျန်းနေလေသည်။ သည့်အပြင် နေပြည်တော်တစ်ခွင်မှာလည်း ထောင်ပန်နီကျော်ဦး ဆိုသူ ခေါင်းဆောင်သော လျှို့ဝှက်တော်လှန်ရေး အသင်းတစ်သင်းသည် ထကြွလှုပ်ရှားနေသည်။

သည်အသင်းက တိုင်တားမင်းကြီး၏ ဂိုဏ်းသားများနှင့် ဆိုးသွမ်းလှသော မင်းမှုထမ်းအရာရှိများကို အလစ်ဝင်ရောက် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရာဇဝင်ရှိနေသော အချို့အရာရှိများမှာ မိမိတို့ကိုယ်ကို ကာကွယ်နေကြရသည်။ သတိထားနေကြရသည်။ စားသတိ သွားသတိနှင့် ရှိနေကြသည်။ ဘယ်လိုပင် အခက်အခဲရှိပေစေ သည် တောင်ပန်နီကျော်ဦး ဂိုဏ်းကမူ ရအောင် လုပ်ဆောင်တတ်သည်။ သူသတ်မည်ဆိုသောသူကို မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် သတ်တတ်သည်။ တောင်ပန်နီကျော်ဦး ဆိုသည်ကား တခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ထောင်ထရာ၌ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သော ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ ကျွန်ယုံတော်ပင် ဖြစ်သည်။

အနောက်မြစ်ပြင် တစ်လျှောက်နှင့် အလုံနယ်၊ တပယင်းနယ်တို့၌ ထကြွနေကြသော ဓားပြဗိုလ်များမှာ ဗိုလ်လှဦး၊ ငလူး၊ ငညီဖေ၊ ငလူငွေ၊ ငမြကြီး စသည့် ထောင်ပြေးများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကမူ တခြားသူများ မဟုတ်ပေ။ ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်၏ အထူးယုံကြည် အားကိုးခြင်း ခံရသော ငယ်ကျွန်များ ဖြစ်လေသည်။ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူတို့အရှင် အတွက် တတ်နိုင်သလို ပြန်လည် ကျေးဇူးဆပ်နေကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ အရှင်၏ ကျေးဇူးသစ္စာ စောင့်သိသူများသာ ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ကုန်းဘောင်ခတ်၏ နောက်ပိုင်းမှာ အထူးကျော်ကြားခဲ့သော ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်မှာ ဘဝနိဂုံးကို ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ၏ သစ္စာခံများ ဖြစ်ကြသော ငယ်ကျွန်တော်အချို့ကမူ သခင်အပေါ်ဝယ် သစ္စာမပျက်သေးဘဲ ရှိနေကြသည်။ သူ့အဖို့ မသေခင်က တိုင်းပြည်အတွက် မည်မည်ရရ လုပ်နိုင်ခဲ့သည် မရှိဘဲ စားဟယ် သောက်ဟယ် ပျော်ဟယ် ပါးဟယ်နဲ့သာ အချိန် ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲသော ပြည်သူပြည်သားများ အပေါ်မှာသာ မိမိ တတ်နိုင်သမျှကို ပေးခဲ့ ကမ်းခဲ့ ကျွေးခဲ့ မွေးခဲ့သည်။ ထင်ထင်ရှားရှားရယ်လို့ ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်များ မလှူနိုင်ခဲ့ချေ။ သူ၏ညီဖြစ်သူ ပင်းသာမြို့စား မောင်မောင်ပြောင်းကမူ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးတိုက်၊ အာနန္ဒာဘုရား အရှေ့ဘက်တွင် ပင်းသာကျောင်း ဟူသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း လှူဒါန်းခဲ့သေးသည်။ ဘုရားစေတီများလည်း အများအပြား လှူဒါန်းခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့မှာ အတုယူဖွယ်ကလေးများ ရှိသည်။ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရိုးရိုး အရပ်သား ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ငါဟာ တစ်နေ့၌ နေပြည်တော်မှာ ထင်ရှားပြီး အရာရောက်တဲ့သူ ဖြစ်စေရမည်။ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဆိုသည့် စိတ်ကလေးများကား သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေသည်။ သတ္တိအရာကလည်း သူ့အဖို့ ဆိုဖွယ်မရှိ။ ရာဂအားကြီးသော သူ့စရိုက်ဘာသာက သူ့ဘဝကို စခန်းချုပ်ငြိမ်း သွားစေခြင်းပင်။ ရာထူးဂုဏ်ကြောင့် မာန်မာနကြီးမြင့်မှု ဖြစ်ရသည်။ သည်ကြောင့်လည်း သူ့အဖို့ ရန်လိုမုန်းထားသူများ ပေါများခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်တတ်သည့် ညဉ့်ဆိုးများကြောင့် သူ့ဘဝမှာ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်ရသည်။ အမည်းစက်များ ထင်ခဲ့ရသည်။ ရရှိထားသည့် အာဏာကလေးကိုသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သုံးတတ်စွဲတတ်သူ

ဖြစ်ပါက သူ၏ အမည်မှာ ရာဇဝင် ထွန်းပြောင်နေမှာ မလွဲချေတည်း။

မေတ္တာဖြင့်

မောင်ဖေငယ်(မန္တလေးမြို့)

၁၁-၉-၇၅ နေ့လယ် ၂ : ၃၅ နာရီ။

